

Giới thiệu Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú

Truyện Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú của tác giả Hải Phiêu Tuyết là một truyện ngôn tình xuyên không. Thế kỷ 21, Mạnh Đình đi công tác về bất gặp chồng mình ngoại tình, trong lúc phần nộ thì gặp phải tai nạn giao thông.

Do duyên phận mà nàng quen được quý sai đầu trâu mặt ngựa của địa phủ cùng tên oan gia yêu tiên mất tím Tử Vi Thiên Vương – Tử Phù. Mạnh Đình ôm mộng trở thành một thiên kim tiểu thư giàu sang phú quý lại bị Tử Phù ép đẩy xuống trần gian.

Sau khi đầu thai, Mạnh Đình nay đổi tên thành Hoa Mộc Cẩn, vừa mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là một căn phòng cũ nát, một đôi nam nữ mặt mày xanh xao... Nàng khóc thét, lời vô lâm tiền bối quả như châu ngọc, oan gia nên giải không nên kết.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đau Lòng Mất Hồn

Năm 200X, lúc nửa đêm.

Mạnh Đình đứng lẻ loi trong thang máy của khu nhà, trong gương phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mệt mỏi vì đi công tác của cô. Cái hộp sắt di động vốn chật hẹp không ngờ lúc này lại thấy có chút trống trải.

“Đình” Thang máy đưa cô đến tầng nhà, ngọn đèn trước cửa tỏa ra ánh sáng ấm áp. Cô hít sâu một hơi, gượng cười. Cô không muốn vì công tác của mình không thuận lợi mà ảnh hưởng đến Du Trường An, người chồng dịu dàng, luôn quan tâm đến cô. Bọn cô đã kết hôn được năm năm.

Đang định nhấn chuông thì sức nhớ giờ đã là nửa đêm, cô liền khê khàng rút chìa khóa ra, nhẹ chân bước vào. Trong phòng khách chỉ bật một ngọn đèn mờ, từ cửa phòng ngủ để ngỏ có tiếng nhạc truyền ra. Cô hơi kinh ngạc. Tuy rằng bình thường khi cô tăng ca về muộn Trường An vẫn luôn để lại một ngọn đèn nhưng anh rất ít nghe nhạc khuya như vậy. Hơn nữa lần này vì cô ký kết thất bại nên mới trở về sớm, anh ấy hẳn không biết cô về nhanh như vậy. Cô vốn muốn khiến anh bất ngờ nhưng nhớ tới hành trình từ Vũ Hán, tiền hoa hồng đột nhiên bị tên phó tổng mới tới sửa thành tiền cung ứng cho Trường Sa, lòng lại nặng trĩu.

Cô buồn bực nghĩ rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Sau đó, chân cô cứng lại, nét cười trên mặt trở nên cứng ngắc.

Trên chiếc giường lớn, một cô gái trẻ hơn cô rất nhiều, xinh đẹp vô cùng nhưng toàn thân lại trần trụi, hai tay nắm chặt ga giường, cặp môi anh đào thốt ra những tiếng rên rỉ sáng khoái... Ánh sáng làm mắt Mạnh Đình đau nhói. Hai chân cô ta bị một người đàn ông cường tráng nắm lấy, mà tên đàn ông kia lại chính là Trường An của cô.

Thình lình, Mạnh Đình tưởng như máu huyết toàn thân đều chảy đi hết, chỉ cảm thấy cả người lạnh giá nhìn đôi nam nữ kia hét lên, hoảng loạn trái che phải đẩy...

Trường An luôn luôn nói với cô, anh thích lặng lẽ tìm kiếm cô trong bóng đêm, nhóm lên lửa lòng của cô, Trường An luôn dịu dàng dặt dờ cô trên giường, không, đây không phải Trường An.

Trường An luôn luôn nói với cô, ham muốn của anh không quá mạnh, chỉ cần có mình cô, không, đây không phải Trường An...

Trường An luôn nói, anh thích ga trải giường tơ tằm cô chọn vậy mà lúc này lại đang lẫn lộn trên giường với cô gái khác

Không, không phải...

Vậy mà Trường An lại khoác áo ngủ, lúng túng đi tới trước mặt cô: “Đình, em, sao hôm nay em...”

Anh cười cười lấy lòng với cô. Trước đây cô rất thích nhìn anh cười nhưng bây giờ chỉ cảm thấy đáng về tươi cười này thật sự rất chướng mắt. Cô cười nhạt: “Các người...”

Sau đó cô xoay người chạy ra khỏi phòng ngủ. Cô không nhớ nổi mình vào thang máy bằng cách nào, làm thế nào chạy được tới cổng lớn của tiểu khu. Rồi còn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của anh bảo an.

Đến tận lúc làn mưa lạnh buốt rơi lên khuôn mặt đầy lệ, cô mới nhận ra mình đang đứng giữa đường cái không bóng người.

Tiếng phanh xe chói tai truyền tới, ánh đèn xe sáng chói khiến cô theo bản năng nâng tay lên che mắt, rồi tiếng kêu điên cuồng của Trường An nhưng cô chỉ thấy bóng tối vô tận đang tràn tới.

Hoa bị ngán nờ đỏ rực ở hai bên đường dẫn tới hoàng tuyền tựa như một tấm thảm làm từ máu, trải rộng ra vô cùng. Mãi đến khi tới được đầu cuối của địa phủ, bầu trời màu đỏ u ám nhưng mỹ lệ kia mới trở nên tươi sáng, cảnh sắc địa phủ cũng dần hiện ra.

Tôi ngẩn ngơ phiêu dạt trên đường xuống hoàng tuyền, đi đằng trước là hai anh chàng tuấn tú vận áo đen, cũng chính là hai công sai tiếng tăm lẫy lừng của địa phủ, – Ngưu đầu Mã diện (Đầu trâu, Mặt ngựa). Hai người đang thi nhau bàn luận về chiếc Rolex trên tay, hình như là bản mới nhất GMT116710(1). Hương hoa bị ngán thổi tới mũi tôi, đủ loại sự kiện lúc sinh tiền đều hiện lên trước mắt, kể cả tình cảnh cực kỳ lâm li trước lúc tôi chết. Mặc dù chồng tôi cùng một đứa con gái còn chưa trưởng thành đóng vai chính, đám làm tôi đội nón xanh nhưng lúc này lòng tôi lại không có chút phần nộ nào. Lẽ nào hương bị ngán này có thể làm mờ hồ cảm nhận của tôi, hay là phạm là người đã xuống hoàng tuyền đều buông hết chuyện xưa, khiến lòng yên tĩnh, không dao động, lòng trầm như đá?

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, người tới nơi này muốn hình muôn vẻ, có già có trẻ, có xưa có nay, có trong có ngoài, có người đồ dẫn, có người bình tĩnh, lại có người dữ tợn, có sợ hãi, cố gắng chống cự, có kêu cha gọi mẹ, thậm chí còn có người cười ha hả, hài lòng vô cùng. Tất cả đều bị những công sai kéo đi.

Tôi đang định mở miệng hỏi quãng đường này sắp kết thúc chưa thì phát hiện hai vị đẹp trai trước mặt đã ngừng lại, kéo tôi lùi sang một bên. Một sai nha địa phủ khác cũng kéo các hồn phách dừng sang hai bên, khuôn mặt trang nghiêm.

Một lát sau, trên bầu trời xuất hiện một toán kỵ binh cưỡi những con ngựa phun lửa. Tiếng móng ngựa thật lớn chấn động màng nhĩ của tôi. Kỵ binh vừa đi qua, một con trâu thần đã phi như bay tới kéo theo một cũi giam khổng lồ làm bằng sắt. Bốn nam tử vô cùng tuấn tú lần lượt mặc khôi giáp màu đỏ, lục, lam, trắng, cầm vũ khí bay quanh chiếc cũi, trên trán đeo một miếng đá quý cùng màu với áo giáp, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh sáng tỏa ra lấp lánh quanh thân.

Oa! Thật lạnh lùng, nước bọt của tôi bắt đầu tứa ra, ánh mắt lại dời về trong cũi. Tên tù nhân kia mặc áo đen phong phanh, người bị quần tầng tầng xiềng xích, tay chân còn bị xích chặt hơn, nhưng cũng không che được thần thái của hắn, tóc dài đen xõa xuống đến gối, phát phơ theo gió, khuôn mặt anh tuấn khó ai sánh được. Mặc dù đáng vẻ của hắn có chút gầy ốm, uest oải nhưng sống mắt màu tím yêu dị kia vừa chuyển sẽ khiến người ta khó thờ, hồn phách chớp mắt như bị đoạt mất bảy phần. Một luồng sáng thần thánh thanh khiết hòa lẫn luồng yêu khí đen nhánh không ngừng tỏa ra từ người hắn, bất cứ nơi nào mà hắn đi qua, hoa bị ngán đều nhanh chóng nở rộ mà những loài khác tức khắc đều héo rũ.

Ngưu đầu đứng trước mặt tôi khề khàng nói: “Ôi, kia không phải tứ đại thần tướng Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ trên thiên giới sao? Xem ra rốt cục cũng bắt được hắn rồi.”

Mã diện kéo hắn một cái: “Nghe nói tứ đại thần tướng phải mất gần một trăm năm mới bắt được tên yêu nghiệt mắt tím trốn ở nhân gian này.”

“Ta đã nói rồi mà, đừng học cái đột biến gen gì đó ở trần gian, nhìn hắn coi, yêu không ra yêu, tiên không ra tiên, đương nhiên không thể kiểm soát được rồi.”

“Suyt, đừng nói nữa, chờ tên Tử Phù kia qua cầu Nại Hà, chúng ta cũng nên đi chúc mừng.”

Bầu trời đang u ám vì vị khách không mời này mà sáng sủa hơn, còn tôi vì người này mà quên sạch bộ dáng của Du Trường An. Bỗng mắt người kia chợt lóe, liếc về phía tôi, sau đó hắn quay đầu lại mỉm cười với tôi.

Nụ cười này tựa như khi Napoleon mỉm cười với dân chúng đón chào bên đường trong khoảnh khắc khai hoàn.

Nụ cười này tựa như Brad Pitt tao nhã mỉm cười với cánh truyền thông khi đứng trên thảm đỏ ở Hollywood.

Lại tựa như David Beckham đang nhiệt tình vẫy chào các fan hâm mộ.

Tựa như hắn vốn không phải là tên tội phạm đang đợi phán quyết bị bắt đi diễu phố. Nụ cười điên đảo chúng sinh kia cũng khiến tứ đại thần tướng đứng cạnh hắn nghi ngờ mà liếc về phía tôi một cái. Tôi lập tức nuốt nước bọt, mặt cũng nghiêm lại, cúi đầu xuống.

Xe tù từ từ đi qua, mọi người đều ngẩng lên. Tôi hiểu kỳ hỏi mấy viên quan sai: “Hai vị quan gia, xin hỏi người nọ là ai vậy, vì sao lại cần đến cả Tứ đại Thần tướng tới áp giải?”

Không có ai trả lời, tôi nghĩ nghĩ rồi cời sợi dây chuyền bạch kim xuống, đưa lên.

Cái máy phát thanh được dịp phát công suất(2), vị áo đen đẹp trai kia lập tức cướp lời: “Vị này chính là Tử Vi Thiên vương lừng lẫy trên thiên giới, là đệ nhất chiến tướng của thiên giới. Chỉ tiếc hắn lại là tiên yêu kết hợp...”

“Cô có thấy đôi mắt tím của hắn không, chỉ có đại yêu quái huyết thống thuần khiết mới mang mắt tím.”

Ồ, thì ra là vậy! Trong đầu tôi hiện lên một bộ manga, cha của Inuyasha rõ ràng là một đại yêu quái nhưng sao con người của hắn lại màu xám? Có điều hình như đồng tử của Sesshoumaru có màu tím đỏ thật.

“Vì vậy hắn không cách nào khống chế được yêu tính, lại còn phản bội thiên đế, huyết tẩy cung đình. Hắn đã giết rất nhiều thượng tiên, chiếm đoạt rất nhiều tiên tử, còn muốn tự xưng vương, ngang hàng với thiên đế.”

“Oa! Thế thì giống Tôn Ngộ Không năm xưa ha!”

“So với Đâu Chiến Thánh Phật ngày trước, vị này chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa khi ở trần gian hẳn còn làm rất nhiều việc ác, giết người cướp của, gây ra thiên tai nguy hại đến nhân gian, như trận bệnh dịch ở Bắc Kinh với con bão tràn vào nước Mỹ năm kia chẳng hạn.”

“Dịch SARS(3), con bão Katrina(4) sao?”

“Đúng vậy, hồi đó nhân gian thật thê thảm. Chúng ta cũng bị thiếu người, mỗi quan sai phải dẫn chừng hơn chục hồn phách, mệt vô cùng.” Nguru đầu nặng nề nói.

Mã diện cũng ngửa mặt lên trời thở dài, nhả bảo thạch trên năm ngón tay tỏa sáng rực rỡ.

Lúc tới phòng chung thăm thì đã tới lượt tôi. Tôi quỳ ở bên dưới, Diêm Vương nghiêm túc tuyên đọc đủ loại sự tình lúc sinh tiền, kết luận kiếp này tôi làm nhiều việc thiện, cho nên phần tôi được bước lên cầu ngọc trong lục đạo luân hồi(5). Cầu ngọc này chỉ dành cho những người thường xuyên tích công đức đi qua, sau khi chuyển thế sẽ trở thành người quyền quý, suốt đời hưởng vinh hoa phú quý.

Tôi thần thờ đứng lên, theo Nguru đầu Mã diện đi về phía một cây cầu – cầu Nại Hà(6).

Dưới cầu, nước đỏ chảy tràn khe núi, sáu xoáy nước lớn điên cuồng chảy, trên mỏm đá đỏ ở bờ bên kia có bốn hàng chữ phấn trắng thật lớn, viết rằng:

Vì nhân dung dị tổ nhân nan; tái yếu vì nhân khủng canh nan.

Dục sinh phúc địa vô nan xử, khẩu dữ tâm đồng khước bất nan.

(Dịch: Xưa dễ làm người, nay khó bị,

Mong làm người nữa khó nhiều khi,

Muốn sang phú quý không chỉ lạ :

Lòng miệng như nhau chẳng khó gì)(7)

Một bà cụ hạc phát đồng nhan(8) đứng trên cầu, khuôn mặt điềm tĩnh lần lượt đưa cho chúng quý một chén thuốc. Tôi thầm nghĩ, người kia nhất định là Mạnh bà và chén canh của bà rồi.

Một giọng hát nhỏ nhỏ vọng từ cầu Nại Hà, đó là tiếng ca của những vong hồn, kéo dài hết ngày này qua ngày khác. Lòng tôi có chút u oán, đời này của tôi sẽ kết thúc như vậy sao? Cha mẹ nhìn thấy thi thể của tôi sẽ đau lòng thế nào, còn Trường An, liệu hẳn có chút thương tâm nào không? Hay là lại cùng tình nhân của hắn vui vẻ, ngọt ngào?

Những quý hồn xếp trước tôi, người lưỡng lự, người thì run lấy bầy, có người lại hào khí ngút trời, bùng lấy canh Mạnh bà cạn sạch một hơi.

Thình thoảng có mấy quý hồn gian xảo, không chịu nuốt canh, dưới chân sẽ hiện ra đao nhọn cản lại, Nguru đầu Mã diện đứng hai bên tức khắc lao đến chặn họng bắt hắn nuốt xuống.

Tôi cùng chúng quý nhìn mà kinh hồn bạt vía, còn mặt Mạnh bà vẫn không biến sắc. Tiếp đó tới lượt tôi, tôi đang định vươn tay nhận lấy bát canh nhưng vừa nhìn vào đôi mắt lạnh giá sâu thẳm của Mạnh bà, cả người không kiềm được run lên.

Bỗng chúng quý rẽ ra, chỉ thấy bốn vị thần tướng quanh thân tỏa sáng áp giải cái tên người trời tại tam giới không chuyện ác nào không làm nhưng lại chói mắt đến kỳ quái kia đi tới.

Sau đó cả bốn vị thần tướng và Mạnh bà đều quỳ sụp xuống. Mạnh bà hết sức cung kính dâng lên một bát canh.

Vị thần tướng áo đỏ cao giọng nói: “Cung tống Tử Vi Thiên vương nhập nẻo luân hồi thứ sáu, mong Thiên vương tu thành chính quả, sớm ngày hồi Thiên cung.”

Ồ! Nẻo thứ sáu chính là cầu tre, dành cho những người tội ác chồng chất, thương thiên hại lý đi qua, được chia làm bốn loại đầu thân: một là loài “thai” như trâu, chó, lợn; hai là “noãn” như rắn, gà; ba là “thấp”, tức là tôm, cua, cá; bốn là “hóa” như muỗi, ruồi, kiến.

Đây là hình phạt cực nặng, tôi khó mà tưởng tượng nổi một người đẹp trai như thế khi biến thành con ruồi, hoặc hải sâm hay thậm chí là con kiến, ... sẽ thế nào, không chừng còn xuất hiện đột biến gen ấy chứ.

Tử Vi Thiên vương nhận lấy chén canh, cười lạnh: “Thiên đế thật nhân từ với ta, không những không bắt ta phải hồn phi phách tán lại còn cho ta cơ hội biến thành súc vật để tu hành. Người thay ta bám lại với Thiên đế, Tử Phù tạ ơn tái tạo của ngài.” Giọng nói của hắn mang chút trào phúng nhưng Tử đại Thần tướng kia cũng chỉ vâng một tiếng, không có phản ứng nào khác. Tử Phù nâng tay một hơi uống sạch bát canh rồi khảng khái bước về phía cầu Nại Hà. Tôi nghe rõ bốn vị thiên vương đều thở phào một tiếng.

Cuộc gián đoạn kết thúc, tôi nuốt xuống một ngụm canh tựa rượu mà không phải rượu kia, một ngụm này đủ hết ngũ vị chua cay ngọt đắng. Tôi thầm nghĩ liệu có phải bát canh này khiến người ta nhìn thấu hết ngũ vị của đời người, tất cả đều bắt đầu lại. Tôi ngộ ra, liền quay sang chúng quý la lên: “Các đồng chí, tôi muốn đi. Tôi quyết định phải quên hết những chuyện không vui của kiếp này, kiếp sau vui vẻ làm tất cả những việc mình muốn làm.”

Xem ra tuyền ngôn kiểu này các nhân viên địa phủ cũng đã nghe nhiều, mà chúng quý ai nấy đều đang sầu não, căn bản không có ai để ý tới tôi. Mặc kệ đi, tôi muốn trở thành thiên kim nhà quý tộc, tận hưởng hết vinh hoa phú quý của kiếp sau này.

Bỗng nhiên, một luồng gió lạnh lướt đến, nháy mắt tôi đã bị một cánh tay rắn chắc chẹn họng kéo về phía sau. Khó chịu quá, tôi cố gắng quay đầu lại thì đụng phải đôi mắt tím điểm lệ kia, hắt đang quý dị cười với tôi. Lúc này tôi mới hiểu được bản tính yêu quái của hắn. Hắn rốt cục muốn làm gì?

Hắn không quay lại mà lôi tôi lên cầu Nại Hà, cái bát trong tay tôi sớm đã bị vứt ở đâu đó. Tứ đại Thần tướng thất kinh, Thần tướng Bạch Hổ rút kiếm ra: “Tử Phù, ngươi đã uống canh Mạnh bà, sao còn muốn hại người?”

Đoán chừng hắn chợt ngẫm ra, ở đây chỉ có quý, không có người, liền đổi thành: “Trời cao có đức hiếu sinh, tội gì ngươi lại biến kiếp của cô gái này. Cô ấy có vận mệnh riêng. Ngươi phải hạ thể làm súc vật là ý chí của Thiên đế có quan hệ gì với cô ta đâu, đừng gây tội nghiệt nữa.”

“Đúng vậy, có quan hệ gì với ta đâu...” Tay hắn siết chặt lại khiến tôi không thốt ra lời.

Hắn liếc mắt nhìn tôi, cười cười: “Kiếp sau tịch mịch quá, dù sao cũng nên tìm một người theo hầu hạ ta.” Dứt lời liền kéo tôi nhảy xuống. Trời ạ! Tôi không muốn thành ruồi đầu, không muốn làm bào ngư, lại càng không muốn một con hải sâm mập mạp, còn phải hầu hạ một con... hải sâm khác nữa,...

Trong khoảnh khắc nhảy xuống, hắn cười ha ha: “Ai nói ta muốn thành súc sinh chứ.”

Bỗng một quang sáng bay từ phía sau bắn trúng người hắn, khiến hắn lệch khỏi đường tới cầu ngọc. Tôi nghe thấy hắn gặn dừ hét: “Chết tiệt...”

Tôi không biết rốt cuộc hắn đã nhảy vào néo luân hồi nào, nhưng ngay trước lúc bước vào thế gian, tôi chợt nghĩ ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, trên tờ hướng dẫn sử dụng có viết rõ: Canh Mạnh bà, nếu lúc tại thế làm việc thiện, uống vào khiến mất mũi tai miệng và tứ chi thêm sáng tỏ, khỏe mạnh. Nếu là ác nhân, uống vào sẽ khiến thần trí, giọng nói, hồn phách suy nhược, mệt mỏi, bắt người đó phải sám hối, lần nữa trở nên thiện lương.

Từ Vi Thiên Vương kia uống hết một bát canh Mạnh bà mà tôi mới chỉ được uống một ngụm, còn lại đều bị hắn hất đổ.

Chú (của tác giả):

Lục đạo luân hồi là chỉ cầu vàng, cầu bạc, cầu ngọc, cầu đá, cầu gỗ, cầu tre:

1. Cây Cầu Vàng: Phạm tội thế gian có công lớn tu nhân tích đức, sau khi đi thăm các ngục, được âm phủ phê chuẩn cho băng qua cầu này lên thiên đường. Nếu như công quả tròn đầy, là kẻ sĩ chân tu sau khi chết, có người chỉ mới tới âm dương giới (biên giới âm phủ và dương gian) là lên thiên đường cực lạc ngay, không phải đi qua cầu này.
2. Cây Cầu Bạc: Phạm tội thế tu nhân tích đức đạt mức trung, sau khi chết tới Sở Tu Thiện tu luyện, thời kỳ khảo hạch thông thuộc kinh điển, nếu trúng tuyển được tới “Cửu Tuyền Bội Bó” (Thác Cửu Tuyền) thanh tẩy tính linh, qua cầu này lên dương thế nhậm chức thần, tiếp nhận sự sùng bái của cả hàng vạn người, nhang khói không dứt.
3. Cây Cầu Ngọc: Phạm tội thế có công tích thiện, sau khi trải qua sự thẩm xét của các điện xong được đầu thai nơi nhà kẻ phú quý chốn phúc địa ở cõi dương gian, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi đầu thai.
4. Cây Cầu Đá: Phạm tội thế công tội ngang nhau đầu thai làm thường dân, qua cầu này vào đài chuyển kiếp luân hồi.
5. Cây Cầu Gỗ: Phạm tội thế tội nhiều hơn công sẽ đầu thai làm giới bần tiện hạ cấp, chịu nghèo khổ cô quả, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.
6. Cây Cầu Tre: Phạm tội thế phạm tội ác quá lớn, phản bội thiên lý nhân luân, trộm cướp giết người dâm loạn ác nghiệp tràn đầy, sẽ đầu thai làm loài thai (súc vật) noãn (chim muông) thấp (cá tôm cua) hoá (côn trùng) qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sơ Đình Mộc Cẩn

Khó thở quá, tựa như có một lớp màng mỏng ngăn cách sinh mệnh của tôi vậy. Tôi theo bản năng gắng sức quấy đạp thì chợt nghe tiếng huyền não vang lên, có người ôm lấy tôi. Tôi hé hé mắt ra nhìn, à! Thật sự đầu thai rồi! Tôi sung sướng nhìn sang bốn phía, không hề để ý đến tiếng hô kinh ngạc của bà đỡ.

Hừm!? Một chiếc bàn cũ nát, cái ghế thì tồi tàn, màn trướng cũng đã cũ, oái, chẳng lẽ đầu thai vào một thôn quê?

Tôi tự an ủi mình, có rất nhiều hộ chuyên nghiệp(1) ở nông thôn sống trong nhà trệt nhưng tiền gửi ở ngân hàng vẫn tương đối nhiều..., không đúng, tại sao phụ nữ nơi này đều búi tóc, mặc váy dài như vậy...

Tôi lại an ủi mình, chắc thời điểm này đã là trong tương lai rồi, kiếp trước cosplay cũng rất thịnh hành, có lẽ gia đình này ủng hộ thuyết phản phác quy chân rồi(2)...

Lát sau có người bồng một bé gái chỉ nhỏ như mèo con đặt xuống cạnh tôi. Con bé vừa nằm xuống đã mở mắt ra nhìn tôi, trời ạ, con ngươi của nó là màu tím. Đôi mắt của nó đảo qua đảo lại mấy lần trên người tôi khiến những sự việc xảy ra ở địa phủ lại hiện lên mồn một trong đầu tôi. Rốt cục tôi cũng phải ngừng an ủi mình, tên Từ Phù này nhất định đã kéo tôi nhảy nhảm vào câu chuyện rồi.

Tôi tuyệt vọng khóc thét lên, vậy mà con nhóc kia lại cười thành tiếng khiến mấy nữ tử trong phòng đỡ để lấy làm kỳ lạ.

Tôi khóc thật oan ức, thầm lên án tên Từ Phù xấu xa. Tôi, tôi.. đã không được làm con gái nhà giàu có, không được thành con nhà cán bộ cấp cao lại còn bị ép rớt xuống cái thời đại kỳ lạ này, hơn nữa còn siêu cấp nghèo khó. Đáng tiếc mọi lên án của tôi thốt ra miệng đều hóa thành ngôn ngữ của đứa trẻ sơ sinh – tiếng gào khóc thật lớn.

Tôi khua khua tay muốn quay sang đánh con bé kia, không ngờ nó ôm chầm lấy tay tôi, cười khanh khách, lại còn nắm thật chặt. Tôi không rút tay ra được thì khóc òa lên, cười cái gì mà cười, con nhóc xấu xa.

Một nam nhân diện mạo thanh tú nhưng quần áo đầy mụn vá bước tới ôm lấy chúng tôi, khuôn mặt rõ ràng có chút thất vọng, thở dài than: “Nếu là hai bé trai thì thật tốt.”

“Tú tài chớ sốt ruột, nương tử nhà anh đáng tốt như vậy, cái thai thứ hai nhất định sẽ là một bé trai. Anh xem hai đứa nhỏ này, lớn lên sẽ vô cùng xinh xắn, đứa thứ hai còn rất giống nương tử của anh, đôi mắt này quả là của mỹ nhân.” Bà đỡ cười nhẹ khuyên giải y, còn từ chối nhận tiền tạ ơn, “Hoa tú tài, không cần đâu, anh giữ lại mà bồi bổ thân thể cho nương tử, lần đầu mà đã đẻ song sinh rất mệt đó.”

Hừ! Ra là người có học, vậy mà trọng nam khinh nữ, tôi vô cùng khó chịu với ông bố đời này của mình, nhắc đầu lên thì thấy bộ dáng của mẹ mười phần ôn nhã, xinh đẹp, đôi mắt quả thật có màu tím, chẳng trách bọn họ không hề ngạc nhiên với đôi mắt tựa yêu quái kia. Tôi căm giận ngậm lấy bầu ngực của mẹ, mút thật mạnh, đói quá đi mất. Vậy mà Từ Phù đáng ghét đang chiếm bên kia lại hết sức bình tĩnh mút mút, rèm mi vừa dài lại cong vút, đôi mắt tím long lanh, trên trán còn có một nốt ruồi mỹ nhân. Khuôn mặt vẫn tuyệt điểm hết như lúc gặp tại địa phủ, có điều sao hẳn lại đầu thai thành một bé gái nhỉ?

Mẫu thân của tôi thích hoa mộc cận(hoa dâm bụt) liền đặt tên tôi là Mộc Cận, mà bạn học Từ Phù lại quá mực xinh đẹp, vừa sinh ra đã cười tươi, cánh sắc tú lệ, nên cha tôi liền lấy hài âm(3) của hai chữ cánh tú đặt tên nhỏ là Cẩm Tú.

Khi tôi vừa biết nói, liền vội vàng kể lại ân oán của tôi với nó, chỉ là nó đã mất hết ký ức lúc trước, về mặt lúc nào cũng mù mờ, vô tội nhìn tôi khiến tôi càng thêm tức giận. Chỉ cần có cơ hội tôi sẽ đánh Cẩm Tú. Đừng tưởng rằng tôi thích hành hạ trẻ con, làm ra tai nạn chết người, tôi chỉ muốn đánh cho nó lộ bộ mặt thật ra, vì trời đất trừ bỏ một mối hại. Thực tế chứng minh, tôi đã quá ngây thơ. Mấy thôn dân ngu ngốc cho rằng tôi bị quỷ nhập liền trói tôi lại hun khói suốt ba ngày, tên đạo sĩ thối kia còn nói, nếu bỏ đói tôi ba ngày ác quỷ bám trên người tôi sẽ đói chết. Bất kể mẫu thân có khóc lóc thế nào, phụ thân cầu xin ra sao, mùa đông năm đó, tôi vẫn bị trói lên cây liễu đầu thôn suốt ba ngày. Mới được nửa ngày tôi đã lăn ra ngất xỉu. Ngay lúc tôi cho rằng mình sắp toi rồi thì Cẩm Tú đã len lén chạy tới mở trói cho tôi, đắp thêm áo bông lên người tôi rồi bưng bát cơm mà nó để dành được, sợ sẽ nói với tôi: “Mộc Cận, tỷ ăn no đi đã rồi hãy đánh muỗi được không?”

Đừng nói là đánh người, lúc đó sức lực để gạt đầu một cái tôi cũng không có. Nó liền dứt từng thìa cho tôi, sau đó còn lái nhai không ngừng, mắt mẹ đã khóc đến sắp mù, rồi thì cha qua một đêm đã già đi bao nhiêu, nó còn nghẹn ngào bảo tôi phải nhanh khỏe, chỉ cần tôi khỏe mạnh dù nó có chết cũng không sao.

Không biết vì sao, đêm hôm đó, tôi nằm trong lòng Cẩm Tú, nước mắt tuôn không ngừng. Tôi không biết là do mình bị nó làm cảm động mà khóc hay là đang than vãn cho cái kiếp số xấu hổ này.

Bốn tuổi năm ấy, tôi đã chấp nhận số phận đời này, chấp nhận cái người không biết nên gọi là Từ Phù hay Cẩm Tú kia là muội muội.

Lên năm, mẫu thân tôi lâm trọng bệnh, cuối cùng cuộc đời ngang trái của người đã kết thúc.

Sau đó, cha tôi bắt đầu dạy chúng tôi học. Lúc này tôi đã biết mình đang ở một triều đại không có trong lịch sử Trung Hoa. Mà mấy thứ Tứ thư Ngũ kinh, đạo Khổng Mạnh, Sở từ Hán phú này, tôi đọc qua là không quên, còn có thể từ một suy ba khiến cha phải khen ngợi một hồi.

Việc này đối với một người vẫn còn ký ức từ kiếp trước như tôi thì không hề khó nhưng lại khiến cha xem như thần đồng, ông còn ngửa mặt lên trời thờ dài: “Sao lại là con gái chứ!”

Thế nhưng Cẩm Tú – đã uống canh Mạnh bà – vừa cầm quyển sách đã thấy đau đầu, lại toàn tâm toàn ý trở thành phụ nữ tốt, nữ công của con bé thuộc hàng nhất lưu, dịu dàng hòa nhã, với khoa học tự nhiên cũng rất yêu thích, thường xuyên nhìn lên xà nhà nghiên cứu các loài bò sát cá buồm. Có lần, nó nói chuyện với một con rắn độc cả nửa ngày. Tôi thấy con rắn kia vừa bò đi, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng trên lưng. Nó lại còn cười, nói với tôi, con rắn kia nói với nó, về sau nó sẽ xưng bá thiên hạ. Con bé vô cùng vui vẻ, nói rằng nếu thật sự có một ngày nó xưng bá thiên hạ nhất định sẽ đem những gì tốt nhất trên đời này cho Mộc Cận.

Lòng tôi trầm xuống, lẽ nào nghiệt duyên kiếp trước của nhỏ còn chưa hết sao?

Tôi bình tĩnh ngắm nghĩ một lúc rồi nói với nhỏ, xưng bá thiên hạ hẳn là làm vua của vạn thú hạ, như vậy không phải là đi làm hổ sao, cả người toàn lông là lông, muối có chịu không?

Quả nhiên nhỏ sợ hãi rụt đầu lại nói không cần.

Lên sáu tuổi, Cẩm Tú đã biến thành “hoa khôi của thôn”, là người trong mộng của hầu hết các bé trai. Rõ ràng là huyết thống dị tộc nhưng người dân Hoa gia thôn đều rất thuần phác, ai nấy đều đối xử với nhỏ rất tốt. Thỉnh thoảng có người muốn bắt nạt nhỏ đều trở thành kẻ thù chung của mấy cậu bé trong thôn, cái này tôi gọi là “hiện tượng Cẩm Tú”.

Có một lần, Vương đạo sĩ ở thôn bên nhìn thấy hai chúng ta liền nói với cha tú tài, kiếp trước Cẩm Tú tội nghiệt quá nặng, trước tám tuổi nhất định phải đưa vào miếu làm bạn với thanh đăng cổ phật, vừa giải hết oán khí kiếp trước vừa không lo tai họa kiếp này, khắc những người xung quanh. Mà tôi kiếp trước là oan hồn đầu thai nhầm, vì nhỏ nên mới tới nhân thế này, hai chúng tôi tương sinh tương khắc, phải tách ra mới giữ được bình an cho cả hai người.

Việc mẫu thân mất sớm khiến cha có chút do dự còn tôi lại hoài nghi thầy tướng số này không phải người thường, còn đang định hỏi ông ta có cách nào khiến tôi trở lại quỹ đạo ban đầu không. Vừa quay đầu lại đã thấy tên mù đang sờ soạn Cẩm Tú. Oái! Nụ cười của lão thật đậm đắng lại còn dăm sàm sỡ Cẩm Tú nữa.

Tôi giận không nén được, lao tới tấn cho lão già kia một trận mà lão kia trước lúc bỏ đi còn hung hăng nói, tôi sẽ vì Cẩm Tú mà sống cô độc suốt đời.

Tôi đang định chửi ầm lên thì thấy Cẩm Tú vốn luôn nhu nhược, nhát gan – nhát lấy một viên đá nhắm đầu lão mù kia ném tới khiến đầu lão sưng lên một cục. Đây là lần đầu tiên nhỏ ra tay, quả nhiên là “thân thù bất phạm”.

Cả người con bé run run: “Ai muốn chia tách muối với Mộc Cẩn, muối sẽ liêu với kẻ đó.”

Mắt nhỏ ngân ngấn nước mắt, thờ hờn hờn nói từng chữ với tôi: “Mộc Cẩn... Cẩm Tú sẽ vĩnh viễn ở bên tỷ, muối... chúng ta... vĩnh viễn bên nhau... Tỷ... tỷ... tỷ sẽ không phải cô độc hết đời đâu.”

Đứng trong trời đông giá rét, chân tay tôi đều run bần bật, hơi thở ra đều biến thành làn sương trắng nhưng dường như có một dòng nước ấm áp dần dâng lên trong tim tôi, cảm giác được người khác cần đến thật tốt. Đối với người mang hai ký ức cả kiếp trước lẫn kiếp này như tôi mà nói, có một người tin tưởng tôi như vậy, có một muối muối thương yêu ta như vậy thật vô giá, cuối cùng tôi cũng có cảm giác của gia đình.

Về sau một fan trung thành của Cẩm Tú lại nói nhỏ cho tôi biết: lão Vương đạo sĩ đời trước thấy nhà người ta có hai chị em là đều nói như vậy nhằm lừa tiền gạt sặc, may mà nhà chúng tôi chưa nghe lời hắn. Từ sau hôm đó, fanclub của Cẩm Tú chỉ vừa nhìn thấy Vương đạo sĩ xuất hiện trong thôn đã lập tức họp lại truồng chọc lão một hồi, khiến lão về sau cũng không dám xuất hiện nữa.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, vấn đề của bất cứ đứa trẻ nào mất mẹ đã xuất hiện, cha tú tài lấy vợ kế. Đó là một người phụ nữ cực kỳ lợi hại, trước mất cha và hàng xóm láng giềng, bà ta ôn nhu hiền lành không ai sánh được, thế nhưng cha vừa bước khỏi cửa đi dạy học bà liền đem tôi và Cẩm Tú thành trâu thành ngựa để sai việc. Hình tượng mẹ kế của cô bé lọ lem thể hiện trên người bà ta không lệch chút nào, người biết bản tính của bà ta chỉ có tôi và Cẩm Tú, à còn con chó vàng nhà chúng ta nữa.

Tôi cho rằng bà ấy thật sự có khả năng giật được giải Oscar, nhưng chỉ mười tháng sau, khi Vương Tài – đệ đệ cùng cha khác mẹ của tôi cùng Cẩm Tú ra đời, bà ta đã chấm dứt sự nghiệp diễn xuất của mình. Khuôn mặt thật của mẹ kế rốt cục cũng lộ ra hết, có điều lúc này cha đang mừng rỡ như điên, vốn đã không còn quan tâm đến oan ức của chúng tôi nữa.

Một năm sau, một trận lũ lụt kéo đến khiến cả vùng mất mùa đã kết thúc số phận cô bé lọ lem của tôi và Cẩm Tú. Cha tú tài sinh bệnh nặng, gia cảnh vốn đã bần cùng lại càng thêm đói kém. Nhị nương muốn giết Đại Hoàng, tôi và Cẩm Tú liều chết không cho, ngay cả cha cũng không đồng ý nhưng không ai có dũng khí nói với bà ta, đẩy con chó mà mẹ tôi lúc còn sống đã nuôi.

Một hôm, vô tình tôi nghe trộm được, sau một hồi nghe nhị nương giật dây, cha đã đồng ý kêu người bán tôi với Cẩm Tú đi.

Ngày mai nha bà(4) sẽ tới nhận người, Cẩm Tú cùng fan của con bé tổ chức một buổi chia tay, tôi đứng cạnh nhỏ dưới cây liễu, nhìn lại bọn bạn lần cuối.

Ráng chiều đẹp như lụa tản ra phía chân trời, nhỏ gục lên vai tôi, khóc thật thê lương. Tôi cẩn thận nhìn xung quanh chỉ sợ tiếng khóc của nhỏ sẽ dẫn tới mấy con rắn độc mà nhỏ vẫn nói chuyện cùng. Cũng may hôm nay chúng nó không tham gia tiệc tiễn biệt.

Tôi cúi đầu, shit, nước mắt của nha đầu này cọ hết lên người tôi rồi, tôi tức giận trừng nhỏ: “Ngày mai nha bà tới lĩnh người, nếu muối còn khóc nữa làm mất thành mất cá, bị người ta bắt đi làm con dâu nuôi từ bé cho con trai lão Trương ở thôn Đông đấy.”

Lão Trương một mắt kia đã góa vợ, con lão là một đứa ngốc, thường ngày bán đậu hũ sống qua ngày, tính tình không tốt lắm, ghét nhất là trẻ con, có lẽ là bởi vì có vài đứa nhỏ xấu tính hay bắt nạt, cười nhạo con lão.

Pháp bảo tốt nhất của các vị phụ huynh trong thôn đem ra dọa trẻ con là, còn nghịch ngợm nữa sẽ tống người cho lão Trương, dùng trăm lần cũng không mòn.

Nhỏ quả thật sợ đến ngẩn ngơ, sau đó lại bẹo má trái tôi một nhát: “Tỷ lại gạt muối, con nhà lão Trương đã chết đói từ tháng trước rồi.”

Mặt tôi nhất định sưng lên rồi, tôi vẫn thường thấy kỳ quái, rõ ràng nhỏ hoàn toàn không nhớ việc kiếp trước nhưng vẫn có uy phong của Từ Phù, tôi bùm mặt dọa tiếp: “Vậy thì gả cho lão Trương làm vợ kế vậy!”

Không ngờ nhỏ lại bẹo một nhát nữa lên má phải: “Hôm trước lão Trương vừa mới hạ táng, tỷ còn đi trộm khuôn làm đậu nhà đó, nói cái gì mà, muốn mở công. công ty đậu phụ nữa. Mộc Cẩn, tỷ hư quá, suốt ngày chỉ biết dọa muội thôi.”

Tôi khom lưng tránh ra: “Ai bảo muội làm dơ y phục của tỷ.”

Hai chúng tôi vừa nói chuyện vừa nhẹ nhàng đi vào sân, Đại Hoàng kêu gâu gâu mấy cái, ngủi ra là tôi thì lại nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Tiếng cha ho khan truyền ra từ trong phòng. Mặc dù kiếp tôi không học y nhưng cũng biết phổi của ông ấy có khả năng bị viêm rồi. Tôi vốn muốn bắt chức phương thức làm đậu phụ của lão Trương làm để bán, kiếm ít tiền cho cha chữa bệnh, bây giờ sắp bị bán đi rồi, chắc không lo được tiền thuốc thang nữa.

Tiếng quát của nhị nương truyền ra: “Mấy con ranh kia, cha người bệnh như vậy rồi mà nửa đêm nửa hôm mới vác mặt về à?”

Tôi nhìn những tia sáng cuối ngày đang lóe lên phía chân trời, thầm cười bà ta mắng người ta đã thô tục lại còn vô lý. Nghĩ đến cha lại tin lời bà, tôi càng thêm tức giận: “Nhị nương, bọn con đi cắt rễ bần lam cho cha rồi, sẽ ngủ ngay thôi.”

Ban đêm, Cẩm Tú vẫn như bạch tuộc ôm lấy tôi cứ như tôi là cái lò sưởi vậy. Nhỏ nức nở: “Mộc Cẩn, muội sợ, nếu nhà bà tách chúng ta ra thì biết làm thế nào?”

“Đừng lo, tỷ tỷ sẽ có cách.” Hai chữ tỷ tỷ này tôi chỉ dùng đến những lúc đặc biệt, quả nhiên hiệu quả vô cùng, nhỏ dần dần yên tâm, nặng nề tiến vào mộng đẹp mà tôi so với nhỏ càng thêm mờ mịt.

Ngày hôm sau, Trần đại nương tới, không ngoài dự tính, bà ta liếc mắt đã nhìn trúng Cẩm Tú. Tôi với bà cò kè mãi cuối cùng tôi phải tự đặt giá cho mình là hai lượng bán đi, chỉ có một điều kiện là tôi và Cẩm Tú phải được bán đến cùng một nhà để chăm sóc nhau.

Lúc đó nét mặt của nhị nương cùng nha bà đều giống nhau, nhìn tôi chằm chằm cứ như thấy người ngoài hành tinh vậy, xem ra họ không ngờ tôi lại biết ăn nói như vậy.

Tôi đường đường là con gái thành thị, trước giờ chỉ đi ép giá người ta, chưa kể năm đó học MBA(5) ở Anh trở về được bao nhiêu doanh nghiệp nước ngoài săn đón, nỗ lực kiếm tiền. Ôi, anh hùng không nhắc lại chuyện cũ mà tôi của ngày hôm nay cũng chỉ đáng giá có hai lượng bạc thôi.

Cẩm Tú rất hân hoan vì được ở cùng một chỗ với tôi nhưng nức nức lại rung rung chực khóc, vừa nhìn tôi đã như bị dao cắt.

Tôi kéo con bé quỳ trước cửa phòng cha tú tài, lặng lẽ đập đầu lạy ba cái, lớn tiếng nói: “Cha, chúng con theo Trần đại nương tới Tây An làm nha hoàn cho Nguyên gia, Mộc Cẩn con sẽ chăm sóc tốt cho Cẩm Tú, xin cha giữ gìn sức khỏe, chờ mấy năm nữa, bọn con được về nhất định sẽ báo hiếu cha.”

Mấy lời này đều chỉ để bùng bít. Nha bà chỉ nói mang các cô gái ra ngoài làm thuê nhưng ai mà biết là làm cái gì, Tây An lại xa xôi như thế, liệu ngày sau có còn sống mà trở về được không?

Số kiếp của tôi vì Cẩm Tú mà lênh đênh, dù thế tôi cũng muốn nắm vận mệnh trong tay thật tốt. Với tư sắc của tôi, làm nha hoàn bên người mấy danh kỹ cũng không đủ tư cách nhưng chỉ ít tôi có thể làm người đại diện cho các nàng phải không?

Trong phòng thật sự rất an tĩnh, ngay cả tiếng ho khan vẫn làm tôi đau đầu cũng không có. Xem ra ông ấy quá mức trọng nam khinh nữ, có Vượng Tài rồi thì bán đi mấy đứa con gái cũng không có gì đáng kể!

Tôi nắm tay Cẩm Tú, buồn bã muốn rời đi lại nghe thấy một thanh âm suy yếu từ trong phòng truyền ra, có chút nghẹn ngào nhỏ nhỏ: “Mấy đứa, ... mấy đứa phải tự chăm sóc mình cho tốt, đừng để người ta bắt nạt, cha... xin lỗi.”

Lệ không kìm được mà trào khỏi khóe mắt, tôi lớn giọng nói: “Cha, người hãy yên tâm, bọn con nhất định sẽ trở về.”

Đại Hoàng phe phẩy đuôi vẫn cứ cọt lên người tôi và Cẩm Tú, nó ngo ngáy nhìn Trần đại nương rồi lại nhìn bọn tôi, miệng rên hừ hừ. Tôi run run vuốt đầu Đại Hoàng. Vượng Tài bị nhị nương giữ rịt trong lòng, nó khóc ầm lên đòi chúng tôi ôm, ngay cả nhị nương vốn luôn hung hãn cũng vài phần thương cảm.

Trần đại nương bắt đầu giục chúng tôi lên xe. Ta cắn răng kéo Cẩm Tú leo lên chiếc xe bò.

Ngày hôm đó, cả nhóm trẻ con ở Hoa gia thôn đều ngồi trên cây liễu, mỗi đứa đều hô to: “Mộc Cẩn, Cẩm Tú, về sớm nhé.”

Mà Đại Hoàng cũng chạy theo chiếc xe bò thật lâu, thật lâu.

Cứ như vậy, chúng tôi được Trần đại nương dùng xe bò chở ra khỏi Hoa gia thôn. Năm đó, tôi và Cẩm Tú vừa lên tám tuổi, đúng tuổi có thể vào tiểu học.

**_*_*_*

(1) hộ chuyên nghiệp: hộ nông dân chỉ chuyên biệt sản xuất một loại hình nông nghiệp nào đó ở Trung Quốc.

(2) phản phác quy chân: Đây là đời sống lý tưởng của Lão Tử và tất cả những ai, là người tu Đạo chân chính. Bối cảnh dựng lên lý tưởng này có hai mặt: Về mặt chính trị, là thái độ ghét bỏ hành động bạo lực và đời sống xa xỉ, tâm tư đối trá của tầng lớp quyền thế trong xã hội đương thời; về mặt cá nhân đã gọi là “Ân quân tử”, thì chất phác quy chân (Đời sống đơn giản bình dị, trở về với chân thật, với thiên nhiên), mới thật là đúng với cảnh sống mà Lão Tử hằng mơ ước.

(3) hài âm: âm đọc giống nhau hoặc gần giống.

(4) nha bà: kẻ buồn người

(5) MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh (tiếng anh : Master of Business Administration – MBA) là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh, thu hút nhiều người ở một phạm vi rộng trong các ngành học có tính học thuật.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chủ Nhân Của Tử Viên

Trên đường đi lên phía Bắc, tiết trời càng ngày càng lạnh, những người lưu lạc cùng tôi và Cẩm Tú cũng ngày càng nhiều. Vốn ban đầu chỉ có năm giờ đã biến thành mười hai người, thức ăn mà bọn buôn người mang tới cũng ít tới đáng thương, không gian hoạt động cũng thu hẹp lại. Bọn họ vì tiếc tiền, nên nếu không cần thiết nhất định sẽ không ở nhà trọ, cả ngày chỉ cho chúng tôi ăn một bát com. Tôi lại đem một nửa sê cho Cẩm Tú, vậy nên dọc đường đi, phần lớn thời gian tôi dành để ngủ giữ sức. Ngay cả như vậy, tôi vẫn quan sát kỹ tình hình, trong mười hai đứa nhỏ chỉ có năm đứa con gái, ngoại trừ Cẩm Tú, Bích Oánh, ách, miễn cưỡng cho thêm tôi, thì còn lại đều tư sắc bình thường.

Mà mấy đứa con trai đều hướng mắt về phía Cẩm Tú nhà tôi, y hệt nhóm “fan Cẩm Tú” ở Hoa gia thôn vậy. Có câu ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài thì phải dựa vào bạn bè, nghĩ vậy tôi liền tính toán kết thêm vài bằng hữu, nếu được bán vào cùng một chỗ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Vì vậy tôi giật dây Cẩm Tú cố gắng mỉm cười thật thân thiện, cộng thêm cái miệng dẻo quẹo của tôi, dần dần cái thùng xe ngọt ngào này cũng xuất hiện tiếng cười.

Trong đám con trai, đứa nhóc rất hay khóc nhè tên là Tề Phóng, tướng mạo tương đối thanh tú, một đứa mắt sáng tựa sao tên là Tống Minh Lỗi, trên người cậu ta tỏa ra hương vị của nhà nho, hơn nữa y phục của cậu cũng sạch sẽ nhất cả bọn.

Tương đối thú vị nữa là một tiểu tử Sơn Đông mặt đen, tiếng nói tựa sấm, lớn tuổi hơn tất cả bọn tôi, vóc dáng cũng cao nhất, lúc đứng trong xe hẳn luôn phải khom lưng, quả thật rất có mùi vị của Trương Phi vậy mà tên hắn lại trùng với vị hoàng hậu xinh đẹp nổi tiếng trong lịch sử – Phi Yến. Eo, tên hắn là Vu Phi Yến!

Về mặt của tôi lúc đó, ừm, phải nói là tròn mắt, cứng họng, ngay cả Cẩm Tú cũng phải đẩy tôi một cái, mắt tím lờm tôi. A, chẳng lẽ nhỏ không thấy cái tên này kỳ quái sao?

Mà Vu Phi Yến cũng không để tâm, lại còn cười hi hi: “Mẹ ta trước khi sinh ta có mộng thấy một đám chim én bay tới bay lui nên mới đặt tên ta như vậy.”

Thấy hắn khoáng đạt như vậy, tôi thấy hơi xấu hổ nên kể lại chuyện xưa của Triệu Phi Yến cho hắn nghe để bù lại. Mấy tên nhóc vốn đang nhìn chăm chăm Cẩm Tú đều quay sang tôi cái vẹo. Ngay cả Bích Oánh cũng cùng dời mắt sang tôi tiếp chuyện, có điều khi nàng biết chúng ta là người đến từ thôn nhỏ mà không phải xuất thân dòng dõi thư hương như nàng thì lập tức quay đi. Cả xe nàng chỉ nói chuyện cùng Tống Minh Lỗi, hừ, tiểu nha đầu nhỏ mọn!

Mà tên Tống Minh Lỗi kia, hỏi gì đáp nấy, không hỏi thì không chịu nói gì, tiếu chữ như vàng vậy. Nói chung Tề Phóng, Vu Phi Yến và tỷ muội chúng tôi dọc đường đi cũng coi như đã quen biết. Xe bò chòng chành chạy tới phủ Giang Lăng, Tề Phóng khóc nhè được một người họ Trương mua về làm thư đồng, khi tới Trương Châu, hai bé gái khác bị bán vào phủ Dương viên ngoại làm tạp kỹ. Khiến người ta nhớ kỹ nhất là bốn cậu bé bị sang tay cho bọn buôn người kia, buổi tối lúc Vu Phi Yến ra ngoài đi tiểu thì nghe thấy Trần đại nương và xa phu đang hăng hái nói chuyện, kể rằng bốn cậu bé kia bị tri phủ Thông Châu mua. Tri phủ kia trước nay vẫn luyện đồng, mỗi tháng có rất nhiều thi thể bé trai bị khiêng ra từ phủ, Trần đại nương nói, có ra ất có vào, đây quả là món hời lớn, lần sau phải đưa tới vài đứa bé trai nữa.

Bọn nhỏ nghe thấy người chết đều vô cùng sợ hãi. Trầm mặc một lúc, Vu Phi Yến lại quay sang thỉnh giáo tôi: luyện đồng là như thế nào. Tôi liếc sang Bích Oánh và Tống Minh Lỗi không ngờ bọn họ cũng đang tò mò nhìn tôi, mà tôi chỉ có thể cười không ngừng.

Để kéo chủ đề này xuống, tôi đề xuất mọi người kết nghĩa kim lan, cho dù không được bán vào cùng một chỗ, mai sau nếu có duyên gặp lại, chúng tôi cũng có thể cùng nâng ly chúc mừng. Quả nhiên cổ nhân vô cùng nhiệt tình với vụ kết bái này, ngay cả Bích Oánh kia cũng tham gia cùng. Ngay sau đó chúng tôi lên ra khỏi xe bò, quỳ xuống bãi đất hoang, xếp hình chữ nhất, trước mặt trắng kết nghĩa huynh đệ.

“Ta Vu Phi Yến, mười ba tuổi.”

“Ta Tống Minh Lỗi, mười hai tuổi.”

“Ta Diêu Bích Oánh, mười tuổi.”

“Ta Hoa Mộc Cầm, tám tuổi.”

“Ta Hoa Cẩm Tú, tám tuổi.”

“Xếp theo lớn bé, kết bái kim lan, dưới trăng xin thẻ từ nay về sau, vinh nhục cùng hưởng, phú quý cùng kham, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, chỉ cầu chết cùng tháng cùng năm...”

Bỗng nhiên tôi nhớ tới năm con chó nhỏ mà Đại Hoàng mới sinh năm ngoái, để sinh tồn mà dón lại sưởi ấm cho nhau.

Mấy đứa nhỏ chúng tôi đều lo lắng cho số phận phiêu bạt sắp tới, tuy đến từ những nơi khác nhau, hoàn cảnh cũng không giống nhưng lần gặp gỡ này đã khiến chúng tôi ít nhiều thông cảm lẫn nhau. Vào lúc tiểu ngũ nghĩa thành lập đó, trong lòng tôi tràn ra một cảm giác vui vẻ lạ kỳ, tựa như con chim nhạn bay lạc đã tìm được về đàn vậy. Mặc dù đêm đông lạnh giá như vậy nhưng tâm hồn chúng tôi lại có biết bao ấm áp. Sau đó cả đám đều vui vẻ cười rộ lên, Cẩm Tú vẫn như trước ôm chặt tay tôi nhưng lại cười hết sức hài lòng.

Nhưng mà ai cũng không biết, thậm chí ngay cả Tống Minh Lỗi sau này vang danh thiên hạ là thần cơ diệu toán – dưới ánh trăng hôm đó – cũng không tính ra năm người chúng tôi rồi sẽ trở thành những nhân vật nghiêng trời lệch đất.

Thế là trên đường đi sau đó, chúng tôi bắt đầu xưng huynh gọi đệ. Điều này không khỏi khiến Trần đại nương trừng mắt nhìn bọn tôi một hồi.

Một hôm, khi những tia nắng ban mai nhẹ nhàng rơi xuống, chúng tôi đã tới một mảnh đồng bằng, xe bò liền dừng ở bờ sông nghỉ ngơi. Tôi run rẩy vốc một ít nước lạnh buốt lên rửa mặt, vừa ngẩng đầu đã thấy Trần đại nương đang nhìn chăm chăm vào tôi, không nói tiếng nào. Lòng tôi giật thót một cái, suýt nữa thì ngã nhào xuống sông.

Bà ta ngồi xổm xuống, mắt vẫn soi xét tôi, “Lão nương cả đời vào Nam ra Bắc buôn người cũng chưa từng thấy nha đầu nào như ngươi. Chắc chắn ngươi không phải hạng tầm thường.”

Tôi ha ha cười khan: “Trần đại nương, kiến thức của bà rộng rãi, tôi thấy cũng không phải tầm thường.”

Sóng mắt vừa chuyển, bà ta quẹo rừ nhìn ta một cái – lúc đó tôi không hiểu vì sao bà ta lại lúng túng với một đứa bé tám tuổi làm gì, sau lại mới biết, thực ra bà ấy nhìn ai cũng đều như vậy. Chỉ nghe bà ấy nói: “Tiếc rằng, muội muội ngươi lại đẹp tựa thiên tiên, người đi theo nó cả đời này cũng không có quả ngon mà ăn đâu.”

Bà có ý gì? Chẳng lẽ bà ta thật sự muốn bán tôi và Cẩm Tú vào kỹ viện!

Tôi vội nói: “Bà không định bán tôi và Cẩm Tú vào cái nơi tệ tiện ấy chứ?”

Bà ha ha cười lớn, cười đến mức cả nốt ruồi trên mặt cũng phải run run: “Yên tâm đi! Trần Ngọc Kiều ta tuy không phải người tốt đẹp gì nhưng cũng không bán bé gái vào kỹ viện, câu lan(1) đâu, hơn nữa Tây Bắc Nguyên tướng quân đã muốn năm người các ngươi, làm sao ta dám tùy tiện bán đi được.

Tây Bắc Nguyên tướng quân? Tôi còn băn khoăn, đang muốn hỏi lại, đã thấy bà ta lác mông đi tìm tên đánh xe tình tự.

Có điều lòng tôi đã thả lỏng một chút, ít nhất cũng không cản trở thành nữ tử phong trần.

Lại qua hơn một tháng nữa, những cây liễu bên đường đã bắt đầu trở lộc non, mặt sông đóng băng đã dần dần tan chảy. Xe bò dần tiến vào một tòa thành vô cùng tráng lệ. Chúng tôi vén rèm che lên nhìn ra cửa sổ, phố xá bên ngoài hết sức sầm uất, nhà cửa mọc san sát, cùng những nơi khác quá thật khác biệt. Cuối cùng chúng tôi cũng đã tới thành cổ Tây An.

Sau đó xe lại đi về hướng đông, men theo đường núi, tới một đỉnh núi xanh biếc. Trước cổng là hai con sư tử đá lớn quý, ba gian cổng lớn có chạm đầu thú, vừa nhìn đã thấy toàn là ngói lưu ly ánh vàng, cực kỳ nguy nga. Hiện ra trước mắt là một tòa miếu thờ đồ sộ làm từ cẩm thạch, sừng sững mà đứng, trụ đá hai bên được khắc hình cừu long nhả ngọc, phía trên điện có khắc bốn chữ lớn: “Từ Tê sơn trang”.

Tôi cẩn thận xem kỹ lạc khoản(2), không khỏi hít vào một hơi, thì ra đó chính là tiên hoàng ngự bút, hai bên là câu đối:

“Huân nghiệp hữu quang chiếu nhật nguyệt

Công danh vô gian cập nhi tôn”

(Sự nghiệp sáng soi cùng nhật nguyệt

Công danh truyền mãi đến con cháu)

Đây cũng là ngự bút, thảo nào Trần đại nương lại muốn đem mặt hàng tốt nhất là chúng tôi đây cho phủ Tây Bắc Nguyên tướng quân.

Từ Tề, Từ Tề, chẳng lẽ hết thấy đều đã được định sẵn, tựa như là số định từ kiếp trước của Cẩm Tú. Ta lặng lẽ hỏi Cẩm Tú có thích nơi này không, nhỏ lại co rúm lại, ôm chặt cánh tay của tôi: “Mộc Cẩn, trên cây cột kia có rồng, muội sợ.”

Chúng tôi đi vào từ cửa ngạch phía tây, Trần đại nương nghiêm mặt thừa bả, cung kính đi đằng trước. Qua mấy khúc quẹo, chúng tôi dừng lại trước một cửa hoa(3), có hai bà cô mặt lạnh đi ra. Trần đại nương liền tươi cười tiến đến, nhỏ giọng thì thầm gì đó lại còn nhét xâu tiền vào tay một người, chúng tôi mới được đi vào. Hai bên là dãy hành lang kéo dài, giữa là xuyên đường(4), trong đó một bức bình phong lớn bằng đá Đại Lý đặt trên giá gỗ từ đàn. Đi qua bình phong có ba gian nhỏ, tiếp nữa một tòa nhà lớn năm gian, xà cột chạm vẽ. Hai bên hành lang treo đủ thứ lông chim anh vũ, họa mi các loại. Trên thềm đã có mấy nha đầu quần xanh áo đỏ đứng chờ, vừa thấy bọn họ đến đã có một người vén rèm thừa lại: “Phụ nhân, Kiến Châu Trần đại nương đã dẫn người mới đến.” Vừa nghe vậy, tôi rớt cục cũng an tâm, Trần đại nương thật sự không bán chúng tôi cho kỹ viện.

Bước vào phòng, sự hoa lệ bên trong khiến tôi chói cả mắt, mùi huân hương bách hợp thoảng nhẹ, đồng hồ quả lắc Tây Dương kêu tích tắc. Cả bọn chúng tôi mắt đều nhìn thẳng, quý gôi tại gian ngoài, cách đó một bức rèm châu là một phụ nhân vận hoa phục đang ngồi, trên đầu dùng kim tuyến xâu hạt châu để đồ tóc, cài trăm ngũ phượng triều dương đính hạt châu, mình vận áo vóc đỏ thắm thêu trăm bướm lượn hoa bằng kim tuyến, dung mạo tú lệ, không giận mà uy. Đứng cạnh nàng là một nam tử trẻ tuổi mặc áo lông màu xanh, hơi khom người, tóc búi gọn gàng có gài trăm gỗ.

Tôi mơ hồ nghe thấy nam tử trẻ tuổi thừa với phụ nhân kia: “Mãng bào, lụa hoa cùng các loại tơ, lĩnh tám mươi chiếc, rèm trúc sơn đỏ quần tơ vàng hai trăm chiếc, mảnh hoa ngũ sắc hai trăm chiếc, lụa “Phú quý trường xuân”, “Cung đoạn thập thất”, “Phúc thọ miên trường” mười xấp, “Bút đỉnh như ý”(5) mười chiếc, các vật ngự ban từ trong cung đều đã xếp đặt tốt. Sáng sớm hôm nay, tướng quân cho bỏ câu đưa tin về nói rằng ngài cùng đại thiếu gia tôi kính bình an, xin phụ nhân yên tâm.”

Vị phụ nhân nhấp một ngụm trà đáp “ừ” một tiếng.

“Vân Châu hầu hạ Nhị tiểu thư tháng trước bệnh nặng mà mất, mẹ nàng ngày mai muốn tới lĩnh tro cốt về.”

“Ngôn Sinh, nhớ thưởng thêm mấy lượng bạc. Đứa nhỏ đáng thương, dù sao nó cũng lớn lên cùng Phi Yên.”

“Đạ, thái thái thật từ bi. Còn có, Bạch Tam gia muốn tới ở tại Tây Phong Uyển, nói rằng Từ Viên quá mức ồn ào.”

Phụ nhân kia do dự một chút, nói: “Tây Phong Uyển vắng vẻ như vậy, hẳn đi đứng lại khó khăn, người bên cạnh lại có mình Hàn tiên sinh. Thế này sao được, tướng quân thì không sao nhưng để người ngoài biết được lại nói ta làm mẹ kế lại hắt hủi hẳn.”

“Thuộc hạ vốn cũng nghĩ như vậy, chỉ là Hàn tiên sinh đã nhắc lại nhiều lần, còn nói suối nước nóng ở Tây Phong Uyển có lợi cho việc đi lại của Bạch Tam gia; nếu ở trong Từ Viên, cứ phải chạy qua chạy lại cũng không tiện.”

“Vậy tùy theo ý hẳn đi, có điều ngày mai báo cho tướng quân một tiếng.”

“Phụ nhân nói phải, lại còn Giác Tứ gia nơi đó, nói là nếu phụ nhân không cho ngài ấy đi Tây Vực, ngài ấy sẽ...”

“Được lắm, vẫn còn muốn làm cái chuyện đi Tây Vực hoang đường này sao? Bảo nó đừng làm phiền ta nữa, thật giống y như mẹ nó, cả ngày chỉ muốn chạy ra ngoài.”

Tôi nghe cũng đoán chừng được tình hình trong nhà, đây là nhà tướng, có ba nam một nữ, con trai cả đã theo phụ thân lên kinh thành, cậu ba và cậu tư hình như không phải do phụ nhân sinh ra, mà chân cậu ba lại có tật, cậu tư là một thanh niên nhiệt huyết, muốn tới Tây Vực lập sự nghiệp.

Tận lúc chúng tôi quỳ tề hết cả chân, bức rèm mới được vén lên, phụ nhân bắt đầu sắp xếp cho mấy đứa nhỏ bọn tôi.

“Phụ nhân muốn năm đứa trẻ, tôi đã mang tới, ngài xem thử xem.” Trần đại nương về mặt nịnh hót, nói.

Nguyên phụ nhân đảo qua chúng tôi một vòng rồi dừng lại trên người Cẩm Tú: “Đứa đứng ở giữa, ngẩng đầu lên.”

Cẩm Tú run rẩy ngược lên, chỉ nghe “phanh” một tiếng, chén trà đã rớt xuống đất mà Nguyên phụ nhân lại hít vào một hơi: “Trần đại nương, bà tìm được yêu nghiệt gì vậy? Hồ nhân mất tím mà bà cũng dám đưa tới phủ? Còn không mau đuổi ra ngoài!”

Cẩm Tú lớn lên ở Hoa gia thôn, ngay cả mẹ kế cũng từng nhục mạ nhỏ như vậy. Tôi ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy đôi mắt tím của nhỏ đã đông đầy nước, luống cuống nhìn tôi, bên kia lại bị một bà cô lạnh lùng kéo ra ngoài. Lòng tôi căng thẳng, cắn răng một cái liền tiến lên ôm chặt lấy nhỏ, lớn tiếng hô: “Chậm đã, xin Nguyên phụ nhân nhìn Cẩm Tú nhà con một cái, nó không phải yêu quái mà quý nhân của Từ Viên.” Tôi vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều sững sốt, ngay cả phụ nhân kia cũng giật mình, nàng phẩy tay cho hai ba cô kia đi ra, nhìn xuống tôi: “Người tên gì?”

Tôi sửa lại quần áo, thưa: “Con là Hoa Mộc Cẩn, đây là muội muội của con tên là Hoa Cẩm Tú. Hai chị em con từ Kiến Châu tới.”

Mắt nàng hiện lên một tia hồ nghi: “Vậy người nói ta nghe một chút, muội muội của người sao lại là quý nhân của Từ Viên?”

Tôi trấn tĩnh nội tâm, thông thả đáp: “Con và Cẩm Tú đến từ Kiến Châu xa xôi phía đông, mà Cẩm Tú sinh ra đã có đôi mắt tím, Mộc Cẩn chưa đọc nhiều sách nhưng cũng đã nghe tới câu từ khí đông lai(6), đó là thứ nhất, ngài thử nhìn xem, mi tâm nàng có một nốt ruồi mỹ nhân chính là nốt ruồi là nhị long hí châu, tướng đại phú đại quý, đó là thứ hai, hơn nữa tên của Cẩm Tú ý tứ là làm Nguyên phủ phồn thịnh không đâu sánh bằng. Ba điều hợp lại, Mộc Cẩn đoán rằng, nhất định Nguyên tướng quân vì quốc gia chinh chiến sa trường, cực cung tận tụy, Nguyên phụ nhân lại phẩm hạnh cung kiệm, cảm động trời xanh, ông trời mới khiến Cẩm Tú tới Từ Tề sơn trang, chính là điềm lành đã tới, Nguyên gia không tới mười năm tất rạng sáng nhật nguyệt, phú quý vô cùng.”

Tôi nói xong liền kéo Cẩm Tú, cung kính dập đầu. Một mảnh im lặng, mồ hôi chảy ròng trên trán tôi. Một lát sau, chỉ nghe Nguyên phu nhân cười nhẹ, lòng không hiểu sao lại thất lại: “Hai người các ngươi ngẩng đầu lên.”

Tôi và Cẩm Tú ngược lên lần thứ hai, thấy Nguyên phu nhân sâu xa nhìn tôi, “Mộc Cẩn trong hoa mộc cận sao?”

Tôi sững sốt sau mới nhận ra nàng đang hỏi tên tôi: “Dạ, phu nhân.”

“Ngôn Sinh, an bài Hoa Cẩm Tú và đưa bên cạnh đi hầu hạ tiểu thư, hai đứa con trai đưa vào đội quân Tử Viên, còn nha đầu tên Mộc Cẩn này, tạm thời đưa đến phòng tạp dịch.”

Dù thế nào, tôi và Cẩm Tú cũng được cùng ở lại đây, chung quy vẫn tốt hơn bán rẻ tiếng cười mà sống. Tôi thở dài một hơi, quay sang mỉm cười với Cẩm Tú, ý rằng tôi sẽ nghĩ cách tìm gặp nhỏ.

Mấy người kết nghĩa với tôi tựa hồ cũng thở dài một hơi, đại ca Vu Phi Yến nhìn tôi sùng bái, nhưng mà rất nhiều năm về sau, huynh ấy mới nói cho tôi biết, thực ra lúc đó huynh ấy chẳng hiểu tôi nói gì cả.

Lúc đi ra cửa, dù cách một tầng trường nhưng tôi vẫn cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo đang dõi theo sau lưng tôi, khiến cả người tôi rét run. Tôi quay đầu lại thấy một thiếu niên áo trắng ngồi trên xe lăn, đáng tiếc có màn che khiến tôi không thể nhìn rõ dáng vẻ của y, đứng sau y là một thân ảnh cao lớn mặc áo xanh. Đến tận lúc ra khỏi đó tôi mới nghe thấy bà cô đưa ta ra ngoài nói rằng: “Kia không phải là Bạch Tam gia sao? Thật hiếm khi thấy ngài ấy đi thỉnh an thái thái a?”

**_*_*_

(1) câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

(2) lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

(3) cửa hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

(4) xuyên đường: nhà để đi qua, bốn mặt không có cửa

(5) Bút đỉnh như ý: Một thứ đồ chơi làm bằng vàng bạc hay ngà voi, có chạm cò chi, hoặc đám mây, để mừng tặng nhau.

(6) từ khí đông lai: (Từ: Màu tím đỏ. Khí: chất khí. Đông: hướng đông. Lai: tới) nghĩa là vàng khí mây màu tím đỏ từ hướng đông bay đến. Ý chỉ điềm lành.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mùi Hương Ấm Áp Nhân Gian

Nét núi xa tựa như nét ngài, im ắng tĩnh mịch, bên cạnh khe suối chảy róc rách, một đám người hầu già đang giặt quần áo. Trong dòng nước lạnh công khiến người ta phải run rẩy, có một đôi tay đang chà chà quần áo rất nhanh, cứ như đang thi đấu vậy.

Khi giặt xong đồng quần áo cuối cùng, đứng dậy, cái thắt lưng quanh năm phải khom xuống đã đau lâm râm. Tôi đầm nhẹ mấy cái, vuốt lại mớ tóc đầm mồ hôi trước mặt rồi đứng thẳng đón ánh ban mai.

Cách đây không xa là một vườn mai đỏ thanh nhã, hoa nở đỏ rực như lửa, chính là Tây Phong Uyển.

Bỗng một bà cô kêu: “Mộc nha đầu, Cẩm cô nương sai người tới tìm cô đó.”

Một cô nương xinh xắn đứng chờ ở phía xa, quần áo trên người là loại lụa hoa tốt nhất. Mấy bà cô nhận ra cô ấy là người từ Tử viên tới liền im lặng trở lại, cung kính chỉ vào người tôi. Tôi trầm nghĩ, chẳng lẽ Cẩm Tú có chuyện gì?

Tôi nhanh chân nhảy lên bờ, kéo ống quần xuống rồi tới trước mặt cô nương đó, cung kính cúi chào: “Tôi là Mộc Cẩn, ra mắt Sơ Họa tỷ tỷ.”

Cô ấy liếc tôi cái, cười cười: “Trước đây tỷ từng gặp tôi rồi sao?”

“Bẩm Sơ Họa tỷ tỷ, trước đây Mộc Cẩn chưa từng gặp tỷ tỷ.”

“Vậy sao tỷ biết tên tôi?”

“Mộc Cẩn nghe nói hôm trước trong trang có đấu võ, Sơ Họa tỷ tỷ và Cẩm Tú cùng nhau song kiếm hợp bích, thắng hết các huynh đệ trong viên. Phu nhân đặc biệt ban thưởng cho hai người hai chiếc áo choàng yên la hoàng cung ngự ban. Tỷ tỷ từ xa tới đã như tiên nữ ẩn trong sương, Mộc Cẩn đã đoán chắc rằng tỷ chính là Sơ Họa tỷ tỷ đang theo hầu Nhị tiểu thư.”

Chuyện này là do tháng trước Vu Phi Yến nói cho ta biết, lúc kẻ nước bọt bay loạn xạ, khuôn mặt đỏ bừng bừng, huynh ấy nói tuy đạt quán quân đấu đao nhưng vừa nhìn màn song kiếm hợp bích đó mới biết đã chọn nhầm binh khí, vô cùng hối hận vì đã không học kiếm, nếu không đã có cơ hội luyện song kiếm kia rồi.

Tôi rất tự hào vì Cẩm Tú rồi lại sợ nhỡ lộ quá nhiều tài năng sẽ bị người ta ghen ghét, hãm hại. Nhị ca Tổng Minh Lỗi – đứng đầu về binh sách mưu lược, khi đó chỉ cười nhạt: “Đại ca chó sốt ruột, lúc nào rảnh tìm Ngũ muội bàn luận một chút là được.”

Sau đó lại quay đầu sang nói với tôi: “Tứ muội đừng lo, sáu năm qua, Nhị tiểu thư và phu nhân đều rất yêu thích Ngũ muội. Muội ấy lại khéo đưa đẩy, một thời gian nữa là có thể xin phép tới thăm muội với Tam muội.”

Sáu năm rồi, thấm thoát tôi đã ở phòng tạp dịch của Tây Phong Uyển sáu năm...

Cô nương kia cười khẽ một tiếng, lại nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt: “Thảo nào con nhóc Cẩm Tú suốt ngày khoe khoang với tôi, tỷ tỷ của cô ấy vô cùng thông minh, thì ra đúng thật.”

“Tạ tỷ tỷ đã khen, chẳng hay Sơ Họa tỷ tỷ tìm tôi có chuyện gì?”

Cô móc từ trong người một bình nhỏ: “Cẩm Tú muốn tôi đưa cái này cho tỷ. Cô ấy đã theo tiểu thư và phu nhân đi Pháp Môn tự dâng hương rồi, khoảng ba tháng nữa mới trở về, cho nên đem cho cô “Nhân sâm đường vinh hoàn” mới chế.”

Tôi nhận lấy chiếc bình, Cẩm Tú còn để lại một phong thư, đại khái là nói phải ra ngoài một thời gian, muốn tôi và Bích Oánh tự chăm sóc mình cho tốt. Chẳng trách đã lâu Cẩm Tú không tới thăm tôi, thì ra đã đi dâng hương cùng tiểu thư, phu nhân rồi. Lòng tôi có chút phiền muộn, sau lại nghĩ có “Nhân sâm đường vinh hoàn” cho Bích Oánh thì vui vẻ trở lại, hiện tại tính mệnh của nàng gần như phải dựa vào thứ này.

Tôi ngẩng đầu, đang muốn tạ ơn Sơ Họa đã thấy cô nàng tò mò nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt lóe sáng: “Tỷ và Cẩm Tú không giống nhau chút nào, cô ấy đẹp hơn tỷ rất nhiều, hai người thật sự là song sinh sao?”

Cô ấy hỏi rất thẳng nhưng tôi cũng không giận, hầu hết mọi người khi biết quan hệ giữa tôi và Cẩm Tú đều hỏi như vậy.

Sáu năm trước để giữ được Cẩm Tú ở lại, tôi mới thuận miệng nói mấy lời “từ khi đông lai” gì đó kia, thật không ngờ ba ngày sau đó, bỏ câu bay từ kinh thành đưa tới một tin vui cực lớn, Hoàng thượng gặp đại công tử và tướng quân, khá thích đại công tử liền hạ chiếu tứ hôn, đem Trường công chúa gả cho đại thiếu gia Nguyên gia Nguyên Phi Thanh. Nguyên tướng quân vốn là Trần quốc đại tướng quân, được phong làm Bình bộ thượng thư, Phụng Thiên được phong làm nhất đẳng thị vệ, Nguyên phu nhân Liên thị thành Nhất phẩm phu nhân, toàn gia được vinh thăng, quyền khuynh triều dã, danh vọng ngày một cao. Vì vậy Cẩm Tú thật sự như lời tôi nói, trở thành quý nhân của Nguyên gia.

Nhỏ trở thành thư đồng kiêm nha hoàn bên người của Nhị tiểu thư, được cùng tiểu thư ăn, ngủ, ôn văn luyện võ. Cẩm Tú vốn ôn nhu thiện lương, hòa nhã với người khác, hơn nữa tôi thường chỉ dẫn cho nhỏ, chẳng bao lâu, phu nhân từ mười phần khinh ghét nhỏ đã thành cực kỳ yêu thích. Thậm chí còn có người nói, phu nhân có lúc còn thích Cẩm Tú hơn cả Nhị tiểu thư.

Tôi quan sát đôi mắt trong veo, thẳng thắn của Sơ Họa đã hiểu tại sao Cẩm Tú có thể cùng cô song kiếm hợp bích, vang danh Tử viên.

Cẩm Tú đã đem chuyện quan trọng như vậy giao cho cô ấy hẳn đã vô cùng tín nhiệm, hảo cảm trong lòng cũng tăng lên, tôi cười gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là tôi sinh trước muội ấy chừng mười giây mà thôi.”

Cô khó hiểu nhìn tôi. Đúng rồi, người xưa không tính thời gian chính xác tới vậy. Tôi lại cười cười: “Tôi sinh sớm hơn muội ấy một chút xíu thôi.”

Cô ấy gật đầu, đến gần cầm tay tôi nói: “Thật ra tôi cùng tuổi với tỷ và Cẩm Tú. Tôi sinh vào tháng chín năm Nguyên Vũ thứ ba, tính ra còn nhỏ hơn hai người, không bằng tỷ gọi tôi là Sơ Họa, Mộc Cẩn tỷ.”

Mắt cô long lanh nhìn tôi, tôi cũng không từ chối: “Được, đa tạ Sơ Họa.”

Tôi cảm thấy dường như mình vừa có thêm một muội muội nữa.

Buổi trưa được nghỉ, tôi cầm com nước, nhanh chân chạy về căn phòng nhỏ phía bắc Tây Phong Uyển. Tôi nhẹ nhàng kéo cửa, nhấc tấm màn lên bước vào, một làn khí sắc mùi thuốc đông y xông tới mũi tôi. Trên giường một mỹ nhân ốm yếu đang nằm im, da nàng có chút xanh xao, gầy đến mức như da bọc xương. Vừa thấy tôi đi vào, nàng cố gắng muốn đứng dậy, tôi bước nhanh tới đỡ nàng ngồi xuống: “Đừng vội, đừng vội, chậm chậm thôi.”

Mỹ nhân ốm yếu ho khan một tiếng, thở gấp nhìn về sau lưng tôi: “Cẩm Tú lại không tới, muội ấy có khỏe không?”

“Muội ấy không sao, Sơ Họa ở phòng phu nhân đã nói muội ấy theo phu nhân và Nhị tiểu thư lên Pháp Môn tự dâng hương rồi.” Tôi nói qua loa một chút vừa kéo cái bàn qua, đặt com lên, “Nhìn này, hôm nay Lý nhị nương làm món nỳ kéo mà tỷ thích nhất. Muội không dám cho nhiều sa tế quá có điều muội lấy được một bát đầy, lại còn thơm nữa. Nào, thử một miếng nhỏ thôi, đừng ăn nhiều quá lại ho đó.”

Tôi đảo đảo những sợi mì rộng ba tấc lên, quả thật là “Mỳ kéo sợi rộng bằng dây lưng”(1), rồi cẩn thận đút cho nàng một miếng nhỏ, sau đó tôi cũng thử một miếng. Ừm, thơm quá! Ta học theo cách người Tây An xướng lên: “Mì kéo sa tế cay cháy miệng đây! Bích Oánh.”

Nàng nhìn vẻ khôi hài của tôi rồi cười, nụ cười tuy nhợt nhạt nhưng cũng khiến khuôn mặt vốn xanh xao của nàng lộ ra vẻ tươi đẹp của thiếu nữ.

Đây là Tam tỷ kết nghĩa tâm cao khí ngạo nhưng lại bạc mệnh của tôi, Diêu Bích Oánh.

Thời vận của nàng thật không thể so sánh với Cẩm Tú. Khi tới phòng Nhị tiểu thư, vị Tam tỷ này vẫn giữ cái tính Lâm Đại Ngọc(2), ra vẻ mình là tiểu thư nên mới đắc tội với thị nữ yêu thích của Nhị tiểu thư – Hương Cẩn. Nàng vào phòng Nhị tiểu thư được một tháng đã bị người ta vu oan, hãm hại. Đám người hầu tìm thấy dưới gối miếng ngọc bội của Nhị tiểu thư, cũng không thêm hỏi rõ đen trắng đã đánh nàng ba mươi gậy, đuổi tới phòng tạp dịch này. Bích Oánh xuất thân là thiên kim tiểu thư làm sao chịu nổi công việc nặng nhọc ở nơi này, hơn nữa Chu đại nương quản lý phòng tạp dịch còn hay mắng chửi nàng: “Con ranh nhà người thật bi ối, dám trộm đồ của chủ nhân, còn tưởng mình là ai chứ? Đừng nói thiên kim tiểu thư, kể cả công chúa, hoàng hậu tới nơi này của ta cũng phải quét phân, giặt áo!”

Nàng càng thêm tức giận, thương thể trên người còn chưa khỏi mà mỗi ngày lại bị phạt cọ rửa thùng phân thành ra trở bệnh không dậy nổi.

Lúc đó Chu đại nương đã muốn bắt với phu nhân đuổi nàng ra ngoài. Tôi kinh hãi phải giữ ba tấc lưỡi, bịa chuyện rằng Bích Oánh vốn là con cháu nhà trung thân, năm đó không những bị tịch thu tài sản, gia đình ly tán, lại còn bị cậu ruột bán đi rồi cục cũng khiến Chu đại nương động lòng thương, tìm đại phu tới khám cho nàng. Đại phu nói ngoại thương của nàng chưa khỏi hẳn lại khí uất tụ tim, phải từ từ an dưỡng.

Mấy năm này, nàng đã thành cái ám sắc thuốc rồi. Mỗi đợt cuối năm bệnh ho lại càng nặng khiến tôi cả ngày chỉ lo sợ không biết liệu nàng có sống được tới lễ mừng năm mới không.

May mà “Đất hoang tiểu nữ nghĩa”, ngoài tôi và Bích Oánh tương đối sa sút thì Vu Phi Yến, Tổng Minh Lỗi cùng Cẩm Tú đều tỏa sáng nơi Từ Tê sơn trang này. Vu Phi Yến dựa vào một ngón Cừu hoàn đào, dững cảm kiên nghị không ai sánh bằng, Tổng Minh Lỗi từ nhỏ cơ trí hơn người, bình tĩnh, giỏi về dùng mưu, nay đã trở thành học trò đắc ý của đại quân gia kiêm quân sư Nguyên gia – Liễu Ngôn Sinh.

Có hai người bọn họ và Cẩm Tú tiếp tế, vấn đề thuốc men của Bích Oánh cuối cùng cũng được giải quyết. Hai năm gần đây, bệnh tình của Bích Oánh có chút khởi sắc, đại phu đã nói mấu chốt là ở “Nhân sâm đường vinh hoàn”.

Nhớ tới “Nhân sâm đường vinh hoàn”, tôi liền nhảy xuống đất, móc cái bình nhỏ mà Sơ Họa đưa cho, “Tỷ coi, Cẩm Tú nhờ Sơ Họa mang “Nhân sâm đường vinh hoàn” tới cho muội này. Chờ ăn mỳ xong, tỷ hãy uống một viên.”

Trong mắt Bích Oánh lóe lên một tia sáng rồi lại nhanh chóng nhạt đi. Nàng buồn bã nói: “Thuốc này đắt quá, nhất định Cẩm Tú lại lấy tiền tiêu hàng tháng của muội ấy ra rồi. Tỷ thấy hay đừng uống nữa, uống mấy năm rồi cũng đâu có chuyển biến, bốn người đừng phí tâm nữa.”

Lại nữa rồi, tôi ghét nhất là cái giọng điệu này của Bích Oánh: “Ai! Sao tỷ lại nói xui xẻo như vậy! Nhiều năm như vậy, muội cũng mệt mỏi nhưng chỉ cần tỷ vẫn còn sống đã nói lên rằng Diêm vương chưa muốn tỷ. Thật vất vả mới khá lên một chút, tỷ đừng nói xui quấy như vậy!”

“Muội đã đi qua tuổi vàng đâu, làm sao biết Diêm vương không cần tỷ.” Nàng thờ dãi nhìn tôi.

Tôi ngồi xuống đất giặt y phục cho Bích Oánh, nghe vậy không thêm quay lại: “Đương nhiên là muội biết, hơn nữa muội còn đi qua rồi, tỷ có tin không?” Sau đó tôi ngẩng đầu, cười hi hi với nàng: “Thật ra, nếu tỷ thật sự không muốn uống phí tâm ý của bọn muội thì phải nhanh khỏe lên, rồi sinh cho Tổng nhị ca một bé con béo tròn, cho muội thêm một đứa cháu nữa có phải tốt không?”

Lúc còn ở chung trên xe của bọn buồn người, Bích Oánh đã có cảm tình với Tổng Minh Lỗi, quả nhiên mặt nàng đỏ bừng, khuôn mặt cũng thêm vài phần xinh đẹp. Nàng vừa thẹn vừa giận mắng: “Mộc Cẩn, muội hư quá, muội, muội, lại dám trêu tỷ. Cái đứa bệnh tật như tỷ làm sao xứng với Tổng nhị ca.”

Tôi hí hửng nhìn bộ dạng giận dỗi của nàng, thầm nghĩ người xưa tầm tuổi nàng đã làm mẹ từ lâu rồi, mỹ nhân như Bích Oánh nếu không sinh bệnh e rằng đã sớm bị vị gia nào đó thu vào phòng.

Tôi thấy nàng xấu hổ tới mức muốn quẳng mấy viên thuốc đi liền thôi đùa, thành khẩn xin tha. Lúc này một giọng nói trong trẻo truyền vào phòng: “Náo nhiệt quá, hôm nay Tam muội đã khá nhiều chưa?” Một thiếu niên cao lớn xốc rèm lên đi vào, khuôn mặt thanh tú, tuấn lãng hiện ra, quả nhiên nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay. Trên đầu Tổng Minh Lỗi vẫn còn vài hạt tuyết trắng, thì ra bên ngoài tuyết đã rơi rồi.

Mặt Bích Oánh đỏ ửng tựa ráng chiều, có điều tôi biết đây chính là thời điểm nàng vui sướng nhất. Tôi nhanh nhẹn rũ tuyết giúp Tổng nhị ca, rót một chén trà rồi nâng chậu quần áo lên, cười hi hi định tránh tới sương phòng phía tây. “Tổng nhị ca, phiền huynh trông Tam tỷ một lúc, muội đem đồng quần áo này đi giặt cái đã.”

“Đều là huynh muội trong nhà cần gì khách sáo như vậy, Mộc Cẩn cũng ngồi xuống đi.” Đôi mắt hần sáng như sao Thiên Lang, cười mập mờ nhìn tôi. Thế này thì phá hỏng chuyện tốt của bọn họ mất, tốt hơn là tôi nên nhanh biến khỏi đây thôi.

Lúc tôi đang cầm y phục đến dòng suối trước phòng thì nhớ ra tuyết vừa mới rơi, liền vội vàng muốn giặt cho xong. Đúng lúc ngồi xuống, một trận gió mạnh lướt qua bên cạnh, tôi sợ đến mức ngã lăn ra đất lạnh. Một ngọn thương quần lụa hồng đã cắm vào gót chân tôi, vẫn còn đang rung rung, để thấy lực ném rất lớn. Mặt tôi có chút nhẩn nhơ, sờ sờ thì đã thấy bị chảy máu rồi.

“Mộc nha đầu, lần này ta không những không lạc đường mà còn tìm thấy cô rồi.” Tôi còn chưa kịp quay đầu lại, một dáng hình cao hơn mét tám đã chắn trước mặt, góc cạnh trên mặt phân minh, ngũ quan kiên nghị tuấn mỹ, tóc đỏ không búi, để xõa tung lên đầu vai, con ngươi tựa như rượu nho đang lóe sáng. Hắn vô cùng đặc ý trừng mắt nhìn tôi. Tim tôi thăm lộp bộp một tiếng, là Giác Tứ gia, sao hắn có thể dễ dàng tìm ra tôi như vậy.

Nói đến đây, tôi cần giới thiệu một chút về những người trong Từ Tê sơn trang:

Tướng quân Nguyên Thanh Giang, tự Nhiên Chi, hiện là thượng thư bộ binh, sinh được ba trai một gái.

Con cả Nguyên Phi Thanh, là phò mã của Trưởng công chúa, năm nay hai hai tuổi, cùng với Nhị tiểu thư Nguyên Phi Yên là con của nguyên phối phu nhân Tần thị. Đáng tiếc Tần thị đã mất vì khó sinh.

Về sau, Nguyên tướng quân phù chính nha hoàn hồi môn của Tần thị là Tạ thị, sinh được Nguyên Phi Bạch, hay chính là Bạch Tam gia, năm nay mười bảy tuổi. Có người nói Nguyên tướng quân vốn thích vị Bạch Tam gia này nhất, sáu tuổi y biết làm thơ, tám tuổi giỏi bắn cung, được biểu diễn trước mặt vua, tài năng vô cùng. Ngay cả em vua là Tĩnh Hạ vương cũng từng khen: thật là “long câu phượng sồ(3)“.

Tiểu thư năm Bạch Tam gia mười tuổi, đột nhiên bị ngã ngựa, hai chân bị gãy, đồng thời cũng khiến kiếp sống thần đồng đứt đoạn từ đó. Khi ấy Tạ thị cũng buồn bực rồi ốm nặng mà qua đời. Vì vậy sau đó Bạch Tam gia cùng người hầu thần bí của y – Hàn Tu Trúc tiên sinh cũng ẩn cư tại Tây Phong Uyển.

Hàn Tu Trúc tiên sinh kia vốn là một trong “Tuế Hàn tam hữu” nổi tiếng chốn võ lâm, được xưng là “khinh phong ngạo trúc”. Sau khi đánh một trận với U Minh ma giáo, ông ấy là người duy nhất trong “Tuế Hàn tam hữu” còn sống sót, võ công uyên thâm khó lường, Nguyên tướng quân đối với ông cực kỳ kính trọng, đến cả Nguyên phu nhân cũng kính ông ta ba phần. Với danh tiếng hiển hách của ông trong giang hồ vậy mà lại cam nguyện làm tôi tớ cho một thiếu niên thật khiến kẻ khác phải suy nghĩ.

Sau đó, Nguyên tướng quân lại lấy con gái một gia tộc lớn ở kinh thành – Liên thị, chính là Nguyên phu nhân hiện nay. Không may là tới giờ nàng vẫn chưa sinh được đứa con nào.

Khi Liên thị vào cửa được hai năm, Nguyên tướng quân viễn chinh Đột Quyết, khải hoàn trở về mang theo một đứa bé mười tuổi, tóc đỏ, tiếng khóc vang dội, nói với bên ngoài là con thứ bốn, Nguyên Phi Giác, Giác Tứ gia, cũng chính là thiếu niên mười sáu tuổi đứng trước mặt ta đây.

Có tin đồn rằng mẹ ruột của Giác Tứ gia là vũ nữ Ba Tư, cho nên không được Nguyên tướng quân yêu quý, mà mái tóc đỏ này cũng khiến mẹ kế không muốn nhìn thấy hắn. Bản thân hắn lại vô cùng hứng thú với văn hóa Trung Nguyên, đối với thi từ, cảm họa cũng có nghiên cứu, lại còn nổi tiếng mù đường. Rõ ràng hắn ở tại Ngọc Bắc Trai nhưng không hiểu sao lại hay đi nhảm vào Tây Phong Uyển, vì vậy mà bị Bạch Tam gia tưởng rằng hắn năm lần bảy lượt tới khiêu khích.

Vị Giác Tứ gia này mỗi lần tới lại bị Hàn tiên sinh đánh đến nỗi không tìm ra phương hướng nữa, đáng tiếc bốn chữ “biết khó mà lui” hình như không xuất hiện trong từ điển của Giác Tứ gia. Hắn bị đánh xong, lần sau vẫn cứ đi lạc, rồi lại chịu đòn, hơn nữa sự “chiếu cố” của Hàn tiên sinh đối với hắn lại khiến hắn trở nên si mê vô học. Từ đó hắn vô cùng say mê võ công Tây Vực, suốt ngày âm mưu muốn tới Tây Vực xem xét phong thổ, khát vọng lớn nhất của hắn chính là báii đệ nhất cao thủ – Kim Cốc chân nhân làm thầy, mà nghe người ta kể lại, ông ấy đang ẩn cư trên Tuyết sơn ở Tây Vực.

Mấy thông tin này tôi đều nghe được từ mấy nha đầu hay buôn chuyện hoặc là do Tổng Minh Lỗi kể cho tôi lúc nhàn rỗi.

Tình huống tôi gặp gỡ vị thiếu gia này cũng đậm chất hài kịch. Năm ấy tôi chín tuổi, Bích Oánh bệnh tình vô cùng nguy kịch. Khi đó đừng nói là thuốc, ngay cả đủ ăn cũng đã khó. Tôi trần trọc suy nghĩ làm sao để bổ sung dinh dưỡng cho nàng, sau cùng không nghĩ được cách nào tốt hơn là lấy từ thiên nhiên. Tôi nhân lúc trời tối, len lén đặt một cái sọt vào trong hồ ở vườn hoa Tây Phong Uyển, tính bắt chút cua cá, không ngờ lại kéo được một con rắn nước da vảy lấp lánh. Tới bây giờ, tôi cũng chưa từng thấy con rắn nước nào đẹp như vậy, mà canh rắn cũng là thứ tốt, mật rắn lại chữa được ho, rồi nếu có thể nhờ Vu Phi Yên bán giúp tôi bộ da rắn này thì lại càng tốt, ha ha! Giữa lúc tôi đang nhe răng cười không ngớt thì chợt một cái đầu ló ra bên trái tôi, hiểu kỳ hỏi: “Cô cầm con Kim Bất Ly cực độc này làm gì vậy?”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Giác Tứ gia, lúc ấy hắn lại lần nữa lạc vào Tây Phong Uyển, hơn nữa còn ngưng thờ ngồi bên cạnh nhìn lên tôi một lúc lâu.

Khi đó tôi sợ đến thiếu chút nữa thì trượt xuống hồ, có điều khi nghe đến tên con rắn người tôi cứng lại: “Huynh nói vậy, đây rõ ràng là rắn nước, nào phải rắn độc.”

Trong bóng tối, con người màu rượu của hắn lóe sáng, tựa như mắt của mấy loài thú ăn đêm, nhìn tôi chăm chăm “Nước trong hồ Mạc Sầu này là nước đọng, hơn nữa lại là hồ bảo vệ cho Tây Phong Uyển, cô cho là lão thất phu Hàn Tu Trúc kia có thể thả vào đó cái gì?” Mặt tôi lúc đó hằn đã vàng như đất, chậm chậm bước ra khỏi nước, có điều tay vẫn nắm lấy đầu đuôi của con Kim Bất Ly kia, thả cũng không được mà cầm cũng không xong, rõ ràng ánh trăng lạnh như nước nhưng tôi lại cảm thấy như đứng trên than đỏ, “Xin hỏi vị tiểu ca này, huynh có thể cầm vào đốt thứ bảy(4) của con rắn này cho tôi được không?”

“Hừ! Vì sao ta phải giúp cô?” Hắn đứng thẳng dậy, hai tay chấp ra sau lưng, ngạo mạn hất cằm lên. Dưới ánh trăng, mái tóc đỏ của hắn nhẹ bay trong gió, dường như tỏa ra một luồng sáng nhu hòa. Tức khắc tôi đã nhận ra thân phận của hắn, lại thầm nhớ tới đặc điểm lớn nhất của hắn mà Tổng nhị ca đã nói qua: “Hôm nay nhận được ân tình của Giác Tứ gia, nô tỳ nguyện kết cớ ngậm vành(5) nhớ ơn. Trước tiên nô tỳ xin dẫn Tứ gia về Ngọc Bắc Trai!”

Hắn lập tức quay lại nhìn tôi, hung dữ hét: “Ai cần cô dẫn, đương nhiên ta biết đường để trở lại, hơn nữa dù ta có ở trong Tây Phong Uyển này, Hàn Tu Trúc kia có thể làm gì được ta?”

“Nhưng mà hình như Hàn tiên sinh đang đi tới đây thì phải!” Lúc tôi nói vậy quả thật xa xa có một bóng người hiện lên. Khi ấy ngay cả mặt của Hàn tiên

sinh tôi cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là đoán mò thôi, không ngờ Giác Tứ gia kia lại tin là thật, mặt hần biến sắc, nâng tay bỏ vào đốt thứ bảy, con rắn liền bị đứt làm đôi. Sau đó hần ôm lấy tôi vẫn còn đang run rẩy bay phất lên cây.

Một tay hần bịt miệng tôi, một tay ôm lấy thắt lưng, hai thân hình kề sát vào nhau, hơi thở của hần phả lên mặt khiến tôi phải nghiêng đầu đi, mà hần lại đang chăm chú nhìn người đi tới. Lúc đó hần mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, dưới ánh trăng, làn da tựa như bạch ngọc, tóc đỏ như gấm, mắt đỏ như rượu, tuấn tú vô cùng, tôi nhìn một lúc cũng có chút say.

Người bên dưới chỉ là tuần vệ ban đêm. Hần như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, sau mới phát hiện tôi đang dờ ra nhìn hần liền hung dữ hét bên tai tôi: “Nhìn cái gì mà nhìn. Mắt đỏ, tóc đỏ thì làm sao, cô chỉ là một đứa hạ nhân mà cũng dám nhìn ta như vậy?”

Nhìn chằm chằm người khác như vậy quả thật không lễ độ cho lắm, mà ở thời đại này người ngoại quốc lại không được coi trọng như thời hiện đại, rất có thể hần nghĩ ta chỉ là một đứa con gái nông cạn. Tôi gãi tai, cười cười: “Xin lỗi Giác Tứ gia, là nô tỳ vô lễ, nô tỳ chỉ nghĩ rằng đôi mắt của ngài giống màu rượu nho, rất đẹp.”

“Rượu nho? Cô chỉ là hạ nhân sao lại được nhìn thấy rượu nho Tây Vực tiến cống?” Hần nghi ngờ nhìn tôi nhưng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Ở thời đại này, rượu nho cực kỳ quý giá, là đồ tiến cống chỉ Tây Vực mới có. Tôi cười cười, đang tính giải thích thì chợt phát hiện vạt áo của hần bị thủng mất một lỗ, nhất định là ban này bị kéo rách. Tôi rút cây kim từ thắt lưng, nói thật tài may vá của tôi tuyệt đối không thể so với Cẩm Tú, nhưng so với kiếp trước đã khá hơn rất nhiều. Không ngờ Giác Tứ gia kia lùi lại, cảnh giác nhìn tôi: “Cô muốn làm gì?”

Tay tôi khựng trong không trung, thật xấu hổ, tôi cười khan mấy tiếng: “Nô tỳ định mành lại vạt áo cho thiếu gia.” Tay vừa duỗi ra, hần lại lùi về một bước: “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo(6), cô muốn ám sát ta đúng không?”

Ôi!Ngài cho rằng mình là đương kim thái tử hay là đại thần trong triều sao? Tôi muốn ám sát ngài ư??

“Giác Tứ gia, đừng bước qua đó.” Tôi sốt ruột hô, đáng tiếc hần vẫn một mực lùi lại: “Cô là người đại phòng phải tới giết ta, nếu không, nam nữ thụ bất thân, cô cũng là cái đồ không biết liêm sỉ.”

“Oái!!” Rốt cục hần cũng ngã khỏi cây, thật ra tôi muốn nhắc nhở hần, đây chỉ là cành cây, không thể nào chắc chắn được. Hôm trước tôi đi hái hoa hòe cho Bích Oánh, đã từng leo thử rồi, vậy mà hần lại nói tôi không biết liêm sỉ. ... Nghe nói hần vô cùng hứng thú với lễ nghi của người Hán, xem ra về điểm này hần học cũng không tệ.

Kinh công của hần rất tốt, vốn cũng không thể ngã được, chỉ có điều bên dưới là một vũng bùn, tôi cũng từng bị dính rồi, ai! Không nghe lời người lớn, hại ở ngay trước mắt đó.

Tôi chậm rãi nhảy xuống tới nơi, quả nhiên thấy hần cả người đầy bùn nước bò lên, trừng mắt nhìn ta. Tôi cố nén cười, nói: “Giác Tứ gia, giờ đã trễ, nam nữ thụ bất thân, nô tỳ không tiến ngài nữa.”

Tôi xoay người định rời đi lại bị hần chặn lại: “Cô tên là gì, trước giờ ta chưa từng thấy nha đầu nào lớn mặt như vậy! Chẳng lẽ cô là Hoa Cẩm Tú?”

Tôi hơi sững sốt: “Sao ngài nghĩ nô tỳ là Hoa Cẩm Tú?” Hình như người người đều biết Cẩm Tú nhà tôi mất tím nha! Bây giờ trời tuy có tối một chút nhưng tôi có thể nhìn thấy đôi mắt màu rượu của hần, hần là hần cũng phải thấy mất tôi màu đen chứ! Chẳng lẽ hần không chỉ mù đường như lời đồn mà còn mắc bệnh mù màu?

Hần tựa hồ có chút thất vọng: “Vậy cô tên là gì?”

“Giác Tứ gia muốn biết tên nô tỳ làm gì?” Tôi nhẹ nhàng gỡ tay khỏi tay hần, sau đó tỏ vẻ kinh hoàng: “Hàn, Hàn tiên sinh.”

Hần quay người lại, bỏ chạy nhanh như chớp.

Lần thứ hai nhìn thấy hần đã là một tháng sau đó, trên áo hần có vài vết cắt, trên tóc cũng dính mấy phiến lá, thần sắc tiêu tụy. Tôi đoán rằng, hần lại bị lạc trong Tây Phong Uyển suốt một đêm rồi.

Hôm đó trời nắng ấm, tôi cùng mấy tiểu nha đầu ngắm hoa anh đào, vốn đang lúi rúi trò chuyện, vừa thấy hần đã không ai dám lên tiếng. Hơn mười đôi mắt đẹp chăm chú nhìn khuôn mặt hần lộ ra dưới tàng cây anh đào, mà hần không nhìn chúng tôi cũng không ngắm hoa trên cành.

Tôi còn đang do dự, hần đã làm như không thấy đi lướt qua. Chính lúc tôi cho rằng hần đã quên chuyện gặp nhau đêm đó, hần bỗng quay đầu lại: “Là cô, ta vẫn nhớ rõ hương hoa hòe trên người cô.”

Mấy nha đầu khác đã sớm bị hần dọa sợ mà bỏ đi, chỉ còn lại tôi cùng hần. Tôi cười cười, chỉ vào những bông hoa anh đào: “Giác Tứ gia, ngài xem, cây mơ này năm nay cao lên nhiều quá?”

Hần ngẩng đầu lên nhìn thoáng quá rồi lại quay lại, nhìn tôi chằm chằm: “Cô tên là gì?”

Tôi chợt bừng tỉnh, thì ra không phải hần mù đường mà là đôi mắt có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoa Rơi Đuối Nước Chảy

Dưới tán cây anh đào, những cánh hoa màu hồng tung bay theo gió, từ từ rơi lên tóc hần, lên vai tôi.

Hần chăm chú nhìn tôi, lẳng lặng đợi câu trả lời. Bộ dáng này khiến tôi nhớ lại trước kia, có người lạ tới nhà tôi ở Kiến Châu, Đại Hoàng vừa thấy liền sửa âm ỉ khiến người nọ len lén trốn sang một bên. Cặp mắt sáng ngời của con cún nhìn người lạ khi ấy hình như có chút giống cặp mắt đang nhìn chăm chăm tôi lúc này.

Nhất thời, bản năng làm mẹ trong tôi đột nhiên bị kích thích, một đứa bé khôi ngô, cao lớn, ăn sung mặc sướng, xuất thân danh môn như vậy lại không thể nhìn được cảnh đẹp của nhân gian. Khoảnh khắc đó, lòng tôi cũng có rất nhiều nghi vấn, vì sao thiếu niên tóc đỏ này không nói ra nỗi khổ của hần, để người khác tới chữa trị? Đôi mắt của hần là bị kém bẩm sinh sao? Hay cũng là sự cố ngoài ý muốn giống Bạch Tam gia?

Nét mặt hần bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Ngay trước khi hần kịp mở miệng, tôi liền một tay kéo hần, tay kia thì nhất lấy cánh hoa trên vai đặt vào lòng bàn tay hần.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Giác Tứ gia, tên của nô tỳ giống hoa anh đào kia, cũng là một loài hoa. Nô tỳ gọi là Mộc Cẩn, màu hoa ấy là màu hồng, ngài đã nhớ chưa?”

Cả người hần chấn động, rụt tay lại, lùi nhanh về phía sau một bước nhưng lại không vứt mất cánh hoa trong tay. Khuôn mặt hần đỏ hồng, cảm xúc cao, dùng cặp mắt không có linh quang kia liếc tôi. “Cô là người chỗ phu nhân hay người của Đại phòng?”

“Bẩm Tứ gia, cả hai đều không phải, Mộc Cẩn là người của phòng tạp dịch.” Tôi cung kính trả lời.

Hần nhìn tôi có chút hoài nghi, rồi tựa như chợt hiểu điều gì, liền uể oải gật đầu xong bỏ đi mất. Tôi còn đang thắc mắc không biết hần muốn đi đâu đã thấy hần... ngã lăn ra đất...

Sự thực là, tôi cũng chưa bao giờ tới Ngọc Bắc Trai, hơn nữa ngôi Tử Tê trang viên này cứ như rừng rậm được bảo hộ cấp quốc gia vậy, ngay cả tôi cũng từng đi lạc rồi. Nghĩ vậy bèn dứt khoát diu hần về căn phòng nhỏ của tôi, đương nhiên cũng dọa cho Bích Oánh sợ đến mức ho một lúc lâu.

Hần cũng quá là nặng, không còn cách nào khác, tôi đành tới chỗ Vu đại ca và Tổng nhị ca. Nhị ca nói hần đói quá mà ngất, có lẽ đã hai ngày không ăn gì. Nghe vậy, Vu đại ca ngồi bên cũng phải cười ha hả.

Gi? Là đói sao? Tôi cũng hiểu ra, nhất định hần đã lạc đường mất mấy ngày rồi. Hai người bọn họ liền tới Ngọc Bắc Trai báo tin, đi được một lúc thì hần đã tỉnh. Tôi đưa cho hần một chiếc bánh nướng. Loại bánh nướng áp chảo này là do những quân lính, thợ việc sáng tạo ra khi làm việc, để dễ bảo quản nên bánh làm ra cứng như đá. Một công tử bột như hần lại dám ăn nhiệt tình như thế khiến Bích Oánh đến ho khan cũng quên luôn.

Tôi giới thiệu hai người với nhau, Bích Oánh thấy tôi gật đầu mới sợ hãi gọi một tiếng “Giác Tứ gia”. Vị Giác Tứ gia kia nhìn nàng chăm chăm, rồi nắc một cái coi như chào hỏi.

Cuối cùng một lão nhân đầu trọc người Đột Quyết xuất hiện trong phòng chúng tôi, tuy lão vận quần áo hạ nhân ở Ngọc Bắc Trai nhưng vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, khuôn mặt lạnh như băng, nhìn có chút giống Lưu Đức Hoa lúc về già, khi trẻ hần cũng là nhân vật khiến đàn bà con gái thêm nhỏ dãi.

Không ngờ Nguyên Phi Giác lại sợ hãi kêu: “Quả Nhĩ Nhân, lão tới rồi sao?” Ánh mắt của Quả Nhĩ Nhân cực kỳ sắc bén khiến tôi vừa nhìn cũng phải sợ hãi không thôi, mà Bích Oánh đã bị dọa đến nỗi thờ không ra hơi. Cứ như vậy, Nguyên Phi Giác mặt mày xám xịt bị Quả Nhĩ Nhân đại thúc dẫn đi.

Tôi nghĩ vị Nguyên tướng quân kia thực không đơn giản, con trai cả nay đã thành phò mã, nghe nói người con gái cũng là bậc quốc sắc thiên hương, võ nghệ lại cao cường, có triển vọng sẽ tiến cung tuyền tử, chính phòng phu nhân trong tay sở hữu tám ngàn binh lính, lại có Gia Cát Lượng tái thế – Liễu Ngôn Sinh làm tổng quản, người hầu của Tam gia lại là cao thủ võ lâm. Rồi ngay cả Nguyên Phi Giác có vẻ không có địa vị nhất này cũng có một lão gia nhân là đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết.

Tôi vô cùng tò mò, đến tột cùng là người như thế nào lại có thể sai khiến nhiều nhân tài như vậy, lẽ nào ngày ấy tôi nói Cẩm Tú là quý nhân của nhà họ đã vô tình đánh trúng vào tâm sự của Nguyên gia. Chẳng lẽ họ thật sự muốn giành đại nghiệp, thay đổi triều đại?

Ý nghĩ này thoáng hiện trong đầu khiến tôi không khỏi kinh hãi. Điều này không phải là không có khả năng. Đương kim thánh thượng nhu nhược vô năng, ngoại thích tiếm quyền. Nguyên thị đã nắm giữ ba phần năm binh quyền, cả nước còn có vài tướng quân, phiên vương ở nơi khác cầm binh, mà biên giới hình như cũng không được thái bình? Trong cái thời buổi loạn lạc thế này, việc thay đổi triều đại cũng không phải không thể, thế nhưng nhất tướng công thành vạn cốt khô(1), tiểu ngũ ngũ chúng tôi sẽ đóng vai trò gì trong sự nghiệp của Nguyên gia bọn họ?

May là vài năm nay, Nguyên gia cũng không có động tĩnh gì, mà phu nhân đối đãi với Cẩm Tú nhà tôi như con gái ruột, lòng tôi cũng dần buông lỏng.

Có lần tôi hỏi Nguyên Phi Giác xem con mắt của hần bị làm sao, có điều hần luôn hừ lạnh một tiếng, thà chết cũng không chịu nói. Tôi bèn hỏi Tổng nhị ca xem con mắt của hần còn chữa được không. Huynh ấy nói, đôi mắt của hần không giống bị kém bẩm sinh, có thể là do được vật gây nên, với trình độ

của huynh ấy thì rất khó chữa được, sau đó lại ngập ngừng nói với tôi: “Mộc Cẩn, có chữa được hay không cũng là chuyện của chủ tử, nhị ca biết tâm địa muội thiện lương, nhưng nghe nhị ca nói này, chúng ta chỉ là hạ nhân, không nên quản quá nhiều chuyện.”

Tôi hiểu ý huynh ấy, xem ra rất có thể Nguyên Phi Giác cũng giống Bạch Tam gia, đều là “ngoài ý muốn” mà biến thành tàn tật. Khi ấy, tôi không khỏi rung mình một cái, Từ Tê son trang này còn bao nhiêu bí mật đáng sợ nữa?

Ngoài một thước là hắc đã không thể nhìn thấy ai nữa rồi, vậy mà hết lần này đến lần khác lại có thể nhận ra ta từ rất xa. Tôi thấy thật đặc chí! Hắc cứ như Đại Hoàng nhà chúng tôi, từ rất xa đã ngửi ra tôi với Cẩm Tú, đây chính là bản năng của động vật.

Chỉ có một điều không hay, đó là có một người rất thích đùa, vẫn thường dùng cây trường thương để bắt chuyện. Một đứa nhóc mắt kém múa đao múa đã rất nguy hiểm rồi, hắc lại còn cứ thích ra vẻ.

Chẳng hạn như lúc này, tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh. Tôi vô cùng tức giận, nhảy dựng lên run rẩy chỉ tay vào mặt hắc: “Giác Tứ gia, ngài, ngài, ngài, nếu không cẩn thận đâm chết tôi thì làm sao bây giờ?”

Hắc ngửa mặt lên trời, cười ha ha: “Bản thiếu gia võ công cao cường, làm sao đâm trúng cô được.”

Tôi giận dữ, đem quần áo và đồ dùng thu lại, chuẩn bị đi về, hắc lại đi theo phía sau: “Cô đi đâu vậy?” Tôi hất tay áo hắc ra: “Ngài làm mặt tôi bị chảy máu, tôi phải đi xin Tổng nhị ca đắp thuốc, đau chết tôi rồi!”

Ngàn vạn lần đừng để lại sẹo, tuy rằng tôi cũng không định tái hôn ở cái thời không lệch lạc này nhưng yêu cái đẹp vẫn là thiên tính của con người.

Bỗng hắc xoay người tôi lại, nâng mặt tôi lên rồi liếm lên vết thương khiến nửa mặt bên trái lấm toàn nước bọt. Tôi lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ hắc muốn làm khuyến dụ xoa, tôi tức khắc đẩy hắc ra, nghiêm mặt nói: “Ngài, ngài, ngài làm gì vậy?”

“Quả Nhĩ Nhân nói, vết thương của phụ nữ chỉ cần đàn ông liếm lên là sẽ không đau nữa.” Nếu không phải về mặt hắc vô cùng nghiêm túc, tôi sẽ tin rằng hắc có ý đồ cột nhà. Có điều, thật nhìn không ra lão Quả Nhĩ Nhân lạnh như núi băng kia có thiên phú viết tiểu thuyết ngôn tình như vậy! Ôi, cái nhà này dạy trẻ con thế nào vậy?

“Giác Tứ gia, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài không thể cột nhà với bé gái khác như vậy được.” Tôi nhất thời quên cả phần nộ mà kiên trì giáo dục lại thiếu niên đang trưởng thành này. Dù sao hắc cũng coi là bằng hữu của tôi, không thể để hắc trở thành cái loại như Hoàng Thế Nhân(2) được.

“Hừ, lời nói của Quả Nhĩ Nhân quả nhiên toàn là cứt chó,” hắc hùng hồn nói, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào, “Hon nữa, sớm muộn cô cũng thành người của ta, liếm một cái thì có sao.”

Đây là lần đầu tiên hắc nói với tôi như vậy, tôi thoáng ngây người, mà hắc thì hơi không loạn, mặt không đỏ, đôi mắt to vẫn im lặng nhìn tôi.

Tôi rất muốn nhắc nhở hắc, dù chỉ mới gặp qua nhưng tôi cũng hiểu được lời nói cứt chó từ miệng Quả Nhĩ Nhân cũng rất có đạo lý.

Tôi cũng muốn nói với hắc, ngài chỉ là một đứa nhóc mười sáu tuổi thôi, phải biết chăm chỉ học tập, tiến về phía trước chứ không phải sa vào cái loại yêu sớm này.

Và trên hết tôi muốn nói, con mẹ nó, đối với nữ hài tử mà nói, cái kiểu biểu đạt tình hữu nghị giống mấy con chó nhỏ liếm tới liếm lui thế này, chẳng những không lãng mạn mà còn thô bỉ nữa.

Đúng lúc này, một cánh tay cường tráng kéo tôi lại phía sau, là Tổng nhị ca.

Huynh ấy tuy cười ôn hòa, nhưng trong mắt đã có tia lạnh băng: “Giác Tứ gia, nam nữ thụ thụ bất thân, Tứ muội nhà ta tuy là hạ nhân nhưng cũng là một cô gái. Nếu Giác Tứ gia vừa ý Mộc Cẩn cũng mời về xin phu nhân làm chủ mới được.”

Lòng tôi thấy vô cùng ấm áp. Kiếp trước, tôi là con một, lúc nhỏ hết sức cô đơn, vẫn luôn mong mình có anh chị em...

Hình tượng của Tổng nhị ca lúc này thật vĩ đại!

Tôi nắm tay áo Tổng nhị ca, nghiêng đầu thoáng nhìn lên Nguyên Phi Giác, không ngờ hắc cũng vươn vươn thắt lưng muốn nhìn tôi, mặt tôi liền đỏ bừng.

Rốt cục Nguyên Phi Giác cũng phát hiện Tổng nhị ca chắn ở giữa, mắt hững hờ: “Người là ai? Sao dám cản bản thiếu gia?”

Cái này chính là học được từ tôi. Tôi bật cười, trong Từ Tê son trang này, Nguyên Phi Giác chỉ nhận ra có bốn người, cha hắc, Nguyên phu nhân Liên thị, Quả Nhĩ Nhân và tôi Hoa Mộc Cẩn.

“Bẩm Giác Tứ gia, tiểu nhân Tống Minh Lỗi, là quân thuộc Tây doanh Từ Viên.” Tống Minh Lỗi ôm quyền, rũ mắt hướng về hắc báo tên họ.

“Người là Tống Minh Lỗi tự Quang Tiềm— tiểu Hân Tín(3) của Tây Doanh đó sao?” Hai mắt Nguyên Phi Giác híp lại, mặt cũng nghiêm hắc.

Tôi đứng một bên cười đắc ý, Tống nhị ca nhà tôi vẫn thao võ lược, bách bộ xuyên dương(4), chính là mặt trời ban trưa trong Từ viên này.

Mà đại ca tôi chính là dũng tướng vô địch cả hai doanh Đông, Tây, Liệt Hòa đao Vu Phi Yến.

Còn có “Chung linh thần tử” là danh xưng của Cẩm Tú nhà tôi.

Ba tháng trước, khó thấy Nguyên tướng quân được dịp trở về thăm, sau khi đích thân kiểm tra tám nghìn binh sĩ, ông rất chú ý tới Vu Phi Yến và Tống Minh Lỗi, còn nói rằng: “Hai đứa nhỏ này có khí độ Hàn Tín và Quan Vân Trường(5).”

Khi trở lại kinh thành ông còn mang theo Vu đại ca. Hôm trước, Tống nhị ca hưng phấn nói cho chúng tôi biết, đại ca đã thuận lợi giành được chức trạng nguyên võ, sau này sẽ được phong hầu bá tướng, tiền đồ vô kể.

Những người có tiếng tăm trong Từ Viên này đều là người thân và bạn tốt của tôi, muốn không tự hào cũng khó. Bởi vì quan hệ này, mà vài năm nay, tôi cùng Bích Oánh sống dễ chịu hơn nhiều, ngay cả Chu đại nương cũng ôn hòa với Bích Oánh hơn.

Tôi phục hồi tinh thần, mới phát hiện hai người kia đang mắt trừng mắt, mặt không biểu cảm, làm sao vậy? Một lúc sau, Nguyên Phi Giác mới nhỏ cây thương lên, cũng không thêm liếc tôi một cái mà gật đầu với Tống Minh Lỗi: “Hoa Mộc Cẩn, ta nhất định phải có. Về phần ngươi, sẽ có một ngày ta tới lĩnh giáo.”

“Quang Tiềm mới mắt mong chờ.” Tống nhị ca mỉm cười, nhìn theo hắn, có điều hắn đi nhằm hướng rồi thì phải, hướng đó là tới Tây Phong Uyển mà.

Tôi thàn than một tiếng. Tống Minh Lỗi xoay người lại, “Muội không sao chứ?”

Tôi lắc đầu cười, luôn miệng nói tạ ơn, huynh ấy nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm: “Mộc Cẩn, hắn tuy là một đứa ngốc, cho dù chỉ là con thiếp không được sủng nhưng cũng vẫn xuất thân thế gia. Ta nghĩ muội muốn vào Nguyên gia làm thiếp cũng là việc khó, đừng gặp hắn nhiều nữa vẫn hơn.”

Tôi biết huynh ấy có ý tốt nhưng nói thế thì giống như tôi có tâm muốn trèo cao vậy. Mặt đang bị thương, tâm tình vốn không tốt, nghe xong lời này lại càng không vui, tôi rầu rĩ đáp: “Nhị ca yên tâm đi, Mộc Cẩn không có ý trèo cao đâu.”

Nói xong, tôi thu đồng quần áo lại, định trở về thì nghe thấy tiếng nói của Tống Minh Lỗi từ phía sau truyền đến: “Mộc Cẩn, muội đang giận nhị ca sao?”

Tôi lắc đầu, cũng không quay lại mà tiếp tục đi về phòng.

Trở về phòng, Bích Oánh đang khâu áo cho Tống nhị ca, vẻ mặt hạnh phúc, vừa thấy tôi bước vào đã nói: “Tống nhị ca vừa mới đi, muội có thấy huynh ấy không?”

Nàng thấy tôi lơ đãng ừ một tiếng thì cười hỏi: “Muội làm sao vậy, lại giận ai ư?”

Lúc này tôi mới nổi giận: “Các người toàn bắt nạt muội, nếu muội dám có ý nghĩ như vậy sẽ gặp báo ứng thế này.” Dứt lời liền bẻ gãy một chiếc đũa.

Bích Oánh lại nói tiếp: “Nếu muội không thích Giác Từ gia không bằng theo Tống nhị ca đi, dù sao hai người cũng luôn có chuyện để nói.”

Tôi trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, cô nàng này có phải bệnh đến hồ đồ rồi không? Tôi lấy một cái gối đập vào đầu nàng: “Tỷ cái đồ dở hơi này, lại nói bậy bạ gì đó? Mắt công muội giúp đỡ tỷ như vậy, cứ hai ba ngày lại lòi hòi tới, vậy mà tỷ lại dám chọc muội.”

Không ngờ, Bích Oánh lại cười tránh thoát khỏi cái gối của tôi. Xem ra năm nay thân thể nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Àm ỉ xong, nàng mới kéo tay tôi, nghiêm mặt nói: “Mộc Cẩn, tỷ nói nghiêm túc đấy. Mấy người chúng ta cùng nhau tới đây, muội lại cứ khăng khăng bỏ qua nhiều cơ hội vào Từ Viên, ở chỗ này thức khuya dậy sớm giặt quần áo, còn không phải vì cái người vô dụng là tỷ sao, nếu không có muội, tỷ đã sớm chết rồi.”

Tôi há miệng muốn nói, nhưng nàng lại lấy một ngón tay gầy gầy che miệng tôi, mái tóc đen của nàng xõa trên vai, da thịt vì bệnh mà càng thêm trắng, ngay cả mạch máu cũng mờ mờ nhìn thấy được, mắt phượng trong trẻo như nước mùa xuân. Nàng thành khẩn nói: “Muội muội tốt, tỷ tỷ chẳng có gì để báo đáp, đừng nói là phu quân, này cả tính mệnh này muội muốn lấy cũng được. Mấy lời này tỷ đều nói thật lòng.”

Tôi sửng người, không tìm được từ nào để biểu đạt suy nghĩ lúc này.

Nhưng không thể phủ nhận, tôi đang rất cảm động, cũng vô cùng cảm thán, người nghĩa tỷ này của tôi thực sự là...

**_*_*_*_

(1) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Thành ngữ. Nghĩa đen: Một ông tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ xương bị khô. Nghĩa bóng: Lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng mất bao người chết trận.

(2) Hoàng Thế Nhân: Một nhân vật phản diện trong bộ phim điện ảnh Bạch Mao Nữ, là hình tượng địa chủ đầu tiên của Trung Quốc mới, nhân vật đại diện cho những tên địa chủ xấu xa.

(3) Hàn Tín: (229 – 196 TCN), còn gọi là Hoài Âm hầu (淮陰侯), là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được vua Hán Cao Tổ ca ngợi là “Năm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu”. Thời Hán Sở tranh hùng, là 1 trong “tam kiệt nhà Hán” có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm. Sau đó bị chính Lưu Bang giết vì bức thư dể lại của Hạng Vũ.

(4) bách bộ xuyên dương: là đứng xa trăm bước bắn trúng lá dương. Xuất phát từ điển tích sau.

(5) Quan Vân Trường: là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trúc Cư Luận Thiên Hạ

Mấy ngày sau, Bích Oánh đã nằm trên giường bệnh gần sáu năm cuối cùng cũng có thể bước xuống đất. Tôi giúp nàng làm vật lý trị liệu, lại qua hơn tháng nữa, nàng đã bước được nhiều hơn, tuy còn hơi thờ đốc nhưng đã làm được những việc nhỏ trong nhà. Tôi ôm nàng cười lớn, nói trời xanh thật có mặt còn nàng thì nước mắt tuôn như mưa, đôi tay gầy guộc ôm chặt lấy tôi.

Đáng tiếc trong tiểu ngũ nghĩa chỉ có tôi ở bên nàng, Cẩm Tú vẫn còn đi dâng hương ở Pháp môn tự, Vu Phi Yến thì trấn thủ ở biên giới. Tên Tống Minh Lỗi kia thì gần đây bận tối mắt, mà tôi vẫn còn giận chuyện lần trước huynh ấy xen vào việc của tôi, quyết định chiến tranh lạnh, nên cũng không thêm đi mời nữa. Không còn cách nào khác, tôi đành choàng áo khoác thật ấm cho Bích Oánh rồi tới Tây doanh tìm Tống Minh Lỗi.

Tôi tới một tòa viện tường xám tìm suốt cả buổi chiều, đây chính là nơi ở của binh sĩ Tây doanh. Trước cửa có hai viên lính đứng canh gác, nhìn mặt ánh chừng mười bảy, mười tám tuổi. Tôi quay sang một người hành lễ rồi nói: “Cảm phiền ca ca đi truyền lời giúp muội, muội mang một ít đồ tới cho nhị ca Tống Minh Lỗi.”

Người lớn hơn trong đó nghe được ba chữ Tống Minh Lỗi thì lập tức tỏ vẻ tươi cười: “A! Tống đại ca đã nhắc qua, cô nhất định là Mộc Cẩn tỷ tỷ rồi.”

Hử?! Chẳng lẽ tên Tống Minh Lỗi này đã biết Bích Oánh hết bệnh? Nhất định huynh ấy đã biết tôi sẽ vì Bích Oánh mà đến, so với một người hiện đại như tôi, xem ra huynh ấy đúng là thần cơ diệu toán, thảo nào lại được xưng tụng là tiểu Hàn Tín của Tây doanh. Thủ vệ thấy tôi gật đầu thì nói: “Tiểu nhân tên là Nguyên Vũ, Tống đại ca dặn tiểu nhân dẫn tỷ tỷ vào doanh.”

Vào doanh trại, tôi đi qua một thao trường, rõ ràng đang là giờ nghỉ trưa nhưng có không ít người hoặc giương cung tập bắn, hoặc đánh tay đôi. Dưới tán cây có vài ba viên lính cường tráng đang ngồi không, tay cầm mấy cái bát củi xích vừa ăn vừa nói chuyện oang oang, vừa nhìn thấy tôi và Nguyên Vũ thì đều ngừng lại. Một thiếu niên rất đen tay cầm bát, đứng lên, thân người phải cao gấp hai lần tôi, tựa như cái cột sắt, tôi hoàn toàn bị khuất trong cái bóng cao lớn của hắn. Tôi cả kinh thì nghe hắn cười đùa: “Không ổn rồi, thằng lỏi này, người yêu của nhà người xinh thật đấy.” Người đứng bên cạnh chợt cười vang.

Khuôn mặt của Nguyên Vũ đỏ bừng, gấp đến độ hai chân nhảy dựng lên: “Hòe An, người đừng có nói lieù. Cô ấy là nghĩa muội của Tống đại ca, người không muốn sống nữa sao?” Hòe An kia lập tức ngậm miệng, thân hình cao lớn thoáng cứng lại còn tất cả mọi người đều sợ hãi nhìn tôi. Tôi cười cười nhìn bọn họ, cũng không nói gì mà chạy nhanh theo Nguyên Vũ. Tôi nghĩ Tống Minh Lỗi quả thật rất được. Xem ra trong Tây doanh này, huynh ấy rất có quyền.

Dọc đường đi, Nguyên Vũ không ngừng giải thích, cái gì mà huynh đệ trong doanh đều là người thô tục, không nên để ý tới họ, lòng tôi không khỏi thấy buồn cười, nhưng nét mặt vẫn giả một bộ thùy mị, hiền lương của nữ tử cử đại vừa bảo hắn không cần để bụng, tôi không ngại.

Đi tới một mảnh rừng trúc, Nguyên Vũ chỉ vào một căn nhà giản dị, nói rằng đó là chỗ ở của Tống Minh Lỗi – Thanh Trúc cư. Thực không ngờ huynh ấy lại ở một nơi thanh tịnh như vậy, thế nhưng so với Đức Hình cư cũ nát của tôi và Bích Oánh thì vẫn còn tốt hơn nhiều lắm.

Tiểu Vũ kia dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, chắc là nhớ tới lời trêu đùa của mọi người khi nãy, nên đỏ mặt cúi chào tôi rồi vội vàng chạy mất. Tôi bước tới gần, chợt nghe một giọng nói lạ đứt quãng truyền ra: “Thiên hạ hiện nay đã sớm loạn, không bằng sớm chọn mình chủ, mà dựa vào... Bên ngoài là người phương nào?”

Một bóng áo xanh quý mị xuất hiện trước mắt tôi, tay muốn chụp xuống đầu tôi.

“Tiên sinh, xin dừng tay, đó là tứ muội nhà ta.” Nghe Tống Minh Lỗi hét lên, người nọ thu hồi lực đạo nhưng một phần lực vẫn khiến tôi lao đảo. Tôi hét nhỏ một tiếng ngã về phía sau, mắt thấy sắp ngã xuống đất thì đã có người lao tới, nhanh chóng nâng tôi dậy. Ánh nắng chiếu xuống, tôi mê hoặc nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi, chính là người trong lòng Bích Oánh – Tống Minh Lỗi.

Tống Minh Lỗi đỡ tôi đứng dậy. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cao thủ võ lâm thi triển tuyệt kỹ lại còn muốn giết mình, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Tôi ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một người hơn bốn mươi tuổi, râu dài phất phơ trong gió, đang đứng chấp tay, lồi lạc tựa như trúc thẳng, mắt sáng như sao. Ông ta thản nhiên đánh giá tôi, nghĩ lại sát ý sắc bén khi nãy, tôi thấy có chút sợ, không kim được mà lùi về phía sau Tống Minh Lỗi.

Giọng của Tống Minh Lỗi từ trên truyền xuống: “Tứ muội đừng sợ, vị này chính là Hàn Tu Trúc tiên sinh vang danh thiên hạ, là thầy của Bạch Tam gia.

Ông ấy hẹn với nhị ca cùng nhau thưởng trà.”

Thì ra đây là thầy dạy kiêm bảo mẫu của thần đồng Nguyên gia – Hàn Tu Trúc tiên sinh, cũng chính là lão thất phu mà Nguyên Phi Giác vẫn vừa cảm hận vừa ngưỡng mộ. Hình như các người không chỉ đơn giản là uống trà như vậy nha.

Tôi ổn định tinh thần rồi thì lễ với Hàn Tu Trúc: “Hàn tiên sinh vạn phúc.”

“Quang Tiềm có nghĩa muội tới chơi, vậy hôm khác ta lại tới quấy rầy.” Hàn Tu Trúc gạt đầu với Tống Minh Lỗi, cũng không nhìn tôi một cái đã chấp tay bỏ đi.

“Tứ muội có sao không?” Tống Minh Lỗi sốt ruột nhìn tôi, trong nháy mắt dường như tôi nhìn thấy một tia nồng nàn trong đó. Tôi lắc đầu, khôi phục dáng vẻ tươi cười: “Không sao rồi! Đa tạ nhị ca đã cứu muội.”

Bước vào phòng, tôi thấy bày biện bên trong rất đơn giản, nhưng bốn bức tường thì đã có hai mặt đặt giá sách lớn, như một thư viện vậy.

Tống Minh Lỗi rất nhiệt tình tiếp đãi tôi, tự mình bưng trà rót nước, không có chút tự kiêu nào, khiến tôi có chút ngại ngùng.

Có điều khi tôi vừa nói tin thân thể của Bích Oánh đã khỏe, huynh ấy cũng không ngạc nhiên chút nào, có thể thấy là đã sớm biết rồi. Tống Minh Lỗi mỉm cười nói: “Đây quả việc vui lớn, bệnh tình của tam muội khỏe lên đều là công lao của tứ muội.”

Tôi lắc đầu: “Lời ấy của nhị ca sai rồi, người có công thật sự là huynh mới phải.”

Huynh ấy nhú mày, mắt sáng như đuốc nhìn tôi: “Sao tứ muội lại nói vậy?”

Ôi! Lại còn giả ngu nữa, tôi đang định nói ra tình cảm của Bích Oánh thì huynh ấy đột nhiên đứng lên, chỉ vào một đồng mô hình thành lũy, hỏi: “Tứ muội kiến thức rộng rãi, có biết tòa thành này không?”

Huynh ấy ngăn lại đề tài ấy khiến tôi có chút kỳ quái, chỉ đành nghe lời, hướng mắt nhìn sang mô hình quen thuộc kia, tôi tươi cười bảo: “Nhị ca, đây là Từ Cẩm thành sao?”

“Từ Cẩm thành?” Tống Minh Lỗi sững sờ hỏi lại.

“Đây không phải hoàng thành ở kinh đô – Từ Cẩm Thành sao?” Tôi cũng thấy hoang mang, chẳng lẽ ở thời không này, Từ Cẩm thành không gọi là Từ Cẩm thành, nếu vậy thì gọi là gì?

Huynh ấy cười nói: “Chính là hoàng thành, có điều gọi là Chiêu Minh cung. Nhị ca cũng không biết nơi đó còn có tên là Từ Cẩm thành? Tứ muội đọc được ở đâu vậy?”

Hả? Tôi theo thói quen nói là đọc được từ đồng sách cũ hồi còn ở Kiến châu.

Bên cạnh còn đặt một tấm bản đồ hấp dẫn sự chú ý của tôi, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bản đồ ở cổ đại, quả nhiên nhìn rất giống lược đồ trong sách lịch sử. Tống Minh Lỗi thấy tôi hứng thú liền hào hứng chỉ vào bản đồ, giảng giải cụ thể.

Điều thật sự khiến tôi tròn tròn mắt chính là cương vực của Đông Đình hoàng triều hiện này còn ít hơn so với triều đại Nam Tống, một phần lãnh thổ rộng lớn phía nam đều là nước Đại Lý!

Ở phía Tây Bắc chính là địa giới của Đột Quyết và Nhu Nhiên.

Phía Đông Bắc có nước láng giềng hùng mạnh Khiết Đan, nhưng cũng may Đông Doanh và Cao Ly còn chưa lớn mạnh lắm.

Mấy năm trước, sau khi Đột Quyết bị Nguyên tướng quân đánh bại, Đông Đình khó mà gánh được chi tiêu cho chiến tranh nữa nên đành áp dụng chính sách hòa thân, hiện nay hai nước đang ở thế lưỡng lự, nhưng mấy năm nay Đột Quyết liên tục gây áp lực ở biên giới, mà Nhu Nhiên lại là chư hầu của Đông Đình. Ý nghĩa của trận chiến tranh này thực chất là quyết định quyền không chế trên con đường tơ lụa.

Nhưng mà Đông Đình lại đang bận bịu việc Hoài Nam vương cầm binh mưu phản khai chiến với Giao Đông vương, không có chút đề phòng nào.

Trương đối nghiêm trọng là Đại Lý hùng mạnh ở phía nam, ngày càng không muốn phụ thuộc vào nước khác, rất có tinh thần độc lập tự chủ, mà quốc thổ nước ấy từ lâu đã bao quát toàn bộ những vùng tương đương với Vân Nam, Tây Tạng, Quý Châu, Tứ Xuyên, Việt Nam, Miến Điện ở thời đại tôi, so với lãnh thổ của Đông Đình còn lớn hơn. Quốc gia của chúng tôi lại ngày càng giống nước phụ thuộc, hơn nữa gần đây Đại Lý còn hay cho quân quấy nhiễu nơi biên cảnh.

Tống Minh Lỗi nói chậm rãi, từ từ phân tích thời thế, thực là lòng mang chí lớn, bụng có mưu hay, cơ hồ ẩn chứa cả cơ mật thế giới, nói ra toàn là chí lớn thiên địa, có chút giống một anh hùng của thời đại.

Ngay cả hạng nữ lưu như tôi nghe vào cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, lòng tôi khẽ rung động: “Tống nhị ca, vừa rồi huynh đang cung Hàn tiên sinh của Tây Phong Uyển bản luận thời thế thiên hạ sao?”

Tống Minh Lỗi cũng không gạt tôi, lập tức gạt đầu, còn nói thẳng Hàn tiên sinh kia muốn huynh ấy về dưới trướng Bạch Tam gia. Tôi dần dần cười

không nổi, mà huynh ấy lại nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Tứ muội thấy có điều gì không ổn sao?”

Tôi nhúm mày nói: “Mộc Cẩn biết đại ca và nhị ca là thiếu niên anh hùng đương thời hiếm có, ngày sau tất là nhân vật kiệt xuất, chỉ là nhất tướng công thành vạn cốt khô...!”

Tổng Minh Lỗi than nhẹ một tiếng: “Tứ muội nói rất đúng, tiểu ngũ nghĩa chúng ta đều do trong nhà gặp biến cố nên mới lưu lạc thiên nhai, có những lúc đừng nói là ngu huynh, ngay cả đại ca cũng thường than mình sinh không gặp thời. Khi đó nếu không có Nguyên gia, ta rồi sẽ ra sao, có lẽ vẫn còn đang lưu lạc nơi đầu đường, làm kẻ khuân vác giữa phố hoặc phải sống nơi trắng gió rồi.”

Nói xong thì cười khổ, tôi không khỏi gật đầu tán thành, nếu không có Nguyên gia, tôi và Cẩm Tú chắc đã bị bán vào lầu xanh, chỉ nghe ngữ điệu của huynh ấy biến đổi: “Người đời trắng đen khó phân, chỉ cốt tranh vinh nhục, người vinh thì tự mình sung sướng, kẻ nhục thì long đong(1). Bước chân vào Nguyên gia này đã do vận mệnh định trước rồi. Tứ muội, hiện nay nhà Hiền Viên suy đồi, gian thần hoành hành, ngoại thích lộng quyền, nơi biên cảnh ngoại tộc lại xâm lấn, muốn đạt Hoa Hạ Cửu Châu ta, thiên tai nhân họa khiến cho muôn dân khổ. Hân tiên sinh đã tính, mười năm sau, Đông Đình hoàng triều tất sẽ đổi chủ.”

Tổng Minh Lỗi khẽ cười giễu, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào tôi: “Không đến mười năm, tứ muội có tin không, ngu huynh chắc chắn, không tới năm năm, thiên hạ đại loạn, nhất định Nguyên gia có thể giành được Trung Nguyên. Nếu có thể giúp họ hoàn thành bá nghiệp, tức là đã cứu vạn dân ra khỏi thế nước lửa, cũng đỡ cho Hoa Hạ ta bị ngoại tộc xâm lấn. Huynh cũng sẽ dựng được một cơ nghiệp lớn, lưu danh muôn đời.”

Huynh ấy ngừng lại, thoáng khôi phục bình tĩnh rồi nhìn tôi, nói vang: “Huynh vẫn luôn coi tứ muội là tri kỷ, không biết muội nghĩ thế nào?”

Lúc đó tốp cũng phải nghẹn lời, thật lâu không nói được gì. Tôi thầm ngẫm lại câu thơ “thanh đàm đề sáng chí, yên lặng mà đi xa”(2) liền đề nghị huynh ấy trước tiên lấy Tây Xuyên làm nhà, sau lập tức lấy Kinh Châu để dựng cơ nghiệp, tạo thành thế chân vạc, tiếp đó mới từ từ mưu tính đến Trung Nguyên.

Nhìn khuôn mặt kiên nghị trẻ tuổi kia, trong mắt chứa đầy tín nhiệm, như lấy câu nói của tôi làm tuyên ngôn, tôi chợt nghĩ tới kiếp trước tôi đã gặp một ông chủ từng phục vụ trong đại đội bay. Tuy sau khi xuất ngũ ông ấy đã trở thành thương nhân nhưng suốt đời vẫn giữ niềm ham mê với những cuộc chiến từ xưa đến nay. Sở dĩ tôi thi đại học vào khoa lịch sử là do mỗi khi không có việc gì làm là lại chạy tới nhà ông chủ đó.

Đối với sở thích của chú, có lẽ thích còn nhiệt tình với túi xách Prada và quần áo Chanel hơn. Vậy nên ông ấy xem tôi là đối tượng thổ lộ tâm tình. Mỗi khi nhắc tới thời kỳ Bắc Tống bị ngoại tộc khuất nhục, trong trận chiến thời cận đại lại bị các nước đế quốc xâm lược ông liền đấm ngực, giậm chân, thờngần than dài không giống hình tượng của một CEO(3) chút nào. Ông hận mình không sinh vào thời ấy, nếu được vậy ông chắc chắn sẽ là Alexandros đại đế của Trung Hoa, giống như Hán Vũ Đế lúc đương thời, có thể giúp dân tộc Trung Hoa dẹp yên Cửu Châu, quét sạch đại lục Âu – Á.

Khi đó tôi nghe như si như say, sau đó liền noi theo chú, muốn lấy thương nghiệp và kinh tế để cường quốc, cho đến lúc phát hiện Trường An ngoại tình, rồi Từ Phù đại náo địa phủ rồi không dựng bị đưa tới thời không kỳ quái này.

Chú đã từng xúc động giọng tay nói: “Nếu tổ quốc cần, muốn tôi lên trời cũng được!”

Lòng tôi khẽ động, khuôn mặt của chú như hòa với mặt Tổng Minh Lỗi, trong một phút hoảng hốt, tôi chợt nghĩ, tại cái thời không này, tôi có thể hoàn thành mộng tưởng của chú lại vừa có thể bảo vệ cho thân nhân kiếp này: cha già ở Kiến Châu, Vượng Tài, mẹ kế, Cẩm Tú, Bích Oánh, Tổng Minh Lỗi, Vu Phi Yên, còn có Nguyên Phi Giác. Thì ra đúng như Tổng Minh Lỗi đã nói, tuy chúng tôi sinh không gặp thời nhưng nếu không có Nguyên gia, hẳn sẽ còn thảm hơn. Vì vậy, một khắc bước vào cổng lớn Nguyên gia, số phận của bọn tôi đã hòa cùng một chỗ với Nguyên gia.

Tôi gật đầu với Tổng Minh Lỗi: “Mộc Cẩn vô cùng bội phục chí hướng của nhị ca.” Thấy sắc mặt của thanh niên trước mặt đã vui vẻ hơn, tôi nói tiếp: “Nếu nhị ca đã xem Mộc Cẩn là tri kỷ, muội cũng xin nghe theo lời huynh. Máy hôm trước, nhị ca nhắc tới thư đại ca gửi về bàn về chiến pháp với Đột Quyết, muội về suy nghĩ thêm một chút. Bây giờ muội sẽ viết ra cho huynh nhìn, biết đâu có thể giúp đại ca.”

Móc ra bút lông ngỗng tự chế, chăm vào nghiên mực của Tổng Minh Lỗi, tôi viết ra mấy sách lược cổ đại mà mình từng nhìn thấy trong đám sách vở chiến tranh của chú, ví dụ như tước hạnh, hành yên(4), dương trần xa(5).

Còn có vũ khí hóa học vẫn khiến nước Mỹ đau đầu, Trung Hoa chúng ta đã có từ những năm Bắc Tống. Đó chính là những quả cầu khói độc, tại triều đại này chắc chắn chưa có. Trong lịch sử, Tống triều có nước láng giềng quá hùng mạnh, bản thân lại trọng văn khinh võ, cho nên vẫn ở thế hạ phong, nhưng điều kỳ lạ là xuất hiện khá nhiều phát minh dành cho chiến tranh. Chỉ tiếc trong những năm nhà Tống, khi hoàng đế vô dụng thì tướng quân có tài, còn chờ lúc hoàng đế có ý phản kích thì trong triều lại không có lương tướng dùng được. Có lẽ ở đây mấy phương pháp khá tiên tiến này khi qua tay người tài sẽ có đất dùng, làm cho dân tộc Hoa Hạ ta ngăn được quân xâm lược.

Tổng Minh Lỗi thoáng nhìn, hai mắt đột nhiên sáng bừng, đoạt lấy tờ giấy trong tay tôi, tỉ mỉ xem xét. Lực của huynh ấy quá lớn khiến bàn tay vốn bị nê của tôi nứt toác, đau nhói lên.

Tôi thấy mặt mày ra định bằng cái tay đang sưng tấy lại, thì Tổng Minh Lỗi cũng chợt nhận ra bàn tay tôi chảy máu. Huynh ấy ôm lấy tay tôi, mặt nhăn tít lại, hạch hỏi: “Thuốc trị thương ta đưa muội đâu?”

Đã sớm dùng hết rồi, không phải mấy ngày nay đều chiến tranh lạnh với huynh sao? Đương nhiên tôi không thể không biết xấu hổ mà đi hỏi huynh – tôi thầm nói trong lòng, nhưng khi nói ra miệng thì lại ngượng ngùng: “Mới dùng hết rồi.”

Tổng Minh Lỗi liếc tôi, tựa hồ có chút tức giận, sau đó lôi ra một chiếc bình sứ nhỏ từ trong tủ. Huynh ấy chụp lấy tay tôi, tỉ mỉ bôi thuốc lên, tôi đau đến mức nhe răng nhếch mép nhưng miệng lại phải nói cảm ơn, tôi nghĩ tên tiểu tử này nhất định là cố ý.

“Tổng đại ca,” một giọng nói mềm mại truyền tới đã cứu được cái tay đáng thương của tôi. Tôi và Tống Minh Lỗi quay lại, chỉ thấy một cô gái rất đáng yêu đang đứng ở cửa, mắt nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Kìa không phải tỷ nữ thân cận bên người Nhị tiểu thư – Hương Cần hay sao? Cô ta là con gái nhũ mẫu của đôi huynh muội đại phòng, lại lớn lên cùng Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư. Có người nói, nếu đại thiếu gia không phải lấy Trương công chúa thì phu nhân đã gả cô cho Đại thiếu gia làm vợ lẽ rồi. Chính vì vậy cô ta mới có thể làm nha hoàn thân thiết của Nhị tiểu thư, việc này cũng giống Bình Nhi bên người Vương Hy Phượng(6) vậy.

Tôi đứng lên thi lễ với cô ấy: “Hương Cần tỷ tỷ.”

Thoáng nhìn nét mặt Tống Minh Lỗi, cô ta mới gạt nhẹ với tôi, rồi lạnh lùng đi qua, trực tiếp cười ngọt ngào với Tống Minh Lỗi: “Nhị tiểu thư đã từ Pháp môn tự trở về, bảo muội tới nói với huynh.”

Thật tốt, cuối cùng nha đầu Cẩm Tú cũng đã quay về, tôi không khỏi vui mừng.

Hương Cần liếc tôi một cái rồi khép miệng.

Vừa hiểu ra, tôi liền lên tiếng cáo từ Tống Minh Lỗi. Huynh ấy cũng là người thông minh, cũng không giữ lại mà chỉ gói đóng cuộn quyển, bút lông ngỗng lại, rồi lại nhét thêm một hộp kim sang được, một hộp bột linh chi mật răn chữa ho dành cho Bích Oánh.

Huynh ấy không để ý tới sắc mặt khó coi của Hương Cần, chỉ ôn tồn tiễn tôi ra ngoài: “Sắc trời đã tối, thứ nhị ca không tiễn xa được. Từ muội về cẩn thận, nhớ thay huynh hỏi thăm tam muội, mà muội cũng phải thoa thuốc đúng giờ đây.”

Lòng tôi thấy ấm lên, nhét quyển trực vào tay áo, dạ một tiếng rồi bước ra ngoài. Có điều tôi để ý thấy ánh mắt của Hương Cần khi nhìn tôi thật lạnh lẽo.

**_*_*_*_

(1) Đây là bài “Thượng thiên như viên cái” của Gia Cát Lượng nhưng tác giả đã sửa lại một chút. Đây là bài thơ gốc:

Thượng thiên như viên cái,

Lục địa như kỳ cục.

Thế nhân hắc bạch phân,

Vãng lai tranh vinh lộc.

Bản giả tự an an,

Phú giả tự lạc lạc.

Nam Dương hữu ản thổ,

Cao miên ngoạ bất túc.

(2) đây là lời Gia Cát Lượng dạy con: Đạm mạc dĩ minh chí, ninh tĩnh nhi trí viễn. Tức là đạm bạc để chí khí sáng, yên tĩnh để lòng tiến đi xa.

(3) CEO: tổng giám đốc điều hành

(4) Hai cái này mình cũng không biết là gì, sẽ tra lại sau.

(5) dương trần xa: một loại vũ khí cổ của Trung Quốc, hình như cái này để tạo khói thì phải

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cần Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: U Kính Trùng Minh Điều

Nguyên Vũ đưa cho tôi một chiếc đèn lồng(1), tôi nói cảm ơn rồi chậm rãi trở về. Tôi vừa đi vừa thăm đoán xem Nguyên Phi Yên sai Hương Cần nói với Tống Minh Lỗi chuyện gì, kỳ quái là, xem ra Tống Minh Lỗi không có chút ngạc nhiên nào, giống như là bình thường Nguyên tiểu thư vẫn hay truyền lời tới. Chẳng lẽ họ muốn học tập Tây sương ký(2), giống Thôi Oanh Oanh trộm gặp chàng Trương. Tuy Tống Minh Lỗi là một thiếu niên văn võ song toàn, Nguyên Phi Yên coi trọng huynh ấy cũng không lạ, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một gia thần chẳng có công danh.

Tôi định hỏi rõ Cẩm Tú, nếu Nguyên Phi Yên thật sự vừa ý Tống Minh Lỗi, vậy thì kế hoạch ngọt ngào hai nữ một chồng(3) của Bích Oánh rất có thể sẽ

biến thành ác mộng tiểu Hàn Tín bị Nguyên Phi Yên và Hương Cầm chiếm lấy rồi.

Nhớ tới Bích Oánh số khổ, tôi thầm than một tiếng, rẽ vào một con đường nhỏ rồi bước nhanh hơn. Trời đang dần tối, vừa bước vào khu rừng Tây Lâm tĩnh mịch, một làn sương mù dày đặc bỗng phủ xuống. Tôi không nhìn được rõ phương hướng, chỉ có thể dò tìm đường dựa vào cảm giác, ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn lung lay trong gió, chợt sáng chợt tắt.

Bỗng chân bị vấp một cái, tôi té lăn ra, hai tay chống xuống một mảng đất ướt ướt, chẳng lẽ không cẩn thận bước vào bùn rồi sao? Tôi vội vàng nhấc đèn lên, ổn định tinh thần rồi nhìn xuống tay. Tôi giật mình kinh hãi, cả hai bàn tay dính đầy máu tươi, đốt đèn lên soi thì thấy đằng trước có một người khắp mình toàn máu là máu, người nọ đang mặc quần áo màu xanh cho hạ nhân ở Tây Phong Uyển.

Tôi đánh bạo đi tới dò hơi thở của người đó, thì ra đã sớm tắt thở rồi. Đang run rẩy muốn quay về kêu cứu tôi lại nghe thấy tiếng bước chân từ phía trước truyền tới. Tôi vội vàng thổi tắt đèn, bò ra sau một gốc cây lớn. Trong đêm tối, xuất hiện hai bóng người, một cao một thấp. Một người trong đó đánh lửa lên, cả hai đều mặc một y phục dạ hành, che mặt, bước tới bên thi thể.

Người cao liếc thi thể trên mặt đất một cái rồi nói với người thấp: “Trùng Đoạn trường hồng cứu phẩm của ta mà còn có thể lết được tới Tây Lâm, không hồ là người U Minh giáo.”

Người thấp đối với người cao rất cung kính: “Đại nhân tính toán như thần, chẳng trách chủ công tín nhiệm đại nhân như vậy.”

“Bớt nói nhảm đi, tìm kiếm thể nào rồi? Có tìm được vật ấy không?”

“Tiểu nhân đã lục soát khắp từ trên xuống dưới Ngọc Bắc Trai rồi, không thấy gì cả, về phần Tây Phong Uyển... xin đại nhân thứ tội, ‘Mai hoa thất tính trận’ mà lão Hàn Tu Trúc kia bày ra thực sự rất cao siêu, tiểu nhân không có cách nào lên vào được.”

“Đồ vô dụng, còn thượng phòng ở Tử viên thì sao?”

“Huyênh đê ở Tử viên cũng nói là không có gì, trừ phi Tử Tê sơn trang có ám các, tiểu nhân vốn định lục lại toàn bộ sơn trang một lần, chỉ là Liễu Ngôn Sinh và phu nhân đã trở về, không thể làm gì nữa.”

“Chủ công sắp khởi binh rồi. Trước lúc đó, nhất định phải tìm ra ‘Vô Lệ kinh’ trước U Minh giáo. Bằng không chờ đại quân vào thành Tây An rồi, nhiều người phức tạp, khó mà tìm được.”

“Dạ! Xin hỏi đại nhân, tiểu nhân có phải xử lý thẳng nhai này theo quy củ cũ không?”

“Đi thôi.”

Một âm thanh “xèo, xèo” kỳ quái truyền tới từ sau gốc cây, kèm theo một mùi tanh tươi bốc lên. Tôi len lén ghé mắt nhìn, đã thấy hai người kia biến mất trong đêm đen, ôi, nhìn như trong phim vậy!

Mà xác chết kia bắt đầu phản ứng hóa học gì đó, dưới ánh trăng, máu loãng đang xèo xèo hòa tan với bột trắng. Tôi sợ nổi cả da gà, không ngờ một cảnh tượng như trong phim kinh dị lại thật sự xảy ra trước mắt mình, thực vô cùng kinh khủng.

Có vẻ thi thể kia đã tan gần hết, tôi liền chạy tới, đánh lửa thắp đèn lồng lên nhìn lại chỉ còn thấy một bãi bột trắng.

Trong đêm khuya vắng lặng, trăng vắng sao thưa, cô gái mềm yếu đứng cạnh một xác chết bị hóa nước, thân mình run run như lá khô trong gió(4). Sau đó có một hơi thở không hề báo trước mà thổi bên tai, khiến tôi sợ muốn vỡ tim.

“Người đã hóa thi của hân?” Một giọng nam nhẹ nhàng truyền tới từ phía sau, so với đêm đông còn lạnh hơn.

Tôi hét lên một tiếng, đèn lồng trong tay cũng bị ném xuống đất. Quay người lại thì thấy một bóng người cao lớn, mái tóc đen dài bay bay, tà áo trắng phất phơ trong gió. Trên mặt y còn đeo một chiếc mặt nạ gốm màu trắng(5), đường nét trên mặt nạ rõ ràng, biểu cảm ác nghiệt, tựa như một pho tượng cổ Hy Lạp, không có con ngươi, không có hơi thở, cứ như quỷ vậy.

Tôi kinh hãi ngã ra đất, há miệng muốn nói nhưng hồi lâu vẫn không thốt được tiếng nào. Y rút cuộc là người hay quỷ, chẳng lẽ là hồn ma của người vừa mới chết kia?

Bóng trắng kia nhẹ nhàng tiến gần đến, tôi mới chật vật thốt được một câu: “Không, không... không phải do ta giết, người, người... là ai?”

Bỗng nhiên bóng trắng biến mất, đúng lúc tôi cho rằng mình vì quá kinh hãi mà sinh ảo giác thì hơi thở kia lại xuất hiện bên tai.

“Người là người của U Minh giáo từ nước Đại Lý?” Hân lại mở miệng, giọng nói tuy ưu nhã như lại lạnh không gì sánh được.

“Ta, ta,... không phải là... gian... tế, cái ‘Vô Lệ kinh’(6) gì đó...” Tôi muốn bò ra sau, nhưng chân cứ nhũn ra.

“Ngoan ngoãn nói cho ta biết, chủ nhân của người là ai, vì sao muốn tìm Vô Lệ kinh? Nếu không nói, ta sẽ khiến người muốn chết không được, muốn sống không xong.” Y nói rất mềm mỏng, nhẹ nhàng, giống như phục vụ ở quán cơm nói với khách: tôi có thể thu tiền không, có cần tôi gói lại giúp ngài không?

Tôi liều chết, chỉ vào chiếc mặt nạ: “Ngươi, ngươi là ai, tôi thế này mà toàn thân lại mặc đồ tang, mặt còn đeo mặt nạ nhìn như quỷ, ngươi, ngươi cho là ngươi đang đóng phim sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đã thấy hơi hận, mà cái người áo trắng thần bí kia cũng trở nên trầm mặc...

Hồi lâu, y vươn hai tay vắn chấp sau lưng ra, ngón tay thon dài, trắng mềm như tay con gái, tôi không khỏi suy nghĩ vẫn vợ, đôi tay này trơn bóng, trắng bóc như mấy đôi bao tay của các nữ minh tinh trên quảng cáo vậy. Chẳng lẽ dưới lớp mặt nạ kia chính là một cô gái xinh đẹp, cố ý dùng giọng nam để lừa tôi.

“Ngươi nói chuyện rất thú vị, tiếc thay một người thú vị như thế lại phải rời khỏi cõi đời này.” Người áo trắng vừa im lặng lúc lâu rốt cục cũng mở miệng, giọng nói không chút gọn sóng đã kết thúc phút ngơ ngẩn của tôi.

Bóng người đó chợt lóe, ngực tôi bị đánh một cái, vô cùng đau đớn, oái, tên khốn này lại dám đánh vào bộ ngực còn chưa phát dục hết của tôi, tên khốn này, đau quá đi mất.

Tôi phụt ra một ngụm máu tươi, đôi tay trơn mịn kia bóp chặt yết hầu tôi, chiếc mặt nạ tái nhợt của y tựa như khuôn mặt của thần chết. Không khí trong phổi ngày càng ít, đúng lúc tôi cho rằng mình sắp gặp lại quý Đầu trâu, Mặt ngựa thì bóng người trước mắt chợt động, một giọng nói quen thuộc giục dứ hét lên: “Mau buông tay, ngươi là người phương nào?”

Mà tôi đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lúc tỉnh lại, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt tôi, hình như trời đã sáng rồi. Tôi còn đang hoang mang không biết mình đang ở đâu, chiếc mặt nạ kinh khủng đêm qua lại hiện lên trong đầu, tôi hé mắt ra.

“Mộc Cẩn, tỷ có sao không?” Một thiếu nữ mười lăm tuổi tuyệt đẹp đứng bên cửa sổ, tóc tết thành hai bím, vui mừng đi về phía tôi, đôi mắt tím lấp lánh như pha lê.

Tôi kích động ngồi dậy: “Con nhóc này, cuối cùng cũng chịu về rồi.” Nhỏ dựa đầu vào lòng tôi.

Đây chính là muội muội song sinh của tôi, Hoa Cẩm Tú, có điều nhỏ lại đùng trúng cái cổ đang đau, khiến tôi không khỏi kêu ra tiếng, nhỏ liền nhanh chóng buông ra.

Tôi cảm lấy gương đồng, chỉ thấy trên cổ lẩn một đường xanh tím, nhớ tới sát ý của kẻ áo trắng hôm qua, tôi rung mình một cái. Cẩm Tú dịu dàng xoa cổ cho tôi: “Sao hôm qua không bảo Tổng Minh Lỗi tiễn tỷ, một cô nương sao đường lớn không đi, lại chui vào cái khu Tây Lâm ấy, tỷ muốn chết sao?”

“Hôm qua là muội cứu ta sao?”

“Đương nhiên, tỷ cho là còn ai dám vì tỷ đi vào Tây Lâm đáng sợ ấy?” Nhỏ giận dỗi nhìn tôi.

Tôi sốt ruột hỏi: “Vậy muội có bị thương không?”

Nhỏ lắc đầu: “Muội liên hợp với Sơ Họa, tên áo trắng kia cũng không chiếm được ưu thế. Mà người nọ rốt cục là người phương nào?”

Tôi kể lại toàn bộ tình cảnh ngày hôm qua một lượt, Cẩm Tú nghe xong thì lông mày nhíu chặt lại. Lúc này, Bích Oánh bung một bát cháo nóng hổi bước vào, nước bọt của tôi bắt đầu tứa ra, Cẩm Tú còn lăm nhăm cái gì mà Tây Lâm là cấm địa, gan tỷ lớn quá, không muốn sống nữa,... đều nghe không vào nữa, tôi chỉ gạt bữa rồi chấp tay tựa như cún con nhìn Bích Oánh đòi ăn.

Cẩm Tú nghiêm mặt lại, vừa đẩy tay tôi ra vừa cười với Bích Oánh: “Tam tỷ, để muội dứt cho con sâu tham ăn này đi!”

Ô hay! Con bé này càng ngày càng không biết lớn bé gì nữa, thế mà Bích Oánh lại gạt đầu cười, đưa bát cháo qua. Tôi không vui hét lên: “Này, tay tỷ vẫn rất khỏe, tự ăn được.”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn khỏe lắm, còn có thể đi dạo Tây Lâm lúc nửa đêm nữa ấy chứ!” Nhỏ thổi nguội một thìa cháo rồi đưa tới trước mặt thì tôi mới phụng phịu uống.

Bích Oánh cười phi: “Mộc nha đầu đừng mất hứng, hôm qua Ngũ muội tới Đức Hình cư một lúc, nghe nói muội đi Tây doanh thì lập tức đi tìm, sau đó cả đêm toàn lo lắng, không chợp mắt chút nào.”

Nàng giúp tôi tháo tóc ra, thành thạo tết lại thành bím.

Lúc này tôi mới để ý đến quần thâm quanh mắt Cẩm Tú, cảm thấy hơi áy náy, tôi đón lấy cái bát: “Đừng dứt cho ta nữa, muội mau đi nghỉ đi. Đến lúc quay về Từ viên, phụ nhân lại cho gọi muội, cơ thể muội làm sao chịu nổi?”

Nhỏ lắc đầu: “Không sao, muội đã nói chuyện đêm qua cho Liễu tổng quản với lại cũng xin phụ nhân cho nghỉ rồi. Muội sợ tên áo trắng kia nhận ra mặt tỷ sẽ tới giết người diệt khẩu, mấy ngày này, muội sẽ ở cùng tỷ.”

Nghe xong mà tôi run bắn cả mình: “U Minh giáo kia có lai lịch thế nào, còn có nước Đại Lý gì đó nữa? Vô Lại kinh? Đó là cái gì?”

Cầm Tú đáp: “U Minh giáo là ma giáo lớn nhất trong giang hồ, thế lực cực lớn, tổng bộ đặt tại Miêu Cương. Sau khi bại bởi thập đại cao thủ của Trung Nguyên hai mươi năm trước, họ rất ít giao thiệp với Trung Nguyên. Còn cái mà tỷ nói là Vô Lệ kinh, không phải là Vô Lại kinh,” nhỏ lườm tôi một cái “Đó là một bộ trong Vô tướng thần công – một trong năm bảo vật của võ lâm. Vô tướng thần công được chia làm hai bộ Âm kinh và Dương kinh, là mơ ước của mỗi người luyện võ, nghe kể lại, Vô Lệ kinh chính là Dương kinh. Có điều Đại Lý quốc gần đây có động tĩnh khác thường, Liễu tổng quản đã cùng phu nhân thương lượng đổi sách.” Tôi nghe mà cái hiểu cái không.

Bích Oánh chải đầu xong cho tôi rồi hạ giọng nói: “Mộc Cẩn, tỷ xin Chu đại nương cho nghỉ giúp muội rồi đó, muội cứ trò chuyện với Cầm Tú, chút nữa thì nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền tới phòng giặt đồ.

Cầm Tú dứt cho tôi ăn xong liền kéo tôi đến bờ suối tắm bộ, khí trời rất lạnh, ngắm nhìn mai đỏ nở rộ trong Tây Phong Uyển, lòng tôi chợt thả lỏng. Tôi háo hức cười nói: “Sắp tới lễ mừng năm mới rồi, Cầm Tú, năm nay chúng ta sẽ cùng nhau bước qua năm cũ.”

Đôi mắt tím long lanh như nước nhìn tôi đang vui vẻ gật gù, chợt có chút lúng túng: “Mộc Cẩn, vào xuân Nhị tiểu thư sẽ lên kinh tuyền tú, cho nên, có thể năm nay muội phải theo phu nhân, tiểu thư tiễn kinh mừng năm mới.”

Tôi không khỏi ngẩn ngơ, nụ cười cũng nhạt dần. Trên thực tế, đã ba, bốn năm tôi và Cầm Tú không mừng năm mới cùng nhau, nhỏ càng ngày càng lạnh lợi, cũng càng được sủng ái, cũng ít rời khỏi phu nhân, tiểu thư, cơ hội tôi gặp nhỏ lại càng ít.

Thân làm tỷ tỷ, tôi thực sự vui mừng, thế nhưng là người thân, tôi không kiềm được cảm thấy cô đơn, thật sự linh hội được tâm trạng không cần con đóng góp nhiều, chỉ mong con thường về nhà của các bậc cha mẹ.

Cầm Tú thấy tôi im lặng không nói thì kéo kéo tay tôi: “Đừng vội, Mộc Cẩn, muội sẽ nghĩ biện pháp giúp tỷ vào Tử viên, bây giờ thân thể Bích Oánh cũng đã ổn, dù không vào được Tử viên thì tới chỗ Tam gia, Tử gia cũng tốt hơn ở phòng giặt đồ, đúng không?”

Tôi cười gật đầu, nhỏ bỗng sực nhớ ra: “Mộc Cẩn, chúng ta đều lớn rồi, nam nữ có khác, tỷ đừng... ở cùng một chỗ với Tống Minh Lỗi nữa.”

Tôi cười: “Đúng là tư tưởng phong kiến, mà từ lúc nào muội không biết phân lớn nhỏ gì nữa thế, đừng có kêu Tống Minh Lỗi tới, Tống Minh Lỗi lui lui thế nữa, phải gọi là Tống nhị ca. Bị người khác nghe được không phải bắt được nhục điểm của muội sao?”

Nhỏ hít một hơi, móc ra một tờ giấy, “Đây có phải thơ của tỷ không?”

Cái này là trước đó vài ngày, để kỷ niệm Bích Oánh có biến chuyển tốt, tôi đổi tên cái phòng cũ nát đã ở sáu năm nay thành Đức Hình cư, trong lúc hứng chí mới viết ra bài Lưu thất minh của Lưu Vũ Tích(7).

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu cười hi hi.

“Vậy từ khi nào lại thành tác phẩm lớn của Tống Minh Lỗi vậy?” Đôi mày liễu của Cầm Tú dựng hết cả lên.

“Mấy hôm trước, huynh ấy không khéo nhìn thấy, cảm thấy rất thích nên xin ta cho chép lại, thực ra cũng do ta chủ động nhường cái danh nghĩa ấy cho Tống nhị ca.” Tôi nhát gan quay đầu đi, hoàn toàn chẳng có chút phong độ của tỷ tỷ.

Cầm Tú tỏ vẻ chán nản, bỗng nhiên vươn tay như điện,捏eo lấy mặt tôi. Tôi hét lên: “Con nhỏ bạo lực này, lại bị làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?! Tỷ, tỷ, cái đồ ngu ngốc này có biết bài thơ đó đã được truyền tới tay Nguyên lão gia không? Ông ấy đọc được liền khen không dứt, nói là mấy năm nay chiến loạn liên miên, triều cương bại loạn, mà quý tộc thì xa xỉ phóng túng khiến bách tính phải sống lưu lạc khắp nơi, chịu đủ khổ nạn, áng thơ này có thể mạng làm gia huấn, dạy con cháu phải biết cần kiệm, trị gia, ngay cả Hoàng thượng đọc xong cũng vô cùng vui mừng. Bây giờ khắp nơi đều lưu truyền bài thơ này mà tỷ còn hỏi ‘làm sao vậy’. Tống Minh Lỗi là cái loại gì mà dám đạo văn, làm rối kỉ cương như vậy, hẳn cho rằng mình là ai chứ?”

Tôi cười khê: “Xem chừng, tiểu ngũ nghĩa chúng ta lại sắp có người vang danh Tử viên, đúng là vận may tới không ngừng.”

Nhỏ lại càng tức giận hơn: “Tỷ còn cười, muội thật không hiểu, trong son trang này có biết bao người tranh nhau biểu lộ tài hoa trước mặt chủ nhân, còn tỷ lại muốn ở trong căn phòng xập xệ này chăm sóc một người bệnh lao, lại còn cam lòng cho bọn tiểu nhân lợi dụng.”

Tôi ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Hoa nhị tiểu thư, muội phải chú ý, cái người mắc bệnh lao trong miệng muội là Tam tỷ, còn tiểu nhân kia chính là Nhị ca kết nghĩa của muội.”

“Thế thì làm sao? Được, muội không nói Bích Oánh nữa, chỉ nói tên Tống Minh Lỗi kia thôi. Hắn cũng chẳng phải thứ tốt gì. Cái đầu của tỷ rốt cục đang nghĩ gì? Vì sao không cho muội đem những suy nghĩ của tỷ nói cho tướng quân, phu nhân? Vì sao lại để Tống Minh Lỗi được lợi như vậy?”

“Muội và Tống nhị ca chắc có hiểu lầm gì đó, sao lại...”

“Hừ, bây giờ bọn muội đều là làm vì chủ, muội là người đại phòng, còn hắn lại là thù hạ của Bạch Tam gia.”

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Vu đại ca đã lên kinh mà Tống Minh Lỗi vẫn phải ở lại Tử viên, mà ngay cả người dưới cũng có thể làm khó huynh ấy, thì ra là do phu nhân.

Tôi kéo tay Cầm Tú ngồi xuống một gốc cây khô, nhẹ nhàng nói: “Cầm Tú có thể suy nghĩ cho Mộc Cẩn như vậy, tỷ rất cảm động, có điều tỷ làm vậy là

có nguyên nhân, Cẩm Tú có biết vì sao năm đó tỷ muốn lập ra tiểu ngũ nghĩa không?”

Cẩm Tú quay đầu nhìn dòng suối, buồn bã nói: “Bán thân làm nô, tiền đồ khó dò, kết nghĩa tương trợ, cùng vượt khó khăn.”

Tôi gật đầu rồi cũng quay sang ngắm suối nước đang chảy róc rách: “Chính là như vậy, Cẩm Tú, tiểu ngũ nghĩa chúng ta như người một nhà, cùng vinh cùng nhục, bây giờ Tổng Minh Lỗi, Vu Phi Yến và muội có thể được chủ nhân Từ Tề son trang ưu ái là may mắn của tiểu ngũ nghĩa ta, chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải tranh chấp, giằng xé nhau.”

Tôi ngừng lại thấy Cẩm Tú tỏ vẻ khinh thường. Hừ, con nhỏ này, tôi không thèm chấp một đứa nhóc đang trong thời kỳ trưởng thành!

“Mặc dù làm việc vì chủ nhân thì giờ cũng không phải là lúc muội tranh chấp với Tổng nhị ca, hiện nay Nguyên gia nhóm ngó ngôi báu Trung Nguyên, đến lúc hoàn thành bá nghiệp rồi hãy nói.” Tôi cố ý nhấn mạnh.

Mà Cẩm Tú kinh ngạc quay đầu lại: “Sao tỷ biết được?”

Để thể hiện người tỷ tỷ như tôi cơ trí thao diễn, tôi quyết định không nói cho nhỏ biết Tổng Minh Lỗi đã sớm ngã bài với tôi mà chỉ cười nhạt: “Bởi vì tỷ là Hoa Mộc Cẩn.”

Nhỏ hiểu ra thì hừ nhẹ một tiếng: “Vốn muội cũng chẳng muốn tranh chấp với hần, chỉ là không nhịn được khi thấy hần vô liêm sỉ đạo văn của tỷ, lợi dụng lòng tốt của tỷ.”

Nghe xong tôi thấy lòng thật ảm áp, giọng nói cũng mềm mại hơn, cẩn thận khuyên nhủ: “Cẩm Tú, muội cũng biết thế giới này là của nam nhân, xã hội này sẽ không khoan nhượng nữ tử dám đạp lên đầu nam nhân đâu. Tỷ cho huynh ấy bài thơ vì, thứ nhất che giấu được tài năng của tỷ, giúp huynh ấy một bước tới trời, thứ hai là trong tiểu ngũ nghĩa, muội là người được thăng chức đầu tiên, quanh năm đều không có ở son trang, chỉ có huynh ấy vẫn thường chiều cố tỷ và Bích Oánh, đây cũng coi như quà báo đáp. Nếu không muội bảo tỷ nên lấy thân báo đáp huynh ấy sao?”

Cẩm Tú bật cười, ánh mắt sáng long lanh: “Nếu tỷ lấy thân báo đáp chắc gì Tổng Minh Lỗi đã vừa lòng?”

“Phải rồi, ta đây thân bồ liễu(8), một người tâm cao khí ngạo như Tổng nhị ca đương nhiên không thích.” Tôi biết lời này là thật nhưng lòng cũng thấy buồn bực, con nhóc này, tuy tỷ không được phong hoa tuyết đại như muội thì cũng không nói thẳng ra như thế chứ, tỷ cũng có tôn nghiêm của phụ nữ chứ.

“Thứ ba là Bích Oánh có tình ý với Tổng nhị ca, tỷ cũng đã xem huynh ấy là Tam tỷ phu rồi, chung quy vẫn nên tìm cách để dựa dẫm, bốn là bây giờ tuy muội được sủng ái thật, nhưng không tránh khỏi bị người ta ghen ghét, làm hại sau lưng, huynh ấy được lợi từ chỗ tỷ hần sẽ chiều cố muội nhiều hơn.” Tôi vuốt vuốt tóc nhỏ, “Nói tới nói lui, không phải đều là tỷ tỷ vì muội sao? Muội thực là cái đồ không hiểu chuyện.”

**_*_*_

(1) trong bản gốc là 气死风 – khí tử phong, tức là đèn không sợ gió. Vật liệu là giấy trắng (từng có thời lấy giấy Cao Ly) rất dày, ngày xưa dùng giấy này để hồ thành cửa sổ. Ở giữa cắm một chiếc nến, gió có thổi cũng không tắt được ngọn đèn này.

(2) Tây sương ký: là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

(3) ý định của Bích Oánh cuối chương 5.

(4) đoạn này là tượng trưng của Mộc Cẩn.

(5) nhìn khá kinh dị

(6) Mộc Cẩn nghe nhầm “Vô Lệ kinh” thành “Vô Lại kinh”.

(7) Lậu thất minh (Bài minh về căn nhà quê mùa) – Lưu Vũ Tích

Phiên âm:

Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh;

Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh.

Tu thị lậu thất, duy ngô đức hình.

Đài ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liêm thanh.

Đàm tiểu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đình.

Khả dĩ điều tổ cầm, duyệt Kim kinh.

Vô ty trúc chi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình.

Nam Dương Gia Cát lư, Tây Thục Từ Văn đình.

Khổng Tử vân: “Hà lậu chi hữu?”

Dịch thơ: (nguồn thivien.net)

Núi đầu không cao, có tiên nên danh

Sông đầu không sâu, có rồng nên linh

Căn nhà thô lậu, đức ta tỏa ngời

Rêu phủ giếng thêm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh

Nói cười chỉ nhỏ gia, qua lại chẳng kẻ phạm

Lại gảy mấy điệu đàn, đọc thánh kinh

Không âm thanh chi phiền tai, chẳng đơn từ gì nhọc mình

Nam Dương lều Gia Cát, Tây Thục Từ Văn đình

Khổng Tử rằng: “Thô lậu nơi nào?”

(8) bồ liễu: Bồ là cỏ bồ ta gọi là cói, liễu là cây liễu. Cố Duyệt đời Tấn cùng tuổi với Giản Văn để mà đầu lại bạc trước. Giản Văn hỏi: “Tại sao bác lại chóng bạc đầu như thế?” Cố đáp: “Bồ liễu chỉ tư vọng thu nhi lạc; Tùng bách chỉ chất, kinh sương độc mậu”. Nghĩa là cây bồ cây liễu là thứ cây yếu ớt, dễ trông thấy mùa thu đến thì đã rụng và héo rồi. Tính chất của cây tùng, trải sương tuyết vẫn riêng sum sê. Vì thế người ta quen dùng chữ bồ liễu để ví phái yếu

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dạ Yến Đức Hình Cư

Đôi mày nhú của bạn học Cẩm Tú rốt cục cũng dẫn ra, nhỏ ngậy ngấn nhìn tôi, đôi mắt dần đỏ hoe, cái mũi cũng đỏ lên, toàn bộ khí thế hùng hân ban nãy đã biến mất, khiến tôi nhớ lại cái tính nhát gan lúc còn bé của nhỏ. Nhỏ ôm chặt lấy tôi, khóc òa: “Mộc Cẩn, trên đời này chỉ có tỷ đối với muội tốt nhất.” Tôi thừa nhận, thời khắc này, nội tâm của tôi vô cùng dịu dàng, vô cùng cảm động, có cảm giác được sùng bái, được khẳng định chính mình, nhưng lời ra miệng lại rất khiêm tốn: “Ngốc, trên đời này vẫn còn rất nhiều người đối tốt với muội, cả Tổng nhị ca cũng rất tốt với muội, đúng không?”

Cẩm Tú khóc đến long trời lở đất, căn bản không có thời gian trả lời tôi.

Nha đầu này, quệt hết nước mắt nước mũi lên người tôi rồi, thôi mặc kệ, nể tình hôm nay tôi giáo dục muội muội thành công vậy.

Tôi chợt nhớ ra bộ quần áo này không phải cái hôm qua mặc, còn mấy thứ trong áo kia đâu rồi?

Lòng thoáng trầm xuống: “Cẩm Tú, hôm qua muội có thấy trong áo tỷ có một... ủa... đừng có cười tỷ, là cái bút lông ngỗng của tỷ, với cả một ít kẻ sách mà tỷ với Tổng Minh Lỗi cùng viết nữa?”

Cẩm Tú ngừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê trong mưa, mờ mịt lắm bầm: “Bọn muội đều vội vàng cứu tỷ về, cũng không để ý nữa. Lúc về là Tam tỷ và muội giúp tỷ thay xiêm y, cũng không thấy gì cả?” Nói xong nhỏ lại tiếp tục chìm đắm nỗi xúc động tinh thần của mình, ra sức nức nở. Đây là điểm đặc biệt của Cẩm Tú, bình thường không khóc, nhưng một khi đã khóc thì phải khóc đến thiên địa biến sắc mới thôi.

Thế là giờ lại tới phiên tôi mang về mặt như đưa đám, nhờ đâu kẻ áo trắng kia nhất được mấy thứ đó thì làm sao bây giờ, hơn nữa trong đó còn có chữ viết của Tổng Minh Lỗi, nói không chừng, sẽ làm liên lụy đến huynh ấy mất!

Chúng tôi trải qua những tháng cuối năm trong lo lắng, bất an, nhưng Từ viên cũng chẳng để ý tới chuyện này, trái lại còn nhanh chóng điều ba ngàn binh sĩ bí mật tiến kinh, trong đó có cả muội muội tôi Hoa Cẩm Tú và người trong lòng Bích Oánh – Tổng Minh Lỗi, bởi vì trong thời gian này, có một sự kiện xảy ra – so với câu chuyện kẻ áo trắng của tôi thì càng thêm trọng yếu, không chỉ ảnh hưởng tới Nguyên gia mà toàn bộ Đông Đình hoàng triều đều bị chấn động, thậm chí còn gián tiếp thay đổi số phận của chúng tôi nữa.

Năm Nguyên Vũ thứ mười bảy, đương kim Anh Tông hoàng đế mắc bệnh nặng, để cầu nguyện sớm ngày khỏe lại đã đổi niên hiệu(1) thành Vĩnh Khang.

Năm đầu Vĩnh Khang, vị hoàng đế tính tính đa nghi này nằm mộng thấy một đám người đang nhảy múa, cho rằng có người vu cớ, liền lệnh cho Đại lý tự khanh(2) – Văn Phục Doãn tra xét việc này. Chính vì vậy “loạn vu cớ” làm rối loạn Đông Đình hoàng triều đã bắt đầu.

Văn Phục Doãn nhào ra vài đại án “vu cớ” ở kinh thành khiến Anh Tông càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình, ra lệnh cho Văn Phục Doãn đào cớ ở khắp nơi trong cung. Không ngờ cuối cùng lại đào được một hình nhân bằng gỗ ở Phòng Tảo Cung. Trong cơn thịnh nộ, Anh Tông không thèm hỏi rõ trắng đen đã lệnh bắt cớ Liên hoàng hậu, cùng đêm ấy lại sai bắt quốc trượng – tả tướng Liên Như Hải vào Đại lý tự. Liên Như Hải tự sát trong Đại lý tự, Thái tử Bạc có dính líu đến loạn vu cớ nên bị Anh Tông giam trong điện Phương Dung. Mà Liên hoàng hậu chính là chị ruột của chính phu nhân của Nguyên Thanh Giang.

Ngày mùng một, tháng mười hai, năm đầu Vĩnh Khang, đối thủ một mất một còn của Liên Như Hải, phụ thân của Trương quý phi – Xuyên Ung hầu Trương Thế Hiển cũng thừa cơ liên hợp với thế lực chống Liên thị trong triều, cùng nhau dâng tấu bức vua thoái vị, quyết tâm phế Thái tử Bạc làm thường dân, lập con trai của Trương quý phi – Hòe An Vương Húc làm tân thái tử. Mà Anh Tông vốn mang bệnh nặng, lại nộ khí công tâm dẫn tới hôn mê sâu, thuốc thang cùng châm cứu đều không có tác dụng. Sở dĩ lần này Trương Thế Hiển hành động là do lợi dụng được sơ hở.

Trước ngày tuyên tử, Binh bộ thượng thư Nguyên Thanh Giang vẫn bình tĩnh như thường, mặt ngoài ra vẻ giúp đỡ Trương Thế Hiển chen ép gia tộc Liên thị, nhưng lại âm thầm lệnh cho phò mã đô úy Nguyên Phi Thanh điều động quân Bắc doanh lên lên xuống phía Nam, ngày mười hai tháng chạp, trà trộn vào hộ kỵ của các tú nữ, từ Tử Mã môn tiến vào Chiêu Minh cung, vừa hành động đã đẩy lùi được cấm quân do Trương Thế Hiển không chế, treo cớ Trương Quý Phi, phóng thích Thái tử Bạc.

Cùng ngày, Nguyên thượng thư nhận được ý chỉ của hoàng đế đang trong cơn hấp hối, báo cáo thiên hạ: Xuyên Ung hầu Trương Thế Hiển, Đại lý tự khanh Văn Phục Doãn, thống lĩnh cấm quân Trương Vũ, Quý phi Trương thị dùng vu cớ để mưu hại Hoàng hậu, mưu độc Thái tử, có ý phản nghịch, lại dám đầu độc Hoàng đế, làm nguy tông miếu, nghịch loạn vô đạo; toàn bộ những kẻ tham gia “loạn vu cớ” đều tru di cửu tộc, chém ngang lưng thị chúng.

Trương quý phi biếm làm thường dân, ban cho ba thước lụa trắng, Hòe An Vương Húc biếm làm thường dân, ban cho rượu độc, hậu táng ở Đông lăng.

Ngày hai lăm tháng mười hai, năm Vĩnh Khang thứ nhất, Đông Đình Hiếu Văn Đế – Anh Tông băng hà, hưởng thọ bốn mươi bốn tuổi, cử hành quốc tang. Năm ấy, Thái tử Bạc hai mươi tuổi tiếp nhận đế vị, sử gọi là Hiếu Nguyên hoàng đế, miếu hiệu(3) Hi Tông, sửa niên hiệu thành Vĩnh Nghiệp.

Năm đầu Vĩnh Nghiệp, tân đế hạ chiếu truy phong(4) Liên hoàng hậu, thụy hiệu(5) Hiền Hiếu Đoan Văn Hoàng Hậu, Binh bộ thượng thư Nguyên Thanh Giang có công bình định phản loạn, thăng làm tả tướng quốc, phong tước An Quốc hầu, Nguyên Liên thị được phong làm An Quốc phu nhân, phong phò mã đô úy Nguyên Phi Thanh làm Trung Hiền vương, chờ qua quốc tang liền đón Nguyên thị Phi Yên làm hoàng hậu. Nhất thời, Nguyên thị vinh sùng tột cùng.

Sự kiện này trong lịch sử gọi là “sự biến Tử Mã môn” hay “Song thập nhị biến”(6). Trong trận này, Cẩm Tú nhà tôi và Tổng Minh Lỗi lập được công lớn, bởi vì bọn họ là nhóm đầu tiên xông vào Tử Mã môn, trong lúc Nguyên quân nhuộm máu hoàng cung. Cẩm Tú đã bắt được Trương quý phi đang trên đường chạy trốn trong mật đạo, Tổng Minh Lỗi kịp thời giết được cung nhân đang sắp sửa ép Thái tử uống rượu độc, giải cứu được Thái tử Bạc bấy giờ đã sợ đến phát ngốc.

Cùng năm, Đột Quyết ở biên giới tây bắc rốt cục cũng quyết định xâm chiếm vị hàng xóm đã một trăm năm. Chúng cho rằng Đông Đình hoàng triều đang trong lúc nội loạn, chắc chắn không rảnh bận tâm đến biên thùy phía tây bắc, liền đem quân xâm phạm Đông Đình, không ngờ khi tới vùng Hà Sóc lại đụng phải Nguyên Thanh Giang – vốn đã về triều từ lâu, đích thân mang quân chặn lại. Năm vạn đại quân bại bởi vốn vẹn tám ngàn thủ quân Đông Đình. Bấy giờ tướng thủ thành chính là trạng nguyên vô trẻ nhất trong lịch sử Đông Đình – ngũ phẩm Phi kỵ úy Vu Phi Yên, huynh ấy sử dụng chiến thuật liều chết, người bị trúng mấy mũi tên, máu thấm ướt cả chiến bào mà vẫn làm gương cho binh sĩ, một người một ngựa xông vào doanh trại của địch, bắt sống được Dục Hồn vương, dẫn quân Đông Đình chém đầu hơn một vạn chín ngàn địch, lại còn truy kích quân Đột Quyết hơn năm trăm dặm, đoạt được đồng cỏ màu mỡ và nguồn nước của vùng Hà Sóc, tạo nên một kỳ tích trong lịch sử quân sự.

Nhất thời, trên dưới cả nước đều xôn xao, Hà Sóc thắng lớn, lại quét sạch được loạn vu cớ, từ sau vụ binh biến Tử Mã môn tới nay lòng dân vẫn không yên. Tiếng tăm của Vu Phi Yên được lưu truyền trong dân gian, người người đều nói Vu Phi Yên chính là Quan lão gia tái thế, trung can nghĩa đảm, dũng cảm vô song. Một vạn tinh binh của Nguyên gia do Phi Yên thống lĩnh – được dân gian gọi là “Yên Từ quân”, tung hoành ngang dọc nơi thảo nguyên tây bắc, xuất quỷ nhập thần, trở thành biểu tượng cho việc chống quân xâm lược, không kém anh hùng dân tộc chút nào.

Trên thực tế, Vu Phi Yên đã gửi thư nói cho tôi biết, sở dĩ huynh ấy vội đánh bại quân Đột Quyết là để nhanh chóng nghỉ phép trở về mừng năm mới với chúng tôi. Bốn người chúng tôi đọc được thì ghen lời hết cả, nhưng trong thư huynh ấy còn đặc biệt cảm tạ tôi và Tổng Minh Lỗi, bởi vì cách đánh bất thành linh của Vu Phi Yên với Đột Quyết chính là sách lược mà hai chúng tôi hợp tác mà ra, tôi đề xuất với huynh ấy có thể bắt chức danh tướng nhà Tây Hán – Hoắc Khứ Bệnh thuần dưỡng một ít hổ sói, đồng thời lấy của địch nuôi quân, đánh thẳng vào trong quân Đột Quyết, lấy bất ngờ làm yếu tố thắng lợi.

Tết năm nay đối với Nguyên gia mà nói là vinh sùng vạn phần nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, căng thẳng, bởi vì tân đế mới lên ngôi, có rất nhiều việc phải làm, nhiều vấn đề về kinh tế lẫn quốc tế đang chờ họ giải quyết, không lâu sau khi Nguyên Phi Yên mang theo binh lính lập công quay về Tử viên, một mặt ăn tết ở quê, mặt khác lại đích thân cùng nguyên phối của Nguyên Thanh Giang – An quốc phu nhân lên kinh, để bày tỏ tấm lòng hiếu thảo. Chính điều này đã cho tiểu ngũ nghĩa của chúng tôi được hợp về cùng một chỗ.

Dù thế nào, cuối cùng tiểu ngũ nghĩa chúng tôi cũng có thể bình an mừng lễ năm mới, tôi thờ phào nhẹ nhõm, mà Tổng Minh Lỗi sau biến Tử Mã môn đã được Thái tử đề ý, đặc biệt thăng làm Tứ phẩm đối đạo ngự tiền thị vệ, càng thêm chín chắn, tự tin. Huynh ấy cười nhẹ như gió thổi, tựa như đã đoán được trước thắng lợi của Vu Phi Yên.

Sáng sớm hôm tất niên, tôi leo lên nóc nhà thu lại đồng ốt khô thì nghe thấy tiếng gọi: “Từ muội!” Một tiếng đó tựa như sấm lớn, thế như ngựa phi, khiến

tôi kinh hoàng ngã xuống, rơi vào một vòng tay rộng lớn. Nhìn lại mới thấy người kia cao tám thước, đầu báo mắt tròn, khuôn mặt kiên nghị đầy râu, chính là Vu Phi Yến đã một năm không gặp. Sinh hoạt ở hoang mạc phía bắc vốn khổ cực, sắc mặt huynh ấy hơi tiêu tụy, da thịt bị gió lớn, nắng rất làm cho khô nẻ, màu da cũng đen hơn so với lúc trước, thân thể lại càng cao lớn, cường tráng, hai mắt sáng như đuốc cúi người nhìn tôi, tôi vui mừng không xiết: “Là huynh, gấu lớn, cuối cùng huynh cũng trở về!”. Sau đó tôi vừa lao vào lòng Vu Phi Yến vừa kéo kéo chỗ râu mép vài cái, huynh ấy bị đau kêu vài tiếng, cũng không tức giận, ôm tôi xoay vài vòng, ngửa đầu cười to: “Tứ muội vẫn nghịch ngợm như trước, có nhớ đại ca của muội không?”

“Tứ muội, đại ca gấu lớn của muội giờ đã là Thượng kỵ đô úy, được phong làm Quảng uy tướng quân, nếu muội mà nhỏ hết râu của huynh ấy, toàn bộ “Yến Tứ quân” sẽ tới tìm muội đó.” Tổng Minh Lỗi đứng sau chúng tôi, nhẹ nhàng cười nói, bên cạnh là Cẩm Tú đang vui mừng hớn hờ. Tôi vừa nhảy xuống đất, Bích Oánh đã vén màn đi ra, thấy một người cao lớn đứng đó, thoát đầu bị dọa cho một trận, sau đó nhận ra là Vu Phi Yến cũng vô cùng vui mừng. Năm người chúng tôi nhìn nhau cười thật lâu, xúc động tựa như lúc kết bái hồi trước.

Đêm trừ tịch(7), tôi cùng Bích Oánh dọn dẹp lại phòng, Tổng Minh Lỗi, Vu Phi Yến và Cẩm Tú tham dự gia yến ở Từ viên xong đều tới Đức Hình cư của chúng tôi, không ngờ Sơ Họa cũng đi theo Cẩm Tú. Vu Phi Yến mang theo quà tặng cho mấy huynh muội chúng tôi. Huynh ấy tặng cho Cẩm Tú một chiếc áo choàng làm từ da báo trắng hào hạng, cộng thêm một đồng lớn tơ lụa, vài vóc.

Mà Tổng Minh Lỗi nhận được một cây bảo đao Tây Vực tên là Thu Tinh, thân đao cong cong, phát ra hào quang u tối, cực kỳ sắc bén, không biết huynh ấy còn kiếm ở đâu ra một chiếc nghiên mực hồng ti linh chi của Thanh châu, loại nghiên hồng tí(8) này là thiên hạ đệ nhất danh nghiên, chất đá nhẵn mịn, trơn bóng, hoa văn tự nhiên, tinh xảo, trong nghiên có một nhánh cỏ linh chi, quý giá vô cùng. Tổng Minh Lỗi nói ta on rồi nhận lấy, tôi thấy rõ trong mắt huynh ấy có phần yêu thích không muốn buông, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện đặc biệt vui mừng.

Quà cho Bích Oánh lại theo lệ cũ: được liệu trân quý, có điều lần này còn có thêm một hộp phấn ngọc trai ngàn vàng khó mua, không chỉ cường thân kiện thể mà còn có thể dưỡng nhan, giữ gìn thanh xuân, cộng thêm hai xấp lụa quý, hai cây trầm phượng nam vàng chế tác tinh vi, hai miếng ngọc bội, một vòng tay. Vu Phi Yến trình trọng nói đây là khi tại đại điện, tân hoàng có hỏi muốn được thưởng gì, huynh ấy đã đặc biệt cầu cho Bích Oánh, Vu Phi Yến bảo, thân thể tam muội đã khỏe lại, con gái trẻ tuổi cũng nên có thêm vài bộ váy, trang sức mới.

Tôi thấy khuôn mặt Bích Oánh vừa ngạc nhiên vừa cảm động, lòng khẽ rung động. Vu Phi Yến nhìn thì có vẻ cao lớn thô kệch nhưng thực ra lại rất tinh tế, so với Tổng Minh Lỗi tặng cho chúng tôi mấy tấm lụa chỉ thuần một sắc còn có ý hơn. Huynh ấy có vẻ cũng hiểu Bích Oánh không nơi nương tựa nên mới tặng lễ hậu như vậy, mà lời nói rõ ràng là ám chỉ Bích Oánh đã tới tuổi lập gia đình.

Vu Phi Yến không ngờ Sơ Họa lại tới, không kịp chuẩn bị quà ra mắt, nên tháo luôn vòng hạt mã não trên tay tặng Sơ Họa. Sơ Họa vốn ngồi một góc không lên tiếng, được tặng thì xấu hổ không thôi, nhưng không từ chối được nên đành đồ mặt nhận lấy, tạ ơn Vu Phi Yến.

Đến lượt mình, tôi hăm hờ hỏi: “Gấu lớn, huynh tặng quà gì cho muội thế?”

Vu Phi Yến cười thần bí, không có giấu vốc tơ lụa, không có châu bảo, trang sức, huynh ấy cẩn thận móc từ trong áo một hộp gỗ hẹp dài khắc hoa, đưa cho tôi.

Tôi mở ra, chỉ thấy một thanh chủy thủ đặt bên trong, cán dao có khắc hoa văn giống chiếc hộp, được khảm nhiều loại ngọc sáng chói mắt, dao vừa rút khỏi vỏ, tinh quang đã bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là báu vật chém sắt như chém bùn, thật quá quý giá!

Tôi sững sờ: “Lễ vật quý giá thế này, muội sao có thể không biết xấu hổ mà nhận được?”

Vu Phi Yến cũng không để ý: “Ngoài bốn người thì đại ca chẳng còn người thân nào nữa, hơn nữa khi kết bái đã nói, vinh nhục cùng hưởng, phú quý cùng kham, nếu không có diệu kế của Tứ muội và Nhị đệ, Vu Phi Yến làm sao có thể Hoàng thượng và Hậu gia cất nhắc.” Huynh ấy nhìn tôi triu mến. “Ta biết nha đầu muội không thích son phấn, thanh đao này là vật yêu bên mình Cốc Hồn vương, gọi là “Hộ ảnh”, Hậu gia đã ban cho ta. Nghe nói mấy ngày trước muội bị phục kích ở Tây lâm, muội xưa nay gan lớn nhưng cũng phải biết tự bảo vệ chính mình.”

Tôi cảm động nhận lấy, sắc mặt Tổng Minh Lỗi lại tối sầm, tôi nghĩ huynh ấy nhất định đang tự trách mình ngày hôm đó không đưa tôi về. Tôi ngọt ngào cười với huynh ấy, giờ hai ngón tay hình chữ V, ý nói huynh không cần để trong lòng. Tổng Minh Lỗi cũng dịu dàng cười với tôi, nhẹ nhàng gạt đầu.

Sau đó chúng tôi cùng ngồi quây quần trên giường đất vừa làm sùi cào vừa nói về tình cảnh của mỗi người trong những năm qua, ngay cả Tổng Minh Lỗi vốn kiệm lời cũng nói nhiều hơn vài câu, không khí rất vui vẻ. Lúc đang luộc sùi cào, chúng tôi được đón một vị khách không mời, Nguyên Phi Giác. Thấy hần bước vào cửa, chúng ta đều ngẩn cả ra, đầu hần đội một kim quan bằng ngọc tím, thân mặc một bộ một hoa phục bách điệp đỏ thẫm, thắt lưng lụa năm màu, áo khoác màu xanh đã sớm bị cành cây cào vào cho dúi dúi, trên giày cũng dính đầy tuyết và bùn, dễ nhận thấy là hần lại bị lạc nên mới tới đây, có điều hần rất vui vẻ ngời ngời xung quanh: “Thơm quá, thơm quá, Mộc nha đầu, ta muốn ăn sùi cào cô làm.”

Nói xong thì nghênh ngang ngồi lên giường đất, còn chúng tôi thì như vịt nhao nhao chạy xuống giường. Cuối cùng chỉ còn lại mình hần ngồi trên giường, không ngừng kêu tên tôi đòi ăn. Tôi nghi ngờ mọi người đều đã nghe được tuyên bố “tôi sớm muộn cũng là người của hần”, bởi vì bọn họ đang nhìn tôi cực ám muội. Tổng Minh Lỗi vẫn trầm ngâm như nước. Vu Phi Yến tuy là công thần trong triều nhưng dù sao ngồi trên giường cũng là con trai của chủ nhân, nên cũng không dám khinh suất. Sơ Họa bĩu môi là: “Giác Tứ gia, không phải ngài đang ngồi nghe hí kịch ở Từ viên sao?”

Nguyên Phi Giác nhìn về phía nàng một chút, khinh thường nói: “Mấy nam nhân học theo đàn bà y y nha nha thì có gì đáng nghe.”

Tôi thầm nghĩ, ngài không nhìn thấy khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy của diễn viên, lại không hiểu được cái tinh túy của Côn khúc thì làm sao thấy hay được?

Tôi cười nói, “Giác Tứ gia, ngài muốn ăn sùi cào tôi làm cũng được, có điều chỗ của tôi chỉ có sùi cào nhân thịt lợn củ cải, hơn nữa chắc chắn là thịt lợn ít, củ cải nhiều, ngài có ăn được không?”

“Chỉ cần do cô làm, bản thiếu gia đều thích ăn,” Ánh mắt lấp lánh của hắn chiếu vào tôi: “Ta đói lắm rồi.”

“Đêm nay là đêm trừ tịch, tại Đức Hình cư của tôi, chỉ có huynh đệ tỵ muội, không có chủ từ, chúng tôi cũng không giữ lễ nữa đâu.” Tôi cười nói, không ngờ hắn lại đáp: “Vậy có làm sao, mau ngồi lên giường hết đi, bản thiếu gia còn sợ tiểu ngũ nghĩa các người sao?”

Sơ Họa là người đầu tiên trèo lên giường, tựa như chim sẻ mà nhìn chăm chăm vào Nguyên Phi Giác: “Giác Tứ gia, ngài đừng nói với Quả Nhĩ Nhân và phu nhân được không? Tôi ngược đãi chủ từ, chúng tôi kham không nổi đâu.” Nguyên Phi Giác hừ một tiếng xem như trả lời nàng.

Tôi ngồi phía sau lược sùi cảo, Cẩm Tú tới giúp tôi, nhỏ lấy ngón tay chọc tôi mấy cái: “Ài! Muội nghe Bích Oánh nói ngài ấy nhìn trúng tỷ, có đúng không vậy? Là thật sao?”

Tôi ngẩng đầu thì thấy Sơ Họa đang giật dây cho mấy chàng trai chơi vật tay, ai thua sẽ bị phạt rượu, còn rượu Phụng Tường kia là do Tống Minh Lỗi mang tới. Nguyên Phi Giác nghe được thủ lĩnh của Yến Tử quân đã đại phá Đột Quyết – Vu Phi Yến đang ở đây thì muốn đấu cùng. Tôi cẩn thận nhắc: “Đại ca, cẩn thận đừng làm thiếu gia bị thương.”

Vu Phi Yến cũng không quay đầu lại, chỉ vén tay áo, chuyên tâm đấu còn Nguyên Phi Giác thì lườm tôi một cái.

Tôi quay đầu nói với Cẩm Tú: “Đừng có nói bừa, Giác Tứ gia chỉ là một đứa trẻ cô độc, đáng thương mà thôi, chẳng qua tỷ được coi trọng, ngài ấy coi tỷ là bạn bè thôi.”

“Tỷ nhìn ai cũng thấy họ cô đơn, đáng thương, sao tỷ không tự thấy mình cũng đáng thương.” Cẩm Tú giận dữ nhìn tôi, nghiêm mặt nói: “Không được gả cho hắn, ai trong Tử Tê sơn trang này không biết hắn là kẻ ngốc, muội không cho phép tỷ gả cho một kẻ ngốc.” Tôi đang định phản bác thì hình như nhớ ra điều gì quan trọng, cầm tay tôi bảo: “Cũng không được gả cho Tống Minh Lỗi, chắc chắn hắn sẽ sung Bích Oánh rồi cho tỷ làm vợ bé cho xem, hơn nữa nhất định sẽ bắt tỷ viết văn mỗi ngày để cho hắn chép.” Nói xong nhỏ cũng rùng mình một cái.

Tôi thấy buồn cười, nha đầu này vẫn luôn ghét văn thơ, tôi nói đùa: “Vậy ý trung nhân của muội là ai? Không phải là Vu đại ca đấy chứ?”

Mặt nhỏ đỏ lên, huých tôi một cái: “Ai thích huynh ấy chứ!”

Tôi càng vui vẻ, ngạc nhiên hỏi: “Muội thật sự có người trong lòng rồi sao? Con nhỏ xấu xa này, muội gạt ta tự ước định chung thân với người ta rồi phải không, nói mau, nói mau, người đó là ai?”

Cẩm Tú ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Chàng, chàng là một người rất đặc biệt, người khác gặp muội lần đầu, nếu không phải nhìn chăm chăm vào muội như đám ruồi nhặng thì cũng nể ngại muội là yêu nghiệt, chỉ có chàng là luôn cười dịu dàng với muội.” Dứt lời liền nở một nụ cười ngọt ngào, đúng là con gái lớn rồi không giữ được nữa.

Tôi còn đang muốn truy hỏi nha đầu kia thì trong phòng truyền tới tiếng hoan hô, thì ra Vu Phi Yến thắng. Ngoài dự đoán của tôi, Nguyên Phi Giác lại rất có tinh thần của một tuyển thủ Olympic, không hề phát cáu, mà chỉ ngửa đầu một hơi cạn sạch chén rượu Phụng Tường, sau đó lại đặt cánh tay khác lên bàn. Tống Minh Lỗi ngồi trong góc, vừa quan sát Nguyên Phi Giác đầu đầy mồ hôi đang đấu một ván khác với Vu Phi Yến vừa trò chuyện với Bích Oánh ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn tôi một cái, trong mắt có tia cô đơn, tôi không khỏi sùng sốt.

Sùi cảo lược xong, chúng tôi liền vui vẻ ăn, mặt Nguyên Phi Giác gần như vui vào trong bát, liên tục hô ngon, hắn còn nói so với sùi cảo vừa ăn ở Tử viên còn ngon hơn. Chúng tôi đều bị hắn làm cho phì cười. Ngoài trời một đợt tuyết rơi xuống tựa như lông ngỗng, trải lên mặt đất một màu trắng xóa, trong phòng vẫn ấm áp như cũ, thực sự rất náo nhiệt. Tôi thầm than thở, nếu bây giờ có thể được xem chương trình liên hoan tết âm lịch trên đài truyền hình trung ương thì tốt biết mấy.

Ăn xong sùi cảo, mọi người lại chơi vật tay một lúc nữa. Nguyên Phi Giác vẫn thắng ít thua nhiều như trước, nhưng cũng không nổi nóng, trái lại càng chơi càng hăng. Đột nhiên Tống Minh Lỗi đề nghị rằng, trong tiệc phái nữ chiếm đa số, không bằng cùng nhau chơi tửu lệnh(9) rút thẻ hoa hoặc gì đó tương tự. Vu Phi Yến không ngừng kêu: “Đại trượng phu sao có thể chơi trò của phường khuê các.” gì đó, bị tôi và Cẩm Tú xông vào nhỏ mắt mấy sợi râu, mới không thể làm gì khác hơn là ngồi sang một bên, uất ức nhìn tôi như nàng dâu nhỏ, hình tượng của một đại tướng quân đã mất sạch rồi. Bạn học Nguyên Phi Giác vốn cũng định phản đối kịch liệt nhưng thấy tôi ngồi một bên phụng phịu nhìn hắn, thì mới nhẫn nhịn miễn cưỡng đồng ý.

Bích Oánh cầm ống thẻ chứa những chiếc thẻ bằng ngà lên xóc xóc, rồi đặt ở giữa, rồi lại lấy xúc xắc cho vào hộp lắc, vừa mở ra nhìn, bên trong có năm điểm, tính đến Cẩm Tú. Cẩm Tú liền cười nói: “Vậy đề muội rút đầu, không biết sẽ rút được gì nữa.” Nói xong xóc ống, rút ra một thẻ, mọi người cùng nhìn thì thấy trên thẻ có vẽ một nhánh mẫu đơn, có đề bốn chữ “Diễm quán quân phượng” (đẹp hơn trăm hoa). Phía dưới còn khắc thêm mấy chữ nhỏ là một câu thơ Đường: “Nhâm thị vô tình dã động nhân” (dù chẳng tình gì, người cũng cảm), lại chú thêm một câu: “Cả bàn tiệc mừng một chén, đây là loài đứng đầu trăm hoa.” Mọi người thấy thẻ đều cười: “Thật khéo, Cẩm Tú vốn phong hoa tuyệt đại, quý không nói hết, thực xứng với mẫu đơn.” Nói xong mọi người đều cùng cạn một chén. Cẩm Tú mỉm cười uống hết một chén: “Tam tỷ đàn một khúc trợ hứng được không?” Tất cả đều vỗ tay khen phải.

Tôi nghĩ đây đúng là dịp tốt để Bích Oánh biểu lộ tài hoa trước mặt Tống Minh Lỗi. Mấy năm trước, Tống Minh Lỗi có đưa tặng một cây đàn cổ, tôi ồn ào nói muốn nghe khúc Cao sơn lưu thủy tìm tri âm(10), bởi vì tôi biết đây là khúc đàn sở trường của Bích Oánh, cũng có thể lấy tiếng đàn để nói lên nỗi lòng với Tống Minh Lỗi. Mọi người đều cho rằng khúc này rất hợp với cuộc tụ hội hôm nay liền vỗ tay tán thưởng. Tống Minh Lỗi mỉm cười không nói gì, Bích Oánh thì đỏ mặt nói bêu xấu, rồi bắt đầu đàn.

Mấy năm nay Bích Oánh toàn nằm trên giường bệnh, bình thường vẫn lấy tiếng đàn để giải khuây, bây giờ nghe quả thực như tiếng ngọc bắn, dư âm réo rắt, văng vẳng bên tai. Đàn xong một khúc, mọi người đều như si như say, ngay cả Tống Minh Lỗi cũng hiện ra một chút kinh diễm.

Cầm Tú đỏ được mười chín điểm, tính đến Tống Minh Lỗi. Dưới ánh mắt đồng tình của Vu Phi Yến, huynh ấy chỉ cười nhẹ, rút ra một thẻ, mọi người thấy bên trên vẽ một bông hoa hạnh, viết bốn chữ “Đạo tri tiên phẩm”. Tôi bèn đọc câu thơ trên đó lên: “Nhật biên hồng hạnh ý vân tài” (Hồng hạnh bên mây âm ảnh dương), chú rằng: ai rút được thẻ này ắt lấy được chồng sang, mọi người cùng mừng một chén.

Cầm Tú, Sơ Họa cười oằn cả lưng, Vu Phi Yến và Bích Oánh thì há hốc miệng, Nguyên Phi Giác cũng phải thở than, tôi cố nén cười, nâng rượu kính Tống Minh Lỗi đang nửa cười nửa không kia: “Phù ta vừa có một phò mã, nay lại sắp có thêm một hoàng hậu, bây giờ sắp có thêm một quý phi cũng không biết chừng, nào, nào chúng ta đều kính Tống quý phi một chén.” Trong tiếng cười ồ, Tống Minh Lỗi không biết làm sao, đành lắc đầu, cầm rượu uống.

Tống Minh Lỗi ném được mười điểm, đến lượt Nguyên Phi Giác, hắn rút một cây ra, trên mặt là một bông hải đường, đề bốn chữ “Hương mộng trầm hàm” (mộng thom say tí), mặt sau viết câu thơ “Chích khùng dạ thâm hoa thụ khứ” (chỉ sợ đêm khuya hoa đã ngủ), lại chú rằng: đã gọi là “mộng thom say tí” thì người rút thẻ này không nên uống rượu, được phép lệnh cho hai người trên dưới, mỗi người uống một chén.” Người trên là Tống Minh Lỗi, người dưới lại là tôi, cái thẻ này thực ngoài dự tính, tất cả mọi người đều nói Nguyên Phi Giác có phúc, mộng đẹp không tỉnh. Nguyên Phi Giác ngơ ngác gật đầu, nhìn tôi và Tống Minh Lỗi cùng uống một chén.

Đến lượt Bích Oánh không ngờ lại rút được thẻ có cảnh hoa tịnh đế, đề bốn chữ “Liên xuân nhiều thụ” (Điềm xuân liên tiếp), thơ viết: “Liên lý chi đầu hoa chính” (liên cành, hoa kia vừa nở). Chú rằng “Cùng mừng người rút uống ba chén, sau đó mọi người cùng uống một chén.” Chúng tôi tự nhiên uống rượu, đều khen nàng có nhân duyên tốt. Tôi vỗ tay cười nói: “A di đà phật, thẻ này thực tốt.”

Đôi mắt Bích Oánh sáng long lanh, hai gò má đỏ bừng, không biết là vì uống rượu hay vì xấu hổ.

Tiếp theo là Sơ Họa, nàng rút được thẻ có vẽ hoa đào, đề bốn chữ “Cảnh đẹp Vũ Lăng”, mặt sau viết một câu thơ cổ: “Đào hồng vừa thị nhất niên xuân” (Hoa đào lại báo mùa xuân sang). Tôi cười nói: “Chẳng lẽ tiểu Sơ Họa lại có số đào hoa?”. Nàng giả vờ tức giận phạt tôi uống rượu, mặt cũng đỏ lên, uống thì uống, tôi ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Đến lượt Vu Phi Yến, huynh ấy vô cùng bình tĩnh bóc thẻ, rút ra một cây, vừa nhìn đã cười: “Thật thú vị, mấy người mau nhìn xem.” Thì ra trên thẻ có vẽ một cảnh mai già, viết bốn chữ “Sương liễu hàn tư” (vóc đưng sương sớm), thơ cổ là: “Trúc lý mao xá tự cam tâm” (Nhà tranh giậu trúc lòng vẫn vui). Chú rằng: “Tự uống một chén, người chưa rút thăm ra một đề.”

Tĩnh ra chỉ còn tôi chưa rút, tôi suy nghĩ một lúc rồi bảo xin Vu đại ca hát cho chúng tôi nghe một khúc. Tôi vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt sừng sờ của Vu Phi Yến, không ngờ, dù bị mọi người cười, huynh ấy lại hào khí ngút trời nói: “Được, chư vị nghe Phi Yến hát một khúc.”

Chúng tôi còn chưa chuẩn bị, một giọng nói như sấm đã vang dậy, khúc huynh ấy đang hát chính là bản “Trường Dục Đức đại náo đốc Trường Bản”, bài hát này vốn sôi nổi mà thô tục, lại thêm Vu Phi Yến vốn là tướng quân, giọng hát hùng hậu, ca ra càng rung động lòng người, tràn ngập khí phách. Thậm chí khi khúc hát kết thúc, bụi trên trần nhà còn bị chấn cho rơi xuống, còn chúng tôi thì bị làm cho rung động hoàn toàn.

Người đầu tiên vỗ tay là Nguyên Phi Giác, hắn tự rót một chén, kính Vu Phi Yến: “Hay cho một khúc “một người giữ cửa, vạn người khó vào”, Vu tướng quân quả là nam nhi chân chính, xin nhận của bản thiếu. ..., xin nhận của Nguyên Phi Giác một chén.”

Nguyên Phi Giác ngay cả bản thiếu gia cũng không xưng, hai người phấn khởi uống rượu. Khi chúng tôi phục hồi tinh thần đều lớn tiếng khen hay, chúng nữ vây một vòng kính rượu, khen không dứt miệng, không hề đề cập đến người tiếp theo. Vu Phi Yến lại đỏ ngượng ngùng.

Cuối cùng cũng tới lượt tôi. Tôi đề nén kích động trong lòng, rút ra một cây từ đồng thẻ bóng loáng, nhìn lên...

Không thể ngờ được, thẻ mà tôi rút được cũng là hoa hạnh giống Tống Minh Lỗi. Bây giờ lại đến phiên tôi bị trêu, tôi lớn tiếng la, thẻ này nhất định không đúng, kiếp này tôi sẽ không thành thân, hơn nữa tuyệt đối không thể có phúc khi lấy được quý nhân gì đó. Mọi người không đồng ý, thành ra tôi bị rút cho một chén.

Tôi thấy hơi chóng mặt, liên tục nói thẻ đó sai, khẳng khái đòi rút lại một lần, mọi người liền hào phóng cho tôi rút lại lần nữa. Tôi xóc xóc một lúc lâu, rút ra một cây, trời ạ, vẫn là “Đạo tri tiên phẩm”, đáng ghét. Thẻ là mọi người đều nói đó là thiên ý rồi, còn bắt tôi phải múa một khúc tự phạt. Nhất định là tôi đã say lắm rồi nên mới đáp ứng.

Tôi nhảy xuống giường, lấy một cái áo rách và chiếc nón của Tống Minh Lỗi, nhảy một khúc thành danh của Jeanette Jackson năm ấy. Tôi nhảy nhảy trên ghế, xoay xoay chiếc nón trong tay, miệng thì hát Don’t cha! của Pussycat.

Lúc tôi ngừng nhảy, đã thấy mọi người rút hết cả cầm, ngay cả Tống Minh Lỗi vốn luôn điềm tĩnh cũng làm rơi chiếc đĩa trong tay xuống bàn “cạch” một cái, chỉ có Nguyên Phi Giác hăng hái vỗ tay: “Hay, Mọc nha đầu, nhảy lại đi.” Tôi rất vui vẻ, thầm nghĩ tuy trước mắt mà nói, múa thẻ này có phần kinh thể hải tục nhưng cuối cùng cũng có một người có mắt nhìn. Không ngờ tên ngốc Nguyên Phi Giác lại nghiêm túc bồi thêm một câu: “Có điều nhảy chậm lại một chút, cẩn thận cái thất lưng.”

Đêm hôm ấy, chúng tôi âm ỉ đến tận canh năm, sau đó tôi chẳng còn nhớ gì nữa, chỉ mang máng rằng, khi ấy Bích Oánh uống nhiều đến mức mặt đỏ như thoa son, đầu mày khóe mắt càng thêm thùy mị, Vu Phi Yến và Tống Minh Lỗi cùng gõ nhịp hát vang, Nguyên Phi Giác cũng say tới mức quần áo xộc xệch, ngã đầu lên người tôi mà ngủ. Tôi cũng mệt lắm rồi, vừa ghé lên giường đã thấy buồn ngủ, trong lúc mộng lung, hình như tôi đã nghe thấy Nguyên Phi Giác ni non mấy lần ba chữ “Mọc nha đầu”.

**_*_*_*_*_

(1) niên hiệu: là tên hiệu của một ông vua đặt ra để tính năm trong thời gian trị vì của mình.

(2) Đại lý tự: là cơ quan chuyên phụ trách thẩm tra đối chiếu lại các vụ án lớn, Đại lý tự có chức năng của tối cao pháp viện (tòa án tối cao), Đại lý tự khanh là người đứng đầu cơ quan này.

(3) miếu hiệu: là tên hiệu mà một ông vua mới lên ngôi đặt cho ông vua vừa băng hà để thờ cúng.

(4) truy phong: ban tước cho người đã chết.

(5) thụy hiệu: tên thụy còn gọi là hiệu bệ. Đối với các vị vua, thụy hiệu được gọi là thánh thụy, tức tên của ông vua mới băng hà, được vua kế vị hay các quan trong Bộ Lễ đặt để tránh tên húy. Thụy hiệu có hai loại: công thụy và tư thụy. Công thụy do vua hay triều đình đặt, tư thụy do con cháu trong gia đình, bạn bè, môn đồ đặt cho người quá vãng.

(6) có lễ là do diễn ra vào ngày 12 tháng 12.

(7) Đêm trừ tịch: là đêm cuối năm rất tối trời, (lễ trừ tịch (trừ là bỏ đi, tịch là chiếu) tức là lễ thay chiếu.) tối trời như đêm ba mươi, nhưng nửa đêm về sáng lại là thời gian của ánh sáng. Bởi vậy, đêm trừ tịch được coi là khoảng thời gian của sự yên nghỉ, giữ bỏ những muộn phiền, là đêm của tĩnh lặng và thiêng liêng. Trong đêm trừ tịch vào trước nửa đêm, người ta lo quét dọn sạch sẽ những gì là nhơ bẩn, dọn sạch những phiền muộn, bất hoà của đời sống để chuẩn bị cho một ngày mới bắt đầu của năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đình Viên Sâu Nhường Nào?

Lúc tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã là buổi trưa mừng một, đầu đau như muốn nứt ra, lúc quay đầu lại thì chỉ thấy mình Bích Oánh đang ngơ ngẩn ngồi ở mép giường, bên cạnh từ lâu đã không còn người nào. Tôi xoa xoa đầu, rên rĩ hỏi Bích Oánh, những người khác đi từ lúc nào mà tôi chẳng hay biết gì.

Nàng nói Vu Phi Yến, Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi từ lúc trời chưa sáng đã tới Từ viên chúc tết, còn Giác Từ gia thì bị Quả Nhĩ Nhân kéo đi Từ viên. Bích Oánh bảo, Quả Nhĩ Nhân kia thật sự rất thần kỳ, tối hôm qua lại ngồi bên ngoài canh giữ cả đêm. Sáng hôm nay lúc bọn Vu Phi Yến ra ngoài mới phát hiện ngoài sân có thêm một người tuyết. Người tuyết kia bỗng nổ tung, khiến nàng bị dọa hét toáng lên, mà lão lại mở mắt nhìn xung quanh, vận lưng một cái rồi không để ý tới bọn họ còn đang kinh ngạc đã nhảy vào phòng vắng Nguyên Phi Giác đi mất. Bạn học Nguyên Phi Giác lúc đi vẫn còn vừa dụi mắt vừa gọi tên tôi, tôi nghe mà thổn thức không thôi.

Bởi năm mới không được giặt áo, quét nhà, tôi liền nằm trên giường hết nửa ngày, mới lười biếng bò dậy, dắt Bích Oánh đi các nơi chúc tết.

Trong tháng giêng, tiểu ngũ nghĩa chúng tôi vẫn thường tụ tập, mà Nguyên Phi Giác ngẫu nhiên cũng tới. Chúng tôi phát hiện ra, mỗi lần Nguyên Phi Giác tới nhà tôi, đại thúc Quả Nhĩ Nhân đều âm thầm đi theo, hoặc là trốn trên cây hoặc là làm người tuyết, so với cận vệ Nam Trung Hải(1) và ninja của hiện đại thì chỉ có hơn chứ không kém. Tôi rất cực cũng hiểu tại sao mất kém như Nguyên Phi Giác lại dám chạy loạn khắp nơi như vậy.

Khoảng thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh. Mới đầu năm, Nguyên hầu gia đã triệu Tống Minh Lỗi và Cẩm Tú vào kinh, bởi vì gọi gấp nên bọn họ chẳng kịp chuẩn bị cái gì, càng đừng nói là kịp cùng chúng tôi ăn một bữa chia tay. Hai người chỉ vội vã tới gấp, vừa thấy đã bảo chờ mọi sự yên ổn sẽ đón tôi và Bích Oánh tới đình thự mà Hoàng thượng mới ban cho. Tôi và Bích Oánh miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ vừa rời lệ tiễn hai người đi.

Mà qua rằm tháng giêng, Vu Phi Yến đã nhận được thánh chỉ trở lại Tây Bắc chinh chiến.

Tôi vốn định tụ họp một bữa đảng hoàng cùng Vu Phi Yến không ngờ Bích Oánh lại nhiễm phong hàn. Vu Phi Yến liền đích thân tới Đức Hình cư thăm hỏi Bích Oánh, an ủi nàng phải dưỡng bệnh cho tốt, không thể nóng vội này nọ. Bích Oánh hiển nhiên là rung rung chấp thuận. Bước ra ngoài, Vu Phi Yến lại len lén đưa cho tôi rất nhiều ngân phiếu, tôi từ chối: “Đại ca đừng đưa cho Mộc Cẩn nữa. Hàng tháng đại ca đều sai người đưa tiền cho muội và Bích Oánh, nhị ca và Cẩm Tú cũng đem tới rất nhiều đồ, từ lâu đã không thiếu nữa rồi. Bây giờ Bích Oánh đã khỏe lại, vốn cũng không cần nhiều như vậy, đại ca là huynh trưởng của tiểu ngũ nghĩa chúng ta, vẫn nên giữ lại cho chị dâu dùng.”

Không ngờ Vu Phi Yến lại cười khà khà hai tiếng, hài hước nhìn tôi: “Tứ muội, đại ca tự biết mình ngu dốt, chẳng lẽ muội không biết chuyện ta bình sinh không hiểu nhất là gì sao?”

Tôi khó hiểu nhìn Vu Phi Yến, huynh ấy cười cười nói tiếp: “Trong tiểu ngũ nghĩa, tứ muội tuy nhỏ tuổi nhưng xử sự lại như người lớn, lúc nào cũng suy nghĩ trước chúng ta một bước khiến đại ca như ta cũng thấy hổ thẹn. Tứ muội rõ ràng trí tuệ vô cùng lại thường giả ngốc, lừa gạt mọi người.”

Hử?! Người này đang khen hay mắng tôi vậy! Tôi đang định biện giải thì Vu Phi Yến lại kiên quyết nhét đồng ngân phiếu vào tay tôi, nói: “Đại trưởng phu khi tông quân là đã định trước là da ngựa bọc thây(2), ai biết ngày sau có thể sống trở về hay không. Tứ muội cắt đi hộ ta, nếu sau này may mắn gặp lại thì coi như là của hồi môn đại ca cho ba vị muội muội, nếu về sau là sinh ly tử biệt thì mong tứ muội lấy ra một ít, coi như là tiền khâm liệm cho Phi Yến.” Rõ ràng huynh ấy đang cười rất hào sảng nhưng trong mắt lại lộ ra một tia thương cảm.

Mắt tôi đã ươn ướt: “Đại ca đừng nói vậy, tứ muội còn chờ đại ca được phong hầu bá tước để ba đứa bọn muội có thể đường đường chính chính làm thiên kim tiểu thư nữa! Còn có Bích Oánh chờ huynh về làm chủ hôn cho nàng và nhị ca, đại ca là đàn ông, nói lời phải giữ lời, sẽ không thất hứa với muội, đúng không?” Nói đến đây, giọng tôi cũng đã nghẹn ngào.

Nét mặt của Vu Phi Yến từ cảm động tới hạnh phúc, kinh ngạc, sau đó lại có chút kỳ quái nhìn tôi: “Tứ muội vừa nói là nhị đệ và Bích Oánh?”

“Đúng vậy! Đại ca nhất định phải trở về chủ trì hôn lễ cho bọn họ.” Tôi tha thiết nhìn huynh ấy.

“Nhưng theo ta được biết, ý trung nhân của Quang Tiềm không phải là tam muội đâu.” Vu Phi Yến dè dặt nhìn tôi, mà tôi thoáng thấy bất an: “Vậy người trong lòng huynh ấy là ai?”

Chợt nhớ tới Hương Cầm, tôi một mồi thốt: “Đúng rồi, muội biết rồi.”

“A! Muội biết?” Vu Phi Yến vô cùng kinh ngạc.

“Ngoài Nguyên Phi Yến, trong viên này còn có ai có thể khiến nhị ca nhớ thương đến vậy?” tôi thở dài một hơi, ôm lấy cánh tay rắn chắc của Vu Phi Yến: “Đại ca, xem ra chuyện chung thân của Bích Oánh chỉ có thể dựa vào huynh thôi.”

Mặt Vu Phi Yến méo xẹo, sau đó tự trấn tĩnh lại, hỏi: “Chẳng lẽ tứ muội muốn làm mối cho đại ca và tam tỷ của muội?”

“Đại ca! Huynh nghĩ gì vậy?” Đáng ghét, chẳng lẽ nhìn tôi rất giống bà mối xấu xa, thích đi ghép loạn uyên ương.

Tôi thở dài: “Kế sách duy nhất hiện nay là đại ca phải kiến công lập nghiệp, sau đó cầu xin Thánh thượng tứ hôn cho nhị ca và Bích Oánh, như vậy là Bích Oánh có chỗ dựa cả đời rồi. Đại ca nghĩ thế nào?”

Vu Phi Yến rõ ràng thở phào một hơi, suy nghĩ một chút rồi vui vẻ nói: “Kế này rất tốt, chỉ là.. nhờ đâu nhị đệ không đồng ý, vậy phải làm sao?”

Huynh ấy nói cũng có lý, tôi nói: “Bích Oánh xinh đẹp như vậy, lại tài đức vẹn toàn, nhị ca mặc dù có hơi cao ngạo nhưng nếu lấy Bích Oánh tất sẽ phát hiện ra điểm tốt của tỷ ấy, thế là đôi bên đều vui vẻ.”

Vu Phi Yến gật đầu: “Tứ muội nói rất đúng, đại ca cũng là người thân của bốn người bọn muội, nếu có thể thân càng thêm thân thì đương nhiên là tốt. Vậy tứ muội chờ nghe tin tốt của đại ca.”

Huynh ấy ngừng lại một chút: “Tứ muội và ngũ muội cũng sắp tới tuổi cập kê, đại ca vẫn thấy hơi lo lắng.”

Ha ha! Vị đại ca này của tôi đúng là một phụ huynh gương mẫu, hết lo cái này lại lo cái kia.

Tôi cười bảo: “Đại ca không cần lo cho Cẩm Tú. Muội ấy lập chí không lấy chồng, chỉ muốn đùa vui một thời gian nữa, cũng may thường ngày nàng vẫn giữ mình trong sạch. Muội nghĩ chờ muội ấy tự chọn được người mình thích hoặc chờ muội ấy chơi chán, chúng ta lại tìm cho nàng một người tốt cũng không muộn.”

Vu Phi Yến nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Tứ muội suy nghĩ thật chu đáo nhưng lại không biết người mà ta lo lắng nhất chính là muội.”

“Muội?” Tôi bật cười thành tiếng. “Muội thì có gì phải lo lắng?”

“Tứ muội tài trí hơn người, tâm địa lại cao thượng, hạng phàm phu tục tử hẳn không thể xứng với muội, ngay cả nhị..” Chẳng hiểu sao ánh mắt huynh ấy có chút buồn bã, cẩn thận nhìn tôi một lúc mới nói tiếp: “Ngay cả nhị đệ cũng thường nói với ta, không biết ai có phúc lấy được tứ muội làm vợ.”

Lời tăng bốc này thực ghê gớm, cũng có thể coi là lời khen ngợi cao nhất dành cho nữ tử cổ đại rồi, chỉ tiếc tăng kinh thương hải nan vi thủy(3).

“Đại mộng thủy tiên giác, bình sinh ngã tự tri(4).” Tôi cười nhạt, im lặng nhìn núi xa “Kiếp này Mộc Cầm có thể kết bái với tiểu ngũ ngũ nghĩa đã là may mắn vô cùng, muội chỉ cầu suốt đời bình an, ngoài ra không còn mong muốn nào khác. Nhưng ngược lại là ca, trong ba điều bất hiếu, không có người nối dõi là tội lớn nhất, đại ca nên sớm kiếm chị dâu mới phải.”

Vu Phi Yến không biết làm sao đành ngửa mặt cười ha ha: “Nha đầu này, đang nói về muội sao lại xoay sang trên ta rồi.”

Huynh ấy nhìn tôi một hồi rồi nắm lấy tay tôi: “Mặc dù ta và muội quen biết đã sáu năm nhưng vẫn chưa dám hỏi muội có tâm sự gì, sợ lại chạm chuyện thương tâm của muội.” Tôi cả kinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vu Phi Yến vẫn lẳng lặng mỉm cười, ánh mắt trong như nước thu, vừa dịu dàng lại vừa chân thành, không có tí dò xét lẫn giễu cợt nào: “Chỉ mong muội nhớ rõ, bất kể xảy ra chuyện gì, Phi Yến sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cho muội sai khiến. Cho dù cả đời này muội không muốn lập gia đình, chỉ cần Phi Yến đánh lui được Đột Quyết, có thể sống sót trở về, cũng sẽ suốt đời không lấy vợ, cùng muội ngao du thiên hạ, bồng bềnh sông nước đến hết đời.

Không ngờ đại ca kết nghĩa của tôi, một người nhìn có vẻ thô kệch như vậy, luôn để cho bọn tôi bắt nạt, mạng tiếng cười tới cho mấy đứa con gái thân thể đáng thương chúng tôi...

Lúc mới vào Đông doanh, so với Tổng nhị ca thiên tư thông minh, huynh ấy vẫn thường trách phạt, trong lúc người khác đều đang ăn uống, nghỉ ngơi, huynh ấy lại phải chịu phạt dưới ánh nắng gay gắt, vị đại ca mà so với bất cứ ai đều khoan dung hơn, chăm chỉ hơn.

Tôi ngăn người một lúc, huynh ấy đã mỉm cười nhảy lên lưng ngựa, dẫn mấy người hầu cận, phi nhanh xuống núi, chò tôi lấy lại tinh thần, trên lưng núi đã xuất hiện thêm vài bóng người cao lớn. Nước mắt tuôn như mưa, tôi chạy theo bóng dáng ấy, cố sức vung hai tay, đón lấy cơn gió lớn, tôi hét thật to: “Chúc đại ca may mắn, Mộc Cẩn chờ huynh bình an trở về.”

Vu Phi Yến giờ cao hai ngón tay thành hình chữ V, mỉm cười gật đầu sau đó liền khuất khỏi tầm mắt của tôi.

Mấy ngày sau, Bích Oánh sốt cao không hạ lại đau bụng vô cùng. Tôi vội vàng đi mời Triệu lang trung vẫn thường khám cho Bích Oánh tới. Bất mạch xong, ông bảo không cần quá lo lắng, bệnh thương hàn đã đỡ nhiều chỉ là nhiễm chút gió lạnh nên mới sốt cao.

Còn đau bụng là do ăn phải đồ cay hoặc chịu kích thích gì đó dẫn tới ứ huyết tắc kinh, trong ngoài mất cân bằng. Lúc ấy tôi đơn giản cho rằng là do hôm ba mươi đã uống quá nhiều rượu.

Triệu lang trung kê một phương Tử vật thang mà phụ nữ vẫn hay dùng, toa thuốc này so với trước đây thì đơn giản hơn nhiều, chỉ có bốn vị thường thấy đương quy, thực địa, bạch thược, xuyên khung, người xưa gọi là Tử vật thang.

Có lẽ là để ý tới bệnh cũ, Triệu lang trung ngầm nghĩ một lúc rồi cẩn thận cho thêm vị “Manh trùng” có tác dụng phá ứ tán kết. Ông ấy còn rất nghiêm túc dặn tôi khi tới quầy bốc thuốc nhất định phải hỏi loài ruồi cái được bắt vào hè thu, ngắt bỏ đầu, sau đó đem phơi khô thì mới có công hiệu.

Tôi nghe xong mà thấy da đầu tê rần, Bích Oánh lại còn phải ăn ruồi trâu nữa!

Tôi lấy ít bạc vụn bảo Nguyên Vũ đi bốc thuốc rồi sắc lên cho Bích Oánh uống.

Tới đầu tháng hai, cơn sốt của Bích Oánh đã hết. Tuy tôi và Bích Oánh vẫn là nô bộc trong trang nhưng mọi người đều biết chúng tôi có chỗ dựa vô cùng vững chắc. Vậy nên dù không đi làm việc cũng không có ai tố cáo, ngược lại Chu đại nương còn thường xuyên tới thăm hỏi, cứ như chúng tôi mới là quân sự vậy. Nhưng từ trước tới nay, trừ lúc Bích Oánh không khoẻ, tôi và Bích Oánh vẫn tới phòng Chu đại nương đúng giờ để lấy quần áo về giặt. Đến cửa, tôi gọi khẽ: “Chu đại nương, Mộc Cẩn lấy quần áo về giặt.”

Một phụ nhân tầm tuổi Chu đại nương bước ra, thần thái cao ngạo, mặt mày khó chịu, khoác áo lông cừu, bên hông có đeo yêu bài bằng ngọc tím của Từ viên. Người này hẳn là quân sự trong viên, thị tì của Liên phu nhân – Liên đại nương Liên Thụy Gia, cũng là nhũ mẫu của đôi huynh muội đích tôn kia, con gái bảo bối của bà ấy chính là kẻ thù lớn của Bích Oánh – Hương Cẩn.

Bà ta nhìn chúng tôi mấy lượt, mày nhíu chặt: “Ta còn tưởng mấy con ranh nào dám hô to gọi nhỏ như vậy, thì ra là hai con yêu tinh này, một đứa thì trộm đồ của chủ tử, một đứa thì dạy muội muội đi quyến rũ chủ tử, thực không biết xấu hổ là gì.”

Chúng tôi không ngờ giữa ban ngày ban mặt lại bị người ta sỉ nhục như vậy, mặt Bích Oánh tái hẳn đi, hàm răng trắng cắn chặt môi, lệ hoen ướt mi. Tôi vô cùng tức giận, cười lạnh bảo: “Liên đại nương, chưa nói Bích Oánh là bị người ta vu oan, cho dù có làm sai thật cũng tự có chủ tử tới giáo huấn chứ chẳng đến lượt bà. Còn Cẩm Tú nhà chúng tôi được phu nhân nâng đỡ, nhưng dù được yêu thích cũng đâu sánh được với con gái bà. Bà muốn nói, ai hầu hạ chủ nhân cũng là đang quyến rũ sao?”

Bích Oánh và Chu đại nương vừa bước ra khỏi phòng đều hết sức kinh ngạc. Bên kia thì Chu đại nương khuyên Liên Thụy Gia không nên chấp nhặt với loại không hiểu chuyện như tôi, Bích Oánh bên này lại túm chặt tay áo tôi, roi lệ xin tôi đừng nói nữa. Có thể thấy, trong mắt hai người này tôi đã mất lý trí rồi.

Khuôn mặt già nua của bà ta trắng bệch như tờ giấy, ngón tay cũng run run, chắc là không ngờ có người dám nói với bà như vậy: “Phản rồi, phản rồi, ý vào đứa nhân tình được Hầu gia sủng một chút mà trong mắt các người không còn biết lớn bé gì nữa sao? Đúng là không còn thiên lý gì nữa!”

Hừ!? Nhân tình? Phản rồi? Ai có thể nhẫn chứ tôi thì không, tôi hừ mạnh một tiếng: “Cái gì mà làm phản với chẳng nhân tình, tiểu nữ nghĩa chúng tôi làm việc quang minh lỗi lạc, trên không thẹn với Hầu gia phu nhân, dưới không thẹn với huynh đệ tỷ muội, đại ca tôi vào sinh ra tử ở nơi Tây Vực, bảo vệ giang sơn tấc, nhị ca và thân muội của tôi ở trong bảo vệ Hoàng thượng. Bà chẳng qua ý công mình cho sửa Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư mấy ngày mà cậy thế hiếp đáp người khác, lại còn dám nhục mạ mệnh quan triều đình! Đó mới là làm phản, là không có thiên lý!” Đến mấy câu cuối tôi gần như hét lên.

Trận mắng oanh oanh liệt liệt này quả thực gây tiếng vang rất lớn, mấy nha đầu, sai vặt xung quanh đều quay tới xem náo nhiệt. Tôi tức tới mức mặt đỏ bừng, nước mắt chảy ròng ròng. Về sau người tới đông quá, rốt cuộc cũng khuyên được Liên Thụy Gia trở về, nhưng bà ta còn tuyên bố sẽ đem tiểu yêu tinh là tôi đây nghiền thành tro. Ha ha, con giận lại bùng lên, lúc đó tôi không sợ chết mà quay sang gọi: “Tới đi, xem ai sợ ai!”

Chu đại nương thường ngày vẫn nhận được nhiều lợi ích từ tôi, cười bảo: “Bà ấy vẫn hay mạnh miệng như thế, giờ Mộc cô nương và Oánh cô nương là người tôn quý, cần gì phải chấp nhặt với một bà già.”

“Tôi cũng chẳng muốn tranh cãi, chỉ là sao bà ta có thể sỉ nhục nghĩa huynh và muội muội của tôi thế được!” Bích Oánh nức nở lấy ra một chiếc khăn tay, tôi nhận lấy lau nước mắt.

Chu đại nương thấy hai chúng tôi đều khóc thì thương hại thở dài một hơi, sau đó thấy xung quanh không có ai mới len lén nói: “Thật ra bà ấy cũng đáng thương, suốt ngày chỉ biết rượu chè, bài bạc, bên cạnh có mỗi đứa con gái là Hương Cẩn, bộ dáng cũng xinh xắn. Thanh Đại gia vốn thích nàng, cũng đã để nàng làm cô nương trong phòng, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Thanh Đại gia đi kinh thành một chuyến lại lấy công chúa.”

Bà than thở: “Mấy đứa trẻ già như chúng tôi thì kết cục tốt nhất là mong cho con gái được chủ nhân sủng, một ngày nào đó có thể bước lên cảnh cao thì ngày tháng cũng tốt hơn một chút. Hương Cẩn này mệnh cũng thực khô, vất vả hai năm mới được Nhị tiểu thư yêu thích, nếu có thể tiến cung cùng Nhị

tiểu thư thì cũng là vinh sủng tốt cùng, vậy mà...”

Tôi ngừng khóc, ngạc nhiên hỏi: “Vậy mà sao?”

“Nhị tiểu thư nhà chúng ta không được làm hoàng hậu nữa.”

“Tại sao vậy?” Tôi và Bích Oánh đều kinh hãi, đây không phải chuyện đùa, tân hoàng cự tuyệt hoà thân với quyền thần chỉ có hai lý do, hoặc là đã yêu thích người khác hoặc là đem lòng nghi kỵ.

“Tôi chỉ là phụ nữ trong nhà, vốn cũng không hiểu. Vừa rồi, bà già kia mới đến khóc lóc kể lể rằng, nhà vợ của tân hoàng là Đậu gia trong lúc binh loạn lập được công lớn, mà mấy hôm trước Đậu thị mới sinh hạ được đôi long phượng thai, nàng còn là cháu gái của Đậu thái hoàng thái hậu, bộ dáng cũng khuyên quốc khuyên thành, lại sắc nghệ song toàn, trong kinh còn đồn cái gì mà “lấy vợ phải lấy như Đậu Lệ Hoa”. Tân hoàng vốn sủng ái Đậu Lệ Hoa nay lại có thêm ý chỉ của Thái hoàng thái hậu, cho nên hôm trước đã bố cáo thiên hạ, lập Đậu Lệ Hoa làm Hoàng hậu, con trai của nàng làm Thái tử. Xem ra Nhị tiểu thư nhà chúng ta chỉ có thể làm Hoàng quý phi thôi.”

Thì ra là thế, tân hoàng thích Đậu thị mà nàng Đậu thị kia không chỉ có ý chỉ của Thái hoàng thái hậu mà còn có Nam quân của Đậu thị – địa vị có thể sánh ngang với Bắc quân Nguyên gia – làm chỗ dựa. Hi Tông đã chọn Đậu gia vốn ở thế giương cung bạt kiếm với Nguyên gia lại còn huỷ hôn ngay trước mặt, xem ra phen này Nguyên gia không muốn phản cũng phải phản.

Tìm tôi còn đang đập mạnh thì Chu đại nương bồi thêm: “Đúng là oan nghiệt! Có cha mẹ nào lại muốn con gái mình đi làm vợ lẽ của người ta. Nhưng mà cũng có một tin tốt, phu nhân nhà chúng ta vất vả mấy năm nay, đã sảy mất mấy cái thai, đại phu còn nói là không còn trông đợi gì nữa, không ngờ lại mang thai chừng năm tháng rồi, cho nên tôi khuyên cô nương có thể nhẫn thì nên nhẫn, đỡ khiến người ta nói xấu hai người trước mặt phu nhân.”

Tôi và Bích Oánh cảm ơn Chu đại nương rồi rầu rĩ đi về.

Mấy ngày sau, Bích Oánh tới chỗ Chu đại nương để làm dây treo cho ngọc bội Vu Phi Yến đã tặng nàng. Tôi đang ngủ trưa thì nha đầu Trần Châu ở chính phòng vội vàng chạy đến, kêu tôi tới Từ viên. Tôi vừa mới ngủ dậy, khó chịu hỏi có việc gì. Trần Châu thường ngày giao tình với tôi cũng không tệ, nhưng hôm nay nàng ta không nhìn vào mắt tôi, chỉ nghiêm mặt đáp mình cũng không biết.

Vừa bước vào thượng phòng, mùi huân hương bách hợp từ lâu không gặp đã xông vào mũi, đồng hồ quả lắc vẫn tinh xảo, chói mắt như trước. Ngồi trên giường là Nguyên phu nhân trang sức lộng lẫy, trên người đắp một tấm chăn lông chồn. Nàng mặc một chiếc áo hoa màu hồng, khoác áo choàng bằng lụa xanh, váy da cào đỏ thẫm, son phấn đẹp đẽ, đang ngồi ngay ngắn ở đó, một tay đặt lên bụng, một tay dùng que đồng cời than trong lò. Liễu tiên sinh vang danh thiên hạ đang nghiêm mặt đứng bên giường, tay bưng khay trà có đặt một gói giấy nhìn rất quen.

Tôi hành lễ với Nguyên phu nhân rồi quỳ xuống đất mà nàng không tiếp trà cũng không ngẩng đầu, mà chỉ ngồi gẩy than trong lò sưởi. Một lúc lâu sau, chân tôi đã quỳ tới tê cả ra, cái thắt lưng phải cúi xuống giặt quần áo nhiều năm cũng đau đến mức tôi không thắng người được, mồ hôi từ trên trán chậm rãi chảy xuống.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sắc nhọn nhìn tôi, chứa một tia lạnh không gì sánh được. Tìm tôi đập bộp một cái, chẳng lẽ Liên Thụy Gia đã mách lẻo gì đó.

Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng: “Đúng là mỹ nhân như hoa hải đường! Cái bộ dạng khinh cuồng này của ngươi là diễn cho ai xem? Tưởng ta không biết những việc ngươi đã làm sao?”

Tôi cả kinh ngược đầu lên: “Mộc Cẩn không hiểu phu nhân đang hỏi cái gì?”

“Đứa nhỏ trong bụng ta không thù không oán với ngươi, con ranh dê tiện này, sao ngươi lại sai ngươi bỏ thuốc hại ta. Trước giờ ta đối đãi với tiểu nữ nghĩa các ngươi cũng không tệ, ngươi lại ý hai nghĩa huynh phát đạt, muối muối được sủng ái mà không biết lớn nhỏ gì nữa, hết bất nạt một bà già giờ lại muốn trèo lên đầu ta nữa sao?”

Quả nhiên việc này không tránh khỏi quan hệ với Liên Thụy Gia, nhưng sao lại bảo tôi bỏ thuốc hại đứa bé trong bụng nàng, có chuyện gì xảy ra vậy.

Tôi vội vàng phân biện: “Lần trước Mộc Cẩn tranh cãi với Liên đại nương là sai nhưng Mộc Cẩn tuyệt đối không dám bỏ thuốc hại thế tử!”

Nguyên phu nhân hừ lạnh một cái, cất tiếng gọi, Liễu Ngôn Sinh liền đưa khay trà qua cho tôi, lạnh lùng nói: “Ngươi có nhận ra vật này không?”

Tôi thấy trong gói giấy có thứ gì đó đen đen, đúng là ruồi trâu mà hôm trước Triệu lang trung mới kê cho Bích Oánh. Tôi thành thật đáp: “Nếu Mộc Cẩn không làm thì đây là ruồi trâu.”

Nguyên phu nhân roi lệ nói: “Ta vào Nguyên gia đã bảy năm, thật vất vả mới mang thai năm tháng, may mà Ngôn Sinh phát hiện ra có người bỏ ruồi trâu vào thuốc đường thai.”

Liễu Ngôn Sinh đứng bên cạnh trầm giọng nói: “Ruồi cái bắt vào hè thu, bỏ đầu rồi phơi nắng hoặc hong khô, chế thành thuốc, tính hàn, có độc, có công hiệu với chứng ứ huyết tắc kinh. Nhưng phụ nữ có thai lại – không được dùng!”

Tôi mơ hồ đoán ra mình đã bị sập bẫy, một cái bẫy người ta đã giăng sẵn từ lâu, tôi cố gắng trấn tĩnh đáp: “Quả thật Mộc Cẩn từng mua ruồi trâu nhưng đó là do tam tỷ Bích Oánh của Mộc Cẩn đau bụng khó chịu mới thỉnh lang trung kê đơn. Trong son trang có hơn ngàn người, phu nhân dựa vào đâu mà kết luận đám ruồi trâu đó là của Mộc Cẩn?”

Liễu Ngôn Sinh lạnh lùng gọi: “Mang Nguyên Vũ vào.”

Hai binh sĩ cao lớn kéo một người tóc tai bù xù đi vào. Người nọ máu chảy đầm đìa từ móng tới cẳng chân, không còn chỗ nào lành lặn, rõ ràng đã bị dùng trọng hình. Người đó cố gắng ngẩng đầu lên, mặt mũi bầm dập hết cả, chỉ có thể lờ mờ nhận ra là Nguyên Vũ.

Tôi sợ hãi ngã ra đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Liễu Ngôn Sinh nói: “Nguyên Vũ, ruồi trâu kia có phải là Hoa Mộc Cẩn sai người bảo Tín Nhi bỏ vào thuốc của phu nhân không?”

Nguyên Vũ không dám nhìn tôi, chỉ một mồi gạt đầu, miệng phun ra ít bọt máu.

“Người còn gì để nói?”

Tôi ngẩng đầu lên, điềm tĩnh đáp: “Mộc Cẩn chỉ là thương muội muội của Nguyên Vũ cũng bị ứ huyết tắc kinh giống Bích Oánh nhưng không mời được lang trung, cho nên mới đem ít thuốc Bích Oánh chưa uống hết cho Nguyên Vũ, rồi cho hắn năm mươi lượng bạc, nô tỳ cũng không biết Nguyên Vũ có về chỗ thái thái không.”

“Nguyên Vũ đương nhiên trở về, người còn bảo hắn thông đồng với Tín Nhi trong phòng ta để bỏ thuốc, người đã quên sao, đồ tiện nhân này?” Phu nhân quát lớn.

Tôi nhìn về phía Nguyên Vũ, chỉ thấy ánh mắt hắn trống rỗng chẳng khác gì người chết, Liễu Ngôn Sinh còn làm trò hỏi hắn trước mặt tôi, hắn chỉ ngây ngốc nói phải.

Được lắm, nhân chứng vật chứng đều có đủ, xem ra phen này tôi chết chắc rồi. Tôi hỏi Nguyên Vũ: “Tiểu Vũ tử, có phải có người bắt người nhà cậu rồi bắt cậu hại tôi, hay là cậu cũng bị vu oan giả họa?”

Đôi mắt trống rỗng của Nguyên Vũ thoáng hoảng sợ, môi mấp máy, miệng hé ra hỏi lâu như muốn nói điều gì nhưng lại không phát ra tiếng nào, sau cùng chỉ rơi lệ nhìn tôi.

“Đừng có làm bộ làm tịch nữa, Hoa Mộc Cẩn, người từng nói bị người ta đánh lén ở Tây Lâm, e rằng đây chỉ là kế nghi binh. Mau mau thú nhận ai là chủ nhân của người?” Giọng nói của Liễu Ngôn Sinh từ trên truyền tới: “Để khỏi bị khổ đến da thịt.”

Tôi nhìn phu nhân và Liễu Ngôn Sinh: “Xin phu nhân, Liễu tiên sinh minh giám, ruồi trâu là do Mộc Cẩn mua theo đơn thuốc của lang trung Triệu Mạnh Lâm, chỉ vì ngoài nô tỳ ra bên cạnh Bích Oánh không còn ai chăm sóc nên mới nhờ Nguyên Vũ đi bốc thuốc giúp, phu nhân có thể sai người xuống núi mời Triệu lang trung tới đối chứng.”

“Hoa Mộc Cẩn, người oán ta không đối tốt với người bằng Cẩm Tú nên mới hại ta phải không?” Phu nhân thở dài một hơi: “Thật ra ta vốn định mấy hôm nữa cho người vào Tử viên làm, không ngờ người lại dám...”

Nói xong liền rơi lệ không ngừng, Liễu Ngôn Sinh thở dài: “Phu nhân chớ nên thương tâm vì cái loại không biết tốt xấu này, Hoa Mộc Cẩn, hôm qua chúng ta đã vào thành tìm Triệu Mạnh Lâm nhưng cả nhà hắn đã rời khỏi thành Tây An, chắc chắn là vì việc bị bại lộ nên mới chạy trốn.”

Tôi thấy đầu mình ong ong, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô: “Trong phòng nô tỳ vẫn còn đơn thuốc Tử vật thang thêm ruồi trâu, xin thái thái sai người đi tìm.”

Phu nhân cười lạnh: “Người không cần gấp, từ lúc người bước ra khỏi phòng, ta đã sai người đi tìm. Ngôn Sinh, Hòe An đã trở về phục mệnh chưa?”

Lúc này Hòe An bước vào phòng, trên tay cầm một đồng vàng bạc châu báu, lựa là găm vóc, “Bẩm phu nhân, đây là những vật khả nghi mà Hòe An tìm được trong phòng Hoa Mộc Cẩn.”

“Có tìm được đơn thuốc không?”

“Bẩm không có.”

“Nói dối!” Tôi cười lạnh: “Bích Oánh mắc bệnh từ sáu năm trước, tôi lễ mừng năm mới vừa rồi mới khỏe lại, tất cả đơn thuốc nô tỳ đều cất cùng chỗ với đám châu báu này, tổng cộng có tới năm mươi sáu tờ. Nếu Hòe An tìm được chỗ châu báu thì cơ sao không tìm được đơn thuốc, hay là Hòe An đã nhận tiền của ai đó nên mới hủy hết số đơn thuốc đi?”

Hòe An đột nhiên đi tới đánh tôi một cái, khiến tôi hoa cả mắt. Má trái đau rát, mũi máu tươi từ miệng tràn ra, sau cùng một sợi tơ máu tràn ra từ khóe miệng, tôi vẫn mỉm cười như trước, nhìn khuôn mặt âm ngoan của Hòe An: “Nhị ca ta đối với người cũng không tệ, người lại ghen tị với đại ca và nhị ca ta, cùng đi ra từ một đội quân, tuổi cũng ngang nhau nhưng lại không ngừng được thăng chức, cho nên người mới cấu kết với người khác hãm hại ta, muốn đả kích đại ca và nhị ca. Nếu ngày sau, đại ca ta mà biết, người sẽ chết không toàn thây.” Sắc mặt Hòe An lộ vẻ chột dạ, về sau lại thêm chút sợ hãi.

“Đủ rồi.” Phu nhân cầm chén bạch ngọc hình hoa sen trên bàn ném lên mặt tôi, khiến nó bể thành nhiều mảnh. Trán tôi đau nhói, máu chảy cả vào mắt, tôi không nhìn rõ sắc mặt của phu nhân chỉ nghe thấy giọng nói giận dữ đến mức run run của nàng: “Người thấy nghĩa huynh được làm quan tứ phẩm là không còn biết mình là ai nữa sao? Hôm nay ta phải xem thử một chút, nếu động vào người, ta có thể chết không toàn thây hay không?”

“Xin phu nhân bớt giận.” Một thanh âm cực kỳ dịu dàng truyền tới, tôi cố gắng mở mắt, chỉ thấy một mỹ nữ tuyệt sắc, người dong dong cao, vai gầy eo nhỏ, mắt đẹp mi thanh, thần thái thoát tục, so với Cẩm Tú thì khó phân cao thấp, đi sau nàng là Hương Cầm đang cười đắc ý và bà mẹ Liên Thụy Gia.

Tốt, xem ra hôm nay kẻ địch của chúng tôi đều muốn tới tính sổ một thể, vị tiểu thư này và Tống Minh Lỗi tình cảm sâu nặng, hẳn là tôi giúp tôi rồi.

“Thân thể của phu nhân mới tốt lên, người lại đang mang thai, cần gì phải chấp nhậ với nàng ta, nếu nàng đã luôn miệng nói là để chữa bệnh cho Bích Oánh, không bằng cho người gọi nha đầu Bích Oánh kia tới đối chất. Như vậy có thể khiến nàng tâm phục khẩu phục.” Lòng tôi thoáng căng thẳng, vì sao lại nhắc tới Bích Oánh, tôi quan sát ánh mắt của Hương Cầm, sợ hãi trong lòng lại càng tăng lên. Nguyên Phi Yên này tôi giúp tôi hay là tôi hại Bích Oánh vậy.

Phu nhân lại kéo tay nàng, thờ ngẩn than dài, bảo cái gì mà, mẹ con chúng ta sao lại khổ như thế. Hình như Nguyên Phi Yên thoáng nhớ tới chuyện không được chọn làm hoàng hậu, vẻ mặt cũng khó chịu, không nói thêm câu nào.

Không lâu sau, Bích Oánh cũng tới. Nàng rõ ràng đã nghe nói ở đây xảy ra chuyện gì, lúc hành lễ mà thần sắc vẫn không yên. Nàng vừa thấy trán tôi chảy máu, nước mắt đã tràn mi: “Mộc Cầm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Ngôn Sinh không nói gì chỉ tiến lên bắt mạch cho nàng. Bây giờ dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Liễu Ngôn Sinh sẽ nói chẳng có ứ huyết tắc kinh gì hết, chỉ là từng bị thương hàn mà thôi.

“Ồ! Không ngờ là một mỹ nhân ốm yếu như Tây Thi! Sao ta thấy có chút quen nhỉ? Thì ra là tiểu nha đầu mấy năm trước đã trộm ngọc bội của Phi Yên.” Phu nhân giả bộ bùng tỉnh, Nhị tiểu thư đang nhẹ nhàng đi tới trước mặt phu nhân, bụng lên một ly trà, cũng thờ dài một hơi: “Không ngờ nàng vẫn không biết hồi cải, bây giờ lại... xin phu nhân nể tình Vu tướng quân và Tống thị vệ, xử các nàng nhẹ một chút.”

Sắc mặt Bích Oánh thoáng trắng bệnh, chỉ biết chăm chú nhìn tôi, tôi cười nhạt. Phu nhân lạnh lùng nói: “Người cười cái gì?”

Tôi biết hôm nay không thể tránh khỏi họa này, dứt khoát điên một lần, trước khi chết cũng phải biểu lộ chút tài năng cho người khác ngạc nhiên: “Phu nhân cũng biết, một đại gia tộc như Nguyên gia, nếu đánh từ bên ngoài thì nhất thời không thể diệt được. Người xưa từng nói “Con rết trăm chân, chết cũng không ngã”, thế nhưng, nếu là bên trong tự đánh giết lẫn nhau thì ngày bại vong đã không còn xa. Ta thấy thương cho nỗi khổ tâm của Nguyên hầu gia, đại nghiệp còn chưa thành, trong nhà đã có hạng tiểu nhân thừa cơ đầu đá nhau, sát hại trung lương rồi.”

“Vịt chết đến nơi còn cứng mỏ, lôi ra ngoài đánh cho ta, nếu vẫn còn sống thì cho nó điếm chỉ rồi gọi bà buôn tới đuổi ra khỏi trang.” Nguyên phu nhân cố nén lửa giận nói.

Tôi bị hai người cao lớn kéo ra, Bích Oánh bật khóc, quỳ xuống lấy chân phu nhân, cầu xin tha thứ, nhưng Hương Cầm lại tiến lên, đập một phát vào ngực nàng, đá nàng xuống dưới chân rồi cười nhạt: “Tiện tỳ, thân thể dơ bẩn như người mà cũng dám đụng vào phu nhân sao.”

Miệng Bích Oánh ứa máu, nàng quỳ rạp trên mặt đất thờ hỗn hển, lúc quay đầu nhìn tôi, trong mắt là một mảnh tro tàn.

Thất lung tôi đã bị cố định lại, tấm gỗ từ từ kẹp vào, sự thật chứng minh tôi đúng là một con vịt chết tới nơi còn cứng mỏ, con đau khiến tôi không thốt ra lời.

Trong lúc tôi đau đớn nghĩ làm sao để lật lại vụ án này thì Bích Oánh chợt nói: “Xin phu nhân bảo bọn họ dừng tay, nô tỳ có chuyện muốn nói.”

Phu nhân ra lệnh ngừng lại, tôi nhìn Bích Oánh, nước mắt tuôn ra. Một người thanh cao như Bích Oánh, năm đó dù bị đồ tội trộm cắp, bị dùng trọng hình cũng chưa từng xin tha, nhưng hôm nay nàng lại vì tôi mà quỳ xuống trước mặt người ta, nhận hết ô nhục.

Tôi cười ha hả, thấy xót xa cho những người bình thường như chúng tôi, chẳng qua chỉ là con kiến hôi, sinh sát đều đặt tay bọn quyền quý, lòng tôi vô cùng bi phẫn, cố hết sức thốt lên: “Bích Oánh, tỳ không cần phải cầu xin bọn họ, cứ để bọn họ đánh chết muội đi. Như vậy sẽ làm nguội lạnh tâm lòng của tiểu ngũ nghĩa và những nghĩa sĩ khác, muội dù làm quý cũng phải nhìn xem còn ai dám giúp Nguyên gia đoạt thiên hạ nữa!”

Bích Oánh nhìn tôi, cũng bật cười: “Mộc Cầm, gia cảnh của tỳ sa sút từ nhỏ, cha mẹ đều mất cả, tài sản trong nhà lại bị cậu ruột chiếm hết, sau đó tỳ bị mẹ bán vào Từ Tê son trang. Dọc đường đi, tỳ thấy hết thói đời nóng lạnh, chẳng ngờ lại bị người ta hãm hại, mắc chứng thương hàn. Vốn tỳ đã muốn chết nhưng lại được muội và huynh muội trong tiểu ngũ nghĩa chăm sóc mới sống tạm được tới hôm nay. Ai ngờ kiếp này Bích Oánh không báo được ơn lại liên lụy cả muội. Xem ra, chỉ có thể, chỉ có thể hẹn kiếp sau kết cở ngậm vành.”

Tôi đau không nói được ra lời nhưng trong lòng lại hô to, Bích Oánh ngu ngốc này, không được làm chuyện điên rồ!”

Sau đó nàng lại cung kính dập đầu với phu nhân, nói: “Phu nhân, Mộc Cầm tuy hơi nhanh mồm nhanh miệng nhưng lại là một cô gái có tình nghĩa hiếm thấy, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện hại chủ. Nếu phu nhân không tin, Bích Oánh nguyện lấy mạng này để chứng minh sự trong sạch của nàng, xin phu nhân minh giám”

Nàng vừa dứt lời, cũng không nhìn tôi lần nữa, thì đã đâm mạnh vào trụ đá. Mọi người đều không nghĩ nàng lại làm như vậy, muốn ngăn cản nhưng không kịp. Tôi đau đớn kêu tên Bích Oánh nhưng cả người lại không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cầm Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Minh Châu Chuyển Nhuận Ngọc

Tôi bật thét, trong lúc mọi người còn kinh ngạc, cái trán của Bích Oánh đã chạm tới trụ đá lạnh lẽo. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, một bóng áo hồng xẹt qua, Bích Oánh với khuôn mặt đầy máu đã nằm gọn trong lòng người đó, không ngờ lại là Quả Nhĩ Nhân.

Tôi cảm thấy khó mà tin nổi, tim cứ đập bình bịch, Bích Oánh nói đúng, Quả Nhĩ Nhân này thật sự rất thần kỳ.

Binh lính đang kẹp người tôi cũng bị dọa cho choáng váng, thoáng thả lỏng kẹp gỗ, tôi thừa cơ giẫy ra ngoài, chạy thẳng tới dưới chân Quả Nhĩ Nhân, trên đường còn kéo theo một vết máu dài. Tôi òa khóc gọi tên Bích Oánh, Quả Nhĩ Nhân đặt Bích Oánh vào tay tôi, khuôn mặt của lão lạnh như đang đứng trên núi băng, lúc nhìn Bích Oánh lại lộ ra vẻ tán thưởng lẫn tiếc hận.

Tôi đứng đó khóc đến không nói ra lời, chỉ biết chăm chăm nhìn Quả Nhĩ Nhân, mà băng sơn đại thúc này lại nói vô cùng ngắn gọn: “Thiếu chút nữa là nát đầu rồi.”

Vẫn còn may, tôi dùng tay áo lau máu trên mặt nàng, mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống dung nhan mỹ lệ nhưng không có một tia huyết sắc. Tôi xé vạt áo băng bó vết thương cho nàng, Bích Oánh, sao tỷ lại ngốc như vậy, chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, so với chị em ruột còn thân thiết hơn, lẽ nào tỷ không biết muội rất thích đùa giỡn, đến thời khắc then chốt muội vẫn sẽ nghĩ ra cách ứng phó, tỷ suốt ngày bảo phải báo đáp gì đó, muội chăm sóc tỷ chỉ là dựa trên tình thân nhân đạo thôi, nào đáng để tỷ tự sát để chứng minh sự trong sạch của muội, đồ ngốc, tỷ đúng là đồ ngốc, vô cùng ngốc.

Lúc này, phu nhân mới cất tiếng hỏi: “Quả Nhĩ Nhân, ông tới đây làm gì?”

Quả Nhĩ Nhân chỉ chấp hai tay, thắt lưng cũng chẳng thêm cúi, chẳng có chút đáng đáp nào của hạ nhân: “Ta tới đây xin hai nha đầu về cho thiếu gia nhà ta.”

Phu nhân lạnh lùng hỏi: “Không biết ông muốn hai nha đầu nào?”

Quả Nhĩ Nhân chỉ tôi và Bích Oánh: “Chính là hai người này.”

Tôi kinh ngạc nhìn phu nhân và Quả Nhĩ Nhân, ánh mắt của phu nhân lạnh vô cùng mà mặt băng sơn đại thúc kia vẫn không chút biểu cảm, bầu không khí hết sức căng thẳng, phu nhân liếc mắt một cái, đám binh sĩ đã vây lấy Quả Nhĩ Nhân mà lão chỉ nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng, không hề sợ hãi.

Liễu Ngôn Sinh tiến lên hòa giải: “Tiên sinh tới thực không khéo. Hai nha đầu này bị nghi ngờ là dùng ruồi trâu độc hại thế tử, vẫn còn đang thẩm vấn. Không bằng để Ngôn Sinh chọn hai nha đầu xinh đẹp khác đưa tới cho Giác Tứ gia.”

Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Thiếu gia nhà ta chỉ muốn Hoa Mộc Cẩn và Diêu Bích Oánh.”

Liễu Ngôn Sinh trầm giọng đáp: “Nếu như không được thì sao?”

Quả Nhĩ Nhân nói: “Vậy đừng trách Quả Nhĩ Nhân này bất kính với phu nhân, hôm nay xin thỉnh giáo Liễu tiên sinh vang danh thiên hạ.”

“Quả tiên sinh che chở cho hai nghi phạm như vậy, chẳng lẽ ông có điều gì mờ ám?”

Không ngờ băng sơn đại thúc không hề tức giận mà còn cười ha hả, mặc dù nụ cười có hơi giống điệu cười của những hung thủ trong phim kinh dị: “Người bảo chủ nhân nhà ta là chủ mưu chẳng qua cũng là vì gia nghiệp của Nguyên gia mà thôi, chỉ tiếc thiếu gia nhà ta trước sau gì cũng phải về Tây Vực để kế vị, đừng nói là Nguyên gia, cho dù có đem toàn bộ Trung Nguyên chấp tay dâng lên, chủ tử nhà ta cũng chẳng để vào mắt. Hôm nay phu nhân nhẹ dạ tin vào lời nói của hạng tiểu nhân, chẳng lẽ muốn bức tử hai người vô tội này thì mới ngừng sao?”

Hiểu rồi, Nguyên Phi Giác mắt kém như vậy, làm gì có điều gì lọt được vào mắt hần chứ.

Nguyên phu nhân lạnh lùng đáp: “Hừ? Xin chi giáo cho!”

“Nha đầu Bích Oánh trong son trang nổi tiếng là cái âm sắc thuốc, ngay cả đám châu báu, tơ lụa tìm được trong phòng kia cũng nhiễm mùi thuốc bắc, làm sao lại không tìm được đơn thuốc nào?” Quả Nhĩ Nhân quay sang Hòe An: “Người có biết chứ không?”

Hòe An gật đầu: “Tiểu nhân biết chứ.”

Quả Nhĩ Nhân móc ra một khối ngọc bội: “Vậy người đọc thử xem.”

Tôi nhìn thoáng qua, trên miếng ngọc kia có viết: “Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông”(1).

Ồ! Thật không nhìn ra băng sơn đại thúc này lại có món đồ tình cảm như vậy.

Mặt Hòe An tái đi, lâm bầm hồi lâu cũng không nói được chữ nào, còn sắc mặt của phu nhân và Liễu Ngôn Sinh thì càng lúc càng xanh mét. Quả Nhĩ

Nhân nói: “Người không đọc được bởi vì người vốn không biết chữ. Lúc ở Đức Hình cư, người không thể nhận ra cái nào là cái mà chủ nhân người yêu cầu nên mới tiêu hủy hết đồng đơn thuốc đó.”

Cái bóng cao to của Hòe An thoáng như thấp đi một nửa.

Quả Nhĩ Nhân lại quay sang phu nhân: “Phu nhân, Quả Nhĩ Nhân tuy không phải nhân sĩ Trung Nguyên nhưng lại từng bá sư là người Trung Nguyên nên cũng biết chút y lý. Vừa rồi kéo Bích Oánh lại, ta đã bắt mạch cho nàng, tuy rằng bây giờ không còn ứ huyết tắc kinh nhưng vẫn trong ngoài mất cân bằng như trước, rõ ràng là bệnh nặng mới khỏi, từ đó có thể thấy, việc từng bị ứ huyết tắc kinh cũng không phải không có khả năng, dùng Tứ vật thang thêm ruồi trâu chính là hốt thuốc đúng bệnh.” Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Còn nếu đúng như lời Nguyên Vũ, Hoa Mộc Cẩn là chủ mưu, muốn thần không biết quỷ không hay hạ thuốc hại phu nhân thì sao mấy hôm trước Hoa Mộc Cẩn lại cãi lộn với thân tín của Tử viên trước mặt mọi người, vậy chẳng phải cố ý để Tử viên cảnh giác sao?” Nói đến đây, lão lại nhìn thoáng về phía tôi, ánh mắt rõ ràng muốn nói: người sao có thể ngốc như vậy?

Tôi không khỏi đỏ mặt, lòng thầm ghi nhớ bài học này, chỉ nghe lão nói tiếp: “Lang trung đó nếu đã chạy trốn từ đêm qua thì sao chủ mưu là Hoa Mộc Cẩn lại không chạy, ngược lại còn an tâm ngủ trưa chờ phu nhân tới bắt.”

Không biết Liễu Ngôn Sinh và Nguyên phu nhân đã từng nghe Quả Nhĩ Nhân nói nhiều như vậy bao giờ chưa, dù sao tôi cũng khẳng định là không có, hơn nữa mỗi câu mỗi chữ đều mang khí phách mạnh mẽ, tôi rất cục hiểu tại sao Quả Nhĩ Nhân lại được xưng là đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết, đệ nhất hộ vệ của vua Đột Quyết. Có thể nói lão chính là tinh bảo vẫn thường thấy trong các câu chuyện cổ đại. Trầm mặc một lúc, cuối cùng Liễu tiên sinh cũng lên tiếng: “Vậy theo ý Quả tiên sinh thì nên làm thế nào?”

“Liễu tiên sinh đã nói là đen thì nào có ai dám nói là trắng, ta cũng không phải người trong Tử viên, cũng không định để ý tới thị phi trong Tử viên, chỉ là tiểu thiếu gia muốn hai nha đầu kia, xin phu nhân dần xếp cho.”

“Quả Nhĩ Nhân, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có đủ, suy đoán suông của ông sao có thể thuyết phục mọi người. Nếu không tìm được chứng cứ rõ ràng thì đừng mong mang được người đi.” Phu nhân khôi phục bộ dáng tao nhã, nhẹ nhàng cười nói.

“Đừng vậy! Mau đem chứng... có ra!” Hương Cẩn can rờ thốt ra, đáng tiếc vừa bị Quả Nhĩ Nhân thoáng nhìn một cái, nàng ta đã sợ run người, chui về phía sau Nguyên Phi Yên.

“Hôm nay Quả Nhĩ Nhân nhất định phải mang hai nha đầu này đi.” Quả Nhĩ Nhân cũng mỉm cười, đôi mắt màu xám liếc về phía Liễu Ngôn Sinh.

Liễu Ngôn Sinh cười nhẹ, chậm rãi đi về phía Quả Nhĩ Nhân, ánh mắt hai người giao nhau, không ai thấy rõ người nào xuất chiêu trước cùng không ai thấy được những chiêu thức đó, sau cùng hai người tách ra, sắc mặt Quả Nhĩ Nhân vẫn như thường, nói: “Đa tạ.”

Liễu Ngôn Sinh mặt không biểu cảm nhưng tay trái lại hơi buông xuống, dễ nhận thấy là Quả Nhĩ Nhân đã thắng. Lão bước về phía chúng tôi thì mặt bỗng biến sắc, môi tím lại, lão run run đứng ở đó, cười lạnh: “Đường đường đại tông quân của Nguyên gia, Liễu Ngôn Sinh nổi danh thiên hạ lại hèn hạ vô sỉ như vậy, người dám hạ độc ta?”

Liễu Ngôn Sinh cười thâm độc: “Quả Nhĩ Nhân, năm xưa Kim Cốc tử chế ra Thập lý hương không mùi không vị này chính là để đối phó với U Minh thập tam quý, hôm nay cho tên Đột Quyết nhà người dùng đã là vinh hạnh cho người rồi. Ta vốn không muốn đối địch với người, nhưng hôm nay người lại khăng khăng cố chấp, đắc tội với phu nhân, ta cũng không còn cách nào khác.”

Sắc mặt Quả Nhĩ Nhân xám lại: “Giang hồ từng đồn Kim Cốc chân nhân có đứa đệ tử phạm tội, lúc bị đuổi ra khỏi sư môn đã trộm mất tuyệt học Thập lý hương của sư phụ. Thật không ngờ Liễu Ngôn Sinh lại chính là tên tiểu nhân bỉ ổi làm nhục sư nãi, bức tử sư huynh kia.

Khuôn mặt Liễu Ngôn Sinh thoáng vặn vẹo nhưng lập tức khôi phục lại vẻ nho nhã: “Ta không hiểu ông đang nói gì. Xin Quả tiên sinh cứ yên tâm mà đi, ta sẽ thay ông chú ý tới Giác Tử gia.”

Nói xong hắn đi về phía Quả Nhĩ Nhân, vũ khí giấu trong tay áo phải tỏa sáng lấp lánh. Trong mắt Quả Nhĩ Nhân tràn đầy không cam chịu mà lòng tôi thấy vô cùng tuyệt vọng, chẳng lẽ trời muốn diệt tôi và Bích Oánh sao?

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng từ bên ngoài truyền tới: Hôm nay Tử viên thật náo nhiệt.”

Chỉ thấy một người vận áo khoác xanh, râu tóc phát phơ nhẹ nhàng bước vào, chính là Hàn Tu Trúc của Tây Phong Uyển. Đi đằng sau ông ta chính là lang trung Triệu Mạnh Lâm được đồn là đã mất tích cả đêm.

Hàn Tu Trúc cười sang sảng, đối với tình cảnh giương cung bạt kiếm, máu tươi ba thước trong Vinh Bảo đường thì làm như không thấy, ông cung kính khom mình trước phu nhân sau đó giống như vô tình phát hiện ra Quả Nhĩ Nhân đang đứng bất động ở bên cạnh, liền vui vẻ đi qua, miệng nói: “Đã lâu không gặp, Quả tiên sinh có khỏe không? Lâu rồi Giác Tử gia không tới Tây Phong Uyển, ngài ấy vẫn khỏe chứ?”

Ông ta thân thiết nắm lấy tay Quả Nhĩ Nhân. Hình như Nguyên Phi Giác đã từng nói cho tôi biết, việc hai người họ thường xuyên so chiêu trong Mai hoa thất tình trận chỉ là tin đồn thôi. Ông ta chặn tầm nhìn của Liễu Ngôn Sinh, nhưng từ góc độ của tôi, có thể thấy một luồng sáng chột lóe trong tay ông ta, Quả Nhĩ Nhân liền đỏ mặt hời hợt, mồ hôi kia có màu đen nhưng rõ ràng sắc mặt của Quả Nhĩ Nhân đã dịu xuống.

Khi Hàn Tu Trúc buông tay Quả Nhĩ Nhân thì Quả Nhĩ Nhân lập tức nhảy sang một bên, ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, khoanh chân điều tức.

Liễu Ngôn Sinh ôn hòa hàn huyên với Hàn Tu Trúc cứ như tên sát thủ lạnh lùng, dùng thủ đoạn để tiện để giết người kia không phải hán vậy. Hàn Tu Trúc chen vào giữa Bích Oánh, tôi và Quả Nhĩ Nhân, nói: “Ta nghe nói phu nhân đang thăm vấn nghi phạm dùng ruồi trâu hại thể tử, đang tìm kiếm một

nhân chứng quan trọng – lang trung Triệu Mạnh Lâm. Đúng lúc ta vừa mời một vị bằng hữu tới khám chân cho Tam gia, cũng họ Triệu, tên Mạnh Lâm, có người bảo ông ta cũng từng xem bệnh cho mấy nha đầu trong viên, không biết có đúng là người phu nhân đang tìm không?”

Người nọ đúng là Triệu lang trung đã từng xem bệnh cho chúng tôi, nói thật lúc đó chúng tôi mời ông ấy tới khám là vì ông ấy là lang trung duy nhất chúng tôi có thể mời được, cũng là lang trung duy nhất chịu chữa bệnh cho Bích Oánh.

Tại sao ông ta lại có thể là bằng hữu của một người có tiếng trong võ lâm như Hàn Tu Trúc?

Triệu Mạnh Lâm hơi cúi người, chấp tay nói: “Ta chính là Triệu Mạnh Lâm đã từng chữa bệnh cho Diêu Bích Oánh cô nương, chẳng biết Nguyên phu nhân có gì chỉ bảo?”

Lúc này Nguyên Phi Yên hồi lâu chưa nói gì bỗng mở miệng: “Nếu ta đoán không sai, thì ngài đây chính là Triệu Mạnh Lâm tiên sinh được giang hồ xưng tụng là ‘Diệu thủ y thánh’, đúng không?”

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, Triệu Mạnh Lâm chính là danh y đương thời, nổi tiếng có thể diệu thủ hồi xuân, nhưng tính tình lại cổ quái. Có lúc ông ta thấy chết mà không cứu, đòi thu ngàn vàng tiền khám bệnh, có lúc lại không thu xu nào, người ta còn gọi ông là “Quái y thần”.

Mọi người không khỏi đều quay về phía Triệu Mạnh Lâm mà ông chỉ mỉm cười: “Đó là danh hào mà mấy vị bằng hữu trên giang hồ tặng cho tại hạ, bốn chữ diệu thủ y thánh quả thực không dám nhận.”

Hàn Tu Trúc vỗ tay khen ngợi: “Nhị tiểu thư thật hiểu rõ điển cố trên giang hồ, không hổ danh là ‘Khuyên thành Gia Cát’.

Nguyên Phi Yên dịu dàng cười: “Tiên sinh lại trêu chọc ta rồi, Phi Yên nào dám nhận danh hào như vậy, chỉ là vận khí tốt nên đoán lung tung cũng trúng mà thôi.”

Nói xong, nàng vén váy thi lễ với Triệu Mạnh Lâm, Triệu Mạnh Lâm cũng khom người trả lễ. Nàng liền hỏi: “Không ngờ Triệu lang trung vẫn thường tới quý phủ để xem bệnh cho mấy nha đầu lại là Diệu thủ y thánh, Phi Yên thay mặt gia phụ, gia mẫu, nhận lỗi với Triệu tiên sinh.”

Triệu Mạnh Lâm đứng mực đáp: “Tiểu thư làm tại hạ hổ thẹn rồi, tại hạ vốn chỉ hành nghề trong giang hồ, ban đầu tới quý phủ là vì đồng ý với thỉnh cầu của Tu Trúc lão đệ, tới chữa chân cho Bạch Tam gia. Trước nay Triệu mỗ có một tật xấu là chỉ chữa cho những người mình muốn chữa, sở dĩ tại hạ xem bệnh cho Oánh cô nương là bởi cảm thấy năm đứa nhỏ kết nghĩa này tuy nghèo khổ nhưng nghĩa khí lại ngút trời. Mấy hôm trước, Oánh cô nương bị ứ huyết tắc kinh, chính tại hạ đã kê đơn Tử vật thang thêm ruồi trâu này, bởi vì Oánh cô nương cũng là bệnh nhân cũ nên ta đã giữ lại hết những đơn thuốc trước đây. Đây là bản sao những đơn thuốc trước kia, mời xem qua.”

Triệu Mạnh Lâm đưa ra một tập giấy, lúc Liễu Ngôn Sinh nhận lấy, Triệu Mạnh Lâm nhìn vào mắt hắn, nói: “Thập lý hương là kỳ độc trong thiên hạ, hương bay mười dặm, không chỉ giết chết người người mà còn từ từ tạo thương tổn đối với người dùng độc. Kim Cốc chân nhân cho rằng độc này quá hung ác nên mới không truyền ra ngoài, mặc dù Liễu tiên sinh đã sửa lại thành phân, không làm thương những người ở ngoài một bước, nhưng độc tính đối với người dùng lại không giảm. Nếu tiên sinh thường xuyên sử dụng tất sẽ tự hại đến thân.”

Liễu Ngôn Sinh thoáng trắng bệch, sau đó lễ độ đáp: “Đa tạ Diệu thủ y thánh đã chỉ điểm.”

Hắn đem đám phiếu khám cho phu nhân xem, trong nhất thời sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. Phu nhân hừ một tiếng, bảo đã làm phiền Triệu tiên sinh rồi. Quả Nhĩ Nhân điều tức xong liền ôm lấy Bích Oánh, gật đầu với Liễu Ngôn Sinh: “Đa tạ lời chào hỏi hôm nay của Liễu tiên sinh, ngày khác nhất định sẽ hoàn trả.” Dứt lời liền nâng tôi dậy, bước ra ngoài.

Tôi quay đầu lại, Triệu Mạnh Lâm kia liền mỉm cười. Lòng tôi nóng lên lại bị Quả Nhĩ Nhân kéo ra khỏi Vinh Bảo đường.

Tới lúc Hàn Tu Trúc đuổi kịp, Triệu Mạnh Lâm đã biến mất.

Ra khỏi Từ viên, tôi không kiên trì được nữa, hai chân mềm nhũn ra, suýt thì ngã sấp xuống, may là Hàn Tu Trúc kịp thời đỡ tôi dậy: “Cô nương có sao không?”

Tôi cắn môi, gật gật đầu, vịn lấy thân cây bên cạnh, cố gắng đứng thẳng, cảnh vật trước mắt đã bắt đầu mơ hồ, chỉ nghe Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Bình sinh ta không muốn chịu ơn huệ của người khác, kể cả là ông, Hàn Tu Trúc. Nói đi, ta phải làm gì để báo ơn cứu mạng lần này?”

“Quả Nhĩ Nhân đúng là người thẳng thắn, thảo nào Hầu gia lại yên tâm giao tiểu thiếu gia cho ông. Mặc dù ông và ta đều vì chủ của mình nhưng cũng đã quen biết hơn mười năm, sao lại khách khí như vậy.” Hàn Tu Trúc như bất đắc dĩ thở dài một hơi nhưng Quả Nhĩ Nhân chỉ cười lạnh: “Ông giúp ta chẳng qua là vì tài năng của tiểu nữ nghĩa. Tống Minh Lỗi bị Liễu Ngôn Sinh căm ghét vì hắn dám chống lại lão, Hoa Cẩm Tú vì mờ ám với tướng quân nên bị phu nhân ghét, vì vậy mới lập ra cái bẫy này để vu hãm hai người. Nếu Tống Minh Lỗi đã về dưới trướng Bạch Tam gia, tất nhiên ông cũng muốn hai nha đầu này, đúng không?”

Hàn Tu Trúc cười vui vẻ, tay vuốt vuốt râu: “Không hổ danh là đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết, cái gì cũng không gạt được ông.”

Đầu tôi “ông” một tiếng, cái gì? Cẩm Tú và tướng quân? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lời sỉ nhục của Liên Thụy Gia cùng dáng vẻ căm hận của phu nhân ngổn ngang hiện lên trong lòng tôi, tất cả là vì Cẩm Tú và Tống Minh Lỗi sao?

Lẽ nào Nguyên tướng quân chính là ý trung nhân mà nhỏ đã nói tới? Chân tay tôi run run, tim như bị hàng vạn con kiến cắn xé, khó chịu vô cùng.

Chỉ nghe Quả Nhĩ Nhân hừ lạnh một tiếng, Hàn Tu Trúc nghiêm mặt nói: “Nếu thiếu gia nhà chúng ta đều coi trọng hai nha đầu này, không bằng thế này, Quả tiên sinh, ta một người, ông một người, mọi người không nên làm tổn thương hòa khí hai bên. Nha đầu tên Diêu Bích Oánh này tuy là cái âm sắc thuốc nhưng cũng là mỹ nhân nổi tiếng trong sơn trang, hôm nay Diêu thủ y thánh đã mở kim khẩu, nhất định là vô cùng tốt. Người đẹp xứng với anh hùng, hơn nữa lúc ta ra khỏi cửa, Tam gia đã căn dặn tuyệt đối không được mỹ nhân của người khác, Diêu Bích Oánh đưa về chỗ tiên sinh. Dù sao Tây Phong Uyển cũng đang thiếu một nha đầu nấu cơm, ta thấy Hoa Mộc Cẩn này rất thích hợp, ta sẽ đưa cô ta về, được không?”

“Thiếu gia nhà ta đã nói muốn nha đầu này, không thể đưa cho ông được.” Quả Nhĩ Nhân cũng nghiêm mặt đáp: “Không bằng ông tới Ngọc Bắc Trai lấy ít tuyết liên, linh chi ngàn năm về cho Bạch Tam gia, coi như trả cái ân này cho ông, được không?”

Hàn Tu Trúc lại lắc đầu, vẻ mặt như coi thường: “Lão Quả thật nhỏ mọn, chỉ là một nha đầu thôi, Diêu Bích Oánh so với Hoa Mộc Cẩn thì xinh đẹp hơn bao nhiêu. Ta cược rằng, nhất định thiếu gia nhà ông thích cô gái này.”

Quả Nhĩ Nhân lắc đầu: “Ông không biết, ngài ấy đã lớn rồi, tự có chủ kiến của mình...”

Tôi dần dần không nghe được họ nói gì nữa, chỉ cảm thấy bên tai có rất nhiều tiếng ồn ào, mà lòng tôi chỉ trấn trở toàn tin tức về Cẩm Tú và tướng quân, sau đó tựa hồ cảm thấy có người đang đánh nhau...

Tôi cố gắng hé mắt ra, chỉ thấy Quả Nhĩ Nhân đang quỳ một chân xuống đất, cảm hận nói với Hàn Tu Trúc: “Ngươi..., người Hán toàn một bọn đê tiện vô sỉ, chỉ biết dùng trá thiêu.”

“Lời ấy sai rồi, lão Quả, binh bất yếm trá(2) mà. Được rồi, thiếu gia nhà ta đã chấp thuận với Tống Minh Lỗi sẽ chăm sóc nha đầu này, vậy cho ta mượn mấy ngày nhé.”

Trước khi bị bóng tối nhấn chìm, chẳng hiểu sao trong lòng tôi có một ý nghĩ kỳ lạ, Hàn Tu Trúc kia nói là mượn tôi mấy này, nhưng kết quả chắc chắn sẽ giống Lưu Bị mượn Kinh Châu(3), có đi mà không có về....

...

....

Nóng quá, tôi cảm thấy mình như đang giẫy dụa trong biển lửa vậy...

Liên Thụy Gia và Hương Cẩn hung tợn mài dao, nhe răng cười đi về phía tôi...

Phu nhân không ngừng cười nhạt, Liễu Ngôn Sinh bóp chặt cổ họng tôi, nói: “Ngươi đã trúng Thập lý hương của ta rồi...” Cẩm Tú đứng bên cạnh tôi nhưng không hề đề ý tới lời cầu cứu của tôi, chỉ vui vẻ kéo một nam tử cao lớn rời khỏi...

Hình ảnh lại thay đổi, một vườn hoa đua nhau khoe sắc, Nguyên Phi Yên và Tống Minh Lỗi đang thân mật tản bộ cạnh bờ sông, tôi chạy nhanh tới, mừng Tống Minh Lỗi là đồ bất nghĩa, Nguyên Phi Yên bỗng đưa ra một cái khay phủ lụa đỏ, nàng tươi cười bỏ tấm lụa ra, trong khay đặt một đầu người, chính là khuôn mặt đầy máu của Bích Oánh...

Tôi hét lên rồi tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng bằng gỗ đơn giản, trên mặt đầy nước mắt, cả người ướt sũng mồ hôi, thân dưới bị bó lại như cây cọc.

Ánh mặt trời hắt qua song cửa vào phòng, tôi liền giơ tay ra che nhưng vừa thoáng động một cái, thắt lưng đã đau như thiêu đốt. Tôi cố chịu đau, thử cử động chân và ngón chân, may quá, vẫn cử động được, bọn họ vẫn chưa đánh thương trung khu thần kinh ở cột sống.

“Này, cô tỉnh rồi à?” Một giọng nói vô cùng khó nghe truyền tới tai tôi, tôi quay đầu lại thì thấy một thiếu niên tầm mười hai, mười ba tuổi, đầu chải thành hai búi, ánh mắt coi thường nhìn tôi, lại có chút không kiên nhẫn, hơn nữa trên mặt có rất nhiều mụn, so với hai chữ “anh tuấn” thì còn kém khá xa.

Tôi yếu ớt hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Đây là Tây Phong Uyển của Tam gia, nếu không phải Hàn tiên sinh nhà ta cứu cô thì cô đã chết ở Vinh Bảo đường rồi, này mau uống bát thuốc này đi, để tôi còn trở về báo cáo nữa.” Thiếu niên kia vừa bịt mũi vừa đưa tới một chén thuốc vừa đen vừa khó ngửi tới.

Tôi nhận lấy rồi uống một ngụm, trời ạ, đắng quá. Tôi hỏi: “Xin hỏi vị tiểu ca này, là cậu giúp tôi bó thuốc sao?”

Không ngờ cậu ta vừa nghe xong liền nhảy lùi về phía sau, khuôn mặt toàn mụn đỏ ửng lên, sau đó giận dữ nói: “Này, mẹ tôi bảo rằng, nam tử thấy thân thể của nữ tử thì sẽ phải chịu trách nhiệm với nữ tử đó. Vết thương của cô tất nhiên là do mẹ tôi đắp thuốc cho, nha đầu kia chớ hủy danh tiết của tôi, bộ dáng cô xấu xí như vậy, đừng mơ lừa tôi lấy cô.”

Tôi nghe xong, thuốc trong miệng đều phun ra hết, khiến cậu ta bị phun ướt cả người. Cậu ta nổi giận còn tôi thì vội vàng xin lỗi. Đang lộn xộn thì một phụ nhân tầm hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp đi vào, thấy thế liền véo tai cậu ta, lớn tiếng mắng: “Tổ Huy, lão nương vừa đi ra ngoài một chút mà bệnh nhân con cũng không trông được sao?”

Cậu bé kia cố gắng giãy ra, xuýt xoa sờ sờ lỗ tai, miệng thì hét: “Làm sao trách con được, cô ta tự phun hết thuốc ra đấy chứ! Hơn nữa con là hộ vệ của thiếu gia, tương lai nhất định sẽ vì thiếu gia vào sinh ra tử, bình thiên hạ, sao có thể đi chăm nom một nha đầu chứ?”

Cậu ta thấy vị phụ nhân thực sự nổi giận liền quay người chạy mất. Phụ nhân kia thở dài một hơi, quay lại nhìn thấy vẻ hoảng sợ của tôi thì cười xòa: “Mộc cô nương không bị bỏng chứ?”

Hai mẹ con này thật có sức sống a!

Bà thấy tôi đỡ dần sắc mặt thì cười dịu dàng, nói: “Thằng nhóc ấy là máu mủ duy nhất của lão nương, tên Tổ Huy. Tên này là do Tam gia đặt cho. Cha nó đã mất sớm, Tam gia và Hàn gia lại nuông chiều nó quá nên mới vô pháp vô thiên như vậy, Mộc cô nương đừng chê cười nha!”

Tôi lắc đầu đáp: “Xin hỏi nên xưng hô với đại nương thế nào?”

“Chồng ta họ Tạ, đứng hàng thứ ba. Ta vốn là thị tì của Tạ phu nhân đã từ trần, cô nương cứ gọi Tạ tam nương là được.” Tạ tam nương nhanh nhẹn giúp tôi tháo băng, thay thuốc rồi băng lại cẩn thận.

Mấy ngày tiếp, Hàn Tu Trúc không hề xuất hiện mà tôi cũng không có cơ hội được nhìn thấy chủ nhân mới của mình – Bạch Tam gia trong truyền thuyết. Tôi không tiện vận động, ngay cả đi vệ sinh cũng khó, thấy thật cảm thông cho Bích Oánh sáu năm không đi được. May mà có Tạ tam nương tỉ mỉ chăm sóc, đổi thuốc, đổ nước tiểu, tận tâm tận lực. Tôi vô cùng cảm kích, thật muốn lấy một ít châu báu ra tạ ơn bà, tiếc rằng tất cả đều bị vắt lại Vĩnh Bảo đường rồi, bây giờ ở đâu cũng không biết.

Thình thoảng thiếu niên tên Tạ Tổ Huy kia lại bị mẹ cậu bắt tôi đưa thuốc cho tôi, chẳng qua mỗi lần đến đều rất không tình nguyện. Tạ tam nương bắt Tổ Huy gọi tôi là Mộc cô nương nhưng cậu ta cho rằng ở Tây Phong Uyển lai lịch của mình lớn hơn tôi, đáng lẽ phải là cấp trên của tôi mới phải. Vậy nên mỗi lần Tạ tam nương không ở đó, Tổ Huy liền gọi tôi là Mộc nha đầu, tôi cũng chẳng thể nói gì bởi mỗi lần cậu ta gọi Mộc cô nương thì đều như đang nói “Bạc cô đầu”(4) vậy.

Tạ tam nương rất thích tán dóc lại hay pha trò, bà kể cho tôi biết, ngày hôm đó, Quả Nhĩ Nhân bị Hàn tiên sinh đánh bại, bị điểm vào ma huyết, cho nên tôi được ông đem về còn Bích Oánh lại được mang về Ngọc Bắc Trai. Tôi im lặng không nói gì, không biết đây là may mắn hay bất hạnh nữa. Tôi hỏi Tạ đại nương tình trạng của Bích Oánh, Tạ tam nương liền cười đáp: “Mộc cô nương yên tâm đi, Quả lão đầu kia tuy có vẻ hơi lạnh lùng nhưng lại vô cùng trung thành. Tứ gia thì lại suốt ngày không ở nhà, Oánh cô nương ở Ngọc Bắc Trai nhất định sẽ được ăn uống đầy đủ.”

Tôi không khỏi nhớ tới Nguyên Vũ, mặc dù hấn hại tôi không ít nhưng tôi nghĩ chắc hẳn bị người ta hấn hại nên mới thế. Lúc hỏi Tạ tam nương, sắc mặt bà chán nản, thở dài một hơi đáp: “Tiểu Vũ từ kia là con hiếu, anh tốt có tiếng trong sơn trang, thật đáng tiếc, nghe nói là chôn ở Tây Lâm. Mẹ cậu ta cũng coi như là lão nhân trong trang, muội muội cậu ta đã khóc đến chết đi sống lại rồi.”

Lòng tôi cũng rầu rĩ, về sau tôi lại nghe tin, vào ngày thứ hai tôi vào Tây Phong Uyển, Hòe An bị bệnh mà qua đời, chết rất nhanh mà lại rất lạ, không thể làm gì hơn là hỏa táng chôn vào Tây Lâm.

Bảy ngày nữa trôi qua, cuối cùng tôi cũng có thể xuống giường. Tạ tam nương sợ tôi mới khỏi bệnh, dễ nhiễm phong hàn nên khoác cho tôi một cái áo lông chồn thật dày, bên trong lại mặc thêm bao nhiêu là áo, khiến tôi mặc xong nhìn còn béo hơn cả bà thì mới đồng ý cho ra ngoài.

Tôi đạp tuyết từ từ đi tới trung đình, hôm nay ánh nắng tươi sáng, mai đỏ đã nở thơm ngát cả vườn, tuyết phủ trắng xóa, khung cảnh đẹp đến động lòng người. Trước đây toàn là tôi đứng bên ngoài Tây Phong Uyển giặt quần áo, vừa giặt vừa đếm những đoá mai vườn ra khỏi tường, chưa bao giờ nghĩ mình lại có cơ hội vào bên trong, được ngắm tỉ mỉ vườn mai xinh đẹp này, không khỏi ngậm ngẩn một lúc.

“Tam gia đã tới!” Giọng nói cung kính của Tạ tam nương khiến tôi tỉnh lại, tôi quay đầu lại liền ngã ra tại chỗ, chỉ thấy Hàn Tu Trúc đang một chiếc xe lăn, ngồi trên đó là một thiếu niên đang lẳng lẳng trong trời tuyết.

Những cánh mai đỏ bay lượn trong gió, thiếu niên đó vận bạch y như tuyết, thanh khiết không chút tỳ vết, tựa như minh châu tỏa sáng rực rỡ, tuy đang ngồi trên xe lăn nhưng phong thái hút người ấy vẫn không mấy may giảm sút.

Thiếu niên đó bình tĩnh liếc tôi một cái, tôi phục hồi lại tinh thần, cảm thấy mình hơi vô lễ, tôi liền tiến lên hành lễ.

Anh ta khẽ mỉm cười, nụ cười ấy khiến tôi có cảm giác như hoa nở trong sớm xuân, ánh trăng đêm Trung thu, nhã nhạc tấu lên bốn phía, tiền tước bay lượn, tôi thấy ba hồn bảy vía của mình đã lạc mất hơn nửa.

Nguyên Phi Bạch ra hiệu cho Hàn Tu Trúc đẩy xe tới bên bờ hồ Mạc Sầu, tôi hơi sững sờ bước theo. Hàn Tu Trúc nói: “Nha đầu, từ hôm nay, cô chính là người của Tây Phong Uyển, nhất định phải bảo vệ thiếu gia thật cẩn thận.”

Tôi gật đầu: “Đa tạ ơn cứu mạng của thiếu gia và Hàn tiên sinh, Mộc Căn nhất định sẽ dùng cả đời để báo đáp.”

Cho dù thế nào, cái ơn này, nhất định phải báo.

Trong lúc tôi còn đang ngẫm nghĩ xem vừa nãy nếu thêm “lấy cái chết” vào trước “báo đáp” thì có phải càng dễ mê lòng không thì thiếu niên tựa thân tiên kia, vừa nhìn mặt hồ gợn sóng nước, nhẹ nhàng nói: “Cô không cần cảm tạ ta, nếu hôm nay ta cứu cô thì cô phải tự hiểu rõ mệnh này đã là của ta, đến một ngày nào đó ắt sẽ đòi lại.”

Âm nhạc đột nhiên ngừng lại, hoa xuân lập tức rơi rụng, trăng thu quay về với mây, chim nhỏ cũng cạc cạc bay đi mất, chỉ còn tôi đứng đó chờ đợi nhìn thiếu niên kia không nói gì.

Cứ như vậy, sự kiện ruồi trâu đã kết thúc cuộc sống của tôi và Bích Oánh tại Đức Hình cư, hoàn toàn thay đổi con đường cách mạng của chúng tôi, bắt đầu quãng đời sống cùng với Nguyên Phi Bạch trong Tây Phong Uyển.

**_*_*_*_

(1) Trích Vô đề nhị thủ (I) – Tạc dạ tình thần tạc dạ phong của Lý Thương Ẩn.

Dịch nghĩa:

Thân ta không có đôi cánh phượng lông lấy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê đề cảm thông

Dịch thơ:

Thân nào cánh phượng bay muôn sắc

Tâm sẵn sừng tê điểm cảm thông

(nguồn thivien.net)

(2) binh bất yếm trá (Thành ngữ): chỉ việc trong đạo dùng binh có thể dùng mọi cách kể cả nói dối để giành phần thắng.

(3) Lưu Bị mượn Kinh Châu: Thời Tam Quốc Lưu Bị đóng quân ở Kinh Châu. Đất ấy là đất mượn của Đông Ngô, Chu Du vẫn có ý đòi lại mà Lưu Bị dấy dựa hẹn rằng khi nào lấy được Tây Xuyên thì trả. Ý câu này là mượn mà không trả.

(4) do cách phát âm gần giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Giác Xuân Chưa Buồn Thức

Hơn một tháng sau, vết thương của tôi đã lành hẳn. Công việc bây giờ cũng rất nhẹ nhàng, phải nói là vô cùng nhẹ nhàng thậm chí so với lời nói của Hàn Tu Trúc còn dễ hơn, chỉ cần trông coi vườn, chăm sóc hoa cỏ, còn nấu nước làm cơm là công việc của Tà tam nương, là người mới đến, tôi dĩ nhiên không thể tranh đoạt với người cũ.

Thường ngày tôi làm việc ở Hoán y phòng tuy có hơi khổ cực nhưng bên cạnh lại có thêm Bích Oánh, cả đám nha đầu túm tụm tán dóc với nhau, kể chuyện Đông gia thế này, Tây gia thế kia, một ngày trôi qua thật nhanh, bây giờ nhân hạ thế này lại có chút khó chịu. Tôi muốn đi thăm Bích Oánh nhưng Nguyên Phi Bạch cứ luôn nhân nhậm nói rằng, bây giờ phu nhân còn chưa lên kinh, nếu cô ra khỏi viện thì ta khó giữ được cái mạng này cho cô.

Ngoài dự đoán của tôi, Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc đều bận bịu hơn so với bất kể người nào trong uyển, mỗi ngày lại gặp gỡ hết tướng lĩnh này đến phụ tá kia, trong đám đó, có người thì quang minh chính đại mang thiệp tới xin gặp, có kẻ lại nhân lúc đêm tối để gặp mặt.

Sáng tinh mơ gà gáy, Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc đều thức dậy kiểm tra võ công của Tà Tổ Huy, qua giờ cơm tối, Nguyên Phi Bạch liền ngồi đọc sách. Thông thường tôi sẽ được yêu cầu đứng đó mài mực, còn Tà tam nương thì ngồi một bên thêu thùa may vá. Hình như Hàn Tu Trúc rất hài lòng với việc học võ công của Tà Tổ Huy thế nhưng bạn học Tổ Huy vừa nhìn thấy ba cái thứ thi thư, cảm họa thì đầu lại to ra.

Mùa xuân đã tới, Nguyên Phi Bạch bảo cậu ta làm một bài thơ liên quan đến mùa xuân, biết thơ văn của cậu ta tệ hại nên cho đề cũng rộng hơn. Thế mà tiểu tử kia lại mặt ừ mảy chau suốt một ngày, tôi ngó xem thì thấy trên tờ giấy trắng tinh có viết năm chữ: “Xuân bính khả thực dã.” (Bánh xuân có thể ăn)

Tôi cười thầm, đã buổi trưa rồi, tiểu tử này chắc chắn đang rất đói bụng. Trong lòng khẽ động, tôi bảo Tổ Huy: “Tổ Huy, cậu muốn đi ăn sao?”

“Tôi sắp chết đói đến nơi rồi, không hiểu tại sao Tam gia nhất định phải bắt tôi học cái trò viết thơ này?” Cậu ta nhăn nhó úp mặt xuống bàn, mụn trên mặt lộ ra càng rõ.

Tôi cười nói: “Thật ra làm một bài thơ về mùa xuân cũng không khó, tôi giúp cậu nhé?”

Tôi vốn định viết bài Xuân hiểu hoặc Xuân nhật của Chu Hi cho cậu ta nhưng rõ ràng là Nguyên Phi Bạch chỉ cần liếc mắt cũng biết đó không phải do cậu ta làm, vì vậy tôi liền đem bài thơ mình viết cho Tổ Huy:

Nhất dạ xuân phong quá

Thiên lý đào uyển phương

Phong sử nhật liên lý

La quần triêm lộ hương?

(Dịch nghĩa: Một đêm gió xuân qua

Hoa đào hương ngàn dặm

Gió lùa qua rèm cửa

Quần lụa thấm hương sương?)

Từ đó về sau, Tô Huy ý luôn vào tới trong vại thơ văn, bắt đầu nói tốt trước mặt chủ tử và mẹ cậu. Tạ tam nương đương nhiên đối với tôi càng thêm ân cần mà ánh mắt Nguyên Phi Bạch nhìn tôi ngày một lạnh lẽo, song lại bắt đầu để tôi hầu hạ anh ta ngâm thơ về tranh.

Đến tháng ba, sắc xuân tung bừng. Một sáng tinh mơ, mọi người trong Tây Phong Uyển đều bận rộn dọn dẹp.

Tôi hoàn thành công việc rất nhanh, đang định trả lời người đưa đồ thì một trận gió thổi qua khiến đồ trong tay rơi xuống đất. Ông chú kia còn nhanh hơn tôi, quay người lại nhặt lên, lúc trả lại cho tôi, ông ta hạ giọng bảo: “Tiểu nhân tên Trương Đức Mậu, là nội ứng mà Tổng nhị gia phân phó ở lại Tử viên, cô nương có khỏe không?” Ông ta móc ra một thẻ gỗ, bên trên có khắc hai câu thơ bảy chữ: “Yên tử lâu đông nhân lưu bích. Mộc căn hoa tây nguyệt cầm tử.”

Tên của mọi người trong tiểu ngũ nghĩa đều có trong đó, câu trước là Tống Minh Lỗi làm còn câu sau là do tôi làm. Ở lạc khoản là một chữ V, xung quanh khắc năm đóa hoa hồng do tôi đích thân thiết kế. Khi ấy Cẩm Tú còn cười bảo mấy đóa hoa hồng tôi vẽ nhìn như cây nấm.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, bộ dáng người này có thể nói là vô cùng phổ biến, nếu đặt giữa biển người thì chắc chắn không thể nhận ra được. Ông ta nói tiếp: “Lần trước ở Vinh Bảo đường không kịp cứu cô nương là tội của tiểu nhân. Tổng nhị gia sai tiểu nhân truyền lời với cô nương, Vu đại gia và tướng quân đã biết việc này, vốn cũng không còn vấn đề gì nữa nhưng bây giờ phu nhân đang nóng giận, xin hai vị cô nương trước hết cứ náu ở chỗ Tam gia, Tứ gia đã, chờ một thời gian nữa, ngài và Cẩm cô nương trở về sẽ nói rõ với cô.” Ông ta giả vờ đưa đồ cho tôi vừa nói: “Tổng nhị gia đặc biệt bảo muốn tiểu nhân nói lại với cô nương, phải vạn lần cẩn thận Bạch tam gia. Nếu cô nương có việc gấp cần gọi tiểu nhân chỉ cần đặt vật nào lên cây mai ngoài Tây Phong Uyển là được.”

“Có người tới, xin Mộc cô nương bảo trọng.” Ông ta khôi phục vẻ mặt nhỉnh bọ, nói: “Cô nương xem, các thứ đều đủ hết rồi, tiểu nhân xin phép đi trước.”

“Mộc nha đầu, sao cô đi chậm vậy!” Tô Huy không kiên nhẫn quay lại, bóp bóp vai, tôi vội vàng đáp lời, chạy tới phụ đem đồ đạc vào kho. Vừa bước vào vườn mai tôi đã nghe được một tiếng quát có phần quen thuộc, thì ra là Nguyên Phi Giác, không biết Bích Oánh thế nào rồi? Tôi lập tức chạy về phía trung đình, chỉ thấy hai thân ảnh một đỏ một trắng đang đánh nhau, một lát sau, cái bóng màu đỏ nhảy lùi lại, Nguyên Phi Bạch vận áo trắng ngồi trên xe lăn như trước, tay cầm một chiếc roi đen sẫm, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Sắc mặt Nguyên Phi Giác hơi trắng bệch, tay cầm cành cây mà hấn vẫn một mực nói là trường mâu, chỉ vào Nguyên Phi Bạch: “Tam què, mau đem Mộc nha đầu giao ra đây.”

Nguyên Phi Bạch hừ lạnh: “Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, cả ngày lại chạy tới chỗ ta muốn một nha đầu, người thật không có tiền đồ.”

Nguyên Phi Giác hùng hồn đáp: “Mộc nha đầu vốn là của ta, người và Hàn Tu Trúc lại dùng trá, điểm huyết của Quả Nhĩ Nhân mới đoạt được nàng đi, hôm nay ta phải dẫn nàng đi. Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, mau ra đây.” Nói đến đó hấn liền kích động quát rầm lên.

“Tứ gia, hôm nay luyện thể là đủ rồi, đừng quấy nhiễu Tam gia nữa, chúng ta quay về đi.” Quả Nhĩ Nhân nhìn mặt trời, mặt không chút cảm xúc.

“Không, hôm nay ta nhất định phải gặp Mộc nha đầu. Đề tại lão, tự nhiên lại đem một Oánh nha đầu về làm gì.” Hấn bướng bỉnh đáp, trong mắt có tia phiến muộn.

“Hừ, hôm đó chính người đi nhầm đường chạy tới Đông doanh, lại còn trách Quả Nhĩ Nhân? Suốt ngày chỉ biết có Mộc nha đầu, chẳng có chút tiến bộ nào, người không thấy xấu hổ sao? Truyền ra ngoài, vương tử của Đột Quyết lại sa vào nữ sắc, ta thân làm ca ca thấy mặt mặt thay người.” Nguyên Phi Bạch hừ lạnh mà sắc mặt của bạn học Nguyên Phi Giác cũng đã xanh như dưa muối.

Quả Nhĩ Nhân cũng lúng túng vô cùng, Hàn Tu Trúc ho một tiếng, hình như cũng cảm thấy lời của Nguyên Phi Bạch có phần hơi quá: “Sắc trời còn sớm, không bằng mời Quả tiên sinh và Tứ gia uống trà xong hãy đi.”

Nguyên Phi Giác bỗng giận dữ nói: “Đúng là do nha hoàn sinh ra mới thích đi cướp nha đầu nhà người ta, thật là miệng chó không phun được ngà voi.”

Mọi người đều biến sắc, tục ngữ đã nói rồi, đánh người chó và mặt, mắng người chó bêu riếu. Khuôn mặt của Nguyên Phi Giác đã lạnh tới cực điểm.

Tôi đang muốn đi ra khuyên Nguyên Phi Giác, không ngờ Nguyên Phi Bạch nói lại càng quá: “Do nha hoàn sinh ra thì làm sao, còn hơn cái loại ai cũng có thể làm chồng!”

Lúc tôi chạy tới, Nguyên Phi Giác đã hét lớn một tiếng rồi bỏ nhào tới, roi da của Nguyên Phi Bạch đã đập lên mặt Phi Giác, lưu lại một vết máu, nhưng hần như không có cảm giác mà lao tới đẩy Nguyên Phi Bạch ra khỏi xe lăn. Tôi hét lên, mà Hàn Tu Trúc và Quả Nhĩ Nhân lại không chút biến sắc, hai người họ tùm lại một chỗ. Tôi nghĩ Nguyên Phi Bạch đi đứng không tiện, nếu Nguyên Phi Giác cậy mạnh khiến anh ta bị thương thì làm thế nào?

Nguyên Phi Giác áp Nguyên Phi Bạch xuống, gờ tay định đánh. Tôi vội tiến tới đẩy Nguyên Phi Giác ngã ra đất: “Giác tứ gia, chuyện gì cũng phải bình tĩnh, là Hàn tiên sinh đã cứu tôi, còn Bích Oánh là do Quả tiên sinh cứu.”

Nguyên Phi Giác đang nổi nóng nào chịu nghe tôi nói, hần trở tay tát một cái. Tôi kêu đau một tiếng thì hần mới nhận ra tôi, ngừng tay lại. Mà tôi theo bản năng liền đẩy tay hần ra, Nguyên Phi Giác ngờ ngạc hỏi: “Mộc nha đầu, sau cô lại để hần đánh ta?”

Một người luyện võ lại trong cơn giận giữ mà tát mạnh một cái, đương nhiên đau vô cùng, khiến tôi rớt cả nước mắt. Tôi đang định mở miệng phân biện, không ngờ Nguyên Phi Giác lại dùng đầu ngón tay lau lên nước mắt của tôi, đau đớn nói tiếp: “Cô còn vì hần khóc thành thế này nữa?”

Tôi ghen lời đứng ngây ra đó, trí tưởng tượng phong phú của người này lại trật đường ray rồi.

Dưới mái hiên, Nguyên Phi Giác lại ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên: “Mộc nha đầu, cô đánh ta. Cô để Nguyên Phi Bạch đánh ta... Mộc nha đầu không cần ta nữa.” Tôi nghĩ hần ra, một thiếu niên cao to thế này lại ngồi dưới đất khóc hu hu, có chút không hay, có chút buồn cười, nhưng tuần tú như Nguyên Phi Giác lại làm người ta có chút đau lòng.

Bây giờ là tình huống kiểu gì vậy? Tôi bưng má trái sưng vù nhìn xung quanh. Mọi người có mặt đều nhủ chặt lông mày nhưng không thấy ai kinh ngạc. Tôi dần hiểu ra tại sao người người đều nói Nguyên Phi Giác nổi tiếng là thẳng ngốc trong thôn trang.

Quả Nhĩ Nhân rút cuộc không nhịn nổi nữa, trên trán đã nổi gân xanh, lão quát lớn: “Nước mắt nam nhi không dễ rơi, khóc suốt mướt như thế còn ra thể thống gì?” Sau đó bèn kéo Nguyên Phi Giác đứng dậy định đi. Nguyên Phi Giác khóc thút thít nhấc cây thương lên, hoàn toàn chẳng có tí xú khí độ của một vị thiếu gia nào, lại còn không ngừng quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt có uất ức, có hờn giận, còn có vô cùng không tình nguyện.

Tôi quay đầu lại thì thấy Hàn Tu Trúc đang đẩy xe lăn qua. Nguyên Phi Bạch giận dữ vịn vào xe nhảy lên, hoàn mỹ tựa như đại bàng giương cánh vậy. Tôi tiến tới: “Tam gia không sao... chứ!”

Thằng nhóc xấu xa này không những không biết cảm ơn, lại còn vung một roi, đẩy tôi ra xa hai bước, ánh mắt tràn đầy tia cảnh cáo sắc lạnh, sau đó được Hàn Tu Trúc đẩy đi.

Chỉ còn lại mình tôi đứng ở vườn mai, má trái sưng vù như đầu heo. Tổ Huy đi tới, thở dài một hơi, vỗ vỗ vai tôi, nhìn mặt tôi rồi nói: “Không sao, may mà tướng mạo cô vốn xấu xí nên bị đánh cũng không sao.” Nói xong liền ngửa mặt cười ha ha.

Ai da! Thằng nhóc chết tiệt!

Lời khích lệ này đúng là khiến người ta buồn bực mà!

Mấy ngày tiếp theo, tôi cứ mơ tới dáng vẻ quay đầu nhìn tôi mà roi lệ của Nguyên Phi Giác, mà Hàn Tu Trúc bắt đầu để tôi hầu hạ việc ăn uống thường ngày cho Phi Bạch. Chỉ là anh ta vẫn hờ hững với tôi như trước. Hừ, không để ý thì không để ý, đẹp trai thì giỏi lắm sao? Ai thích làm nha hoàn của anh chứ!

Tôi lén xin Hàn tiên sinh cho tôi tới Ngọc Bắc Trai thăm Bích Oánh. Tôi mượn cớ là sợ Giác Tứ gia trút giận lên Bích Oánh không ngờ ông ta lại đồng ý. Ông còn nói để Tổ Huy đưa tôi đi, có điều trước lúc trời tối phải trở về. Tôi nói, nếu thiếu gia không cho phép thì làm thế nào bây giờ?

Hàn tiên sinh mỉm cười nói: “Không sao. Tam gia đã quen ở một mình nên không biết cách an ủi nữ hài tử. Lão phu biết lần trước cô nương đã phải chịu uất ức, nhưng yên tâm, thiếu gia hiểu được tâm tư của cô đối với ngài.” Nói xong, ông ta liền sâu xa nhìn tôi cười.

Hả? Có ý gì? Tên tiểu tử Nguyên Phi Bạch thân tàn, chí tàn, tâm cũng tàn này hiểu lòng tôi thế nào? Ngoài Hàn Tu Trúc, ngay cả Tà tam nương cũng đưa tôi cho tôi rất nhiều quần áo mới, nói tôi thật may mắn, sắp được hầu hạ thiếu gia.

Thật kỳ quái, không phải tôi bị ép nên mới hầu hạ anh ta sao? Như lần trước, Tà Tổ Huy bị sỏi, tôi phải thay cậu ta canh toilet ở gian ngoài phòng Nguyên Phi Bạch, lúc nửa đêm còn phải hầu hạ anh ta đi vệ sinh. Một đêm này tôi đã được nghiệm ra, rằng cho dù là mỹ nhân tựa thiên tiên thì nước tiểu cũng vẫn thối như thế thôi.

Vậy.... lại còn muốn tôi hầu hạ anh ta nữa, chẳng lẽ về sau mỗi ngày tôi đều phải hầu hạ anh ta đi tiểu đêm?

Cho tới một ngày, Tổ Huy lén lút đưa cho tôi một quyển sách, bên trong là một bức đông cung đồ cực kỳ....

Thằng nhóc này muốn chết sao, không đọc sách đảng hoàng, mới vài tuổi đã dám xem cái thứ này. Tôi hung hăng véo lỗ tai cậu ta, tiếng kêu đau của cậu ta phải vang hết cả Tây Phong Uyển!

Lúc này tôi mới nhớ ra, trước đây đọc tiểu thuyết hoặc xem phim nhiều tập,... đêm đầu của những đứa con trai trong gia đình giàu có thời xưa đều do một nha đầu sạch sẽ tới chuẩn bị, mà nha đầu kia cũng sẽ thuận lợi trở thành thị thiếp....

Trời ạ! Không phải ý bọn họ là như vậy chứ? Nhưng Nguyên Phi Bạch vẫn chẳng thêm liếc tôi như trước, chắc là hài lòng với sự phục vụ của tôi chăng?

Thình thoảng tôi mới soi gương. Vu Phi Yến vẫn nói đầu tôi hơi lớn so với người, hình như có chút...

Vóc người còn chưa cao đầy mét sáu, thời đại này không có giày cao gót chính là một trong những việc khiến tôi tiếc nuối nhất.

Đôi mắt sáng ngời, có thần, tiếc là mắt lại một mí...

Mũi cũng không thẳng lắm, môi thì tạm được, đáng tiếc, vóc người thì... Ôi! Cứ như bàn giặt áo vậy!

Ai! Ngay cả Bích Oánh bệnh lâu năm mới khỏi vẫn còn thướt tha hơn tôi!

Nói ngắn gọn, tôi tuyệt đối không phải là mỹ nữ. Có điều ngẫm lại thì, chẳng qua chỉ là nha đầu khai phòng cho thiếu gia, chỉ cần là một xử nữ khỏe mạnh, thuần khiết là được. Với lại, một anh chàng đẹp trai như Nguyên Phi Bạch, chỉ sợ hạng tuyệt sắc như Cẩm Tú thì mới xứng, hơn nữa do luyện võ nhiều năm nên thân hình cũng có cơ bắp, ngoại trừ lúc nóng giận hay mắng mỏ tôi, hay lạnh lùng với tôi, đi đứng hơi bất tiện, mồm miệng lại hơi cay nghiệt thì tôi phải thừa nhận, anh ta là bạn đời lý tưởng, khiến người khác phải thêm nhỏ dãi.

Ôi! Tôi đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Sau đó tôi quyết định:

Tôi, Hoa Mộc Cẩn, làm người phải có phẩm giá!

Tôi, Hoa Mộc Cẩn, sẽ không phát sinh quan hệ gì với tên thiếu niên tâm lý có vấn đề này.

Tôi chọn một ngày trời trong nắng ấm lúc Nguyên Phi Bạch cực kỳ bận rộn, vừa sáng sớm đã bảo Tô Huy đánh xe đưa tôi tới Ngọc Bắc Trai. Lúc tới nơi, cậu ta sống chết không chịu vào, lý do là: “Người Đông Đình không vào chỗ của bọn Đột Quyết.”

Tôi nhìn theo bóng dáng đang vụt đi của cậu ta thăm nghĩ, thực ra là cậu sợ Nguyên Phi Giác nổi điên chứ gì.

Ra mở cửa là một người Đột Quyết, nhìn tôi đầy cảnh giác. Tôi tự giới thiệu, nói rõ lý do tới xong hắn liền trừng mắt nhìn tôi cả năm phút đồng hồ, sau đó dùng tiếng Đột Quyết kích động gọi một tiếng về phía sau, cửa mở ra, tôi được đưa vào trong. Vừa bước qua cửa, tôi thấy rất nhiều người đi ra, có người Hán, có người Đột Quyết, tất cả đều cung kính nhưng lại dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn tôi. Tên nhóc mở cửa cho tôi dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn nói: “Tứ gia còn đang tập luyện, mời cô nương tới phòng khách uống trà.”

Tôi đi theo hắn mới phát hiện kết cấu của Ngọc Bắc Trai rộng lớn hơn Tây Phong Uyển rất nhiều, cách một bức tường cao, bên trong hình như có thiên quân vạn mã đang hò hét, cánh cửa khép hờ, tôi liền đi qua ngắm nghía, chỉ thấy một mảnh đất trống, có khoảng mười người đang vây đánh một thiếu niên. Thiếu niên kia tóc đỏ buộc cao, thân mặc giáp đen, sắc mặt tiêu điều, chính là Nguyên Phi Giác. Đứng trên đài cao là Quả Nhĩ Nhân cũng mặc áo giáp đen, đang không ngừng quát thét bằng tiếng Đột Quyết. Mười người kia tuân theo khẩu lệnh của Quả Nhĩ Nhân, thay đổi góc độ tấn công. Nguyên Phi Giác một mình đấu với hai người, không có chút sợ hãi nào, ngược lại có mấy người bị hắn đánh ngã.

Tôi chưa bao giờ thấy Nguyên Phi Giác có ánh mắt lạnh băng, vẻ mặt tàn bạo như lúc này, trái tim không khỏi run rẩy.

Khi tới phòng khách, có người dâng trà Bích loa xuân, thêm một ít điểm tâm. Tôi đợi một lúc lâu, một canh giờ đã qua, ăn hết hai đĩa điểm tâm, đi tiểu hai lần, đi nặng một lần. Đúng lúc tôi đang gật gù muốn ngủ thì rốt cục cũng gặp được một vị mỹ nhân. Người này toàn thân lụa là, đeo vàng đeo bạc, chính là Bích Oánh. Chúng tôi kích động ôm nhau hồi lâu, rốt cuộc một ca nước mắt. Tôi vén tóc mái của nàng, tỉ mỉ quan sát vết sẹo lưu lại lúc ở Vinh Bảo đường. Tôi vừa khóc vừa mắng nàng ngốc, nàng chỉ vừa cười vừa rơi lệ, bảo cứ tưởng đời này sẽ không còn được gặp tôi nữa. Tạ tam nương nói không sai, Bích Oánh có vẻ cũng không tệ, Quả Nhĩ Nhân đối với nàng mười phần trọng đãi, Ngọc Bắc Trai từ trên xuống dưới đều rất tốt với nàng. Ngay cả Giác Tứ gia cũng không hề to gọi nhỏ với nàng, có điều hay hỏi thăm nàng chuyện của tôi. Nghe vậy, tôi không khỏi nhớ tới người đó hôm nay, nàng kéo tay tôi, cười bảo: “Lần trước thiếu gia từ Tây Phong Uyển trở về thì ốm suốt mấy ngày nay. May là muội tới, nếu không bọn tỷ cũng không biết làm thế nào.”

Bích Oánh thông thuộc dẫn tôi tới ven một cái hồ nhân tạo hình trăng khuyết. Nàng nói cho tôi biết, hồ này vốn được gọi là Nguyệt Nha Loan, thiếu gia lại cương quyết bắt đổi thành Mộc Cẩn Loan, nàng chỉ vào một bóng đỏ phía xa, bảo: “Xem kia, thiếu gia vì đón muội tới đã chuẩn bị mất cả buổi.”

Tôi ngây ra, hàng dương liễu bên bờ Mộc Cẩn Loan nhẹ phất phơ trong gió xuân, lá lướt trên mặt nước, một thiếu niên tóc đỏ, mũ ngọc áo gấm, thắt lưng đeo ngọc bội hoa văn chim hạc, tôn lên dáng người vững chắc trong nắng gió, một tay để sau lưng, một tay cầm một tập thơ, mắt nhìn chăm chăm lên gốc liễu trước mặt, ánh mắt mông lung như thi sĩ, ống tay áo bào rộng thùng thình tung bay trong gió, sau đó hắn quay đầu lại, thông thả gọi: “Mộc nha đầu, tới đây.”

Tôi thừa nhận, dáng vẻ lạnh lùng này của hắn nhìn rất khá, cơ bản là phù hợp với hình tượng mỹ nam từ “uyển chuyển như rồng, nhẹ tựa chim hồng”(1), nhưng lại xuất hiện một nét bút hồng trong bức tranh này, đó chính là tập thơ trong tay hắn.

Tôi nhin cười, biết hắn cố ý tạo hình thế này để hấp dẫn tôi, lòng cũng không giận tôi nữa thì cũng thấy yên tâm. Tôi chậm rãi bước qua đó, nghiêm túc thi lễ: “Giác thiếu gia tốt lành.”

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Cô tới làm gì, không phải đang bận bịu chăm sóc tên thiếu gia què kia sao?”

Ui cha! Bình dấm này lớn quá, tôi cười nói: “Lần trước làm Giác Tứ gia mất hứng, lòng Mộc Cẩn vẫn bất an nên mới tới thăm thiếu gia.”

Hắn ngoảnh đầu đi, cười lạnh: “Bản thiếu gia chỉ yêu giang sơn, tất nhiên sẽ không bị một nữ nhân làm tổn thương.”

Được! Rất có phong phạm của bậc vương giả, nhất định là hắn lại bị Quả Nhĩ Nhân tẩy não rồi. Tôi đợi hắn nói tiếp nhưng hắn lại thản nhiên ngồi trên hòn đá Thái Hồ, duy trì vẻ ngoài đẹp trai, chẳng nói gì nữa. Nhất thời, tôi không nghĩ ra nên nói gì, không thể làm gì khác là gãi gãi đầu, hỏi: “Nếu thiếu gia không có việc gì, vậy Mộc Căn xin phép về trước.”

Vừa mới xoay người, một vòng tay đã ôm lấy tôi: “Đừng đi, Mộc nha đầu, đừng đi.”

Lòng tôi buông lỏng, nghiêng mặt sang bên cạnh, môi vô tình lướt qua gương mặt hắn, tìm chột kinh hoàng, mà trong mắt hắn lại hiện lên một tia kinh ngạc lẫn vui mừng, dịu dàng nói: “Mộc nha đầu, ta biết lòng nàng không bỏ được ta, nhất định sẽ tới thăm ta, nàng, nàng đừng đi.”

Một góc trong tim tôi bỗng trở nên mềm mại lạ thường, tôi thấp giọng nói: “Tôi không đi, Tứ gia buông tay ra đã.”

Đôi mắt màu rượu của hắn nhìn chằm chằm vào tôi, theo lời tôi, từ từ thả tay ra.

Mặt tôi nóng ran lên: “Hôm nay tới, tôi còn đem theo thứ này cho thiếu gia.”

Tôi kéo hắn ngồi lại trên phiến đá rồi móc ra một tập thơ từ trong áo, đó là những bài thơ của những danh gia thời Tống, Đường mà tôi thích nhất, có điều đã được đặc biệt soạn lại.

Quả nhiên hắn có vẻ không hứng thú lắm nhưng nể mặt tôi mới miễn cưỡng mỉm cười. Tôi kéo tay hắn rồi khẽ vuốt lên những trang giấy đầy lỗ chấm, sau đó đọc từng chữ cho hắn nghe:

“Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ

Cánh xuy lạc, tình như vũ

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ

Phượng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đẳng hoá lan san xứ.” (2)

Đây là bài Thanh ngọc án của Tân Khí Tật mà tôi thích nhất, có điều là bản chữ nổi do tôi biên soạn, ánh mắt của hắn ban đầu là nghi hoặc sau đó có chút lạnh lẽo cùng tức giận.

Tôi vẫn cười nhu hòa như trước, nắm chặt tay hắn, nhẹ nhàng đọc lại từng chữ từng chữ. Ánh mắt của hắn dần dịu xuống, sau lại càng thêm sáng ngời. Hắn nhìn ta, vừa kích động lại vừa vui mừng.

Lúc này, tôi mới nhẹ nhõm trở lại, lòng thật vui mừng vì tình huống còn tốt hơn nhiều so với dự liệu, hắn không những không tức giận mà còn tiếp nhận sự giúp đỡ của tôi.

Khi tôi đọc xong Thanh ngọc án, hắn nắm lấy tay tôi, ngây ngốc nói: “Mộc nha đầu, bài từ(3) này hay quá, là nàng làm sao..”

Tôi không gạt đầu cũng chẳng lắc, trước mặt một đũa nhỏ ngâm thơ, thật thà như vậy, tôi không thể nói dối nổi, chỉ đành cười không nói. Hắn lại vuốt lên tập thơ một hồi, đọc một lúc rồi nói: “Mộc nha đầu, nàng thật thông minh, nghĩ được biện pháp hay như vậy. Thảo nào Quả Nhĩ Nhân vẫn thường khen nàng nhanh trí xảo trá, lòng dạ thâm sâu, miệng nam mô bụng bỏ dao găm(4)...”

Hử?! Ngài đang khen tôi, khẳng định là không sai, nhưng Quả Nhĩ Nhân kia hắn là đang mắng tôi!

Hắn lẩm bẩm nói tiếp: “Bài từ này nói thật đúng, có một người khiến người ta phải một mực tìm kiếm, gấp đến độ ăn không ngon, ngủ không yên, ngay cả lúc luyện võ cũng thất thần, thực ra người ấy lại ở ngay bên cạnh, vừa quay đầu là nhìn thấy. Ta hiểu rồi, nàng chính là người ta vẫn luôn tìm kiếm, Mộc nha đầu, thì ra nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta.”

Tôi ngẩng đầu đón lấy ánh mắt sáng ngời ấy, Nguyên Phi Giác này thật thông minh, thoáng cái đã hiểu ra rồi, nếu có một ngày, hẳn có thể giống tôi, nhìn thấy hết thầy cảnh đẹp nhân gian thì thật tốt!

Tôi còn đang suy nghĩ thì hắn đã vui vẻ đứng dậy, trình trọng đặt tập thơ tôi tặng vào trong ngực áo rồi kéo tay tôi, nói: “Mộc nha đầu, ta thích vật nàng tặng ta, ta cũng tặng lại nàng một vật.”

Không đợi tôi đáp lời, hắn đã kéo tôi đứng dậy chạy vụt đi. Mới đầu tôi còn có thể theo kịp, về sau hắn chạy càng lúc càng nhanh, kéo theo tôi cứ như đang kéo theo một con búp bê vải vậy.

Cuối cùng hắn cũng chịu dừng lại, tôi chỉ thấy như có mấy con chim nhỏ đang bay loạn trước mắt, nếu không có hắn đỡ thì đã ngã thẳng xuống đất rồi. Hải đánh rơi mất một chiếc, búi tóc được chải tỉ mỉ đã sớm xõ tung, tôi dứt khoát xõ thẳng tóc ra sau đó tết bím đơn giản. Bỗng nhiên, một cánh hoa màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống tay tôi giống như muốn bắt chuyện vậy, thơm quá, tôi từ từ đứng thẳng dậy, lập tức bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn...

Chúng tôi đang đứng trong một cánh rừng hoa anh đào, rất nhiều cành đào đang nở hoa, một trận mưa hoa đỏ rực lắng đọng hạ xuống trong không trung, làn gió khẽ vuốt lên má tôi, mang theo hương thơm của hoa đào, chim chóc hót ríu rít trên cành, vài con sóc nhỏ từ trên những cành cao, hiếu kỳ nhìn xuống chúng tôi.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên tóc đỏ kia đứng trong mưa hoa, nụ cười rạng rỡ: “Mộc nha đầu, ta vẫn nhớ, dưới tán cây gọi là anh đào này, nàng đã nói tên nàng cho ta biết, đúng không?”

Tôi ngây ra, thật không ngờ Nguyên Phi Giác mất kém như vậy lại là cao thủ lăng mạn...

Tôi ngơ ngẩn nghiêng đầu, thấy gương mặt tuấn tú càng lúc càng gần, bỗng nhiên, hắn biến sắc, quát to một tiếng: “Đi ra.”

Tôi nhìn xung quanh, làm gì có ai?

Sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, quay sang đá mạnh vào gốc anh đào lớn nhất. Cây anh đào mà mấy người còn ôm không hết kia bắt đầu lay động dữ dội kèm theo một trận mưa hoa. Mười thiếu niên lạnh lẽo nhảy xuống dọa tôi một trận, theo bản năng trốn vào sau lưng Nguyên Phi Giác, lúc nhìn lại, thì ra đều là tôi tớ trong Ngọc Bắc Trai, trong đó còn có A Mễ Nhĩ đã mở cửa cho tôi khi này.

Nguyên Phi Giác khoanh tay trước ngực, vẻ mặt giận dữ: “Các người lên lút đi theo ta làm gì?”

A Mễ Nhĩ vỗ nhẹ lên áo, cười hi hi dùng tiếng Đột Quyết nói một câu, mấy thiếu niên đứng phía sau nháy mắt với nhau, lặp lại câu này. Khuôn mặt của Nguyên Phi Giác lập tức xám lại, rống lên hai câu bằng tiếng Đột Quyết, đám thiếu niên kia liền cười vang chạy mất.

Tôi tò mò hỏi Nguyên Phi Giác xem bọn họ đã nói những gì nhưng mặt hắn lại đỏ lên, tránh ánh mắt của tôi, ấp úng không nói ra lời.

Rất nhiều năm sau đó, tôi mới biết, khi đó A Mễ Nhĩ đã nói: thiếu gia, cần gì phiền phức như vậy, không bằng trực tiếp đem Mộc nha đầu kia lên giường là được.

Thế là màn thô lộ đầu tiên của bạn học Nguyên Phi Giác đã bị đám tướng soái tinh anh của hắn phá hỏng như vậy.

Lúc ra khỏi Ngọc Bắc Trai, Bích Oánh liền đưa cho tôi một hộp gỗ. Tôi mở ra nhìn, chính là thanh chủy thủ “Thù tình” mà Vu Phi Yến đã tặng. Nàng mỉm cười, ghé tai tôi nói thầm, Trương Đức Mậu kia thật không đơn giản, đã trộm về hết những tài vật mà phu nhân cướp đi. Tôi hỏi xin một ít ngân phiếu, định dùng để tạ ơn Tạ tam nương mà Tổ Huy vừa thấy Bích Oánh liền đỏ mặt tía tai một hồi.

Dọc đường về, tâm trí tôi tràn ngập nụ cười của thiếu niên tóc đỏ trong làn mưa hoa anh đào. Tổ Huy đang ngồi phía trước đánh xe đột nhiên quay đầu lại, nhìn tôi nói: “Đừng cười nữa, nhìn như đồ hám trai ấy, Tam gia không thích cô ở cùng một chỗ với Giác thiếu gia đâu.”

Tôi kỳ quái hỏi Tổ Huy, vì sao, chắc không phải là hắn thích tôi chứ? Tổ Huy nghiêm mặt đáp: “Tam gia và Tứ gia tuy không phải cùng mẹ sinh ra nhưng Tứ gia vẫn là đệ đệ của ngài, về sau Tam gia kế thừa sự nghiệp của Nguyên gia, tuyệt đối sẽ không để một tỷ nữ nhỏ làm em dâu.”

Lời của Tổ Huy thật như ngọn đèn vụt sáng trong đêm tối, tôi chợt nhớ tới ngày đó Nguyên Phi Giác tới náo loạn ở Tây Phong Uyển, tuy Nguyên Phi Bạch nói năng nghiêm khắc nhưng mỗi câu đều là lời mà một người anh cả nên nói.

Nguyên Phi Bạch là một người cực kỳ ân cần, tâm tư lại vô cùng thông tuệ. Năm đó, anh ta gặp phải sự kiện “ngoài ý muốn” kia mới chỉ có mười tuổi, mẹ ruột lại đột ngột qua đời, từ thế chúng tinh phùng nguyệt(5) lại sa sút tới mức bên người chỉ có ba người hầu: Hàn Tu Trúc, mẹ con Tạ tam nương, vậy nên lòng dễ phòng mới nặng như vậy, tâm sâu tựa bể.

Tôi tin rằng một Nguyên Phi Giác đơn thuần nhưng nhiệt tình, hoạt bát đã mang đến rất nhiều niềm vui cho thời thơ ấu tịch mịch của anh ta, thật ra hẳn anh ta rất yêu thương đệ đệ này đi!

Nếu Quả Nhĩ Nhân cho rằng tôi nhanh nhạy, giả dối, tâm cơ thâm trầm, khẩu phật tâm xà thì hẳn Hàn Tu Trúc và Nguyên Phi Bạch cũng có thể nghĩ như vậy. Đây chính là lí do vì sao anh ta nhất định phải để Hàn Tu Trúc mang tôi về Tây Phong Uyển. Cho nên Tổ Huy càng nói tốt cho tôi thì Nguyên Phi Bạch càng cho rằng tôi có ý đồ lung lạc những người xung quanh, mà tôi đối với anh ta tốt, anh ta sẽ cho rằng tôi hoặc tiểu ngu ngốc tâm cơ rất sâu, có mưu đồ nào đó.

Vậy thì anh ta muốn sắp xếp cho tôi trở thành nha đầu khai bao rút cuộc là để khống chế tiểu ngũ nghĩa hay là để chia rẽ tôi và Nguyên Phi Giác?

Tôi không nhìn được run bắn cả người, lùi về trong xe.

Tôi rầu rĩ trở về phòng, đẩy cửa bước vào rồi gục xuống giường chẳng muốn dậy nữa. Bỗng nhiên có cảm giác hình như trong phòng còn một người nữa, tôi bất giác mò lấy thanh Thủ tình, một bóng người di chuyển tới bên giường, tôi nghiêng mạnh người, rút Thủ tình ra. Bóng sáng lóe lên trong đêm tối, một người vận áo trắng trên mặt mang mặt nạ trắng đang đứng trước bàn sách lật xem thơ văn của tôi, chính là người áo trắng đã tấn công tôi ở Tây Lâm ngày ấy. Tôi sợ hết hồn, vừa hét lên vừa chạy ra ngoài. Không may, bên ngoài lại là đêm đen, trăng mờ gió cao thích hợp để giết người, tôi sợ hãi vô cùng, theo bản năng chạy tới Thường Tâm các của Nguyên Phi Bạch.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ánh đèn ở Thường Tâm các, tôi chẳng suy nghĩ gì đã chạy vọt vào chỉ thấy bên trong hơi nóng bốc hầm hập, khói trắng mù mịt, Nguyên Phi Bạch vừa mới tắm xong, anh ta chống gậy đứng đó, khó chịu nhìn tôi: “Cô hô to gọi nhỏ cái gì vậy?”

Đầu anh ta còn chưa búi lên, tóc xổ ra trên vai vừa như ô ngọc đỏ xuống lại như loại gấm đen tốt nhất khế buồng sau lưng, trên người chỉ khoác một chiếc áo tơ tằm màu trắng, trước ngực có hai điểm phấn hồng như có như không, gương mặt trắng xanh ở trong hơi nước lại hơi nhuộm màu đỏ như được bôi son, thật là cực phẩm nhân gian. ...

Đáng tiếc, giờ phút này, tính mạng của tôi vẫn quan trọng hơn nhiều, tôi bỏ nhào về phía Nguyên Phi Bạch, anh ta nghi ngờ nhìn tôi, tránh sang, tôi té nhào xuống đất nhưng rất nhanh đã bò dậy, tiếp tục bám lấy chân anh ta, điên cuồng kêu cứu: “Tam gia, ngài mau cứu tôi, tên sát thủ mang mặt nạ trắng ở Tây Lâm đó muốn giết tôi. ...”

Tôi nhất định là sợ đến vỡ tim rồi, cứ liều mạng ôm lấy chân Nguyên Phi Bạch như bạch tuộc làm anh ta không làm sao thoát ra được.

“Cô mau buông tay. ...!” Giọng nói giận dữ của Nguyên Phi Bạch từ trên truyền xuống: “Cô, cô thật không biết liêm sỉ. ...!” Lúc này tôi mới phát hiện áo trên người anh ta đã bị tôi kéo loạn cả lên, ngực áo phanh cả ra, xuân sắc trên người, càng chết người là cái quần rộng thùng thình kia cũng bị tôi kéo rách xuống. Vậy là đêm đó, toàn thân Nguyên Phi Bạch đã lộ ra hết trước mắt tôi. ...

Oa! Thật là lớn. ...

Oa! Hình như còn có phản ứng nữa. ...

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, lên nhìn sắc mặt Nguyên Phi Bạch. Anh ta vừa tức giận vừa lúng túng, khuôn mặt anh tuần đo bùng, đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy lửa giận trừng trừng nhìn tôi. Anh ta giờ gậy lên, lúc này tôi mới đáp cửa bỏ chạy, theo sau là một đồng chậu gỗ, khăn mặt, xà phòng, ghé ngồi.. ui, cuối cùng, ngay cả bồn tắm cùng bàn nước cũng bị ném ra.

Ngày kế tiếp, Tạ tam nương và Hàn Tu Trúc tiến hành nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc vừa mang ý khuyên răn, nói cái gì mà, lòng ngưỡng mộ của tôi đối với thiếu gia là có thể lí giải, nhưng cũng phải cho thiếu gia chuẩn bị tâm lý đầy đủ thì mới có thể để ngài sủng hạnh tôi, cứ như tôi là nữ sắc ma vậy. Tôi luôn miệng giải thích lại còn thề thốt hết lời, bọn họ mới nửa tin nửa ngờ mà rời đi.

Song, có một cái gọi là chuyện tốt không ra tới cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm. Không tới ba ngày, trên dưới Tử Tê sơn trang đều truyền tin rằng tôi ngập ngừng sắc đẹp của Nguyên Phi Bạch, xông vào phòng tắm muốn phi lễ, sau đó tin đồn lan ra khắp thành Tây An, về sau ngay cả kinh thành cũng xôn xao chuyện này. Thế là danh tiếng của Nguyên Phi Bạch lan xa, được giang hồ xưng tụng là Đạp Tuyết công tử.

Tây Phong Uyển càng lúc càng có nhiều hái hoa đạo tặc lui tới khiến không trung Tây Phong Uyển vô cùng náo nhiệt. Thường ngày vẫn có vài trận kịch chiến giữa những hiệp sĩ tự nguyện tới hoặc môn khách của Nguyên Phi Bạch với mấy tên hái hoa tặc kia.

Mà Nguyên Phi Giác giữ đúng nguyên tắc: “kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu”, dưới sự đồng ý lặng lẽ của Quả Nhĩ Nhân, bắt đầu nhiệt tình giúp đỡ mấy tên hái hoa tặc này tiến công vào Tây Phong Uyển. Đến tận khi một vài tên hái hoa tặc tự động chuyển mục tiêu thành chính hãn thì hãn mới gia nhập vào hàng ngũ chống bạo động của Nguyên Phi Bạch. Có điều, khác với chính sách khuyến lui của Nguyên Phi Bạch, phàm là tặc nhân bước Ngọc Bắc Trai hãn phải chết không toàn thây, có đi mà không có về. Nhưng bất luận thế nào, trong dân gian bắt đầu lan truyền câu nói: “Tàn Xuyên song bích, đạp tuyết phi ngọc.”(6)

Tôi nghi ngờ tất cả những việc này đều do Tổ Huy bày mưu, bởi vì ngày hôm đó chính cậu ta đứng ở cửa, nửa cười nửa không nhìn tôi và một đồng đồ đặc bị quăng ra khỏi Thường Tâm các. Nói chung là về sau không còn ai đề cập với tôi về chuyện hầu hạ thiếu gia gì nữa, ngoại trừ mỗi lần Tổ Huy chuẩn bị đồ cho Nguyên Phi Bạch tắm lại nghiêm mặt chạy tới nói cho tôi biết thời gian cụ thể cùng địa điểm tắm rửa của anh ta, sau đó liền cười lớn, nghênh ngang đi khỏi. Thằng nhóc xấu xa!

Tầm ảnh hưởng của sự kiện này thực sự vượt xa khỏi dự liệu của tôi. Thế nên, rất nhiều năm về sau, khi tôi đã đứng ở đỉnh cao quyền lực, đám kẻ thù chính trị vẫn thường lấy cái chuyện đáng ghét này làm đề tài viết văn nhằm công kích.

Còn có vài người thích ngồi lê đôi mịch lấy chuyện cũ của tôi viết thành tiểu thuyết điểm tình bán rất chạy, nhân vật chính lấy tôi làm nguyên mẫu, kể rằng, có một nha hoàn thềm thượng sắc đẹp của thiếu gia, nhân lúc thiếu gia tắm rửa thì định quyến rũ. Về sau nàng ta bỏ trốn theo trai, đứng núi này trông núi nọ, vứt bỏ thiếu gia, lấy một quý công tử người Đột Quyết rồi lại âm thầm cầu kết với thương nhân Đại Lý, cuối cùng chết ở nơi đất khách quê người.

Còn vị thiếu gia si tình kia, sau khi bị vứt bỏ liền tình ngộ, nỗ lực đọc sách, thi đỗ trạng nguyên, lấy được công chúa, áo gấm về làng. Còn tên thương nhân nước Đại Lý lấy về một đồng nữ nhân, về sau do miệt mài quá độ, chết tại nhà. Vị quý công tử người Đột Quyết kia từ khi gia cảnh sa sút liền lĩnh

ngộ được “thế sự vô thường”, xuất gia làm hòa thượng, viết nên một tác phẩm có giá trị rất lớn nhằm cảnh giới người đời, ngôn từ mỹ lệ, miêu tả phóng khoáng, vị trí có thể so sánh với Kim Bình Mai của hiện đại, thúc đẩy sự phát triển của các ngành làm giấy, in ấn, sản xuất bút mực đồng thời cho ra đời phong trào phục hưng văn hóa.

**_*_*_*_*_*

(1) Uyển chuyển như rồng, nhẹ tựa chim hồng – Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long: trích trong Lạc Thần phú của Tào Thục.

(2) Thanh ngọc án – Tân Khí Tật

Dịch thơ (nguồn thivien.net)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rừng như mưa, sao rục rờ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn lượt,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Bài thơ này được viết về đêm Nguyên Tiêu, giữa Hàng Châu phồn hoa thời Nam Tống, pháo hoa được phóng lên giữa trời đêm, rục rờ như ngàn hoa giữa đêm, trong nháy mắt lại tan biến như ánh sao rơi. Trên đường phố, đàn nhạc rộn rã, đèn màu tranh nhau khoe sắc, du khách vui vẻ nhộn nhịp, cả ánh trăng cũng như đang say mê cảnh đêm hoa lệ này. Các tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc ngày thường khuê môn bất xuất cũng cùng nhau đi xem náo nhiệt, y phục lộng lẫy, oanh thanh yến ngữ, nhưng người thi nhân muốn tìm lại mãi không thấy, bất chợt quay đầu lại, người đang đứng tại một góc vắng lặng dưới ánh lửa tàn.

(3) từ: Một thể thơ cách luật của Trung Quốc xuất hiện vào đời Đường, phát triển mạnh ở đời Tống, có số chữ trong bài cố định, câu dài câu ngắn và phối hợp chặt chẽ với âm nhạc. Từ ở thời kỳ đầu và thơ chưa có ranh giới rõ ràng, đến cuối đời Đường mới thành một thể loại độc lập mang đầy đủ những đặc điểm trên. Từ khác thơ Nhạc phủ ở cách luật nghiêm ngặt, khác thơ Đường luật ở chỗ câu dài câu ngắn, khác thơ cổ phong tạp ngôn ở cách luật nghiêm ngặt và số chữ cố định.

(4) miệng nam mô, bụng bồ dao găm: nguyên văn là 口蜜腹劍 – khẩu mật phúc kiếm

(5) chúng tinh phùng nguyệt: sao vây quanh trăng. Ý nói lúc nào cũng được mọi người vây lấy xum xoe, như mình là cái rốn của vũ trụ.

(6) Đạp Tuyết là chỉ Phi Bạch, Phi Ngọc là chỉ Phi Giác, chữ Giác trong Phi Giác cũng nghĩa là ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thanh Minh Lát Phát Mưa Bay

Sự kiện “hái hoa tặc” gây xôn xao cuối cùng cũng dần dần lắng xuống.

Trong khoảng thời gian này, Tống Minh Lỗi không ngừng sai Trương Đức Mậu truyền tin về, bảo tôi tuyệt đối không được nhúng tay vào vụ việc hái hoa tặc lần này, sợ tôi bị liên lụy. Thực ra huynh ấy lo lắng hơi thừa, bởi vì từ sau sự kiện ở nhà tắm Nguyên Phi Bạch tránh tôi cứ như phòng ôn dịch vậy. Tôi bị giữ trong căn phòng nhỏ ở Tây Phong Uyển. Anh ta không cho phép bất cứ kẻ nào gặp mặt tôi. Ngay cả Bích Oánh, tên thất thường này cũng

không cho tôi gặp.

Tôi bảo Trương Đức Mậu điều tra về gã mặc áo trắng kia. Ông ta thừa lại rằng, lực lượng mật thám của Đại Lý và U Minh giáo trong Tử Tê son trang ngang ngửa nhau, muốn điều tra rõ phải mất chút thời gian, bảo tôi không cần lo lắng, Vu Phi Yến đã thắng trận về triều mà Tống Minh Lỗi cũng đang gấp rút trở về.

Thanh minh lát phát mưa phùn

Khách đi đường thấm nỗi buồn xót xa(1)

Nguyên Phi Bạch muốn đi tế mộ mẫu thân đúng lúc Tô Huy ăn nhầm đồ hỏng nên bị đau bụng, nằm trên giường rên hừ hừ, Tạ tam nương phải ở lại uyển chăm sóc cậu ta. Thành ra, cuối cùng tôi cũng được thả ra ngoài.

Dọc đường đi, tôi hưng phấn vén rèm quan sát cảnh vật bên ngoài, vừa lúc quay lại thì thấy Nguyên Phi Bạch toàn thân vận đồ trắng, thần sắc lạnh nhạt, cũng chẳng thèm để ý đến tôi.

Tôi thầm nghĩ, hôm nay là ngày dỡ của mẫu thân anh ta, lẽ ra Nguyên Hầu gia cũng phải đến mới phải. Thế nhưng lần này lại chỉ có mình anh ta cùng hai người hầu cận, lại còn thêm một nha đầu háo sắc là tôi đây nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi buồn rầu.

Người đánh xe là một anh chàng eo gấu lưng hổ, tướng mạo đường đường. Tôi đã từng thấy anh ta trong đám lực lượng chống hái hoa tặc, là một môn khách của Nguyên Phi Bạch, hình như tên là Vi Hổ.

Chúng tôi đi rất lâu mới tới một nấm mộ lẻ loi nằm sau núi. Tôi không thể tin nổi, đường đường là phần mộ của một vị nhất phẩm cáo mệnh phu nhân mà lại thế lương đến nương ấy, thậm chí còn không được đưa vào khu mộ tổ của Nguyên gia. Chẳng lẽ đây chỉ là mộ chôn quần áo và di vật của Tạ phu nhân.

Thấp hương xong, tôi, Hàn Tu Trúc tiên sinh và Vi Hổ đều bước ra xa, chỉ để lại một mình Nguyên Phi Bạch ngồi trên xe lăn ở đó tán gẫu cùng với mẫu thân.

Một lúc sau, trên đường chúng tôi xuống núi, xe ngựa đột nhiên rung mạnh rồi dừng lại. Vi Hổ đứng ngoài xe, cung kính thưa: “Tam gia, xe bị mắc kẹt. Không bằng mời Tam gia tới quán trà phía trước nghỉ ngơi một lúc. Một chốc là tiểu nhân sẽ sửa xong.”

Tôi nhảy xuống trước, duỗi tay định đỡ Nguyên Phi Bạch xuống xe, không ngờ anh ta lại né ra, không thèm để ý tới tôi mà vịn vào người Vi Hổ để xuống.

Ai nha! Sao tiểu tử này lại thù dai quá vậy!

Chúng tôi kêu một bình Bích loa xuân. Tiểu nhị kia còn chịu khó mang lên thêm vài cái chén sứ. Hàn tiên sinh cẩn thận dùng châm bạc thử trước rồi mới nói: “Không sao, mọi người uống đi.”

Bởi vì trước khi ra ngoài tôi đã uống hết một bình nước lớn, không thấy khát nên không đựng tới. Lúc này Hàn tiên sinh cũng không quên quan sát dân tình, nghiêm túc hỏi thăm ông chủ tình hình thu chi của quán trà, mà ông chủ quán kia thấy chúng tôi ăn vận không tầm thường thì cũng ân cần đáp lời.

Bỗng có một ông cụ và một thiếu nữ bước vào, có vẻ là hai ông cháu. Ông lão kia chống gậy đi, tóc bạc da mồi, hai mắt sáng ngời.

Không biết có phải tôi hoa mắt không mà thấy ông cụ kia mặc áo bào màu tro nhưng khi bước đi lại mơ hồ lộ ra một lưng quần đỏ thắm, mà nàng kia tầm mười bảy, mười tám tuổi, bộ dáng khá xinh đẹp, hai mắt linh động, dịu dàng nói: “Ông, cháu khát nước quá, chúng ta vào uống chén trà đi.”

Hai ông cháu ngồi ở bàn bên cạnh chỗ chúng tôi, tôi thấy kiểu dáng quần áo của thiếu nữ kia có vẻ mới nên bất giác nhìn thêm vài lần, mà đôi mắt của nàng ấy lại nhìn chăm chăm vào Nguyên Phi Bạch: “Ông nội, vị công tử kia thật tuấn tú!”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy vui vẻ, cuối cùng cũng gặp được một người còn to gan hơn cả tôi. Nguyên Phi Bạch vẫn lạnh lùng như cũ, rõ ràng là đã quen với cảm giác được làm mình tỉnh. Ông lão giận dữ khiển trách mấy câu, bảo sao lại không giữ quy củ gì như thế, thiếu nữ bĩu môi không nói nữa. Ông lão run rẩy đứng lên muốn sang thỉnh tội với chúng tôi, Hàn Tu Trúc vội vàng đáp lễ rồi hai bên lại ngồi về chỗ của mình.

Lúc này lại có thêm hai gã lính cao lớn bước vào, ầm ĩ kêu bưng trà ra, vừa nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia thì không kịp được tiến tới: “Ái chà! Không ngờ ở nơi rách nát thế này cũng tìm được mặt hàng tốt như vậy.”

Tên còn lại lùn hơn thấy thế bèn hô: “Huynh đừng náo loạn nữa, đây là địa bàn của Nguyên gia, thêm một việc không bằng bớt một việc. Tiểu Thụ ở Di Hồng lâu vẫn còn chờ huynh kia kia.”

Gã kia đã nổi sắc tâm nào chịu nghe khuyên can, tiếp tục tiến về phía cô nương kia: “Tiểu nương từ tên là gì, theo quân gia chơi đùa đi.”

Cô gái la lên: “Tên trướng rùa(2) này ở đâu ra vậy, ông nội, hấn thật đáng ghét.”

Ông lão vội vàng chấp tay vái: “Quân gia, cháu gái lão vẫn còn nhỏ, không thể hầu hạ ngài, để lão đây mời ngài uống trà đi.”

Gã lính kia lại đẩy ông già ra, tiến tới lôi cô gái lại, đè nàng xuống bàn xé y phục, đôi vai trắng như tuyết lộ ra. Cô gái kia lớn tiếng kêu cứu, khóc lóc vô

cùng thăm thiết. Bởi người gây sự là quân nhân nên chủ quán cũng không dám quản, tôi kinh hãi, giữa ban ngày ban mặt mà lại không coi vương pháp ra gì như thế sao?

Tôi quay đầu lại, sắc mặt Nguyên Phi Bạch vẫn không đổi, Hàn Tu Trúc cũng không lên tiếng, đây là chuyện gì vậy? Đúng lúc đó Vi Hồ đi vào, nhìn thấy cảnh ấy cũng chỉ thờ ơ nói: “Tam gia, xe sửa xong rồi, có thể đi.”

Tôi đang định lên tiếng thì Hàn tiên sinh đã kéo tay tôi định bước ra ngoài, lúc này ông già kia bỗng lao tới, ôm lấy chân Hàn Tu Trúc: “Cầu đại gia cứu ông cháu chúng tôi.”

Hàn Tu Trúc chẳng những không đỡ ông lão kia đứng dậy mà còn đá ra một cái: “Hoa đại hiệp vẫn nên đứng lên mà nói.”

Không ngờ ông cụ lại nhanh nhẹn nhảy lui về sau, cười ha hả đáp: “Khinh phong ngạo trúc quả nhiên lợi hại, người phát hiện ra từ lúc nào?”

Hàn Tu Trúc mỉm cười: “Giữa tiết thanh minh mà các hạ lại buộc dây lưng màu đỏ sao tránh khỏi khiến người khác hoài nghi? Giang hồ vẫn đồn rằng ‘Hồ Điệp phi chí, Ngọc Lang thường bạn’, người không rõ đều cho rằng Hoa Hồ Điệp và Ngọc Lang Quân là một cặp vợ chồng lại không biết tổ sư của hái hoa tặc vẫn thường hóa trang thành hai ông cháu để hành sự, các hạ hẳn là Hoa Hồ Điệp, Ngọc Lang Quân ở bên kia mau ngừng tay đi thôi.”

Lúc Hàn Tu Trúc nói tới đoạn “giang hồ vẫn đồn” thì Vi Hồ đã bay vút sang tấn công hai người giả trang quân nhân cùng Ngọc Lang Quân. Cô gái kia nhún một cái, lộ ra bộ ngực bằng phẳng, Hần nhảy ra ngoài đi tới bên lão già, gắt giọng nói: “Điệp Nhi, ta đã nói Hàn Tu Trúc khó đối phó, thế mà người còn muốn thử?”

“Ngọc Nhi, người có điều không biết, chủ thượng đã nói nếu có thể đối phó được Hàn Tu Trúc thì tiền thưởng cho hai ta sẽ tăng gấp đôi. Chắc chắn phải không chế được Hàn Tu Trúc mới bắt được Nguyên Phi Bạch, như vậy đi, cho người nha đầu bên cạnh Nguyên Phi Bạch. Lần trước con gái nhà Hoàng viên ngoại đã cho người ném trước rồi, lần này để ta ném thức ăn tươi trước đi.”

Ngọc Lang Quân dẫu môi, miễn cưỡng gật đầu, Hoa Hồ Điệp kia liền tiến tới sờ soạng mông hần rồi hôn một cái, mà Ngọc Lang Quân lại lấy tay điểm nhẹ vào trán Hoa Hồ Điệp: “Đáng ghét, có người ở đây, đừng như thế.”

Tôi thấy hai tên hái hoa tặc đồng tính vừa thân mật vừa thương lượng xem nên “hái” Nguyên Phi Bạch thế nào thì không khỏi khiếp sợ.

Nguyên Phi Bạch ôm ngang eo tôi phi thân vọt về phía xe ngựa, giục ngựa chạy đi để lại Hàn Tu Trúc đối phó với Ngọc Lang Quân. Hoa Hồ Điệp nhảy vọt tới, đánh một chưởng về phía Nguyên Phi Bạch, Nguyên Phi Bạch giờ tay đỡ liền bị đánh bay vào trong xe ngựa, khiến tôi cũng bị theo rơi xuống khe núi...

Lúc tôi choáng váng tỉnh lại thì đã nằm trên một đồng lá thông rất dày, bốn phía là rừng rậm nơi khe núi, toàn thân đau nhức. Tôi từ đứng dậy, Nguyên Phi Bạch không ở bên cạnh, xung quanh toàn là lá cây, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói, là giọng nói của Hoa Hồ Điệp.

“Bảo bối của ta, ta đã sống năm mươi mấy năm chưa từng thấy người nào đẹp như người. Người đã trồng mê hương bí truyền của ta, nếu trong một canh giờ không cùng ai giao hợp chắc chắn sẽ chết, đừng sợ, gia sẽ cẩn thận thương yêu người, cho người biết chỗ tốt của nam nhân.” Tôi thầm kinh sợ, nhanh như vậy Nguyên Phi Bạch đã bị bắt rồi, tôi khê khằng lộ đầu ra chỉ thấy Nguyên Phi Bạch đang ngồi ở đó, quần áo rách bươm, khoe miệng chảy máu, trong mắt tràn đầy hận ý, hiển nhiên đã trải qua một trận ác đấu. Hoa Hồ Điệp kia một tay run rẩy xoa mặt Nguyên Phi Bạch, một tay vói vào hạ thân của anh ta, tôi trốn ở gần đó mà thấy buồn nôn, nên làm gì bây giờ?

Nếu cứ thế này mà xông ra cứu anh ta chắc chắn sẽ bị Hoa Hồ Điệp đánh chết, mà nói không chừng hần đang vui vẻ lại muốn “xử lý” tôi trước...

Không ra, chờ hần trị xong Nguyên Phi Bạch, nếu Nguyên Phi Bạch bị giết để bịt đầu mối, tôi sẽ chết đói trong khe núi này, còn nếu hần không giết Nguyên Phi Bạch, tôi mà đi ra ắt cũng bị Nguyên Phi Bạch giết để xả giận.

Đúng là năm hạn xui xẻo, sao lại gặp phải chuyện thế này cơ chứ, làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại giương mắt nhìn một báu vật, à không, nhìn một thiếu niên tốt như vậy bị một tên hái hoa lão tặc tùy ý chà đạp sao? Với cá tính của Nguyên Phi Bạch, nếu không phải anh ta bị đánh thương hoặc là bị được vật làm cho mê muội hẳn sẽ nguyện tự sát chứ không để mình chịu ô nhục như vậy, hơn nữa liệu lão khốn nạn này có làm biến đổi mất giới tính của vị thiên hạ đệ nhất mỹ nam này không?

Tôi miễn man suy nghĩ, sờ trong ngực áo lấy ra một bình nhỏ, đây là thuốc tê mà Hàn Tu Trúc đưa cho tôi, phòng khi thiếu gia phát bệnh thì dùng, được, dù sao cũng chết, tôi quyết định mạo hiểm một lần. Tôi cởi áo khoác, giữ lại áo lót và yếm lại để cổ áo lót hở ra thật lớn, lộ ra cái yếm đỏ thắm bên trong, cởi dây buộc ra để hở nửa ngực sau đó xé đi một mảnh quần.

Tôi xoắn tóc xuống, giả bộ như bị gãy chân, bò từng bước ra ngoài, miệng thì hét sức nùng nịu kêu lên: “Thiếu gia, người ở đâu, thiếu gia, ngực nô tỳ bị đụng phải đau quá, người mau tới xoa giúp nô tỳ.”

Quả nhiên Hoa Hồ Điệp đứng dậy đi về phía tôi, tôi làm bộ sợ hãi, rồi lại lúng liếng liếc hần một cái: “Người, người, người đừng lại đây, thiếu gia mau tới cứu em”

Tôi cố ý để hở ngực ra, thầm nghĩ nếu nghĩ nếu không có dải băng cuốn ngực, hẳn quả sẽ càng cao mà trong mắt hần lập tức lộ ra thèm muốn: “Bảo bối chui từ đâu ra vậy, người muốn tôi cứu thiếu gia nhà người sao?”

Tôi giả vờ hoảng sợ nắm lấy áo nhưng thực ra lại đem cổ áo lót mở ra rộng hơn, vừa dịch chân liền lộ ra bắp chân trắng như tuyết, tôi mềm mại kêu lên: “Người là người phương nào, người định làm gì ta? Thiếu gia mau tới cứu nô tỳ!”

Quả nhiên dục vọng trong mắt Hoa Hồ Diệp càng đậm, hắn đi về phía tôi: “Nguyên Phi Bạch, người đứng là có điểm phúc không nhỏ, bên cạnh lại có đũa hầu thanh thuần mà dã tính như vậy, chẳng trách không có hứng thú với nam sắc, nhất định là ngày ngày hoan ca, hằng đêm tiêu hồn. Bảo bối, mau tới đây, để gia sư ỉm cho người.”

Con mẹ nói, lời lẽ bần thiêu, đợi ta làm cho người đẹp mặt đây! Tôi vội sợ hãi, lui về phía sau: “A! Thiếu gia mau tới cứu nô tỳ, nô tỳ vẫn còn là xử nữ!”

Làm như vậy càng khơi thêm dục vọng của Hoa Hồ Diệp, hắn đột nhiên xông tới xé mất áo lót của tôi, chỉ còn lại cái yếm: “Nguyên Phi Bạch, trước hết người cứ nhìn ta xử lý nha đầu này sau đó liền quay lại với người.”

Hắn lại nhào tới nắm lấy mắt cá chân của tôi, tôi liền vùng tay ra một cái, thuốc tê liền bắn lên hai mắt cùng miệng mũi của hắn. Hắn lập tức rống lên: “Con dam phụ này, không ngờ lão tử lại trúng kế của người.”

Tôi nhảy dựng lên, lách qua hắn định đi về phía Nguyên Phi Bạch không ngờ hắn lại túm lấy tóc tôi, điên cuồng đánh, tôi rút Thủ tình đâm về phía trước trúng ngay giữa bụng. Hắn tru lên một tiếng như heo bị cắt tiết, tay thả tôi ra. Tôi ngồi bệt xuống đất chỉ thấy hắn đứng đó điên cuồng hét, máu loãng như vôi nước bị mở van, không ngừng phun ra. Tôi sợ hãi vô cùng, căn bản không dám động đậy, tận tới khi người đó học máu, bò ra đất, mò lấy chân tôi thì tôi mới khóc toáng lên, giãy tay hắn ra rồi luống cuống chạy đến bên cạnh Nguyên Phi Bạch ôm lấy chân anh ta.

Mãi một lúc sau khi Hoa Hồ Diệp không động đậy nữa, tôi mới phát hiện ra, lần này Nguyên Phi Bạch không giãy dụa cũng không mắng tôi. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy mặt anh ta đỏ ửng thẹn thùng.

Tôi dè dặt sợ hãi xuống, đem tất cả bình thuốc trong áo Hoa Hồ Diệp bày ra trước mặt Nguyên Phi Bạch, hỏi: “Tam gia, ngài xem cái nào là giải được?” Tiếc là anh ta không nói gì được, chỉ đỏ mặt nhìn tôi.

Nhớ tới lời của Hoa Hồ Diệp, tôi len lút một ngụm nước bọt, trầm nghĩ, phải làm thế nào đây?

Tôi nên đem hết chỗ thuốc này cho anh ta uống hay là cởi quần áo nhào tới đây?

Nguyên Phi Bạch ói ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh. Tôi lại càng sợ hãi, tiêu rồi, chẳng lẽ một đời hồng nhan họa nam cứ như vậy mà chết sao?

Tôi dò hơi thở của anh ta, may quá, vẫn chưa chết. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, thấy cứu người vẫn là quan trọng hơn cả bèn cởi quần anh ta ra.

Trời ạ! Sưng đến mức kỳ cục rồi, tôi bắt đầu dùng hai tay để “trị liệu” cho Nguyên Phi Bạch, tôi không ngừng tự nói với mình, tôi đang vắt sữa bò, tôi đang giúp người ta vui vẻ, tôi đang cứu người...

Nguyên Phi Bạch bắt đầu rên rỉ sung sướng, tôi không quay đầu, kim nén trái tim đang đập dữ dội, không dám nhìn vào đôi mắt mơ màng ấy, càng không dám nhìn việc tay đang làm.

Cứ như vậy, tôi thực sự trở thành nha đầu khai phòng của Nguyên Phi Bạch.

Hai canh giờ sau, hai tay tôi đã đau buốt, mệt mỏi rã rời, khi tôi khăn tay lau khô thân dưới giúp Nguyên Phi Bạch, buộc lại thắt lưng thì anh ta chậm rãi mở mắt nhìn tôi, đôi mắt trong sáng mà lạnh giá, không có chút tia ấm. Tôi xấu hổ đi tới muốn đỡ anh ta ngồi dậy: “Tam gia, ngài có khỏe không?”

Không ngờ tên tiểu tử này lại vùng tay tát vào má trái tôi một cái, lạnh giọng quát: “Cút ngay, đừng chạm vào ta.”

Con giận trong lòng tôi bùng lên, tôi tiến tới, nhặt một cục đá đánh cho Nguyên Phi Bạch đầu roi máu chảy, khiến anh ta phải khóc lóc cầu xin...

Ai! Đây chỉ ảo tưởng của ôi mà thôi! Lúc ấy tôi vỗ vỗ hai má rồi dờ dẩn đi ra ngoài, trong lòng vừa tức lại vừa sợ. Tôi đứng ở ngoài hang núi, ra sức trấn tĩnh bản thân.

Đáng ghét, trên tay tôi vẫn còn lưu lại mùi vị của anh ta, Nguyên Phi Bạch đáng ghét, ngài cho rằng tôi nguyện ý giết người, làm cái việc cho ngài sao?

Con mẹ nó, tôi có tội lỗi gì đâu chứ, tôi nên để mặc ngài bị người ta “hái”, trực tiếp biến thành GAY đi cho rồi, đỡ phải chịu con giận không đầu.

Tôi quỳ gối bên dòng suối rửa tay, nhìn bầu trời u tối chợt nhớ ra hôm nay là ngày dỡ của mẫu thân anh ta, chắc anh ta đang rất thương tâm. Một thiếu niên như Nguyên Phi Bạch, mới mười bảy cái xuân xanh, xuất thân quyền quý lại anh tuấn khó ai sánh bằng, đáng lẽ ra khỏi cửa là phải nhận được hoa, khăn lụa từ các thiếu nữ mới phải. Vậy mà ở cái thời thế treu ngoi này, anh ta bị tàn phế, trong ngày đau lòng nhất lại gặp phải chuyện ghê tởm này rồi lại bị một nha hoàn tư sắc bình thường cướp đi trinh tiết.

Sau một hồi tự trấn tĩnh, tôi cố gắng kim nổi sợ đi móc hết đồ vật trong người Hoa Hồ Diệp rồi kéo thi thể của hắn xuống đầm lầy, xử lý hết vết máu, để tránh đồng bọn của hắn tìm được chứng tôi.

Tôi đi hái quả dại rồi quay lại hang núi. Nguyên Phi Bạch vẫn ngồi ngơ ngẩn ở chỗ cũ. Tôi chưa từng thấy anh ta nhếch nhác, thậm chí như vậy bao giờ, tựa như một con dã thú đang bị thương. Tôi thăm thán một tiếng, đứng cách ra một quãng, dùng khăn sạch bọc quả dại rồi lần qua đó: “Tam gia, ngài ăn chút quả để lót dạ, tôi đi kiếm củi về sưởi ấm.”

Vật có nhiều nhất trên người Hoa Hồ Diệp chính là hộp quẹt, con mẹ nó, nhất định là để buổi tối trộm gà bắt chó.

Tôi đánh lửa lên trong động liên sáng hơn hẳn, chiếu sáng thiếu niên ở đối diện hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ như ráng chiều, tôi để ý thấy bọc quả đại kia vẫn chưa hề được đụng tới.

Không đúng, hình như anh ta chút không thoải mái, tôi đánh bạo tiến tới: “Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Anh ta không lên tiếng, tôi mới tỉnh ngộ, hai gò má anh ta ửng hồng là do sốt cao, không biết là do độc chưa giải hết hay là bị giận dữ công tâm?

Tôi đành dùng nước lau người cho Nguyên Phi Bạch và liên tục vắt khăn lụa phủ lên trán. Anh ta bắt đầu nói mê, tôi phải cúi xuống mới nghe được, hình như anh ta đang không ngừng kêu: “Du Du.”

Du Du là ai? Hình như là tên một cô gái, chẳng lẽ là người trong lòng anh ta! Không ngờ một người lạnh lùng hết con hồ ngọc chặn giấy như Nguyên Phi Bạch cũng có người trong lòng?

Người anh ta yêu cũng thật đáng cảm.

Đêm xuống, tôi đã mệt mỏi suốt cả ngày, cả người rã rời đến mức chi động một chút cũng lười, vốn định ngủ xa Nguyên Phi Bạch một chút, đỡ khiến anh ta lúc tỉnh dậy lại phát khùng, muốn đánh tôi. Thế nhưng tôi thực sự lo cho anh ta, ban đêm ẩm thấp, hai người dựa gần vào nhau cũng tốt hơn, nhờ đâu có kẻ cắp hoặc thú hoang tới, tôi cũng có thể lấy anh ta ra làm lá chắn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là tôi cũng có tâm lý muốn nghịch phản, không phải ngài cho rằng tôi là đồ háo sắc sao? Không cho tôi chạm vào sao? Thế thì tôi càng muốn chạm.

Tôi tựa vào vách hang, để Nguyên Phi Bạch gối lên chân. Tôi tùy tiện gặm một ít quả đại, nhìn đêm tối như mực, buồn rầu nghĩ, bao giờ bọn Hàn Tu Trúc mới có thể cứu chúng tôi.

Sáng sớm, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại trong tiếng chim hót. Nguyên Phi Bạch vẫn nằm trên đùi tôi. Tôi thử đặt lên trán anh ta, may quá, hạ sốt rồi. Tôi nhẹ nhàng rút đôi chân đã tê rần ra, khắp khiêng đi tới cửa động. Chim nhỏ hót líu lo, những tia nắng ban mai xuyên qua tán cây chiếu lên mặt khiến tôi hơi híp mắt lại. Dưới chân là một dòng suối chảy róc rách, ngồn ngồn, bên bờ suối, hoa đào, hoa hạnh đại mọc san sát, những cánh hoa chen giữa lá xanh, rực rỡ nhiều màu, có những cánh hoa rơi trên mặt nước, yên tĩnh trôi trong làn suối trong vắt.

Tôi hít thật sâu luồng không khí trong lành, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều. Tôi đứng thẳng lên làm mấy động tác thể dục rồi đi tới ven suối súc miệng, rửa mặt. Lúc nghiêng mặt chợt thấy trên gáy có ít muội than, chắc là đêm qua bị khói đen hun vào người, quay đầu lại thấy Nguyên Phi Bạch vẫn đang ngủ, tôi bèn cởi áo ngoài, giữ lại cái yếm rồi dùng nước suối lau người.

A, nước lạnh quá, ngẩng đầu lên thì thấy một chú chim nhỏ màu xanh lục đang đậu ở bờ lau đối diện, cái đầu nho nhỏ nghiêng nghiêng, hiếu kỳ nhìn tôi vừa kêu chiêm chiếp, tôi cũng kêu chim chirp đáp lại, chơi thật vui vẻ. Con chim nhỏ kia bỗng hót một tiếng rồi bay đi, tôi quay đầu lại, thì ra vị thiếu niên như tuyết như ngọc kia đã tỉnh lại, đang dựa lên vách đá, đôi mắt phượng hẹp dài đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi ngừng cười, nhanh chóng mặc quần áo vào, tiểu tử này tỉnh dậy lúc nào vậy: “Tam gia tỉnh lúc nào, nhìn thấy người ta rửa mặt, tại sao không lên tiếng?”

Nguyên Phi Bạch bình tĩnh ngoảnh mặt đi: “Ta vừa mở mắt đã thấy cô trần trụi trực, lại còn trách ta.”

Gi! Đây không phải là ngầm mắng tôi không biết thẹn sao? Tôi thầm buồn bực, mặc xong quần áo liền đi về phía anh ta nhưng tới tầm hai thước thì dừng lại, hỏi: “Tam gia sốt cả đêm, bây giờ đã đỡ nhiều chưa?”

Anh ta gạt nhẹ: “Cô qua đây.”

“Tam gia có gì phân phó?” Tôi cảnh giác đứng ở chỗ cũ, lòng nghĩ thầm, đi qua làm gì? Để ngài đánh nốt má phải sao?

Anh ta liếc tôi một cái, thần nhiên bảo: “Không phải cô muốn ta đi ngoài ở chỗ này đấy chứ? Còn không mau qua đây dìu ta.”

Tôi à một tiếng rồi chậm rãi bước tới, nâng tay anh ta định dìu dậy không ngờ Nguyên Phi Bạch bỗng nhanh như cắt bắt lấy hai tay tôi khóa ở sau lưng, kéo tôi sát lại người anh ta.

Tôi cực kỳ sợ hãi, chỉ thấy đôi mắt phượng kia lóe lên một tia lạnh lẽo không gì sánh được, chăm chăm nhìn tôi: “Lần sau nếu để ta nhìn thấy cô bày bộ dáng phóng túng đó trước mặt tên đàn ông khác, ta sẽ chặt đứt hai bàn tay này.”

Nói xong liền tăng thêm lực nắm, tôi đau đớn kêu lên, cố gắng đè nén nước mắt và con tức giận trong lòng ngực: “Ngày hôm qua còn không phải vì cứu Tam gia sao?”

Lửa giận trong mắt anh ta càng đậm, lực ở tay lại tăng thêm một chút, tay tôi như muốn đứt ra, nước mắt cũng không nhịn được nữa mà rơi xuống. Tôi thầm mắng, Nguyên Phi Bạch là đồ khốn nạn, ác ma, biến thái, nhưng tôi hiểu được đạo lý “quân tử không chịu thiệt trước mắt”(3), không thể làm gì khác hơn là ghen ngào gạt đầu.

Anh ta thả tay tôi ra, tôi nước mắt dần dần, vừa xoa xoa hai cánh tay đau nhức vừa đẩy anh ta ra, thế nhưng Nguyên Phi Bạch lại giữ chặt eo tôi, không hề có ý thả ra. Đôi mắt đen sâu khó lòng âm ngoan tựa như ma quỷ, bỗng nhiên khuôn mặt ấy hướng về phía tôi. Tôi sợ hãi, vội vàng nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy hơi thở của anh ta thổi lên mặt tôi, sau đó một đôi môi đặt lên má trái, lên mắt tôi. Tôi thoáng ngáy ngẩn, Nguyên Phi Bạch lại đi hôn

nước mắt của tôi.

Tôi hé mắt ra nhìn nhưng Nguyên Phi Bạch đã khôi phục về mặt lạnh lùng, dựa vào tôi chậm chậm ra khỏi động.

Ngày hôm đó tôi càng thêm mơ hồ, đồng thời càng cho rằng anh ta quả thật là một quái nhân.

Người bình thường khi biểu đạt sự cảm kích hẳn sẽ nắm hai tay tôi, nếu người đó có tật ở chân như Nguyên Phi Bạch thì có thể chọn quỳ xuống hoặc nằm xuống, nắm lấy hai tay tôi, rung rung nói: “Mộc Cẩn, nàng đã chịu khổ rồi, đời này kiếp này, ta sẽ vô cùng cảm kích.” Sau đó chúng tôi có thể hôn nhau ở trong bụi hoa, tình yêu được xác định.

Hoặc là, người theo chủ nghĩa thực tế có thể thẳng thắn nói rằng: “Cô nương, kim cương, ngọc trai, vàng, bạc, cho cô tùy ý chọn.”

Vậy nhưng, chỉ có mình Nguyên Phi Bạch lại đi nắm tôi, thiếu chút nữa còn muốn chặt đứt hai tay tôi.

Nếu hôm qua anh ta bị cưỡng bạo thật, phải chăng anh ta còn định chặt đứt chân tôi nữa?

Suy nghĩ hồi lâu, tôi rốt cục đưa ra một kết luận, đây là vì sao trên đời này chỉ lưu truyền giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân mà không lưu hành kiểu tin đồn mỹ nhân cứu anh hùng.

Là bởi vì, vị anh hùng kia, rất có thể then quá hóa giận mà cho nàng mỹ nhân một cái tát, hoặc là đòi bẻ gãy tay nàng ta!

Rất lâu sau cũng không gặp được cứu binh, tôi bèn đi kiếm đồ ăn, tìm được chút trứng chim, hái được ít quả dại, lại dùng Thủ tính tước cành liễu để làm lưới bắt cá. Tôi xăn quần lội xuống suối, bắt được một ít cá nhỏ loại cho mèo ăn, sau đó đánh vảy, mổ bụng, bận bịu một hồi lâu. Nhưng mà cho dù tôi đi tới đâu, làm cái gì cũng cảm thấy ánh mắt của Nguyên Phi Bạch dõi theo sau, khiến tôi đứng ngồi không yên.

Buổi trưa, tôi vừa mệt vừa đói, sau khi cung kính dâng cho Nguyên Phi Bạch ba con cá nhỏ đã nướng chín liền lui ra rất xa, cũng chẳng quan hình tượng gì nữa, vừa nhai vừa gặm, mùi vị cũng không tồi, nếu có thêm chút muối thì thật tốt, chắc chắn sẽ là cực phẩm nhân gian.

Khi giải quyết xong con cá thứ tư, tôi len lén nhìn lại, ngón tay thon dài của Nguyên Phi Bạch nhẹ nhàng cầm lấy nhánh cây đen sì kia, không nhanh không chậm khẽ cắn lên con cá thứ hai, hàng lông mi dài dài như phiến quạt che đi đôi mắt, nhìn ra ná con mèo trắng Ba Tư kiếp trước tôi nuôi.

Ai! Mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù đến nông nổi này nhưng tướng ăn vẫn cứ đẹp tới mức khiến người ta cảm phần.

Nguyên Phi Bạch ngược mắt lên, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nghĩ mặt mình đang đỏ bừng, lắp bắp đáp rằng: “Tam gia chắc không quen ăn loại đồ dân dã này.”

Không ngờ anh ta lại quay về phía tôi, nở một nụ cười điên đảo chứng sinh: “Không sao, chỗ này là núi hoang, ta đi đứng bất tiện, cô làm ra được mấy món ăn dân dã này cũng không dễ.”

Oa! Từ khi tới Tây Phong Uyển đến nay, đây là lần đầu tiên Nguyên Phi Bạch cười với tôi. Tôi gần như muốn ôm mặt, cảm động hết lên, quả là cười một cái trăm vẻ thiên nhiên, đúng là một chủ nhân tốt biết thương cảm người dưới, vậy thì người hôm qua muốn bẻ gãy tay tôi là ai? Tôi đã thấy quý chăng?

Màn đêm lại buông xuống, tôi bỏ thêm nhiều củi để ngăn hơi ẩm ban đêm, sau đó lại chuẩn bị củi khô làm cho mỗi người một cái nệm thật dày.

Tôi ngồi đối diện với Nguyên Phi Bạch, hai bên cách nhau một ngọn lửa, đang định ngả đầu xuống ngủ thì anh ta lại gọi: “Mộc Cẩn, qua đây ngủ đi, nằm ở cuối giường để bị cảm lạnh.”

Tôi ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, nhờ đâu Hoa Mộc Cẩn này ngã xuống thì Nguyên Phi Bạch cũng không đứng dậy được, cho nên nhất định tự chăm sóc bản thân cho tốt. Tôi gạt đầu, thu dọn một chút rồi đi tới bên anh ta, nhưng vẫn cách ra một khoảng xa, vừa định ngủ thì Nguyên Phi Bạch bỗng vươn tay sang kéo tôi qua. Tôi sợ hãi giãy dụa, thầm nghĩ: toi rồi, lại trúng gian kế của anh ta rồi, coi bộ lại muốn đánh tôi nữa. Nghĩ vậy bèn ôm đầu, khom chặt thắt lưng, làm tốt công tác phòng ngự, không ngờ một lúc lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì, chỉ nghe anh ta thở dài một hơi.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt Nguyên Phi Bạch hiện lên một tia tức giận, ôm tôi vào lòng rồi kéo áo khoác lên, nhẹ nhàng nói: “Cô đừng sợ ta, Mộc Cẩn, chỉ cần cô không ngược ý ta nữa ta sẽ không tổn thương đến cô.”

Trong sáu năm tôi ở Từ Tề sơn trang, tổng cộng số lời Nguyên Phi Bạch nói với tôi cũng không nhiều bằng hôm nay.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh tựa màn đêm ấy, nghi ngờ a một tiếng rồi nằm xịch ra một chút, xoay người lại, tôi ôm chặt Thủ tính trong ngực, nhắm mắt lại, tuy cơ thể vô cùng mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn vạn phần cảnh giác.

Trong lòng hết sức thắc mắc, chỉ đành đổ thừa cho lời Quả Nhĩ Nhân nói với Hàn Tu Trúc khi ấy, nhưng cũng không đúng, bây giờ tôi cũng không được giống Bích Oánh, được ăn được mặc, nhân nhả không có việc gì làm, thỉnh thoảng thì thêu một cái túi cho Nguyên Phi Giác, nào có như tôi, bị người ta cười là nữ sắc ma, lại còn bị roi xuống khe núi với tên ác ma này, chịu bao sự hành hạ, sinh hoạt thì như người hoang dã.

Nhớ tới Nguyên Phi Giác, trong đầu tôi hiện lên ánh mắt dịu dàng của thiếu niên tóc đỏ ấy giữa rừng hoa đào, lòng chợt ngọt ngào, dần dần tiến vào mộng đẹp lúc nào không hay.

...

Vịt hầm bát bảo, thịt lợn om nước sốt, chân giò hầm, bắp heo om, sprite và coca đã mở nắp, tôi ngồi bên bàn ăn, Vu Phi Yến liên tục gấp đồ ăn cho tôi, Nguyên Phi Giác rót coca, Bích Oánh bung thức ăn lên, nước bọt tứa ra, tôi đang định cắn một miếng thật to thì một tên ăn mày bỗng đi tới trước mặt cướp đi đùi heo trong tay tôi, tôi giận dữ, tóm lấy hắn: “Chết tiệt, ngươi dám cướp đồ ăn của ta?”

Tên ăn mày kia quay đầu lại, không ngờ lại là Du Trường An...

Tôi giật mình tỉnh lại, cả người ướt đẫm, ngay cả bên mép cũng ướt hết...

Sau đó tôi mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Nguyên Phi Bạch, nước bọt chảy hết lên vạt áo của anh ta, mà Nguyên Phi Bạch đang chớp mắt nhìn tôi, anh ta nhẹ nhàng hỏi: “Trường An là ai?”

Mặt tôi đỏ bừng, vừa xoa nước miếng vừa nháy vọt ra: “Bẩm thiếu gia, Trường An là cách gọi khác của Tây An thôi, tôi đi chuẩn bị đồ ăn cho thiếu gia.”

Tôi chạy vịt tới ven suối, ra sức hất nước lên mặt, trong lòng lại không ngừng tự hỏi: vì sao tôi lại mơ thấy Du Trường An, càng chết nữa là sao tôi lại ngủ trong lòng tên ác ma Nguyên Phi Bạch kia, lại còn chảy nước miếng lên người anh ta.

Trời bắt đầu nổi gió, tôi dùng một chiếc lá chuối thật to che lại cửa động, vừa phòng mưa vừa phòng quân địch, chỉ để lộ ra một góc. Nguyên Phi Bạch đang ngồi trong động điều tức luyện công, tôi nhàm chán nhìn một góc trời, trầm nghĩ, không biết bao giờ cứu binh mới tới? Lẽ nào muốn tôi và tên Nguyên Phi Bạch quái đản này ở đây cả đời, người tôi run một cái, kiếp trước vẫn thường thấy tình tiết này trên phim ảnh, chính là một đôi nam nữ thù địch vô tình lạc tới đảo hoang, không những không tàn sát nhau mà còn trở thành người yêu, sau đó thì sinh ra một đồng em bé. Nếu tôi và Nguyên Phi Bạch sinh một đứa bé trong hang núi này, tôi sẽ phải tìm nhiều thức ăn hơn, hơn nữa nếu sinh con, hẳn tôi sẽ phải chăm hết, như vậy chẳng phải mệt chết sao?

Ôi?! Tôi đang nghĩ lung tung gì vậy? Tôi lắc lắc đầu, mặt mày ủ ê trầm nghĩ làm sao để truyền tin ra ngoài.

Một đoạn dân ca Thiểm Tây du dương bỗng truyền tới. Nguyên Phi Bạch mở mắt mà tinh thần tôi cũng rung lên, đang định bước ra ngoài thì Nguyên Phi Bạch đã gọi theo: “Cẩn thận có trá.”

Tôi gật đầu, cầm theo một chiếc xiên cá tự chế mà Nguyên Phi Bạch đưa cho để phòng thân sau đó liền vén đám lá chuối lên, che lại cửa động rồi bước vào màn mưa xuân lất phất, lặng lẽ tiến về phía phát ra tiếng hát.

Càng tới gần, ca từ nghe được càng rõ. Tôi đã từng nghe khúc ca này, chính là một bản tình ca truyền thống, hình như gọi là “Cõi trần không ngăn được người nhớ người”(4), trước đây Tống Minh Lỗi và Vu Phi Yến lúc nhân rồi từng theo học thiếu niên địa phương rồi hát cho tôi nghe.

“Du hoa khai hoa kết tuệ tuệ, liên tâm cách thủy tương muội muội.

Tường nhĩ tường đắc trú liễu hoàng, canh địa giang thượng hà lao sàng.

Yêm tử tại hà lý tiểu tử tại hà xử, thủy tri đạo ngã tâm lý tương muội muội.

Xương hoa tuyền tử tường lưu thủy, đả truân khạp thủy mộng kiến nhĩ.

Nhĩ tại gia lý ngã tại ngoại, các dạng dạng tâm bệnh đồ khiêu cha nhị nhân hại.

Mãn thiên tinh tinh một nguyệt lộng, hại hạ tâm bệnh đồ nhất dạng.

Muội muội nhĩ dạ lý tế tường tường, yển tử lâu đông nhân lưu bích.”(5)

Tôi nghe kỹ tiếng ca ấy, câu cuối cùng đúng là “Yển tử lâu đông nhân lưu bích”. Tôi thầm vui mừng, người của tiểu ngũ nghĩa nhất định đang ở gần đây, tôi đứng ở một sườn núi ẩn trong rừng cây, ca giọng cùng hát, có điều tôi hát hơi bị lạc điệu:

“Kim trần trần khai hoa kim đoá đoá, liên tâm cách thủy tương ca ca.

Ngọc giao giao khai hoa nhất khát trào trào mao, tường ca ca tường đắc nhĩ đoá nạo.

Tẩu trú tư mộ tọa trú tường, nhân đa nhân thiếu một hữu nhất trận nhi vong.

Tảo hỏa bất khoái thêm thượng thán, tường ca ca tường đích kiên liêu loạn.

Viễn chiếu cao sơn thanh lam vụ, giá kỷ thiên tài bả ngã nan trụ.

Đan viên ngư xa cường thượng pha, đề tâm điệu đảm khổ tử ngã.

Ca ca nhĩ dạ lý tế tường tường, mộc cần hoa tây nguyệt cầm tú.”

Quả nhiên tiếng hát ấy ngừng lại một lúc sau đó lại vang lên. Tôi hát đi hát lại, tiếng ca kia thì mỗi lúc một gần, trong lúc tôi vô cùng phấn chấn thì bỗng có tiếng đánh nhau truyền tới từ hang động. Tôi âm thầm giậm chân một cái, oán hận quay trở về, lúc về tới cửa động chỉ thấy một người đàn ông mặc áo bó màu xanh lá, khuôn mặt âm nhu đang so chiêu cùng Nguyên Phi Bạch, tay múa đoàn kiếm, nhảy qua nhảy lại, vạt áo tung bay tươi đẹp như con chim nhỏ hôm qua tôi thấy, chẳng phải ai khác ngoài Ngọc Lang Quân.

Tôi kêu khổ không ngừng, tại sao lúc sắp được cứu lại nhảy ra tên tiểu tử này vậy?

Ngọc Lang Quân cười khanh khách, “Ông trời đúng là không phụ người có lòng, ta tìm mất mấy ngày, cuối cùng để ta tìm được ngươi, bảo bối, ngươi biết không, Ngọc Nhi ta một ngày không gặp như cách ba thu, bây giờ cứ như một đời rồi mới gặp lại người vậy, nhớ ngươi đến tim cũng đau rồi.” Hắn thở dài một hơi: “Ta tuyệt không trách ngươi vì đã giết lão già Hoa Hồ Điệp kia, lão bức ngươi như vậy là sai rồi, thực ra, thực ra... ta cũng hận hận chiếm đoạt ta.” Hắn oán hận nói xong, trầm mặc một lúc rồi bỗng cười: “Bảo bối ngoan, ta không bức ngươi như lão Hoa Hồ Điệp, ngươi thích ở trên hay dưới đều được, chỉ cần người đừng rời xa Ngọc nhi là được.”

Ai da! Thì ra hắn là tiểu thụ, hơn nữa còn rất yêu Nguyên Phi Bạch. Tôi có thể nhìn ra thâm tình cùng si mê trong mắt hắn khi nhìn Nguyên Phi Bạch, có điều đi giam cầm Nguyên Phi Bạch như thế thì có khác gì cưỡng đoạt đâu.

Tôi nên làm thế nào đây? Phải kéo dài thời gian mới được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Có rồi, tôi giấu kỹ Thủ tình rồi thần nhiên đi vào, vừa thấy Ngọc Lang Quân thì giả bộ kinh ngạc, sau đó liền chỉ mặt Nguyên Phi Bạch, mắng: “Nguyên Phi Bạch, ngài là đồ vô lương tâm, ta vừa mới ra ngoài một lúc, ngài đã có người khác rồi. Ngài đã quên lúc muốn thân thể của nô tỳ đã từng nói, ‘nàng sống là người của ta, chết cũng là ma của ta, đời này kiếp này sẽ không xa rời’, thế mà bây giờ lại có mới nới cũ, bội tình bạc nghĩa như vậy! Ông trời ơi! Sao số con lại khổ thế này!”

Tôi say sưa tự biên tự diễn một vở kịch khổ vì tình, hai chân quỳ xuống đất, một tay ôm tim, một tay vô lực chỉ lên trời, vẻ mặt bi thương, trong lòng thì nghĩ, cứu bình, cứu bình mau tới đi, một bên lại khổ tâm nghiên cứu lời kịch tiếp theo.

Mà ở phía bên kia, Nguyên Phi Bạch bỗng nhiên nhú mày, “hử” một tiếng rồi thốt ra một câu: “Ta bội tình bạc nghĩa? Vậy nàng và Nguyên Phi Giác ở vườn anh đào phía sau núi tình tình từ từ thì tính là gì?”

Tôi cười ngất!

Tôi đang nức nở thì bị sặc một cái, ho khù khụ, tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn Nguyên Phi Bạch, mà anh ta lại bình tĩnh nhìn tôi chăm chăm.

Ngài tự nhiên thốt một câu nửa thật nửa giả như thế là muốn diễn cùng tôi hay là muốn kéo tôi xuống đài đây?

Tôi há hốc mồm, nên nói gì tiếp đây? Còn nữa, tại sao anh ta lại biết chuyện của tôi và Nguyên Phi Giác?

Tôi cảm thấy mình có hơi lập bấp đáp: “Kia, chuyện kia...”

“Chuyện kia cái gì? Còn nữa, đêm qua nàng nằm trong lòng ta, chết đi sống lại kêu tên Trường An, Trường An đó là ai?” Anh ta cười lạnh, liếc tôi một cái, hoàn toàn giống bộ dáng phần nộ của một ông chồng đi bắt gian tại giường.

Mà Ngọc Lang Quân vẫn một mực nhìn tôi và Nguyên Phi Bạch lời qua tiếng lại, đột nhiên nghiêm túc hỏi một câu: “Đúng vậy! Trường An là ai?”

Thế là, vốn là vở kịch trách móc tên đàn ông phụ tình lại biến thành thẩm vấn Phan Kim Liên(6).

Ui! Tên này nhất định là đang lấy việc công trả thù riêng.

Ngọc Lang Quân kích động chỉ tay vào mặt tôi: “Ác phụ xấu xí kia, ngươi có biết, hai vị công tử Đạp Tuyết, Phi Ngọc là những nhân vật tôn quý biết nhường nào, vậy mà ngươi lại dám đùa bỡn hai vị như vậy, đã thế còn dám tìm hoa hồng liễu, có mới nới cũ?”

Hắn nghiêm khắc nói thế, hoàn toàn quên mất việc mình làm lúc trước, tựa như không giết được tôi là không phải với nhân dân vậy. Hắn nâng tay, hung hăng bỏ về phía tôi, Nguyên Phi Bạch lại khẽ cong ngón tay, Ngọc Lang Quân đau đớn thu tay lại.

Tôi chăm chú nhìn một lát, thì ra ám khí kia là đầu khớp xương của mấy con cá nhỏ, chẳng trách lần trước khi ăn xong cá, tôi luôn nhả ra một đồng lớn xương còn Nguyên Phi Bạch chỉ có một chút.

Lúc ấy tôi còn buồn bực nghĩ rằng, người đẹp sao mà chẳng giống người thường chút nào? Ngay cả ăn cá cũng giống mèo Ba Tư, ăn cá không nhả xương. Thì ra là anh ta len lén giữ lại, có điều không biết anh ta muốn đề phòng tôi hay là phòng kẻ địch đây?

Trong lòng có chút bi thương, tôi trốn về bên cạnh Nguyên Phi Bạch. Nguyên Phi Bạch liên tục bắn xương cá ra, Ngọc Lang Quân lùi tới cửa động, dùng một khúc gỗ lớn ngăn xương cá, xoay người lại, quăng tôi ra ngoài rồi ra tay nhanh như điện, điểm lên năm chỗ đại huyệt trên người Nguyên Phi Bạch. Hắn tỏ vẻ đau lòng, nói: “Ta che chở cho ngươi như vậy, mà ngươi lại hại ta, ngươi, ngươi, sao ngươi lại vô tình như thế?”

Nguyên Phi Bạch không hề sợ hãi, thần nhiên nói: “Xin thứ cho Nguyên mỗ không phải loại người ấy, thật sự không thể báo đáp tình cảm sâu nặng của Ngọc Lang Quân.”

Ngọc Lang Quân lộ vẻ tan nát cõi lòng nhìn anh ta, rồi nghiêng răng nghiêng lợi chỉ về tôi: “Chẳng lẽ là vì đứa con gái tầm thường, thấp kém này?”

Lúc ấy đầu tôi bị đụng phải, chỉ thấy vô cùng choáng váng. Tôi đang cố gắng xoa xoa đầu, vừa nghe thấy thế thì không khỏi kêu khổ, sao lại nhắc tới tôi

nữa rồi?

Tôi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, chỉ thấy anh ta thoáng liếc Ngọc Lang Quân, ý như giấu cột, sau đó đôi mắt đẹp ấy nhìn về phía tôi, anh ta mỉm cười đáp: “Không sai, kiếp này của Nguyên mỗ, không phải nàng thì không lấy.

Não tôi như thoáng đông lại, dù biết rõ anh ta đang cố tình chọc tức Ngọc Lang Quân nhằm dời sự chú ý lên người tôi thế nhưng trong lòng lại nảy một cảm giác lạ lùng, không cách nào khống chế được mà cứ si ngốc nhìn dáng vẻ tươi cười của anh, ngay cả việc Ngọc Lang Quân đã buông Nguyên Phi Bạch ra và đang hăm hăm tiến lại đây, tôi cũng chẳng hề hay biết.

Cho tới khi Nguyên Phi Bạch kêu lên mấy tiếng: “Mộc Cẩn, chạy mau.” tôi mới hồi phục tinh thần. Đáng tiếc, Ngọc Lang Quân kia đã sắp tới trước mặt, gương mặt vốn tinh tế như con gái lại có chút vẩn vơ, mắt chăm chăm nhìn tôi.

Ôi! Thật đúng là hồng nhan hoạ thủy mà. Cái mạng nhỏ của tôi cứ như vậy mà bị ngài hại chết rồi.

Ngọc Lang Quân hung hăng tát tôi một cái rồi vung chân đá vào bụng. Tôi ói ra máu tươi, đau đớn co người lại, lúc lên nhìn Nguyên Phi Bạch chợt thấy trong mắt anh ta hiện lên một tia không đành lòng. Cú đá thứ hai đập trúng tim, tôi nhổ ra một ngụm bọt máu, vừa ôm chặt lấy chân Ngọc Lang Quân vừa rút Thủ tình ra đâm mạnh vào bắp chân hắn. Hắn đau đớn hét lên. Thế nhưng tôi lại không còn sức để nhổ Thủ tình ra nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rút Thủ tình đâm tới. Tôi bình tĩnh nhắm mắt lại, bên tai bỗng truyền tới tiếng hét của Nguyên Phi Bạch cùng tiếng binh khí chạm nhau.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhớ tới rừng hoa anh đào đỏ thắm, Nguyên Phi Giác đứng đó, trong tay cầm bản Thanh ngọc án của tôi, chậm rãi học thuộc.

Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt.

Vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa.

Người thiếu niên tóc đỏ ấy bỗng ngừng đầu, nở một nụ cười thật rạng rỡ, tha thiết gọi: “Mộc Cẩn.”

Nhưng mặt hắn đột nhiên hoá thành khuôn mặt của Nguyên Phi Bạch. Tôi cố gắng mở mắt ra, Nguyên Phi Bạch run rẩy đặt tay lên mặt tôi, lau đi vết máu bên khóe miệng. Gương mặt tựa ngọc ấy ở ngay trước mắt tôi, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

Xa xa có hai bóng người đang kịch chiến mà tôi lại từ từ chìm vào bóng tối thăm thẳm.

**_*_*_*_*_*_*_

(1) Trích Thanh Minh – Đỗ Mục

Phiên âm:

Thanh minh thi tiết vũ phân phân

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn.

(2) Vương bát đân: ý nắng là đồ “trứng rùa” vì “Vương bát” là rùa và ‘đân’ nghĩa là “trứng”, ý chửi là “cái đồ ngay cả rùa cũng hơn người!”.

(3) Quân tử không không chịu thiệt trước mắt: nguyên văn “hảo hán bất cật nhân tiền khuy”, tức là người thông minh phải biết thức thời, tạm thời né tránh tình cảnh bất lợi trước mắt, tránh khỏi bị thiệt thời.

(4) Phiên âm là “Trần thế thượng diệt bất liễu nhân tướng nhân” là một khúc dân ca Thiểm Tây.

(5) Bài hát này khó quá, mình xin edit sau vậy >>

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nắng Ấm Khói Châu Bay (1)

“Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, mau dậy đi, trời sáng bánh mắt rồi.”

Giọng nói như vệt đục của Tổ Huy kéo tôi từ trong mộng đẹp ra, tôi mơ màng mở mắt, ôi, gà vừa mới gáy thôi mà!

Đáng ghét! Tôi chậm rãi đứng dậy, chậm rãi vào nhà xí, chậm rãi mặc quần áo, chậm rãi...

Tổ Huy rút cuộc không nhìn nổi nữa, vọt tới giúp tôi mặc quần áo, hất một ít nước lên coi như là rửa mặt, vừa lăm bằm oán hận vừa kéo tôi như xách

một cây cải trắng chạy tới sân luyện võ.

Trước đài là một con mèo Ba Tư phong thái tuyệt thế, à không, một anh chàng đẹp trai phong thái tuyệt thế, toàn thân vận áo trắng như tuyết, đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lùng mà trầm tĩnh nhìn tôi: “Cô lại tới rồi, Mộc Cẩn, hôm nay luyện thêm hai canh giờ.”

Tôi hoàn toàn tỉnh táo lại: “Chào Tam gia! Chào Hàn tiên sinh.”

Ông già râu dài bên cạnh Nguyên Phi Bạch rất lễ độ mỉm cười gật đầu với tôi.

Từ lần gặp nạn được cứu về đó, tôi và Nguyên Phi Bạch trở lại Tây Phong Uyển đã gần hai tháng. Khi đó, tôi hôn mê hồi lâu thì có một vị hiệp khách thân bí tự xưng là “Nam nhân”(1) tới cứu chúng tôi, sau đó lại phóng tín hiệu báo cho Hàn Tu Trúc. Về sau tôi mới biết, hiệp khách kia là Trương Đức Mậu dịch dung. Tôi bắt đầu thấy hoài nghi, người này chắc không chỉ là một ca sĩ ưu tú mà còn là một nhân vật nổi tiếng trong giang hồ. Tôi bèn hỏi ông ta trên giang hồ có danh hiệu là gì, ông ta cười nhạt đáp rằng, bằng hữu trong giang hồ vẫn thường gọi đùa là Thiên diện thủ (người có nghìn khuôn mặt). Thì ra là thế, vậy thì khuôn mặt của Trương Đức Mậu lúc này liệu có phải dịch dung không? Tôi hỏi thì ông ta chỉ cười mà không nói.

Khi được cứu về, tôi bị gãy mất hai cái xương sườn, như Triệu Mạnh Lâm kể lại thì hai đoạn xương sườn ấy suýt chút nữa đâm thủng phổi tôi, tình huống lúc ấy cực kỳ nguy cấp, cho nên dù là Diệu thủ y thánh cũng phải vô cùng vất vả mới kéo được tôi từ Quỷ môn quan trở về.

Nhưng mà đó vẫn chưa phải điều đáng sợ nhất, vào ngày đầu tiên tôi có thể xuống giường, Nguyên Phi Bạch nét mặt ôn hòa tới thăm tôi, mỉm cười nói cho tôi nghe kế hoạch báo ân của anh ta, nhưng thực ra là giống kế hoạch báo thù hơn, anh ta – yêu cầu tôi học võ.

Tôi nghĩ sắc mặt của tôi khi ấy nhất định rất khó coi, bởi vì trời sinh tôi vốn ghét bạo lực, có thể không đánh mà khuất phục được người ta thì không gì tốt hơn, và lại nữ tử đi luyện võ thì còn cần đàn ông làm gì?

Đáng tiếc, ở Tây Phong Uyển này, anh ta lại là người to nhất. Thế nên từ đó về sau tôi phải thức dậy từ lúc gà gáy, Tô Huy đương nhiên không muốn tôi chiếm mất thiếu gia của cậu ta nên mỗi lần tôi luyện công là lại tới phá đám. Lúc tôi luyện trung bình tấn xong, chân thường run run hết như Micheal Jackson, cậu ta sẽ tới điểm huyết tôi hoặc là đánh lén từ phía sau. Về sau Nguyên Phi Bạch phát hiện ra thì rất giận dữ. Nói thật, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy anh ta nổi giận với Tô Huy như thế. Hàn tiên sinh cũng phải nhào vào khuyên giải, còn tôi thì sợ ngây người, Tạ tam nương đương nhiên là mắng cậu ta một trận. Tô Huy khóc âm ỉ, vô cùng không muốn thừa nhận rằng, trong cảm nhận của Nguyên Phi Bạch, tôi đã trở thành một phần tử không thể thay thế của Tây Phong Uyển.

Mà khi ấy, tôi rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Nguyên Phi Bạch muốn tôi luyện võ. Thì ra vết thương của tôi đã để lại tật, về sau mỗi khi chuyển mùa hoặc trời mưa dầm ẩm ướt tất sẽ đau đớn khó chịu. Triệu Mạnh Lâm đã can đảm tôi nhất định phải cường kiện thân thể, hơn nữa cần duy trì tâm trạng bình tĩnh thoải mái, không được kích động, bằng không, vết thương rất dễ bị tái phát, sống không quá ba mươi tuổi.

Aiz, đúng là hồng nhan bạc mệnh mà, tôi chỉ có thể cười khổ không ngừng.

Giờ đã là đầu hạ, mặc dù thời tiết không còn quá mức giá rét nhưng vì phải dậy sớm nên dạ dày tôi hơi khó chịu. Tôi cùng Tô Huy đứng trung bình tấn, trong đầu thì nghĩ lâu quá rồi không được gặp Bích Oánh và Nguyên Phi Giác.

Nghe nói khi tôi và Nguyên Phi Bạch mất tích, hắn cũng theo Quả Nhĩ Nhân cùng Hàn Tu Trúc đi tìm khắp mấy lượt, mãi không có kết quả thì gấp tới độ suýt học máu. Lúc tôi đang dưỡng thương, Nguyên Phi Bạch vẫn thường để Bích Oánh vào uyển thăm tôi, có khi Tạ tam nương không tới kịp còn nhờ nàng chăm sóc tôi. Nguyên Phi Giác có tới náo loạn vài lần nhưng lần này Nguyên Phi Bạch nhất quyết không cho hắn vào gặp tôi, xem ra vẫn còn ghi hận chuyện Nguyên Phi Giác trợ giúp lũ hải hoa đạo tặc kia. Mặc cho Nguyên Phi Giác sử dụng chiêu thức gì, mắng chửi thẳng mặt, vừa đâm vừa xoa đủ cả, Nguyên Phi Bạch vẫn chẳng thêm đêm xia. Hắn không còn cách nào khác đành buồn bã quay về, sau đó bèn nhờ Bích Oánh đưa cho tôi một ít ngọc ngà châu báu, còn có một bài từ do hắn tự mình chép lên khăn lụa, nét chữ xiên xiên vẹo vẹo, miễn cưỡng có thể nhận ra là Thanh Ngọc Án. Tiếc là tất cả đều bị Nguyên Phi Bạch phát hiện rồi nghiêm mặt tịch thu. Vốn Nguyên Phi Bạch vẫn luôn khách khách khí khí với Bích Oánh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta nổi giận với nàng ấy, doạ cho nàng suýt thì tái phát bệnh cũ. Sau khi vết thương của tôi tốt hơn, anh ta liền không cho Bích Oánh bước chân vào Tây Phong Uyển nữa.

Có thể là ở chung với nhau lâu, trong mấy ngày tôi mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Nguyên Phi Bạch mang về mặt vô cùng lo lắng đứng bên giường, vành mắt cũng thâm thâm. Anh ta ở bên cạnh cũng dứt tôi uống thuốc được mấy lần, hiển nhiên là khiến đám người Hàn Tu Trúc đang đứng một bên phải trở mặt nhìn. Thế nhưng anh ta nhưng lại khiến tôi bị bóng lưới nghiêm trọng. Tôi chẳng còn hơi sức mà mở miệng, thật giống người cảm ăn hoang liên(2), có nỗi khổ lại không nói ra được. Tôi chỉ biết rót nước mắt nhìn Nguyên Phi Bạch, lòng thầm nói: chắc chắn ngài sinh ra trên đời này là để dày đoạ tôi, còn anh ta lại cho rằng miệng vết thương bị vỡ, mặt đầy đau lòng gọi Triệu Mạnh Lâm vào.

Triệu Mạnh Lâm tất nhiên là hiểu ngay tình hình lúc này nhưng để giữ thể diện cho Nguyên Phi Bạch cũng đành cười gượng mấy cái, trấn an anh ta rồi kê một toa thuốc trị bóng giao cho Hàn tiên sinh. Nguyên Phi Bạch cầm tay tôi, chịu khó lau nước mắt giúp tôi, dỗ dành: “Mộc Cẩn, đừng khóc, kiên nhẫn một chút, Tô Huy đi sắc thuốc xong, ta lại dứt cho cô! Uống xong sẽ không đau nữa!”

Mọi người xung quanh đều mở to hai mắt, nhìn tôi tỏ vẻ đồng tình còn tôi thì càng khóc dữ dội hơn.

Dần dần tôi cũng không sợ Nguyên Phi Bạch như trước nữa, lúc mới bắt đầu luyện võ, tôi còn hay tranh cãi với anh ta, thường xuyên luyện thành nhảy hip hop hoặc là nhảy moonwalk(3).

Vì vậy tên biến thái Nguyên Phi Bạch này liền nổi giận, lạnh lùng bảo, nếu muốn ra khỏi Tây Phong Uyển, trừ khi đánh bại Tô Huy.

Ôi! Bao giờ tôi mới có thể gặp lại Bích Oánh và Nguyên Phi Giác đây, tôi thầm than thở, vừa hơi nghiêng đầu đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Nguyên Phi

Bạch sát cạnh. Tôi giật nảy mình, anh ta dùng roi da nâng cao tay tôi lên, thản nhiên nói: “Cô lại thất thần.”

“Tam gia, chiều nay tiểu thư Bảo Thiên nhà Vương thị lang bộ binh tới thăm ngài, tôi có thể bớt chút thời gian đi thăm Bích Oánh không?” Tôi tỏ vẻ nịnh nọt hỏi Nguyên Phi Bạch. Không biết anh ta mắc chứng gì nữa, bây giờ kể cả Hàn tiên sinh có đồng ý, anh ta vẫn không cho tôi ra khỏi uyển, đúng là đồ tính nết thất thường.

“Đi thăm nàng ta có thể khiến võ công của cô đột nhiên tiến bộ, đánh bại được Tổ Huy sao?” Nguyên Phi Bạch lười biếng đáp.

“Nghe nói gần đây tỷ ấy không được khoẻ, tôi sợ bệnh cũ của tỷ ấy tái phát nên mới đi thăm một chút.” Tôi dè dặt trả lời, vừa nhìn trộm sắc mặt anh ta, đúng là thâm sâu khó lường a!

Đôi mắt đẹp kia thoáng hiện một tia sắc bén: “Cô tới thăm nàng ấy thật chứ? Hay là muốn gặp chủ tử của nàng?”

Không hổ danh là thần đồng, thoáng cái đã đoán được tâm tư của tôi rồi, có điều tôi cứ kiên quyết không thừa nhận đấy.

Vì vậy tôi kiêu ngạo ngẩng đầu, biểu lộ lòng trung thành cao độ với cách mạng: “Sao vậy được, tôi là nha hoàn của Tam gia, người hầu trung thành sao có thể có hai chủ, đương nhiên sẽ không gặp vị chủ nhân nào khác ngoài Tây Phong Uyển!”, sau đó lại lộ vẻ bi thống nói rằng: “Có điều Bích Oánh là tam tỷ của tôi, Mộc Cẩn muốn làm người hầu trung thành nhưng cũng phải thực hiện bốn phận của người làm em.”

Chiều này dùng trăm lần không cũ, lần trước khi tôi vẫn nằm trên giường đã dùng tới kế này mới gặp được Bích Oánh. Nguyên Phi Bạch nhìn tôi, vẻ mặt âm tình bất định, tôi giả tăng lòng can đảm, dùng ánh mắt trong suốt cực kỳ vô tội nhìn anh ta. Cuối cùng anh ta thở dài một hơi: “Thương thế của cô còn chưa khỏi hẳn, không hợp với nơi phương Bắc hoang vu. Ngày mai bảo Tổ Huy tới mời Oánh cô nương, để Triệu Mạnh Lâm tiên sinh bắt mạch cho cô và nàng ta luôn, tiện thể cho hai người đi chơi với nhau.”

Tôi cao giọng hoan hô, vui vẻ nhảy cẫng lên nhưng chợt nhớ ra vẫn còn đang luyện võ, không nên chọc giận anh ta, liền thay đổi ý định, quay người lại cười ngọt một cái, hân hoan nói: “Tam gia là người tốt nhất thiên hạ!”

Anh ta nhếch miệng xem như cười với tôi, ánh mắt cũng nhu hoà hơn rất nhiều, mà Hàn Tu Trúc kinh ngạc liếc chúng tôi một cái. Bạn học Tổ Huy mới đầu cũng rất cao hứng bởi sắp được gặp Bích Oánh – người yêu trong mộng của cậu ta, nhưng lát sau lại lộ vẻ đau khổ, lầm bầm nói: “Tam gia lại bắt ta tới chỗ bọn thổ phi Đột Quyết ấy!”

Từ sau khi trở về, Nguyên Phi Bạch để tôi chăm lo toàn bộ việc ăn uống hàng ngày của anh ta, Tạ tam nương cũng bắt đầu có thời gian rảnh để đốc thúc Tổ Huy học tập. Tôi hầu hạ Nguyên Phi Bạch ăn sáng xong, anh ta và Hàn Tu Trúc liền đi gặp các phụ tá. Tôi muốn soạn một tập thơ mới rồi nhờ Bích Oánh đem cho Nguyên Phi Giác.

Viết gì bây giờ? Lần trước Bích Oánh có nói, khi tôi mất tích, Nguyên Phi Giác mỗi ngày đều ngồi ôm quyển Hoa Tây thi tập do tôi soạn, lấy lệ rửa mặt, đọc đi đọc lại hai câu: “Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt. Vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa” không khéo lại để Quả Nhĩ Nhân nghe thấy. Lão ta khó chịu bảo đây là loại ưu từ bại khúc, ừ ừ không sức sống, thiếu chút nữa còn tịch thu mất.

Vậy lần này viết mấy bài có chiều sâu, có thể làm phấn chấn tinh thần người ta là được. Nên viết gì đây, viết Mãn giang hồng của Nhạc Phi(4):

Nộ phát xung quan,

Bằng lan xứ,

Tiêu tiêu vũ yết.

Đài vọng nhãn,

Ngưỡng thiên trường khiếu,

Tráng hoài kích liệt.

Tam thập công danh trần dữ thổ,

Bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt.

Mạc đăng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu,

Không bi thiết.

Tinh Khang sĩ,

Do vị tuyết.

Thần tử hận,

Hà thời diệt!

Giả trường xa,
Đạp phá Hạ Lan son khuyết.
Tráng chí cơ xan Hồ lỗ nhục,
Tiểu đàm khát ả Hung Nô huyết.
Đãi tòng đầu, thu thập cự son hà,
Triều thiên khuyết.

Dịch thơ (Nam Trân)

Tóc dựng mái đầu,
Lan can đứng tựa,
Trận mưa vừa dứt.
Ngóng trời xa,
Uất hận kêu dài.
Hùng tâm khích liệt,
Ba mươi tuổi cát bụi công danh,
Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.
Chớ lỏng lơi nữa kéo bạc đầu,
Ích gì rên xiết.

Mỗi nhục Tĩnh Khang,

Chưa gột hết.

Hận thù này,

Bao giờ mới diệt.

Cưỡi cỗ binh xa,

Dẫm Hạ Lan nát bét.

Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,

Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.

Rồi đây dành lại cả giang san,

Về châu cửa khuyết.

Không được, không được, Quả Nhĩ Nhân mà đọc xong không chừng sẽ giết tôi luôn mất, hay là viết Niệm nô kiều của Tô Thức(5) đi:

Đại giang đông khứ,

Lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đòì tuyết.
Giang sơn như hoạ,
Nhất thời đa thiểu hào kiệt.
Đao tướng Công Cấn đương niên,
Tiểu Kiều sơ giá liễu,
Hùng tư anh phát.
Vũ phiến luân cân,
Đàm tiếu gian,
Cường lỗ hòi phi yên diệt.
Cố quốc thần du,
Đa tình ưng tiếu ngã,
Tảo sinh hoa phát.
Nhân sinh như mộng,
Nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.
Dịch thơ (Nguyễn Hiến Lê)
Sông dài băng chảy,
Sóng cuốn hết thiên cở phong lưu nhân vật.
Lũy cũ phía tây,
Người bảo là Xích Bích thời Chu Du Tam Quốc.
Đá loạn sục mây,
Sóng gầm vỗ bến,
Cuốn lỏi ngàn đồng tuyết.
Núi sông như vẽ,
Một thời ít nhiều hào kiệt.
Nhớ Công Cấn thời đó,
Tiểu Kiều khi mới cưới,
Anh hùng tư cách.
Quạt lông khăn là,
Lúc nói cười,
Giặc mạnh tro bay khói hết.
Cố quốc hồn về,
Đa tình chắc cười ta,
Tóc đà sớm bạc.
Đời người như mộng,

Chén này để tạ trắng nước.

Ai! Thời đại này có Tam quốc không đây? Mặc kệ vậy!

Viết tới trưa, Tạ tam nương tới truyền lời rằng đại tiểu thư nhà Vương thị lang đã tới, Tam gia cho tôi về nghỉ ngơi, không cần tới hầu nữa. Tôi đáp lại một tiếng, lúc này mới phát hiện ra bút lông ngỗng đã bị hỏng.

Tôi quyết định đi hỏi xin mấy bạn chim tốt bụng một nhánh lông vũ. Tôi tới chuồng bồ câu định tìm mấy nhánh lông rụng, kết quả là bị lũ chim ỉa xuống đây đó. Tôi trốn sang bên cạnh, vừa lau mặt vừa hít sâu một hơi, tự nói với bản thân: tôi là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật. Mấy con tiên hạc bộ dáng tao nhã, dạo bộ trong vườn mai. Tôi rón rén đi qua định nhổ một nhánh lông, ai dè mấy con tiên hạc này được huấn luyện quá tốt, một con từ trên trời đánh xuống, sáu con khác vây xung quanh cùng tấn công. Lúc này tôi mới hiểu cái thứ gọi là Mai hoa thất tinh trận.

Tôi giận rồi đó, ngay cả ta mà bọn mi cũng không nhận ra sao, tốt xấu gì cũng cho bọn mi ăn mấy lần, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa. Tôi khoa chân múa tay mấy chiêu mới được học, đang chiến đấu kịch liệt với bọn hạc thì chợt nghe thấy một tiếng cười trong trẻo truyền tới, bảy con tiên hạc liền đồng thời bay ra.

Tôi đứng dậy, đầu đầy mụn nước, chỉ thấy trước mặt là hai con tuấn mã. Ngồi trên lưng ngựa trắng là con mèo Ba Tư nhà chúng tôi, à không, là chủ nhân nhà chúng tôi – Nguyên Phi Bạch. Ngồi trên lưng ngựa đỏ là một mỹ nữ vận áo trắng, giữa lông mày lộ ra một tầng sát khí, đằng sau nàng ta là một tiểu nha đầu áo xanh, vẻ mặt điệu ngoa, nhìn tôi khinh thường, chính là Vương Bảo Thiên và nha hoàn thân cận Lục Ngạc.

Tổ Huy nín cười tới độ mặt muốn rút gân, Nguyên Phi Bạch nửa cười nửa không, cúi người nhìn tôi: “Cô lại diễn tuồng gì vậy?”

**_*_*_*_*_

(1) Nam ở đây là phía Nam, không phải nam trong nam nữ.

(2)Hoàng liên: là một vị thuốc rất đáng, ý cả câu là có nỗi khổ nhưng không nói ra được.

(3) Moonwalk là một điệu nhảy thể hiện hình ảnh người vũ công đang làm động tác như bước về phía trước trong khi thực ra người đó đang di chuyển về phía sau. Bước nhảy được phổ biến ra khắp thế giới sau khi được ca sĩ Michael Jackson biểu diễn ca khúc “Billie Jean” và được xem là điệu nhảy đặc trưng của ông.

(4) Nhạc Phi (1103 – 1142) là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Trước sau tổng cộng quân của ông đã đánh nhau với quân Kim 26 trận và toàn thắng. Ông là một trong những vị tướng nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc, chức tước của ông trước khi bị giết là Đại nguyên soái. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

Võ công của Nhạc Phi không những tuyệt luân mà thư pháp, văn chương cũng đều xuất chúng một thời. Trong lần chống lại chiến chỉ gọi ông đem quân trở về tại Chu Tiên trấn, Nhạc Phi đã đáp lại chiến chỉ bằng những lời trung nghĩa, xuất phát từ tâm can. Ông còn làm bài từ “Mãn giang hồng” (hay Sông máu), đầy hùng tâm nhưng cũng bi tráng.

(5) Tô Thúc (1037 – 1101), tự Từ Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nắng Ấm Khói Châu Bay (2)

Đồ đáng ghét! Sao lại nói như vậy trước mặt kẻ thù của tôi chứ! Tôi xoa đầu đáp: “Bẩm Tam gia, tôi chỉ muốn hỏi mượn tiên hạc mấy phiến lông vũ mà thôi, ai ngờ bọn nó lại nhỏ mọn như vậy chứ!

Nguyên Phi Bạch bắt đầu đi lác đầu rồi giục ngựa cùng cô nàng Vương tiểu thư kia nghênh ngang đi qua. Tôi nhìn theo hai người, Vương tiểu thư kia cười vô cùng dịu dàng với Nguyên Phi Bạch còn anh ta vẫn duy trì nụ cười không nóng không lạnh. Nàng kia móc ra một mảnh khăn gấm, tình tứ lau mồ hôi cho Nguyên Phi Bạch. Anh ta đột nhiên mỉm cười, nắm tay nàng thả xuống, còn nàng ta thì nhân cơ hội nắm chặt tay Nguyên Phi Bạch không buông, đồng thời nhún nhún khẽ nói gì đó. Tôi thầm cười khẩy: “Sờ đi, cô cứ sờ đi. Vừa ra khỏi cửa sẽ bị đám hái hoa tặc chém chết, chút nữa xe sẽ bị mấy FANS nữ hất axit sunfuric, ăn cơm sẽ bị nghẹn chết...!

Nguyên Phi Bạch kia cũng thật kỳ lạ. Không bao lâu sau khi trở về Tây Phong Uyển, dường như để chứng minh với người đời, nhất là với lũ đoạn tụ(1) kia rằng anh ta không phải GAY, hoặc cũng có thể đột nhiên ý thức được trên đời này còn rất nhiều phụ nữ, anh ta bắt đầu gặp gỡ đủ loại phụ nữ, có thiên kim tiểu thư nhà quan lớn, có nữ hiệp nổi tiếng giang hồ, thậm chí còn có danh hoa, danh kỹ chốn phong trần, vân vân...

Hôm nay là Triệu tiểu thư, ngày mai lại là Vương thiên kim, mấy cô gái này đều thấp thỏm không yên mà tới, rồi si ngốc mê mẩn mà đi. Ngay cả hoa khôi đứng đầu Tỷ Tiên lâu ở Tây An – Tiểu Tỷ Tiên cũng từng được hân hạnh đón tới Tây Phong Uyển, tiếc là khi ấy tôi vẫn đang tình duyên trên giường bệnh, chỉ nghe tiếng cười duyên hòa cùng tiếng đàn truyền tới. Có điều nói thật, luận về cảm nghệ, tôi vẫn cảm thấy Bích Oánh đàn hay hơn.

Mà trong đám thiên kim tiểu thư, hồng chi điểm phần ấy, tôi ghét nhất là cô ả Vương Bảo Thiên – con gái Bình bộ Thị lang Vương Niên Tham cùng nha đầu Lục Ngạc, cũng chính là con nhóc đang trừng mắt nhìn tôi đó.

Hiềm khích giữa chúng tôi là như thế này. Khi đó, tôi mới khỏi bệnh chưa được bao lâu, Tiểu Tỷ Tiên sai nha hoàn Mị Nhi đưa tới một bộ khăn thêu, nói rằng muốn được Nguyên công tử hồi âm. Tôi đang định nhận lấy thì Lục Ngạc – lúc ấy đang đứng chờ bên kiệu Vương Bảo Thiên, bỗng xông tới giật lấy chiếc khăn trong tay tôi, đem tới kiệu cho Vương Bảo Thiên xem, sau đó còn mắng Mị Nhi là tiện nhân bỉ ổi, dám đi quyến rũ công tử thế gia. Mị Nhi kia xuất thân từ chốn phong trần nên cũng chẳng sợ thiên kim nhà quan, ngược lại còn muốn làm loạn lên, ầm ĩ muốn đòi chiếc khăn về. Hai người liền xông vào đánh nhau. Lục Ngạc là nha đầu trong phủ tướng quân nên được học chút võ công, đánh cho Mị Nhi đầu tóc bù xù, mặt mũi bầm dập, ngồi bệt ra đất khóc nức nở. Vương Bảo Thiên kia thì ngồi lì trong kiệu không chịu ra có vẻ là muốn dẫn mặt Tiểu Tỷ Tiên.

Tôi thấy khó coi quá nên định đem Mị Nhi đi vào đắp thuốc nhưng Lục Ngạc như đánh thành nghiện, bảo rằng không đánh chết con tiện nhân này thì không xả hết con giận. Tôi hết lời khuyên giải vậy mà Lục Ngạc kia lại càng nói càn: “Ai nha, Một tỷ tỷ che chở con ranh này như vậy, không phải là vì cùng đi ra từ chốn câu lan(2) đây chứ? Chẳng trách trong Tây Phong Uyển lại chỉ có tỷ tỷ đây là nha hoàn hầu hạ, bản lãnh cũng thực lớn!”

Ai! Con nhóc này tuổi còn nhỏ mà sao mồm miệng độc địa thế? Tôi cũng chẳng thèm khách khí nữa, cười ngọt ngào đáp: “Lục Ngạc muội muội thật biết nói đùa, bản lãnh của ta lớn là nhờ nhà dạy dỗ tốt. Công phu của ta dù tốt nhưng sao bì được với muội muội. Thiếu gia nhà ta vẫn thường nói, không được gặp Lục Ngạc thì nhớ vô cùng, vừa gặp Lục Ngạc thì tinh thần liền phấn chấn. Bảo sao Vương tiểu thư lại thu nhận muội, về sau cùng hầu hạ thiếu gia cho tốt đấy!”

Lục Ngạc nghe xong thì thoáng đỏ mặt rồi vội vàng quay đầu nhìn về phía cổ kiệu của Vương Bảo Thiên vừa lấp bấp nói: “Cô chớ nói bậy! Ta đâu có giống cái hạng yêu tinh xuất thân kỹ viện kia, cả ngày chỉ biết quyến rũ đàn ông, ta, ta ở cùng phòng với thiếu gia nhà cô lúc nào chứ...”

Ha ha! Trúng kế rồi, tôi giả vờ kinh ngạc: “Hà? Lần trước Lục Ngạc tỷ tỷ tới đưa bánh kê tâm, hai người cô nam quả nữ ở trong phòng một lúc lâu a, về sau Tam gia còn làm một bài thơ, nói cái gì mà, Lục Ngạc giai nhân, số chi thanh ảnh hoành sơ dù. Ngọc cơ thanh sáu, phượng trướng khinh điều hồng ảnh. Vô hạn cuồng tâm thừa tửu hưng. Do tự oán lân kê. Đạo xuân tiêu bất vĩnh, đoạn tràng hồi thủ, chích hữu hương doanh tụ.”

Đây là bài từ mà Nguyên Phi Bạch mới làm, cái từ “Lục Ngạc” kia chẳng qua là chỉ đóa chuỗi hoa màu lục trong Tây Phong Uyển. Hôm đó anh ta nhìn thấy đóa hoa nên mới ngẫu hứng làm bài thơ ấy, kết quả là được lưu truyền rất rộng. Tôi cố ý sửa “Đạo xuân tiêu bất vĩnh tại” thành “Đạo xuân tiêu bất vĩnh”. Lục Ngạc kia tuy không am hiểu thơ phú nhưng cũng hiểu được đại khái hàm ý trong câu thơ, khuôn mặt cô ta thoát đỏ bừng, trong mắt có sự vui mừng khôn xiết. Ha, không ngờ cô ta thực sự muốn là nha đầu hầu phòng nha!

Đúng lúc đó, Vương Bảo Thiên vốn luôn im lặng cuối cùng cũng ra khỏi kiệu, vừa quát lui Lục Ngạc vừa yếu ớt cười, bảo tôi rằng: “Thật không ngờ cô nương lại khéo ăn khéo nói như vậy, chẳng trách Tam công tử đối với cô nương vẫn thêm vài phần coi trọng. Có điều xưa nay thông minh quá cũng khiến người ta ghét, cô nương nên tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Nàng thoáng liếc tôi, trong mắt có ý cảnh cáo sau đó đưa khăn tay cho Lục Ngạc, thì thầm vào tai cô ta mấy chữ rồi trở lại kiệu. Lục Ngạc chạy qua, quẳng chiếc khăn cùng một nén bạc lên người Mị Nhi: “Đồ không biết xấu hổ kia, bạc này cho ngươi để chữa thương, cái này so với việc cởi quần áo của ngươi thì sạch sẽ hơn nhiều.”

Tôi tức giận rãnh rãnh lợi, đi qua đỡ Mị Nhi vẫn đang khóc sụt sùi đứng dậy: “Ngoan nào, muội đừng khóc nữa. Bạc này đem cho bọn ăn mày ven đường đi, tỷ tỷ nhất định sẽ giao khăn cho Tam công tử, vào đây tỷ tỷ bôi thuốc cho.”

Vài ngày sau, Tiểu Tỷ Tiên sai người hầu đem tới một hộp son thượng hạng coi như quà cảm ơn, được sự đồng ý của Nguyên Phi Bạch, tôi nhận lấy vật biểu tượng cho tình hữu nghị này. Về sau, mỗi lần Tiểu Tỷ Tiên tới bãi phóng Nguyên Phi Bạch, Mị Nhi đều tới chơi với tôi, thế là kết giao thêm một người bạn nữa.

Đáng tiếc sự việc truyền tới tai Vương Bảo Thiên lại biến thành tôi bị Tiểu Tỷ Tiên dùng một hộp son mua chuộc, cũng nàng ta mê hoặc Nguyên Phi Bạch. Vì vậy tình hữu nghị giữa tôi và chủ tớ Vương Bảo Thiên biến thành con số không.

“Đừng nhìn nữa, cẩn thận mắt sắp lòi ra rồi kia!” Lục Ngạc đứng bên cạnh bỗng ác độc nói, kéo suy nghĩ đang lơ lửng của tôi trở về.

Hừ! Tôi cười thần nhiên: “Coi muội muội nói kia. Ta mới chẳng lo nhìn thiếu gia đâu, mỗi ngày đều nhìn đến phiên rồi. Nhưng thật ra muội muội lại nên nhìn nhiều một chút, sau lần này chẳng biết bao giờ mới có thể nhìn lại? Đừng để lúc ngồi trong khuê phòng lại nhớ đến hót hoảng.”

Mặt Lục Ngạc đỏ lên, xem ra nha đầu này muốn Nguyên Phi Bạch tới phát cuồng rồi. Cô ta hần học đáp: “Cô chớ vội đắc ý. Chờ tiểu thư nhà ta vào cửa rồi, ta và tiểu thư sẽ cùng nhau hầu hạ công tử, cho cô nhìn thật rõ.”

Chủ tớ nhà cô ta được gả vào đây đương nhiên cô ta cũng sẽ trở thành nha hoàn của Nguyên Phi Bạch, cái gọi là tranh chấp nghề nghiệp đúng là khiến người ta đỏ mặt. Nếu được làm thị thiếp, chủ tớ các nàng xinh đẹp đa tình nhưng tâm địa lại độc ác, tình cảnh của tôi đây không phải sẽ tệ hơn sao. Coi bộ tôi phải nghiêm túc suy tính đến vấn đề đổi nơi công tác, nghĩ tới nghĩ lui chợt cảm thấy chỉ có chỗ của Nguyên Phi Giác là hợp ý nhất.

Có điều vẫn muốn mạnh miệng thêm chút nữa: “Vậy thì có làm sao, cho dù tiểu thư nhà cô được gả tới đây thì cũng chỉ khi nào nàng ta có nguyệt tín hoặc mang bầu, cô mới có thể viên phòng cùng thiếu gia. Hơn nữa, người mới làm sao so được người cũ, thiếu gia vẫn thường nói, không ai hiểu ngài ấy bằng Mộc Cẩn, cô cứ tự cầu phúc cho mình đi.”

Lục Ngạc tức tới mức muốn xỉ khói. Tôi cười ha hả, ngẩng cao đầu đi qua cô ta, không ngờ cô ta lại duỗi chân ra ngang khiến tôi ngã sấp xuống đất.

Ai nha! Ở địa bàn của ta mà cô cũng dám khiêu khích sao? Tôi đánh về phía Lục Ngạc, hai người xông vào nhau. Tất nhiên, tôi không phải đối thủ của cô ta, chẳng mấy chốc đã bị cô ta đánh ngã ra đất. Tôi đau đến kêu ra tiếng, thê thê thảm thảm bò dậy vừa tránh cú đá vô cùng ác ý kia. Chẳng qua đây chính là hiệu quả mà tôi mong muốn, quả nhiên Nguyên Phi Bạch vội vàng giục ngựa chạy tới, lập tức kéo tôi vào lòng, thuận tay vung roi bức Lục Ngạc lùi lại ba bước.

Anh ta lạnh mặt, kéo tay tôi bắt mạch, vừa trầm giọng hỏi han: “Vết thương cũ có bị đau không?”

Ha ha! Không phải là vì Nguyên Phi Bạch sao? Tôi nhìn gương mặt lạnh tới mức đóng băng của Vương Bảo Thiên, lòng thầm nghĩ, chi bằng chọc cho nàng ta tức điên, để lúc nàng ta gả vào liền ép Nguyên Phi Bạch đưa tôi tới chỗ Nguyên Phi Giác.

Vì vậy thái độ của tôi liền trở nên khác thường, nắm chặt lấy tay Nguyên Phi Bạch, yếu đuối trốn vào lòng anh ta, hai mắt nhắm lệ nhìn lên, thò thò nói: “Thiếu gia, đúng là dọa chết nô tỳ rồi. Nô tỳ còn tưởng kiếp này sẽ không được gặp ngài nữa.”

Ừm! Mùi huân hương trên người Nguyên Phi Bạch quả thật vô cùng dễ ngửi, so với cologne còn mê người hơn, hèn chi có lắm phụ nữ muốn nhào vào lòng tên biến thái này như vậy.

Nguyên Phi Bạch thoáng ngậy người trong giây lát, có điều rất nhanh đã hiểu ra, anh ta nhìn tôi, tựa hồ đã xem thấu màn kịch nhỏ này, khóe miệng khẽ nhếch, đôi mày hơi chau: “Yên tâm đi, ta bảo đảm với cô, suốt đời này ngày nào cô cũng sẽ nhìn thấy ta, muốn trốn cũng không thoát.”

Hả? Sao cái con người này cứ thích phá đám như vậy? Lúc tôi trừng mắt lại, anh ta đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, giao tôi cho Tô Huy để cậu ta đưa tôi ra khỏi chiến trường của nữ nhân này. Tôi quay đầu nhìn, Lục Ngạc vẫn quỳ dưới đất khóc không ngừng, Vương Bảo Thiên đứng đó quả măng còn Nguyên Phi Bạch vẫn không nói gì, ngồi trên lưng ngựa như cây ngọc đón gió, ánh mắt dõi theo tôi, khóe miệng còn vương một nét cười như có như không.

Trở lại phòng, tôi ngồi trước gương đồng xoa tóc ra, tự bôi thuốc cho mình. Ôi, Lục Ngạc này từng luyện kê trảo công (kê: gà) hay sao, môi tôi bị cào rách cả ra rồi!

Ngày mai để Bích Oánh nhìn thấy, nàng ấy lại nước mắt lưng tròng mất. Chi bằng dùng thử son của Tiểu Túy Tiên xem, biết đâu lại che được. Tôi lấy một ít son thử bôi lên môi, quả thật hữu hiệu.

Mị Nhi từng nói, hộp son này là do Tiểu Túy Tiên đích thân tới cửa hàng lâu đời của Kính Nguyệt đường để chọn, hơn nữa còn là loại được niêm phong trong kho, không còn bán nữa. Chi bằng việc này có thể thấy nàng ta là người rất có kiến thức, dù chưa từng gặp tôi mà chỉ nghe Mị Nhi miêu tả đã biết màu sắc nào hợp với tôi.

Màu son này thanh nhã vừa phải, không quá đậm cũng không quá nhạt, khiến nước da càng thêm trắng nõn lại thêm vài phần mị thái.

Tôi gần như đã quên sạch bộ dáng kiếp trước của mình. Mấy năm nay bận rộn chăm sóc Bích Oánh và lo nghĩ cho Cẩm Tú, khi nhớ lại chuyện cũ chỉ cảm thấy thật vớ vẩn, người ở trên đời chẳng qua chỉ là một cái túi da xấu xí mà thôi, nên chưa từng nhìn kỹ mình trong gương. Hôm nay, quan sát tôi trong gương, khuôn mặt kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, mái tóc dài như lụa đen xoắn tung, vòng eo nhỏ nhắn, môi son đỏ phớt, da trắng như tuyết, dù không phải danh hoa tuyệt thế nhưng hai tròng mắt tuy không cười lại ẩn tình.

Tôi ôm mặt, ngây ngốc nhìn vào gương. Đúng vậy! Tôi cơ hồ đã quên mình đang ở độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời.

“Cô thấy sao?” Một giọng nam hơi trầm bỗng truyền tới, lúc này tôi mới kinh ngạc phát hiện ra, trong gương đã có thêm một dung nhan tuyệt thế, không phải Nguyên Phi Bạch thì còn ai!

“Tam, tam gia vào lúc nào vậy, tại sao, ... tại sao không nói một tiếng?” Tôi buông tay xuống, lắp bắp hỏi, tên thất thường này sao lại cứ thản không biết quý không hay tới gần tôi vậy?

Nguyên Phi Bạch mỉm cười, ánh mắt mê mẩn nhìn tôi, đáp: “Chính cô ngây người nhìn vào gương, liên quan gì tới ta?”

Anh ta chỉ chỉ vào cái ghế ý bảo tôi ngồi xuống, sau đó cầm lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, một tay kéo lấy lọn tóc đen của tôi, một tay chậm rãi vuốt lên. Tôi lấy làm kinh hãi, đang muốn quay đầu lại thì anh ta thản nhiên nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích. Một lát nữa là được rồi.”

Tôi bất an xoắn hai tay lại, không ngừng nhìn trộm hình ảnh anh ta vuốt tóc cho tôi trong gương.

Anh ta... Hôm nay lại mắc chứng gì vậy? Tại sao lại có hứng thú đi nghịch tóc của tôi?

Trong chốc lát, hai người chúng tôi nhìn nhau qua gương mà không nói gì, chỉ có vụn sợi tóc xanh trượt qua tay anh ta.

Nguyên Phi Bạch chợt đánh vỡ sự im lặng, mở miệng nói: “Cô đã qua tuổi cập kê mà sao vẫn tết bím như vậy, sao không học mấy cô gái trẻ khác búi tóc lên?”

Tôi cười đáp: “Tôi không biết vấn tóc, hơn nữa thường thích nhảy nhót nhót nhót, dù có vấn lên cũng sẽ bị tôi làm hỏng mất, không bằng tết lại cho tiện.”

Anh ta bình tĩnh nhìn tôi sau đó tiếp tục im lặng làm công việc trong tay, không nhắc lại chuyện đó nữa.

Những ngón tay thon dài linh hoạt lướt qua tóc tôi, giúp tôi búi lên, sau đó tiện tay rút cây trâm bạch ngọc Đông Lăng mà anh ta vẫn luôn mang, gài lên tóc tôi, cố định lại búi tóc. Tôi hoảng hốt nói: “Tam, Tam gia, dừng... cây trâm của tôi đi, đây là di vật của Tà phu nhân, nô tỳ không dám nhận...”

Nguyên Phi Bạch khẽ đặt hai tay lên vai tôi, thành công ngăn được miệng của tôi. Anh ta nhìn tôi trong gương: “Mẫu thân của ta là nha hoàn bên cạnh Tần phu nhân, không biết thi thư gì cả. Nếu không phải sinh ra ta, khi ấy Tần phu nhân lại khó sinh mà qua đời, Hầu gia đánh trận về bị thương, muốn cưới người mới để xung hì thì chắc cả đời cũng chẳng được phù chính.” Anh ta lảng lảng kể lại chuyện cũ. “Mặc dù bà rất xinh đẹp nhưng tâm địa vô cùng thiện lương, không biết tranh cãi hay mồm mép lấy lòng, lại thường tự ti về xuất thân nha hoàn của mình vì vậy luôn bị các cơ thiếp khác bắt nạt. Mà khi ấy Hầu gia còn bận rộn truy cầu danh lợi, tham vui, thích những thứ mới mẻ, nhiệt tình với mẫu thân ít lâu liền không bước vào phòng của bà nữa. Hồi còn bé, thứ ta thường nghe thấy nhất là tiếng chửi bới ngoài phòng mẫu thân. Bà không được Hầu gia che chở, thân là chính thất lại cứ như vợ bé, cả ngày chỉ biết trốn trong phòng lấy nước mắt rửa mặt.”

Anh ta cười khỏ một tiếng rồi kể tiếp: “Tận tới khi ta lên năm tuổi, viết được một bài văn khiến phu tử khen ngợi không ngớt thì Hầu gia mới để ý tới đứa con trai là ta đây. Mẫu thân cũng bắt đầu tươi cười, hồi đó ta không thể nhớ rõ đã bao lâu chưa nhìn thấy bà mỉm cười. Về sau, ta cảm thấy nếu trước mặt Hầu gia cùng bạn bè của ông, ta viết thêm mấy bài thơ, bấn thêm vài mũi tên, đánh ra mấy bộ quyền có thể khiến Hầu gia thưởng tới thăm mẫu thân hơn, để bà cười nhiều hơn cũng không có gì không tốt. Dù sao những điều này đối với tôi mà nói thì chẳng hề khó.” Nói xong anh ta còn khẽ cười một tiếng.

Chẳng phải việc gì khó... Tôi cười ngất!

Thật sự, thật sự là như vậy sao, bạn học Nguyên, nếu tôi không có làm thì khi ấy ngài mới có sáu tuổi, đúng không?

Chỉ nghe anh ta kể tiếp: “Tiệc là ngày vui ngắn chẳng tày gang. Sau đó, ta bị người ta đặt bẫy rồi ngã ngựa, mẫu thân cũng mắc bệnh nặng rồi qua đời.”

Tôi thấy thật sầu não, xoay người lại, nhất thời cũng không biết nói gì. Lần đầu tiên tôi nắm chặt tay Nguyên Phi Bạch, anh ta cũng cầm tay tôi, trầm mặc hồi lâu. Anh ta bỗng bật cười: “Lần đầu nhìn thấy cô chắc là sáu năm trước đi. Khi ấy ta nghe thấy cô bịa chuyện để cứu muội muội, đã trầm nghĩ, đứng là nha đầu nhanh trí, nếu mẫu thân ta miệng lưỡi lợi hại được bằng nửa cô thôi thì mệnh cũng không khổ như thế.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta: “Thì ra Tam gia vẫn biết tôi là ai!”

Anh ta cười nhẹ, cũng không đáp lời tôi: “Về sau, tiểu ngũ nghĩa các người dần dần nổi tiếng trong sơn trang, nhị ca của cô tới đầu quân dưới trướng của ta. Ta trăm ngàn lần cũng không ngờ điều đầu tiên hẳn muốn cầu ta là chăm sóc cô thật tốt.”

Hả? Tôi thầm buồn bực, sao Tống Minh Lỗi lại nhờ Nguyên Phi Bạch chăm sóc tôi mà không phải là Bích Oánh, tôi thì có gì cần chăm sóc chứ?

“Khi đó ta cũng rất thất vọng, hẳn không lo lắng cho nàng nỡ nhân làm bệnh kia mà lại quan tâm đến nha đầu điên khùng này làm gì?” Nói xong anh ta lảng lảng quan sát thái độ của tôi.

Quá đáng thật! Tôi im lặng trừng mắt nhìn anh ta, này, tôi điên khùng ở chỗ nào chứ, luận về tuổi tác, tôi còn lớn hơn ngài nữa kìa!

Mà anh ta lại không thèm để ý, mỉm cười dí tay vào mũi tôi một cái: “Còn không điên ư? Nửa đêm nửa hôm xông vào chỗ ta tắm, lấy hết quần áo của ta, lại còn tự mình giặt quần áo cho ta nữa.”

Ở đâu lại có một người đàn ông thích lời chuyện xấu của mình ra mà kể như vậy chứ? Toàn thân từ đầu đến chân đều đỏ bừng, cả người sắp cháy thành tro vì thẹn, tôi hết sức cố gắng thốt ra câu: “Đó, đó, đó, đó là vì muốn chạy thoát thân, vì muốn cứu, cứu ngài... Tam gia, ngài, ngài không được nói bừa nữa... Danh tiếng của tôi đã đủ xấu rồi!”

Nguyên Phi Bạch rốt cục bật cười ha ha, kéo tôi ngồi vào trong lòng vừa vuốt ve mái tóc đen của tôi, nhẹ nhàng nói: “Vân ngưng thanh ti ngọc chi quan, tiểu sinh bách mị nhập mi đoan. Xuân thâm thục được hòa yên sách, thu hiểu phù dung phá lộ khán.”

Anh ta bỗng nhiên nâng cằm tôi lên, đôi mắt phương hẹp dài nhìn tôi chăm chú. Ngay trước khi tôi kịp ý thức được, anh ta đã hôn lên môi tôi. Hôm nay tôi đã chịu quá nhiều kinh sợ, trong lúc ngạc nhiên môi khẽ hé thì anh ta đã nhân cơ hội chen vào miệng.

Nụ hôn đầu của tôi cứ như vậy mà bị tên thất thường kia đoạt mất rồi. Có điều tôi cực kỳ ghét đây cũng là nụ hôn đầu tiên của anh ta bởi vì kỹ thuật hôn này vẫn cần nâng cao thêm nữa, có điều tâm trạng của tôi vẫn tốt hẳn lên. Chết thật, tôi sắp thành kẻ háo sắc thật mất rồi.

Khi anh ta kết thúc nụ hôn sâu này đã ăn hết son trên môi tôi, hai gò má đỏ ửng, nướu nhấm lại tựa đầu lên trán tôi, khẽ thở hổn hển, tôi chăm chú nhìn khuôn mặt anh ta, lòng lại cảm thấy lần nữa, anh ta thật sự đẹp trai đến không có thiên lý.

Anh ta bỗng mở mắt, nghiêm trang nói: “Đêm nay, Mộc Cẩn tới phòng ta đi.”

Trái tim thật vất vả mới bình ổn được lại lần nữa đập thình thịch. Sao tên thất thường này lại có thể như thế? Muốn làm gì là làm luôn, lại còn thân nhiên nói cái việc ấy ra cứ như là, Mộc Cẩn, tối nay đến ăn cơm với ta nhé.

Sao người nhà họ Nguyên đều chẳng lẳng mạn chút nào vậy?

Sắc mặt vừa mới tự nhiên trở lại, lúc này hẳn đã biến thành màu gan heo rồi. Tôi lắp bắp đáp: “Không, không được, bẩm... Tam gia, nguyệt, nguyệt...”

nguyệt tín của tôi đang tới, chờ tháng sau rồi... nói tiếp.”

Chết dở, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ trở thành người mắc chứng cà lăm mắt.

Không ngờ bạn học Nguyên Phi Bạch vốn lạnh lùng, kiêu ngạo nổi tiếng lại giả vờ kinh ngạc hỏi: “Ta muốn cô tới phòng là vì Tổ Huy vừa luận võ với Lục Ngạc, bị đau lưng nên tối nay không thể hầu hạ ta. Việc đó thì có liên quan gì tới nguyệt tín? Hay cô thử nói xem, ta muốn cô tới phòng ta làm gì?”

Mặt tôi thoát đỏ, thoát trắng, sau đó lại đỏ một hồi, trắng một hồi nữa, mê mang nhìn Nguyên Phi Bạch. Ngay trước lúc tôi kịp ra tay, anh ta đã sung sướng nở một nụ cười vô cùng đáng hận rồi đẩy xe ra khỏi phòng.

Tôi vừa giận vừa thẹn, cầm một đồng đồ định quăng ra ngoài thì chợt nhìn thấy một chiếc hộp dài đặt trên bàn. Lúc về phòng còn chưa thấy, chắc là Nguyên Phi Bạch mang đến rồi.

Tôi cầm hận mở hộp ra thì bỗng ngáy người, trong hộp gồm là khoảng ba mươi nhánh lông vũ kích thước khác nhau, màu sắc rực rỡ không gì sánh được...

Tôi chỉ nói một câu mà anh ta vẫn nhớ.

Tôi cầm mấy nhánh lông vũ tròn tuốt ấy, trong lòng có một loại cảm giác khó tả.

Kết quả là đêm hôm đó, không biết vì sao Nguyên Phi Bạch không gọi tôi tới hầu hạ nữa, thế nhưng tôi lại triệt để mất ngủ.

**_*_*_*_*_

(1) Đoạn tự: Hán Ai Đế từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đồng Hiền, một người giống phụ nữ, dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên cắt cánh tay áo của mình. Người ta sau gọi mỗi tình đồng tính là mỗi tình cắt tay áo cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

(2) Câu lan: nơi múa hát và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Năng Âm Khói Châu Bay (3)

Sau khi luyện võ với Tổ Huy xong, tôi ngây ngốc ngồi trong trung đình cắt tia hoa lá, mắt phải sưng vù như mắt gấu mèo, vừa nghĩ đến nụ hôn ngày hôm qua với Nguyên Phi Bạch mặt liền nóng phừng phừng.

Sáng nay lúc tập võ, cô gái nổi danh hảo sắc trong Tử Tê sơn trang là tôi đây, lần đầu tiên đỏ mặt không dám nhìn Nguyên Phi Bạch. Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, trong lúc đối chiêu với Tổ Huy, tôi lén lút quay đầu lại nhìn, không ngờ anh ta vẫn thản nhiên trò chuyện cùng Hàn Tu Trúc, đứng lúc nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt của tôi, anh ta bèn mỉm cười trên tức.

Ôi! Tôi xiết bao mong ước rằng anh ta có thể tiếp tục duy trì cái thái độ lạnh lùng đối với tôi như trước sự kiện hái hoa tặc, tại sao bây giờ anh ta hay cười với tôi quá vậy?

Tuy cái vẻ tươi cười ấy thật đáng hận song vẫn sáng tựa ánh trăng như trước, lẳng lặng đi vào lòng người, khiến tôi dù đang cáu giận lại không thể dờn mặt. Tôi cứ đứng ngây ra, mãi tới khi cú đâm của Tổ Huy không hề khách khí tông vào mắt phải thì tôi mới đau đớn kêu một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Ai! Quả đúng là “sắc tức thị không, không tức là sắc”(1), nên làm gì bây giờ, trong đầu tôi lúc này đang tràn ngập dáng vẻ tươi cười đến khuyên thành khuyên quốc của Nguyên Phi Bạch, nếu cứ tiếp tục như vậy, đến cửa họ của mình là gì tôi cũng quên luôn mất...

Ừm! Ai đang không ngừng kêu “chìm đồ quyền, chìm đồ quyền”(2) vậy? Thì ra là Tổ Huy, khuôn mặt đầy mụn của cậu ta đang ghé sát vào tai tôi, miệng không ngừng hét lớn: “Mộc cô nương!”

“Làm sao? Hô to gọi nhỏ thế làm gì, cậu còn ngại đâm vào mắt tôi chưa đủ nên muốn đâm thêm cả đôi tai nữa đúng không?” Tôi xoa xoa lỗ tai.

“Hử! Nếu không gọi, cô có thể tỉnh sao?” Thằng nhóc xấu xa ấy còn chỉ vào cây lựu mà tôi đã tía, bảo: “Đây mà gọi là cắt sửa hoa sao, có mà bẻ cành hái hoa để trút giận thì có, cô xem đi, một gốc lựu đẹp như vậy lại bị cô cắt thành giống người đầu hói rồi.”

Tôi nhìn chăm chăm vào gốc cây, đúng là như vậy thật. Trong lòng liền hồ thẹn vô cùng, tôi ngượng ngùng nói: “Cậu, cậu không hiểu rồi, cái này gọi là, cái này gọi là tác phẩm nghệ thuật, về sau, về sau nó mọc dài lại sẽ rất đẹp.”

“Xì! Đừng có lừa tôi, cả ngày hôm nay cô không bình thường sao ấy, cứ nhìn Tam gia chăm chăm, Tam gia cũng vậy. Tôi đi theo Tam gia từ nhỏ, đây là

lần đầu thấy ngài cứ cười tùm tùm cả buổi như vậy.” Thằng nhóc vừa phân tích vừa gật gù đắc ý, nhìn ngó xung quanh thấy không có ai, cậu ta khẽ sát lại, nói: “Này, nói thật đi, có phải cô thành công rồi không?”

“Thành công gì chứ?” Tôi đỏ mặt, lui về bên một khóm lan.

Tổ Huy đoạt lấy cây kéo trong tay tôi, ngăn trở tôi tiếp tục tàn phá đám hoa hoa cỏ cỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn linh động nhìn chăm chăm vào tôi: “Lại còn giả vờ! Có phải cô và Tam gia làm cái kia rồi không?”

Thằng nhóc xấu xa! Không chịu đọc sách cho tốt, suốt ngày chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện đời thực, mặc dù thường ngày tôi cũng nghĩ tới một chút...

Vì vậy tôi vô cùng chính nghĩa mà lấy hai tay cheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ta sang hai bên như đang nhồi bột, vừa cười hi hi nói: “Bạn học Tổ Huy, cậu nên học hành cho tốt, mỗi ngày đều phải biết hướng về phía trước, không nên suốt ngày quan tâm tới chuyện thiếu gia nhà cậu thân mật cùng nữ nhân kia...”

Tổ Huy kêu ái ui, lánh ra khỏi tay tôi: “Cô đúng là đồ ác phụ, tôi cũng không tin gia sẽ bỏ qua nhiều mỹ nữ như vậy để coi trọng một nha đầu xấu xí như cô.”

Lòng tôi khẽ động, lần nữa cười tùm tùm tới gần Tổ Huy, cậu ta vội vàng lùi về phía sau: “Cô muốn làm gì? Tôi kêu người tới bây giờ!”

“Tổ Huy, cậu có từng thấy một cô nương tên là Du Du chưa?” Tiểu tử đáng ghét!

“Du Du?” Cậu ta bối rối nhìn tôi: “Là ai vậy, chưa từng nghe nói tới, càng đừng nói là từng gặp.”

“Cô gái ấy hẳn là người Tam gia vô cùng thích, cậu thử nghĩ lại xem, trước khi tôi tới đây, Tam gia có quen ai không, có cô gái nào hay tới thăm không?”

“Trước khi cô tới đây? Trước khi cô tới đây?” Tổ Huy lẩm bẩm một lúc, đột nhiên vỗ trán: “Đừng đừng, có một cô bé thường tới uyển lúc nửa đêm, cô ấy hay cùng Tam gia ngồi trong Thường Tâm các đánh đàn về tranh, có lúc lại luận bàn võ nghệ, văn văn, cô ấy đúng là rất xinh đẹp có điều không phải tên Du Du, cô ấy là...”

“Tổ Huy!” Hàn tiên sinh bỗng tiến vào vườn, lớn tiếng gọi khiến lòng tôi vô cùng ngứa ngáy. Tổ Huy lập tức im bật, Hàn Tu Trúc tươi cười nói với tôi: “Mộc cô nương, Tam gia bảo ta truyền lời cho cô và Tổ Huy, nói là hôm nay Tam gia có khách tới chơi nên cho chị em hai người ra ngoài, mau tới Ngọc Bắc Trai tìm Oánh cô nương chơi đi.”

Tôi và Tổ Huy đều lớn tiếng hoan hô, cả hai đều mừng rỡ như điên. Tôi cũng đem chuyện của Du Du quảng ra sau đầu, chạy vào nhà thay bộ đồ khác, chỉnh lại đầu tóc, nghĩ nghĩ một lúc lại tháo cây trâm bạch ngọc của Nguyên Phi Bạch xuống, dùng một cây trâm bạc mà Tống Minh Lỗi đã đưa cho. Lúc tôi tới chỗ xe ngựa, từ xa chỉ nhìn thấy Hàn Tu Trúc đang nghiêm túc nói với Tổ Huy cái gì đó, còn về mặt cậu ta thì có vẻ hoang mang.

Ồ, có chuyện gì vậy? Tôi nhẹ tay nhẹ chân chạy tới đó định nghe lén xem bọn họ đang nói gì, Hàn Tu Trúc bỗng xoay người lại, dọa tôi suýt thì nhảy dựng lên: “Cô nương đi nhanh về nhanh, đừng để Tam gia sốt ruột.”

Không hổ là Hàn Tu Trúc, võ công cũng cao đến khó tin, ngay cả bước chân như mèo của tôi mà cũng nghe thấy, nhưng mà cũng có thể do kinh công của tôi quá tồi.

Tôi còn muốn tiếp tục câu chuyện kia nhưng cho dù mềm rắn thế nào, cậu ta cũng không chịu nói, chỉ lạnh lùng đáp: “Quân lệnh như núi.”

Đồ xấu xa, có cái gì mà không thể nói? Không muốn nói thì thôi, hừ!

Ý nghĩ tới Ngọc Bắc Trai là có thể nhìn thấy Nguyên Phi Giác và Bích Oánh đã lâu không gặp khiến tâm tình của tôi tốt hơn, đáng tiếc, mở rộng cửa nghênh đón tôi chỉ có Bích Oánh – càng ngày càng xinh đẹp – và mười thiếu niên do A Mễ Nhi dẫn đầu. Họ nói cho tôi biết, Nguyên Phi Giác và Quả Nhi Nhân đã ra ngoài rồi.

...

....

Chẳng trách Nguyên Phi Bạch lại đồng ý cho tôi tới Ngọc Bắc Trai. Tôi còn bảo anh ta sao tự nhiên tốt bụng như vậy, thì ra đã sớm biết Nguyên Phi Giác không ở đây, tôi vô cùng buồn bực.

Khuôn mặt tươi cười của tôi xui xuống, Bích Oánh thấy thế bèn dè dặt cười, an ủi tôi rằng, nói không chừng Tứ gia sẽ trở lại ngay, ngồi chờ một chút là được. Tôi không muốn nằng lo lắng nên đành gượng cười, cùng nàng đọc thư do Tống Minh Lỗi cho bỏ câu truyền về, tán gẫu về tình hình gần đây của đại ca, nhị ca, suy nghĩ về việc lớn của Tiểu ngũ nghĩa.

Vào lúc Nguyên Phi Bạch bận rộn đối phó với đám hái hoa tặc, trong vương triều Đông Đình, Nguyên gia và Đậu gia cũng bắt đầu tranh đấu gay gắt. Đậu gia có ca ca của Đậu Lệ Hoa là Đậu Anh Hoa dẫn đầu, dựa vào thế lực của hoàng hậu và thái hậu trong cung, ra sức tích lũy tiền tài, suốt ngày tố cáo Nguyên thị chia rẽ tình vua tôi, tạo bè kết phái muốn lập mưu phản nghịch, mà Nguyên gia lại nắm trong tay một đồng chứng cứ chứng minh Đậu thị ý vào thánh sủng không coi phép nước ra gì, tham ô ăn hối lộ, tàn sát dân lành, ức hiếp bách tính.

Hơn nữa, hoàng quyền của Hi Tông bị Hoàng thái hậu nắm giữ, cả ngày chỉ biết chơi gà đấu ngựa, phóng túng ở hậu cung, đối với tranh chấp giữa hai

đang cùng mặc kệ.

Trong thư Tống Minh Lỗi gửi còn nói, ngày Nguyên Phi Yên tiến cung đã bị lùi vô thời hạn, thậm chí cả phò mã của Trương công chúa, Trung Hiền vương Nguyên Phi Thanh cũng bị hạn chế ra vào cung cấm.

Ở phía bắc, Đột Quyết lăm le ở biên giới, Vu Phi Yên bị triệu về Hà Sóc mà Nam Chiếu xuất binh như điện chiếm lấy thành Cẩm Quan, còn Nam quân của Đậu gia lại từ chối xuất binh, không thèm đếm xỉa tới bá tánh trăm họ, ngược lại còn năm lần bảy lượt dâng tấu đòi Hi Tông ban chỉ, lệnh Nguyên Thanh Giang đích thân rời kinh để nghênh chiến Nam Chiếu.

Vĩnh Nghiệp năm thứ hai, cũng là tháng tư năm nay, Đậu Anh Hoa lại lấy Binh bộ Tả thị lang Phong Y làm đối tượng, khởi xướng một trận công kích mới. Lúc này, thủ đoạn của hắn vô cùng độc ác, ngụy tạo một bức chiếu thư phế truất Hi Tông, ký tên là “Phong Y”, sau đó loan truyền tin đồn Nguyên thị mưu nghịch. Kẻ đứng sau Phong Y là Binh bộ thượng thư Nhậm Thi Tiểu, mà Nhậm Thi Tiểu kia lại vừa đúng là trợ thủ đắc lực của Nguyên Thanh Giang.

“Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công”(3), mục đích của Đậu Anh Hoa không cần nói cũng biết. “Mưu đồ việc phế lập” chính là việc đại nghịch bất đạo, tháng sáu năm nay, Phong Y đã bị đưa vào Đại Lý tự, đang chịu cực hình thẩm vấn, còn Nhậm Thi Tiểu bị giáng chức thành Nam phủ doãn. Cùng lúc đó, trong thời điểm đặc biệt này, Đậu Anh Hoa dâng tấu lần thứ hai, xin Hi Tông hạ chỉ cho Nguyên Thanh Giang điều Bắc quân đi đánh Nam Chiếu, với ý định làm suy yếu quân đội của Nguyên thị.

Phen này quả thật là một đả kích lớn đối với Nguyên gia, Nguyên Thanh Giang mất đi cánh tay phải đắc lực. Nghe nói, khi ông ta nghe được tin thì giận dữ nện xuống bàn, ói ra một ngụm máu tươi, đủ để thấy Đậu thị ác độc cỡ nào, không tru di cửu tộc thì không từ bỏ. Vì vậy gần đây, Nguyên thị bắt đầu có ý định bức vua thoái vị.

Tôi xem xong, suy ngẫm một lúc rồi hỏi: “Bích Oánh nghĩ sao?”

“Mộc Cẩn, mọi người đừng chê cười ta. Nhiều năm như vậy, ta đã từng nghĩ được cao kiến nào đâu. Ý tứ của đại ca là, nếu cứ tiếp tục án binh bất động, sợ rằng người là dao thót, chúng ta là thịt cá, không biết ý Mộc Cẩn thế nào. Nhị ca và Hẫu gia sẽ khởi hành trong hôm nay, muốn vào thành Tây An để đối phó với quân Nam Chiếu đang chiếm thành Cẩm Quan. Mộc Cẩn và nhị ca phải nhanh nghĩ ra biện pháp mới được.”

Tôi trầm nghĩ, thực ra lần này Nguyên gia đã để lộ mũi nhọn quá sớm. Nếu là tôi, khi phát hiện Đậu gia có ý muốn tranh đầu thì sẽ giả vờ thuận theo, sau đó nhiều lần biểu lộ lòng trung thành với hoàng thất, cũng là trung với Đậu gia, rồi âm thầm bồi dưỡng một quý phi cùng một thế lực trong triều để chống lại Đậu gia, đợi khi hai bên ác đấu, lúc đã kiệt lực liền ngư ông đắc lợi(4), khom lưng một lúc mà không phải chiến đấu.

Tôi móc bút lông ngỗng ra, viết ý tưởng vừa rồi vào thư gửi Tống Minh Lỗi, rồi nghĩ thêm vài kế sách trong lúc khẩn cấp. Với sự cơ trí của Tống Minh Lỗi, dựa trên cơ sở của tôi chắc chắn sẽ dệt hoa trên gấm(5), tạo ra diệu kế có thể xoay chuyển càn khôn, đây là bí mật của Tiểu ngũ nghĩa chúng tôi gọi là “Mộc sách Minh kế”.

Thứ nhất, Hẫu gia vạn lần không thể rời kinh thành, một khi rời kinh, tâm huyết suốt mười năm ở kinh đô của Nguyên gia sẽ như nước chảy về biển đông. Nếu bây giờ bức vua thoái vị, danh bất chính, ngôn bất thuận, cho dù may mắn chiến thắng, thì đầu tiên là Nam quân của Đậu gia ở Nam Việt vẫn được bảo toàn thực lực, cơ hội nổi dậy quá lớn, hơn nữa làm thế sẽ tạo lý do cho Đậu gia chiêu tập binh lực trong thiên hạ diệt trừ Nguyên gia, thứ hai là thiên hạ tuy có hiện tượng rối loạn nhưng không có thiên tai lớn, nghịch phản sẽ đẩy dân chúng tới chỗ nổi loạn, quân đội tinh nhuệ của Vu Phi Yên lại đang bị Đột Quyết kiềm chế.

Nếu đánh bại kinh đô, Đột Quyết và Nam quân sẽ thành thế nam, bắc cùng đánh, vào tới kinh đô, quân lính Nguyên gia đang mệt mỏi lại không có trợ giúp của dân chúng.

Thứ hai, phải ổn định Nam Chiếu, chủ trương nghị hòa. Nghe nói vua Nam Chiếu rất thích nữ sắc, mong Nhị ca mau chóng chọn lựa vài mỹ nữ xinh đẹp đưa tới Nam Chiếu, những yêu cầu khác của Nam Chiếu trước mắt cũng nên đồng ý.

Thứ ba là hậu đãi các nhà nho, cũng chính là phải lợi dụng những thư sinh suốt ngày chỉ biết nói khoác mà Nguyên Thanh Giang vốn ghét nhất này. Dư luận trong thiên hạ vốn đều xuất phát từ người cầm bút mà ra. Cho người ta viết văn truyền bá rằng Nguyên Thanh Giang là trung thần ngàn đời, thuận theo hoàn cảnh, tuyệt đối không thể để Đậu gia khống chế dư luận. Người nắm giữ tiếng nói của thiên hạ về lâu dài chính là yếu tố quan trọng để dẫn đến thắng lợi.

Thứ tư: nhất định phải ly gián tình cảm giữa Hi Tông và Thái hoàng Thái hậu, cần khiến Hi Tông cảm thấy Đậu thị đang mơ tưởng hoàng quyền còn Nguyên thị mới phe thực sự ủng hộ hoàng thượng. Quan trọng nhất là phải loại bỏ được Thái hoàng Thái hậu bởi bà ta chính là cội nguồn quyền lực của cả dòng họ Đậu, chỉ cần phá hỏng được chỗ then chốt này, dù suối có rộng, sông có dài cũng khó thoát được cảnh khô cạn.

Thứ năm: phương hướng chiến lược phải thay đổi, chỉ nắm giữ chứng cứ Đậu gia hà hiếp dân chúng thôi thì chưa đủ để khiến Hi Tông nguyện đắc tội với Thái hoàng Thái hậu mà đứng về phía Nguyên gia. Phải đáp lễ giống như Đậu gia đã ngấm ngầm một đao trí mạng vào tâm phúc của Nguyên gia lúc trước, từ xưa tới nay, điều khiến bất cứ một vị hoàng đế nào cũng phải lo sợ ngoại trừ “mưu đồ phế lập” còn có “bán nước theo giặc”, Nam quân của Đậu gia cách Nam Chiếu quá gần, cho Nam quân đánh Nam Chiếu là thích hợp nhất, ta có thể làm giả chiếu thư về việc mưu đoạt thiên hạ của Nam quân Đậu gia cùng Nam Chiếu, muốn mượn sức Đậu gia để đánh nhà Hiên Viên. Sau đó để dư luận truyền tới tai Hi Tông, tôi cược rằng dù ngài ấy có thích phụ nữ, chơi gà, chơi dê đến thế nào cũng sẽ phái người điều tra Đậu gia. Chỉ cần hoàng đế có ý, Nguyên gia có thể ép Thiên tử lệnh cho chư hầu chinh đốn lại Đậu gia. Dù ngài ta vẫn đắm chìm sắc đẹp của Đậu Lệ Hoa như trước, chỉ cần lòng dân chúng trong thiên hạ hướng về nhân nghĩa, dư luận ủng hộ quân của Nguyên gia là có thể đánh Đậu thị, thanh trừ phản nghịch bên cạnh quân vương, danh chính ngôn thuận đánh vào trong cung, diệt Đậu gia, bức Hi Tông thoái vị, hoàn thành nghiệp lớn.

Tôi lưu loát viết hết mấy một trang giấy lớn, Bích Oánh nhìn mà tròn cả mắt: “Mộc Cẩn, nếu muội là nam nhi thì tốt rồi, nhất định sẽ là Gia Cát tái thế, việc phong vương bái tướng dễ như trở bàn tay.”

Tôi thực lòng lắc đầu: “Bích Oánh khen nhầm rồi, chúng ta và Nguyên gia gắn bó như cây với cành, cùng vinh cùng nhục, nói thật, mấy kẻ sách thô thiển này chỉ là chó cùng rứt giậu, nếu có thời gian để nghiên cứu cẩn thận, bố trí lại thì nhất định có thể bảo toàn lực lượng của Nguyên gia, bất ngờ đánh cho Đậu gia tan tác. Có điều, muội tin rằng với năng lực của nhị ca, chắc chắn sẽ nghĩ được đối sách.”

Bích Oánh gật đầu, gọi một tiếng: “Tiểu Trung.”

Một con chó nhỏ màu lông đen nhánh chạy tới, cổ đeo vòng bạc. Nó kêu uông uông mấy tiếng với Bích Oánh, thân thiết lao vào liếm lên mặt Bích Oánh, nài nỉ cho nó ngồi xuống rồi ần lên cơ quan trên chiếc vòng bạc, để thư hồi đáp của tôi vào. Tiểu Trung lần đầu nhìn thấy tôi, ngó ngó một lúc, ra vẻ thân thiết cúi đầu, phe phẩy đuôi với tôi nhưng ánh mắt lại vô cùng phòng bị.

Đó là chó được huấn luyện để đưa tin, Bích Oánh nói cho tôi, Ngọc Bắc Trai này không giống những chỗ khác, việc ăn uống, may mặc đều phải người tự ra ngoài chọn mua, Trương Đức Mậu rất khó tiếp cận. Vì vậy ông ta bảo nàng xin Nguyên Phi Giác cho nuôi một con chó nhỏ. Cuộc sống hàng ngày của Nguyên Phi Giác đều do Bích Oánh trông nom nên đáp ứng ngay, sau đó không biết Trương Đức Mậu dùng biện pháp gì lại khiến A Mễ Nhĩ đích thân tặng con chó này tới, không gây bất cứ hoài nghi nào. Cho nên nó đã trở thành phương pháp để Bích Oánh liên hệ với bên ngoài.

Tôi thăm tán thưởng điệu kẻ này hồi lâu, lòng càng thêm nghi, Trương Đức Mậu đúng là sâu khó lường. Chúng tôi ngồi trong phòng Bích Oánh hàn huyên nửa ngày, tới lúc mặt trời ngả về tây thì Tiểu Trung đã quay lại. Trong vòng bạc đã không còn vật kia nữa, chỉ có một tờ giấy vẽ dấu hiệu của Tiểu ngũ nghĩa, chứng tỏ thư đã truyền ra thành công. Tiểu Trung lè lưỡi với Bích Oánh, đòi ăn, nàng bèn cười khanh khách đi dứt cho nó ăn. Ngồi thật lâu cũng không thấy Nguyên Phi Giác về, thất vọng cùng tưởng niệm cứ xoay vần không dứt trong lòng tôi.

Quay lại thấy Bích Oánh đang đùa nghịch với Tiểu Trung, ánh nắng chiếu lên mặt khiến đôi mắt màu hổ phách của nàng càng trong veo, lay động lòng người, tựa như một vùng nước xuân khê động. Tôi biết Bích Oánh rất xinh đẹp nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng thấy nàng cười thoải mái như thế này, sự hạnh phúc tựa như xuất phát từ đáy lòng làm vẻ đẹp của nàng càng tăng thêm mấy phần, giống như đang đắm chìm trong cơn mưa tình yêu vậy...

Tình yêu, suy nghĩ này bỗng nảy lên trong đầu tôi, lòng chợt bất an, tôi nhìn qua đó, chỉ thấy Bích Oánh đang ngửa cổ tránh khỏi lưỡi Tiểu Trung, trên cái gáy trắng như tuyết thấp thoáng lộ ra một dấu đỏ hồng.

Tôi cười nói: “Đừng nhúc nhích, Bích Oánh, trên cổ tỷ có một con sâu nhỏ, muội tới nhặt ra giúp tỷ.”

Nhân lúc nàng vẫn còn sùng sột, tôi kéo cổ áo nàng ra, đúng là một vết hôn hồng hồng...

Tôi ngồi lại ghé tựa, trong lòng như có vạn binh nước đắng. Nếu trong Ngọc Bắc Trai này, người người đều cung kính với Bích Oánh thì dám làm vậy với nàng chỉ có mình Nguyên Phi Giác, Bích Oánh là nha đầu bên cạnh hắn, lại xinh đẹp, dịu dàng, ở cổ đại, cũng là chuyện bình thường...

Tôi chợt cảm thấy nụ cười của Bích Oánh vô cùng chói mắt nhưng không dám hỏi ra miệng mà chỉ lấy ra Hoa Tây thi tập quyển hai vốn để đưa cho Nguyên Phi Giác đặt lên bàn, buồn rầu nói: “Vậy muội, muội về trước đây.”

Bích Oánh thấy sắc mặt tôi bỗng thay đổi thì lấy làm ngạc nhiên, nàng thương cảm mà vô tội nhìn tôi, nói: “Sắc trời vẫn còn sớm, Mộc Cẩn ngồi thêm chút nữa, trong viện chỉ mình ta là con gái, ta vẫn nhớ muội nhiều lắm, hai chúng ta ngồi tâm sự thêm lúc nữa được không?”

Nhưng tôi như ngồi trên kim châm, vừa đứng dậy liền đi ngay, lúc xoay người, một giọt nước mắt chợt rơi xuống.

Ngồi trong xe ngựa, tôi len lén lau nước mắt một lúc lâu, lòng thấy vô cùng khó chịu bèn ngồi ra đằng trước xe ngựa cùng Tổ Huy. Tôi trống rỗng nhìn theo cảnh sắc đang trôi nhanh về phía sau, trong đầu toàn là hình ảnh trận mưa hoa anh đào đầy trời, đáng vẻ tươi cười hạnh phúc của Bích Oánh, còn có vết hôn kia...

Lại một trận khó chịu tràn tới, tôi dứt khoát nhắm hai mắt lại.

“Này! Đừng cau có nữa!” Tổ Huy bỗng nhiên lên tiếng, tôi thoáng mở mắt, biểu hiện của tôi rõ ràng thế sao? Đang muốn phản bác thì cậu ta đã tiếp lời: “Dù sao sớm muộn cô cũng sẽ trở thành người của Tam gia, có thể chặt đứt ý niệm của cô đối với Tứ gia cũng là một chuyện tốt.”

Người ta vẫn bảo không nên đụng vào chuyện riêng của người khác, tôi lạnh lùng đáp: “Cậu đang nói bậy bạ gì đó.”

Tổ Huy thở dài: “Tôi vừa mới so chiều cùng tên tiểu tử Đột Quyết A Mễ Nhĩ kia, hắn nói với tôi rằng, bây giờ Tứ gia rất sủng ái Oánh cô nương, đi đâu cũng dẫn nàng theo, nếu hôm nay không phải đi làm chuyện quan trọng thì Oánh cô nương nhất định sẽ đi theo, chúng ta ai cũng có thể thấy.” Cậu ta nhìn sắc mặt của tôi, đoán một lúc rồi nói tiếp: “Hơn nữa, Oánh cô nương cũng xinh đẹp, theo ý tôi, chính là càng ngày càng xinh đẹp. Cô thử nhìn chỉ phí ăn mặc của nàng ta mà xem, làm gì có nha đầu nào được như thế chứ, rõ ràng là bộ dáng của một nàng vợ lẽ. Ài, Mộc nha đầu, Tứ gia cũng không tệ, nẫu thân là nữ hoàng Đột Quyết, tính tình lại trung thực, không hề có ý xấu, thế nhưng Quả Nhĩ Nhân kia nào phải người lương thiện gì. A Mễ Nhĩ có nói, Quả Nhĩ Nhân vẫn không thích cô, chê cô quá mức xảo trá. Rồi có một ngày, Quả Nhĩ Nhân và Tứ gia sẽ phải về Tây Vực, lão ta chắc chắn sẽ không cho Tứ gia dẫn cô theo, cô và hắn rồi cũng sẽ vô duyên. Vẫn là câu này, chúng ta đều là người của Tam gia, có thể dung nạp chúng ta trên đời này cũng chỉ có Tây Phong Uyển, tôi nhìn thấy được, Tam gia thật lòng thích cô, mẹ tôi và Hàn tiên sinh cũng thích cô, tôi, tôi, tôi ở chung với cô lâu rồi, cũng hiểu được, cô ngoại trừ hơi xấu xí một chút, mấy mặt khác có thể thông qua được... Này, cô, đừng lờn tôi, được, được, không nói cô xấu xí, cô bộ dáng xinh xắn, dễ coi, chỉ là so với Oánh cô nương thì kém một chút thôi. Đừng bực bội nữa, Mộc nha đầu, cô nên dứt khoát đi theo Tam gia đi, chờ Tam gia đoạt được thiên hạ, báo được thù lớn, chúng ta cũng chẳng thiếu hoàng hậu, quý phi gì đó, so với Tây Vực tốt hơn bao nhiêu...”

Tổ Huy vừa đánh xe vừa nói oang oang, tôi ngoảnh đầu nhìn phong cảnh xung quanh, trong đầu chợt có một suy nghĩ quái dị, hay là Nguyên Phi Bạch cố ý muốn tôi biết những điều này nên mới thả cho tôi tới Ngọc Bắc Trai.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩn Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không Hiểu Được Bạc Đế Vương

Tôi thê lương quay đầu lại, Ngọc Bắc Trai chỉ còn là một điểm nhỏ trong mắt, từng là nơi mà tôi dù nằm mơ cũng muốn đến, bây giờ lại không thể quay đầu. Tôi ngồi thẳng dậy, lấy tay lau nước mắt. Tổ Huy nhìn tôi, không trêu chọc tôi như thường ngày, trái lại còn thở dài một hơi như ông già, ngâm: “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhân sâu, thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thương tâm đầu.”

(Dịch thơ: Nguyễn Chí Viễn)

Hoa rụng toi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhú mày chau

Lại quặn lòng đau

Hà? Tôi ngừng tay lau nước mắt, đây là bài Nhất tiễn mai của Lý Thanh Chiêu mà, tôi đã chép lại trong cuốn Hoa Tây thi tập quyển một, tại sao thẳng nhóc này lại biết?

“Sao cậu lại biết bài Nhất tiễn mai này?”

“Sao vậy? Lần trước bọn hái hoa tặc tới náo loạn, gia không ra ngoài được, mỗi ngày tôi đều nghe thấy gia ngẩn ngơ đọc mấy lời này, nghe nhiều tới mức lỗ tai cũng mọc kén luôn rồi.”

“Tam gia biết được bài từ này từ đâu vậy?”

Tổ Huy rốt cục cũng phát hiện mình nói hớ, cậu ta nhìn tôi, ấp úng hồi lâu. Nói thật, tôi cũng không lạ lùng việc Nguyên Phi Bạch từ Tống nhị ca mà biết được tình cảm giữa tôi và Nguyên Phi Giác, nhưng anh ta không chỉ biết thời gian địa điểm cụ thể tôi cùng Nguyên Phi Giác hẹn gặp mà ngay cả những bài từ trong tập thơ tôi tặng Nguyên Phi Giác cũng biết. Vậy nên, ngày đó Bích Oánh đem chiếc khăn có đề Thanh ngọc án của Phi Giác tới, bị Nguyên Phi Bạch nhìn thấy, rõ ràng tôi đã nói là mình làm chơi nhưng anh ta lại xanh mặt đem đi tiêu hủy, thì ra anh ta biết từ lâu...

Đồ khôn nạn, đáng chết, biến thái, tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy mình giống Tôn Ngộ Không nằm trong lòng bàn tay anh ta, dù tôi làm gì, nghĩ gì anh ta cũng rõ hết, rồi lại giả bộ cái gì cũng không biết. Anh ta khẳng định lúc trước chỉ biết Phi Giác thích tôi, biết tôi giúp Tổ Huy làm bài tập, vậy vì sao lại đoạt lấy tôi từ trong tay Phi Giác, ngày hôm qua anh ta đối với tôi như vậy thì tính là gì? Còn có Nguyên Phi Giác đã thay lòng đổi dạ kia, còn có chuyện xấu của Cẩm Tú và Nguyên Hầu gia bị lan truyền khắp nơi...

Tôi càng lúc càng bức bối, cuối cùng rút ra một kết luận, đàn ông của Nguyên gia đều là một đám khôn nạn tự cho mình là đúng, thích đùa giỡn người khác.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới từ đằng sau, Tổ Huy cảnh giác, hất mái che nắng lên nhìn một chút, tôi vẫn còn buồn rầu mắng chửi đám đàn ông Nguyên gia nên cũng chẳng thèm để ý.

“Mộc nha đầu...” Một giọng nói quen thuộc bỗng truyền tới, tôi chợt phản chấn hẳn...

Là Phi Giác! Hắn tới, hắn tới rồi...

Toàn bộ phiền muộn trong lòng tôi như bị quét sạch, tôi nhoáng cái nhảy xuống xe ngựa khiến Tổ Huy nóng nảy kêu: “Mộc nha đầu, đừng như vậy, ngừng lại lời tôi nói với cô đi, nếu để Tam gia biết thì cô không xong đâu.”

Đáng tiếc, cậu ta nói gì tôi cũng chẳng nghe vào tai, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn xuất hiện từ trong khói bụi cuộn cuộn, toàn thân vận đồ đen, đang ngồi ngay ngắn trên một con ngựa đen cao lênh kênh, tóc đỏ rối tung tựa như thiên thần, chính là Nguyên Phi Giác mà tôi vẫn ngày nhớ đêm mong. Tôi kéo váy định chạy về phía đó...

Trong lúc tôi vui vẻ chạy chậm tới, hần đứng cách tôi khoảng ba trăm thước, luôn miệng gọi Mộc nha đầu nhưng bỗng quay đầu sang phải, định đi về phía Tây lâm.

...

Tôi nôn đây, tức quá...

Hoa Mộc Cẩm ơi là Hoa Mộc Cẩm, đúng thời điểm mấu chốt mà ngươi lại quên mất rằng Nguyên Phi Giác là cái đồ mắt kém, đồng thời cũng vạn lần hối hận vì sao vừa nãy không gọi hần nhiều hơn, tâm trạng thoáng cái như chìm xuống đáy biển, tôi không động đậy nữa mà tuyệt vọng té xuống đất, khóc đầy cay đắng...

Tổ Huy thở dài một hơi, diu tôi đứng dậy rồi kéo mạnh tôi vẫn còn nức nở về phía xe ngựa. Xe ngựa lại lọc cạ lọc cọc trên đường về, tôi khóc thút thít, trong đầu lại hiện lên hai câu kia, tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, vừa quay đầu, chợt thấy người đứng ở nơi lác đác đèn hoa...

Không, tôi không tìm được Phi Giác mà Phi Giác cũng không tìm được tôi...

Tôi nhắm mắt, ngồi trong bóng tối mà im lặng rơi lệ. Một lát sau, xe dừng lại.

Tưởng đã trở về Tây Phong Uyển, tôi lười biếng cựa quậy, xốc mình đi ra.

Trước mắt là một chú ngựa đen nhánh cao lớn, trên lưng ngựa là một thiếu niên tóc đỏ, quần áo bị phá thủng lỗ chỗ, mặt đầy mồ hôi đang vạn phần vui mừng nhìn tôi: “Ta đuổi kịp nàng rồi, Mộc nha đầu.”

Tôi ngây ra tại chỗ, không thể tin mình còn có thể gặp lại hần. Nguyên Phi Giác dùng một tay kéo tôi lên lưng ngựa chạy đi, Tổ Huy đứng đằng sau hét theo: Mộc nha đầu, mau trở lại, nếu để Tam gia biết thì không xong đâu, sau đó lại chậm rãi biến thành: Mộc nha đầu, mau tới cứu tôi. Tôi quay đầu lại, thì ra đám người A Mễ Nhĩ đã vây quanh cậu ta từ lúc nào.

Cuối cùng Nguyên Phi Giác cũng dừng ngựa lại, chính là rừng hoa anh đào, tiếc là hoa đã rụng hết rồi...

Hần thả tôi xuống đất rồi ôm tôi thật chặt: “Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, ta nhớ nàng muốn chết, tên Tam què kia thật đáng ghét, hần không cho ta gặp nàng.”

Nghe hần thì thảo bên tai, nước mắt tôi lại rơi xuống, trong lòng vừa mừng rỡ vừa chua xót khổ sở, hai tay vươn tới định ôm lấy hần nhưng vừa nhớ tới Bích Oánh, lòng lại tê rần, thả tay xuống: “Không phải ngài còn có Bích Oánh sao, còn nhớ tôi làm gì?”

Hần kéo tôi ra một chút, ngờ vực hỏi: “Oánh nha đầu? Oánh nha đầu thì sao? Chuyện hai ta liên quan gì tới nàng?”

Lại còn chối cãi? Nước mắt tôi rơi càng nhiều: “Không phải ngài đã thu Bích Oánh vào phòng rồi sao, bây giờ nàng đã trở nha đầu thông phòng cho ngài, còn giả vờ làm gì nữa? Nguyên Phi Giác, ngài có Bích Oánh chưa đủ, giờ còn muốn lừa gạt thêm tôi, ngài khinh người quá đáng, khinh người quá đáng rồi đó.”

Tôi giẫy ra khỏi vòng ôm của hần, vừa khóc rất oan ức. Tôi rất hiếm khóc lớn trước mặt người khác như vậy, càng đừng nói là trước mặt Nguyên Phi Giác, hần có vẻ hoảng loạn mà nhìn tôi, sau đó cũng hiểu ra ý tôi, mặt thoát đồ bưng: “Ta, ta đâu có thu nàng ta vào phòng, nàng, nàng có bằng chứng gì?”

Tên hạ lưu này, loại chuyện này chẳng lẽ còn muốn tôi chụp được ảnh đem đến trước mặt sao, tôi chỉ vào mặt hần, lòng thương tâm gần chết: “Ngài là cái đồ bì ỏi, ngài làm ra chuyện này lại còn muốn tôi mang bằng chứng tới? Vết hôn trên cổ Bích Oánh không phải do ngài làm thì ai làm?”

Nguyên Phi Giác mở to mắt nhìn tôi, mặt đỏ tai tím ghen lời hỏi lâu, ngay lúc tôi cho rằng hần đang có tật gật mình mà nói không ra lời thì hần cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu: “Vết hôn là cái gì?”

Ngày hôm đó, tôi đang cầm khăn tay, khóc đến hoa rơi nước chảy, vừa nghe thế cũng thấy ngơ ngác, tên hạ lưu này, đã khai phòng rồi còn không biết vết hôn là gì thì không phải bất thường quá sao...

Bỗng một tiếng phi cười truyền tới, năm thiếu niên từ trên cây nhảy xuống. Nguyên Phi Giác vẻ mặt xấu hổ, đang định nổi giận thì A Mễ Nhĩ đã chạy tới, ghé vào tai hần thì thầm một hồi, mặt hần bỗng đỏ lên một cách đáng ngờ, hỏi: “Cái đó gọi là vết hôn sao?”

A Mễ Nhĩ nhin cười, khoe miệng co quắp mà nghiêm nghị gật đầu, sau đó lại quay lại với bốn thiếu niên kia, chuồn ra xa ba bước, đứng nhìn chúng tôi. Nguyên Phi Giác nghĩ ngợi một lúc rồi lạnh lùng nói: “Cởi áo ra.”

Tôi lập tức ôm người, lui về phía sau ba bước, oán hận mắng: “Hạ lưu!”

Nguyên Phi Giác đỏ mặt liếc tôi một cái: “Ta không nói nàng, Mộc nha đầu.”

Hần quay đầu, quát: “A Mễ Nhĩ, ngươi cởi áo ra cho ta.”

A Mễ Nhĩ chậm chạp bước qua, cười hỏi: “Chủ tử, người muốn ta cởi quần áo làm gì?”

“Bảo người cời thì cời đi, nói nhiều như thế làm gì.”

“Thiếu gia, nhưng Mộc cô nương đây nổi danh háo sắc nha.” A Mễ Nhĩ nhìn tôi, dè dặt nói.

Ai nha! Thằng nhóc đáng chết!

“Người nói bậy bạ gì đó? Thiết khoán ở đây, còn không mau cời!” Nguyên Phi Giác nóng nảy móc ra một khối lệnh bài bằng sắt, trên mặt có khắc chữ Đột Quyết mà tôi nhìn không hiểu, A Mễ Nhĩ lập tức cời sạch bong, mặt đỏ, hai tay ôm ngực, vào lúc Nguyên Phi Giác hét lệnh mới miễn cưỡng buông tay, để lộ ra thân hình không được rắn chắc lắm, đồng thời giận dữ lườm tôi một cái.

Nhìn cái gì chứ, người cũng không phải cô gái, có cái gì mà không để lộ được, hơn nữa người người toàn xương, còn điểm mấy vết đỏ, ư, vết đỏ?

Tôi thấy có chút không hợp lý bèn nhìn về phía Nguyên Phi Giác, mặt hắn không chút thay đổi, tay chia lên người A Mễ Nhĩ, giải thích: “Lão thất phu Hàn Tu Trúc kia nuôi Kim bất ly và Thất tinh hạc để tạo trận pháp bảo vệ, còn Ngọc Bắc Trai của ta là do mười ba người bọn A Mễ Nhĩ lập trận. Gần đây Quả Nhĩ Nhân đang thí nghiệm ong Ngọc châm mới. Loại ong Ngọc châm này không dễ đánh, lại hay đốt người, đốt xong ngứa ngáy vô cùng, nếu không có thuốc giải, không tới ba canh giờ sẽ bị độc chết, vì vậy mấy hôm trước mới định giết hết đám Ngọc châm, mọi người trong Ngọc Bắc Trai đều có mấy vết này trên người, trên người ta cũng có rất nhiều,” hắn ngừng nói, nhìn vào mắt tôi, hơi ngập ngừng: “Nàng có cần ta cời quần áo ra cho xem không?”

Tôi xoắn hai bàn tay, cảm thấy hết sức xấu hổ, tôi thấp giọng đáp: “Không, không cần, là tôi trách oan huynh và Bích Oánh.”

Lén nhìn lại thì thấy Nguyên Phi Giác đang bình tĩnh nhìn tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn nghiêm túc như thế, thực sự tức giận rồi sao?

Một trận gió thổi qua, mọi người đều trầm mặc, A Mễ Nhĩ đang cời trần rốt cục không nhin được nữa, cố gắng trấn định hỏi: “Chủ tử, tôi có thể mặc áo vào được chưa?”

“Mặc vào đi, các người đều lui ra!” Nguyên Phi Giác nghiêm mặt gật đầu, không để ý tới A Mễ Nhĩ mà đi về phía tôi, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, ngâm: “Tề ai mê không hiểu vị thu. Kỳ quán tàn đăng, vĩnh dạ bi thu. Ngộ đồng điệp thượng tam canh vũ, biệt thị nhân gian nhất đoạn sầu. Thụy hựu bất thành mộng hựu hựu. Đa sầu đa bệnh, đương thậm phong lưu. Chân tình nhất điểm khổ oanh nhân, tài hạ mi tiêm, khắp thượng tâm đầu.”

Dịch nghĩa:

Trời tạnh khói mê, chưa biết thu.

Quán vắng đèn tàn,

Đêm dài thu buồn

Canh ba mưa gõ trên lá ngô đồng

Hay là một khúc sầu chốn nhân gian

Ngủ không thành mộng thì thôi.

Nhiều sầu nhiều bệnh, lắm phong lưu.

Một chút chân tình làm khổ người,

Vừa hạ mây thanh

Đã đau trong lòng. (*)

Tôi rơi nước mắt, trong lòng ngập tràn men say ngọt ngào, tôi nhìn về phía hắn, đáp: “Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu. Kinh giải la thường, độc thượng lan châu. Vân trung thủy ký cảm thư lai? Nhạn tự hồi thi, nguyệt mãn tây lâu. Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu. Nhất chủng tương tư, lưỡng xứ nhân sầu. Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, hựu thượng tâm đầu.”

Dịch thơ (Nguyễn Chí Viễn)

Sen đỏ hương tàn ngọc điệp thu

Nhẹ cời xiêm là

Bước xuống lan châu

Trong mây ai gửi lá thư qua

Lúc nhận bay về

Nguyệt rọi tây lâu

Hoa rụng toi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhú mây chau

Lại quặn lòng đau

Nguyên Phi Giác lộ về mừng rở, đôi mắt màu rượu lộ ra lấp lánh kích động: “Mộc nha đầu, nàng biết không, ta nhớ nàng đến khổ.”

Hai chúng tôi ôm nhau thật chặt, đúng lúc đó, một giọng nói già nua lạnh lẽo truyền đến: “Thiếu chủ, Thánh thiết khoán mà nữ hoàng ban là để điều binh trong phút sinh tử, ngài lại vì một đứa con gái mà dễ dàng đem ra, thực sự làm lão nô thấy thật vọng.”

Nguyên Phi Giác buông tôi ra: “Quả Nhĩ Nhân, ý ta đã quyết, chẳng phải trước đây lão cũng từng nói, Mộc nha đầu sớm muộn gì cũng là người của ta sao?”

Mặt Quả Nhĩ Nhân lạnh như sương giá vạn năm: “Thiếu chủ, bây giờ không còn giống lúc trước. Mộc cô nương đây đã là tâm phúc của Tây Phong Uyển, Tam gia đối với nàng sùng ái có dư. Chẳng lẽ thiếu chủ không biết, thiên hạ đồn rằng, Mộc cô nương vừa muốn một nhánh lông vũ, Đạp Tuyết công tử liền lệnh cho chúng môn khách, trong vòng một giờ ba khắc phải tìm ra lông vũ của những loài chim quý hiếm nhất thiên hạ, dâng trước mắt giai nhân chỉ để giai nhân cười một tiếng thôi sao?”

Mặt Nguyên Phi Giác chợt trầm xuống mà nhìn tôi, còn tôi thì vô cùng ngạc nhiên. Nguyên Phi Bạch kia thật sự vì cho tôi một nhánh lông vũ làm bút mà lệnh cho môn khách đi tìm ư, hơn nữa vì sao lại để cho người trong thiên hạ đều biết chuyện này, đây không phải là đặt tôi lên lửa nóng sao?

Nguyên Phi Giác cười lạnh: “Thế thì đã sao, những gì hấn có thể cho, ta cũng có thể làm cho Mộc nha đầu.”

Quả Nhĩ Nhân lạnh lùng nói: “Thiếu chủ là hoàng đế tương lai của Đột Quyết, chỉ cần lên ngôi thì muốn mỹ nữ dễ như trở bàn tay, cần gì phải mê muội một đứa con gái như vậy,” Lão nhìn tôi một chút, tựa như để tôi tự mình hiểu được, sau đó nói không chút kiêng kị: “Mộc cô nương tuy cũng dễ thương, đáng yêu, nhưng xét về tướng mạo, tính tình cùng phẩm hạnh thì làm sao so được với Bích Oánh trong viện chúng ta? Hơn nữa, bây giờ mắt thiếu gia không tốt, tâm trí cũng chưa hoàn toàn khôi phục, chờ ít lâu nữa, võ công đại thành thì sẽ không si dại nữa. Khi đó nhìn rõ được mỹ nhân trong thiên hạ, nếu thiếu gia không còn hứng thú với Mộc cô nương, vậy bảo Mộc cô nương phải làm thế nào?”

Cuối cùng tôi cũng biết được vấn đề về mắt và đầu óc của Nguyên Phi Giác, thì ra là do luyện võ công mà ra. Không hiểu là loại võ công nào mà có thể khiến hấn hy sinh ánh sáng và trí tuệ để khổ luyện như vậy?

Từng câu từng chữ trong lời Quả Nhĩ Nhân như đang nhắc nhở tôi, lão muốn Bích Oánh trở thành người bên gối Nguyên Phi Giác.

Đúng vậy, luận tướng mạo, Bích Oánh đẹp hơn tôi nhiều lắm.

Luận tính tình, Bích Oánh so với tôi dịu dàng hơn nhiều...

Luận phẩm hạnh, Bích Oánh vì cứu tôi mà không ngại tự sát...

Mà việc luyện võ của Nguyên Phi Giác là bí mật không được truyền ra trong Ngọc Bắc Trai, hôm nay đã nói ra rồi, chẳng phải là muốn tôi không ra khỏi khu vườn này sao? Lòng tôi xoắn xuyết những ý nghĩ như vậy, lòng bàn tay chậm rãi buông lỏng tay Nguyên Phi Giác.

Không ngờ Nguyên Phi Giác lại ôm chặt tay tôi lại, khẽ cười: “Mộc nha đầu, nàng muốn bỏ ta qua một bên sao?”

Tôi rơi lệ, làm sao hấn biết được tâm sự trong lòng tôi? Không phải hấn vừa mù vừa ngốc sao? Chỉ thấy đôi mắt kiên định của hấn chăm chú nhìn tôi mà nói: “Nàng phải nhớ cho rõ, Mộc nha đầu, đừng mơ tưởng quăng ta qua một bên, cho dù chết, nàng cũng không được bỏ ta.”

Đôi mắt màu rượu cong cong vì cười, tựa như ánh mặt trời chiếu thẳng vào tôi, hấn nhẹ nhàng dùng tay kia lau đi nước mắt trên mặt tôi, kéo tôi đi về phía Quả Nhĩ Nhân, lạnh lùng nói: “Quả Nhĩ Nhân, lời của ông cũng có lý, vì luyện Vô Lệ kinh, hai mắt ta quả thật không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra đường nét của sự vật mà thôi, có lúc cũng không không chế được hành động của mình, nhiều khi ngấm lại cũng thấy thật buồn cười.”

Lòng tôi khẽ rung động, không ngờ cuốn Vô Lệ kinh khiến Nam Chiêu và U Minh giáo đều điên cuồng tìm kiếm lại nằm trong tay Nguyên Phi Giác, hơn nữa người ta còn sắp luyện thành rồi!

Nguyên Phi Giác cười tự giễu, chỉ nghe hấn nói tiếp: “Bậc làm vua, nếu có thể thấy thứ ham thích, thì nghĩ đến điều “biết đủ” để tự răn mình; muốn xây dựng cái gì, thì nghĩ đến điều “biết dừng” để yên dân; biết mình ở ngôi cao thế nguy, thì nghĩ đến khiêm tốn mà tự rèn mình; sợ mình tự mãn, thì nghĩ đến việc biến lớn có nguồn từ sông suối; thích săn bắn, thì nghĩ đến cái giới hạn chỉ bủa vây ba phía mà chừa ra một phía; lo mình lười nhác, thì nghĩ đến việc phải thận trọng từ đầu tới cuối; sợ bị che giấu, thì nghĩ đến việc thành tâm mà thu nạp kẻ dưới; sợ bị siểm nịnh, thì nghĩ đến việc tự làm mình ngay thẳng

mà loại trừ kẻ gian tà; khi ban ơn, thì nghĩ không nên vì cao húng mà thưởng sai; lúc phạt tội, thì nghĩ không được bởi giận dữ mà phạt quá. Cả thầy mười điều nghĩ ấy, cần phải nêu cao chín đức. Chọn người tài để bổ nhiệm, chọn ý hay mà đi theo, thì người có trí sẽ hết lòng tham mưu, người có sức sẽ dốc lòng hợp lực, người nhân đức sẽ lưu truyền đức tốt, người thành tín sẽ dốc sức trung trinh. Văn và võ cùng được trọng dụng, thì có thể rũ áo chấp tay mà thiên hạ thái bình. Sao phải lao tâm khổ tứ, làm thay chức phận kẻ dưới!”

Hắn ngừng lại, nhìn Quả Nhĩ Nhân rồi nói tiếp: “Ông là danh thần của Đột Quyết, đã phò tá hai vị quân chủ, kiến thức rộng rãi, chẳng biết nghĩ sao về điều này?”

Quả Nhĩ Nhân nghe mà sừng sốt hồi lâu, lão ta kích động đáp rằng: “Thiếu chủ học rộng hiểu nhiều, nói ra khiến cựu thần cũng không thể sáng tỏ hết, nếu tiên vương có hùng khí ấy thì làm gì khiến đám loạn thần tặc tử đem quốc gia chia năm xẻ bảy, đến giờ vẫn chưa đoạt nổi Đông Đình. Thần vui mừng thay, Đột Quyết thật may mắn, mai sau thiếu chủ chắc chắn sẽ là một minh quân.”

Tôi ngây người, đây không phải là bài số “Mười điều nghĩ” can gián vua Thái Tông của Ngụy Chính mà tôi đã đọc cho hắn sao?

Trước đây rất lâu, khi tôi vẫn còn ở Đức Hình cư cùng Bích Oánh, có một lần Nguyên Phi Giác lại đi lạc tới đó. Khi đó tôi đang giặt áo ở bờ sông, hắn liền cười hi hi cùng tôi ngồi ở bờ sông tán dóc, tôi không nhớ rõ mình đã nói gì khiến chủ đề xoay đến vấn đề thuyết làm vua. Hắn còn khoe khoang, nói cái gì mà muốn thống nhất hai phía đông tây của Đột Quyết, tiện đường chiếm lấy Đông Đình, sau đó còn muốn tiến quân xuống Nam Chiếu, để Nguyên Phi Bạch là gã chăn ngựa cho hắn, Hàn Tu Trúc quét rác cho hắn, vân vân. Lúc ấy, tôi chỉ cảm thấy người này thật là khoác lác, nhưng dù sao ba hoa cũng chẳng bị đánh thuế, miệng không kim được hỏi lại: “Nếu Giác Tử gia thật sự làm được những điều này, lúc thiên hạ ổn định rồi thì phải làm thế nào tiếp?”

Nguyên Phi Giác mười ba tuổi năm ấy bỗng sừng sốt: “Đương nhiên là không ngừng mở rộng lãnh thổ rồi!”

Đúng là đồ cuồng chiến tranh, tôi cười nói: “Trong nước chiến loạn không ngớt, dân chúng mệt mỏi, về lâu dài tất sẽ phản.”

Hắn nghiêng đầu, suy nghĩ một hồi: “Vậy, vậy thì cùng cố sự nghiệp.”

Tôi tiếp tục làm khó hắn: “Làm sao để củng cố?”

Hắn đếm đầu ngón tay nửa buổi mới ấp úng bảo rằng sẽ giảm thuế, tôi nhất thời kiêu ngạo liền đọc ra “Mười điều nghĩ” can gián Thái Tông. Khi đó, hắn nghe xong mà nửa ngày cũng khép miệng lại được, tôi cười ha hả quay về phòng, lúc tôi quay đầu lại vẫn thấy hắn ngồi chỗ cũ, ngây ngẩn nhìn tôi. Thật không ngờ, không ngờ, Nguyên Phi Giác này mới chính là nhân vật đáng sợ nhất, đáng kịch giòi nhất Tử Tê son trang này.

Tôi tưởng tượng ra mình đang dùng tượng đồng Oscar để đập cho hắn một trận...

Tôi tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Phi Giác, mà hắn cười ngượng với tôi, sau đó quay đầu lại, nghiêm mặt nói: “Quả Nhĩ Nhân, ông sai rồi, ý kiến vừa rồi không phải do ta nói, mà chính là Mộc Căn mà ông cho là đức hạnh, tướng mạo đều tầm thường, lòng dạ xảo trá trước mặt ông nói ra đây.”

Quả Nhĩ Nhân hoài nghi nhìn về phía tôi, Nguyên Phi Giác lại nói tiếp: “Oánh nha đầu vì cứu nghĩa muội mà liều mình chịu chết, ta cũng vô cùng kính phục nên mới lấy lễ đối đãi, vậy thì Mộc nha đầu vì muốn chăm sóc Oánh nha đầu mà che giấu tài hoa, chôn ở Đức Hình cư rách nát đó, vất vả lao động tròn sáu năm, cao thượng vô cùng. Phi Giác cho rằng tất cả chỉ là ảo cảnh nhất thời mà thôi, người sống trên đời phải biết gì là đủ, huống chi Mộc nha đầu thông minh, khéo léo như vậy, lại là người lòng chứa vạn vật, đời này Phi Giác không lấy làm nuôi tiếc.”

Hắn lẳng lặng đứng đó, tôi ngẩng đầu lên nhìn cũng vừa lúc hắn quay đầu lại, mỉm cười với tôi, ánh nắng chiếu lên mặt hắn, phản xạ thành một vầng sáng nhiều màu, lúc này tôi mới cảm giác được, thì ra chẳng biết từ bao giờ, hắn đã cao lớn như vậy, mà dáng hình lại tán mát ra một khí thế uy vũ, ngạo nhân, khiến người ta không tự chủ mà sinh lòng sùng kính, từ đó mà thuận theo.

Tôi nghĩ, đó chính là khí phách của đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Căn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Hoa Cô Tử Mỉm Cười

Mặt trời dần ngả về tây, cả thế giới đắm chìm trong ánh nắng đỏ rực rỡ. Về tới Tây Phong Uyển, tôi nhảy xuống xe, trong lòng vẫn vui sướng như say trong gió xuân tháng ba. Tổ Huy mặt đầy mụn nước cảm hận nói: “Cô cứ chờ nghe Tam gia trách phạt đi!”

Tôi nắm chặt một con búp bê bằng vải. Trước khi đi, Nguyên Phi Giác đã vội vàng móc ra đưa cho tôi, hắn nói, đám thiếu niên kia đều nói bộ dạng búp bê này rất giống tôi, ngày cả Bích Oánh cũng bảo giống nên mới mua về tặng tôi.

Búp bê vải cũng có một bím tóc dày sau lưng giống tôi, ngay lúc tôi vô cùng mừng rỡ nhận lấy thì hắn khề thì thầm vào tai: “Phải vạn phần cẩn thận với Nguyên Phi Bạch.”

Trong lúc tôi hỏi hán một loạt vấn đề quan trọng, giả dụ như đôi mắt của hán có giống trí thông minh, lúc tốt lúc tệ không? Hán đã yêu tôi từ lúc nào? Hán của biết bộ dáng tôi thế nào không? Khi nào thì gạt tôi, lúc nào thì nói thật.

Tiếc là, sau đó hán lại trịnh trọng nói với tôi rằng: “Mộc Cẩn ngoan, về sau nếu nàng muốn nhìn cơ thể của đàn ông thì nhìn ta là được rồi, nhất quyết không được đi nhìn trộm người khác, nha?”

Vì vậy, thời khắc cực kỳ lãng mạn đã bị phá vỡ như thế. Tôi ngăn người đứng đó, nghiêm túc suy nghĩ xem liệu có phải chỉ số IQ của hán lại hỗn loạn rồi không, hay là đang muốn trêu chọc tôi? Song, hán lập tức biến lời nói thành hành động, cởi hết áo, để lộ ra cơ bụng cùng cơ ngực khỏe đẹp, sau đó vừa kiêu hãnh vừa nghiêm túc hỏi thăm: “Mộc Cẩn, thế nào, dáng người của ta so với tên Tam què kia thì thế nào?”

Tôi đồ dẫn không nói gì mà chỉ nhìn hán. ...

Bất kể thế nào, phụ nữ trong tình yêu vẫn luôn mù quáng, cho dù đối mặt với một Nguyên Phi Bạch tàn bạo, lạnh lùng, chỉ cần nghĩ tới Nguyên Phi Giác, sợ hãi trong lòng tôi sẽ lập tức tan thành mây khói

Có điều hình như tôi vẫn có chút sợ Nguyên Phi Bạch, tôi cười hi hi bảo Tổ Huy: “Cậu không cho Tam gia biết, thì chẳng phải là được rồi sao?”

Tổ Huy hừ lạnh một tiếng, bố trí cho نگرا xong liền quay trở về, mà tôi lại từ từ theo sau, nói mát: “Nếu cậu dám nói cho Tam gia, tôi sẽ mách với Tam nương là cậu lên xem Đông cung đồ.”

Quả nhiên, thẳng nhóc dừng lại, mặt đỏ phừng phừng, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Cô là cái đồ vừa hư hỏng vừa xấu xí.”

Tôi cười hi hi: “Chúng ta thống nhất như vậy đi, tiểu tử hư hỏng, tiểu tử xấu xí.”

Tổ Huy giờ nắm đầm về phía tôi, tôi cười ha ha chạy vào trong, suýt nữa thì va vào Tạ Tam nương đang đi tới. Tổ Huy lập tức thu tay: “Mẹ, mẹ, mẹ đừng nhăn mặt, là Mộc nha đầu trêu chọc con trước.”

Đáng tiếc Tạ Tam nương chẳng thèm để ý đến hán, bà chỉ thờ dài một hơi, kéo tôi sang một bên, dịu giọng bảo: “Cô nương mau tới xem Tam gia thế nào, hôm nay tâm trạng ngài ấy không tốt lắm.”

A! Nhanh như vậy đã biết tôi và Nguyên Phi Giác tự định chung thân rồi, nội gián của anh ta là ai đây? Hình như Nguyên Phi Giác biết rõ trong nhóm thiếu niên của mình có nội gián, lẽ nào hai anh em bọn họ đều thích kiểu như Vô gián đạo(1) gì đó?

Tôi ngo ngoáy nói: “Không phải hôm nay Tam gia có khách tới chơi sao?”

Tam nương nhìn sắc mặt của tôi, dè dặt đáp: vị khách kia hình như là nữ, hai người ngồi trong Thượng Tâm các nói chuyện rất lâu, sau đó cô gái kia vừa trở về, tâm trạng Tam gia liền không tốt.

Tôi thoáng sững sốt, não loạn nửa buổi, thì ra là vì một cô gái ư, hay chính là cái cô tên Du Du gì đó kia?

Tôi còn muốn hỏi tiếp thì Tổ Huy đã xông tới: “Mẹ, mẹ nói nhiều như vậy làm gì, nhanh đi Mộc nha đầu tới gặp thiếu gia đi.”

Nhìn Tổ Huy tranh cãi với mẹ, tôi suy nghĩ một chút rồi đi về phía vườn mai. Nguyên Phi Bạch ngồi dưới tán cây của một gốc du. Anh ta lẳng lặng nhìn nắng chiều buông, hồ Mạc Sâu trong veo, lẩn tẩn gọn sóng. Hình như đang không vui thật?

Đám lông vũ rực rỡ mà được người trong thiên hạ vẫn xôn xao, còn có nụ cười của anh ta, rồi nụ hôn nửa thật nửa giả kia nữa. Quả nhiên là dối gạt tôi, một người đàn ông dồn tâm sức để lấy lòng một cô gái chẳng qua cũng chỉ vì hai lý do, một là cô gái kia có thể lợi dụng, hai là để diễn trò.

Tôi đây, một nghèo hai trắng(2), bộ dáng lại thông thường, cho nên khả năng thứ hai có vẻ hợp hơn, Nguyên Phi Bạch khiến tất cả mọi người cảm thấy anh ta rất cưng chiều tôi, thực ra là để che chở cho một người khác!

Tên hư hỏng này, cho dù ngài và người phụ nữ của ngài có bao nhiêu nỗi khổ thì không nên lợi dụng tôi để di họa Giang Đông(3) như thế chứ! Về sau bảo tôi phải ra ngoài thế nào đây? Chắc chắn vừa bước khỏi cửa là bị đám FANS hắt axit sunfuric vào người, bị đám hái hoa tặc chém chết...

Tôi trầm buồn bực, hừ một tiếng trong lòng rồi ngẩng đầu, kiêu ngạo lắc bím tóc định rời khỏi. Chẳng ngờ, Hàn Tu Trúc thỉnh linh xuất hiện, lớn tiếng cười bảo tôi: “Mộc cô nương đã về rồi sao? Thiếu gia chờ cô đã lâu.”

Mặt tôi giật giật, nếu anh ta ngồi đây để chờ tôi, thì ba chữ Hoa Mộc Cẩn này sẽ viết ngược lại.

Tôi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch nhưng anh không hề quay mặt lại mà vẫn nhìn về phía hồ như trước, chậm rãi mở lời: “Mộc Cẩn, tôi đây ngồi cạnh ta một lúc.”

Tôi còn đang do dự thì Hàn Tu Trúc đã cười nói: “Cô nương, đừng để thiếu gia đợi, mau đi đi!”

Tôi bĩu môi, lòng không cam, tình không nguyện đi tới đó, ôm gối ngồi xuống bên cạnh Nguyên Phi Bạch.

Anh ta không nói, tôi cũng lười nói chuyện với loại người như thế, Hai người ngồi thưởng thức cảnh đẹp non nước nhưng đều có tâm sự của riêng mình.

Mặt trời dần dần hạ xuống, ráng chiều càng thêm rực rỡ tựa như lọ nước màu mà thần tiên làm đổ xuống, lộng lẫy không gì sánh được. Tôi đứng dậy nói: “Tam gia, trời đã muộn rồi, để tôi đi ngủ về nghỉ ngơi đi.”

Tôi vừa mới đứng lên, con búp bê vải đã rớt xuống. Tôi đang định cúi người nhặt thì Nguyên Phi Bạch đã nhanh hơn một bước, cầm lên.

Hồng rồi!

Nửa mặt của anh ta chìm trong ánh nắng chiều, nửa kia thoát nhìn có vẻ đặc biệt lạnh lùng mà thâm đậm, anh ta nhìn con búp bê vải, lộ vẻ kỳ quái: “Đây là cái gì?”

Mồ hôi đã thấm ướt cả lưng, tôi hi hi cười hai tiếng: “Đây là... đây là tam muội muội của tôi, tên Hoa Cô Tử.”

Tôi vận hết khả năng rút con búp bê từ trên tay Nguyên Phi Bạch mà anh mắt của anh ta lại lạnh lẽo khiến tôi phát run. Tôi cầm con búp bê lắc lắc trước mặt anh ta, học theo giọng của Doraemon nói: “Thiếu gia Nguyên Phi Bạch, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Anh ta nhìn tôi sau đó quay sang cười với Hoa Cô Tử: “Hoa Cô Tử, sao bộ dáng người lại xấu xí giống tỷ tỷ Mộc Cẩn của người như vậy?”

Con búp bê này rất xấu sao? Không hổ là ông chủ của Tổ Huy, Nguyên Phi Bạch, rốt cục ngài cũng chịu nói ra lời từ tận đáy lòng, cuối cùng cũng lộ ra sự thiện cận, chỉ coi trọng cái mã bên ngoài, hừ!

Tôi thầm cười nhạt mấy tiếng, sau đó tiếp tục dùng Hoa Cô Tử, nói: “Tam thiếu gia, tuy tôi xấu xí nhưng rất dịu dàng, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, học rộng hiểu nhiều. Hình như trong lòng Tam thiếu gia có vương mắc không gỡ được, không bằng nói ra để Hoa Cô Tử giúp ngài.”

Nói đi, nói ra đi, Nguyên Phi Bạch ngài dùng vẻ bề ngoài, lừa dối thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, nếu trung thực sẽ được khoan hồng, còn nếu dám chống lại sẽ nghiêm trị, tất nhiên khiến tôi có lý do mà vui vẻ chuyển sang máng khác, tới chỗ của Nguyên Phi Giác.

Có điều, hình như anh ta đã hết hứng thú với Hoa Cô Tử, sau đó liền ngoảnh đầu tiếp tục ngắm ánh nắng còn sót lại, không hề để ý tới tôi nữa.

Tôi miên man suy nghĩ, chẳng lẽ cô gái kia thật sự là Du Du còn đồng chí Nguyên Phi Bạch này chỉ là thương thầm nhớ trộm người ta, vừa mới bị đá? Người có gan vứt bỏ Nguyên Phi Bạch cũng không nhiều nha! Hay Du Du kia là người đã có chồng, Nguyên Phi Bạch lên gặp người ta, cuối cùng bị bắt gian tại giường, cho nên mới cực kỳ buồn phiền?

Ngay lúc tôi quyết định rời khỏi thì anh ta bỗng lên tiếng: “Hoa Cô Tử, kể một câu chuyện cho ta nghe đi!”

Hả?! Kể chuyện xưa á? Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi ngồi xuống phía đối diện: “Vây, Hoa Cô Tử sẽ kể câu chuyện của nàng tiên cá đi, ngày xưa ngày xưa...”

Thế là tôi bèn kể câu chuyện cổ bi kịch về nàng tiên cá của Andersen.

Ở một vùng biển xa xa, nước xanh hơn cả cánh đồng hoa mua biếc nhất, trong vắt như pha lê,...

Cô con gái nhỏ tuổi nhất của vua Thủy tề là người xinh đẹp nhất, Nàng có làn da nhỏ mịn như cánh hồng, có đôi mắt xanh thẳm như nước biển.

Cuộc gặp gỡ trí mạng kia khiến nàng tiên cá bé nhỏ rơi vào lưới tình, nàng vì tình yêu mà bỏ đi cuộc sống yên bình nên tiên giới cùng ba trăm năm tuổi thọ. Nàng từ bỏ giọng hát tuyệt vời của mình, chịu đựng sự đau đớn kia đuổi cá tách ra, chịu đựng mỗi bước lại đau như đi trên dao, không hề chùn bước mà tới chôn đất liền để làm bạn với chàng hoàng tử nàng yêu.

Kiếp trước, tôi từng tham gia một cuộc thi kể chuyện cổ tích, vinh dự giành được giải nhì, về sau lại làm công việc nghe điện thoại, rất hiểu cách dùng giọng nói để mê hoặc lòng người, ở kiếp này, giọng nói của tôi lại trong trẻo, dễ nghe. Vì vậy Nguyên Phi Bạch từ chỗ không tập trung cũng dần chuyên chú hơn.

Đã lâu chưa kể câu chuyện này, nhớ tới nàng tiên cá phải đối mặt với sự lựa chọn thật tàn khốc, câu chuyện phản ánh tư tưởng vĩ đại của con người, ý chí kiên cường cùng tinh thần biết hy sinh, cả tôi cũng thấy hơi cảm động.

Khi tôi kể đến đoạn nàng tiên cá phải đối mặt với lựa chọn, nàng sẽ giết chàng hoàng tử vốn không yêu nàng, lần nữa về với lòng biển rộng, tiếp tục cuộc sống vui vẻ, không có ưu sầu hay là hóa thành bọt biển để cứu hoàng tử nàng yêu.

Theo lệ cũ, tôi tạo một nút thắt, hỏi Nguyên Phi Bạch, nếu anh ta là nàng tiên cá thì sẽ lựa chọn thế nào.

Nguyên Phi Bạch ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra câu hỏi: “Nếu là nàng tiên cá, ta yêu hoàng tử nhiều như vậy thì ngay từ ban đầu sao không bảo phù thủy kia làm phép để hoàng thượng yêu mình? Cần gì phải biến thành người, chịu đủ loại đau khổ, trái lại còn chẳng làm nên trò trống gì. Hơn nữa, ta là con gái của vua Thủy Tề, ông ta chắc chắn có rất nhiều người tài dưới trướng, hẳn có thể nghĩ ra biện pháp bắt bà phù thủy kia làm một phép khác, để nàng tiên cá trở về biển, sao cứ nhất định phải giết hoàng tử hay là hóa thành bọt biển?”

Tôi cười lớn, anh ta quả không hổ với cái danh thần đồng, sáu tuổi biết làm thơ, mười tuổi giỏi đã giỏi bắn cung, ý nghĩ cũng cao hơn người khác một bậc. Rõ ràng là một thời khắc rất cảm động, anh ta lại hết sức lý trí, chẳng lãng mạn chút nào. Xem trong đám bằng hữu của tôi, có thể đối đáp với anh ta chắc cũng chỉ có Tổng Minh Lỗi.

Nói đến đây, tôi xin kể với mọi người ý kiến của mấy vị bằng hữu khác đối với nàng tiên cá:

Bích Oánh:

Nước mắt tuôn như mưa, khóc không thành tiếng: “Ta, ta, ta nhất định sẽ cứu hoàng tử, cho dù phải hóa thành bọt biển cũng sẽ không hối hận.” Thông thường sau đó, bệnh cũ của nàng sẽ tái phát, nằm trên giường mất một hai tháng cũng phải chuyển lạ.

Cầm Tú:

Không chút nghĩ ngợi mà cười nhạt: “Không cần hỏi nữa, muội tuyệt đối sẽ không hóa thành bọt biển vì tên hoàng tử ngu xuẩn kia, giết hắn chẳng phải là xong chuyện rồi sao, lại còn nhanh chóng nữa?” Một ngày nào đó, tôi ngồi ngẫm nghĩ thật lâu, thâm cảm thấy tôi thân làm tỷ tỷ mà dạy em thật thất bại.

Tổng Minh Lỗi:

Cười khẽ, phản ứng không khác mấy Nguyên Phi Bạch, hỏi vặn tôi một đống vấn đề.

Nguyên Phi Giác:

Thờ người ra, thờ ngắn than dài, đi loanh quanh mấy vòng, nhìn tôi, sau đó lại ngắn người, bước loanh quanh thêm mấy vòng, cuối cùng lo lắng hỏi tôi: “Sau khi biến thành bọt biển rồi thì có thể biến trở lại không?”

Vu Phi Yên:

Mắt hồ rung rung, nắm chặt hai tay tôi: “Từ muội nghe được ở đâu câu chuyện trung nghĩa oanh liệt như vậy, đại ca nhất định phải kết giao với người viết nên câu chuyện này. Thực sự là khiến người ta tỉnh lại. Vấn đề này còn phải hỏi sao, nếu đại ca là nàng tiên cá, chắc chắn phải tác thành cho người mình yêu, cho dù phải hóa thành bọt biển cũng muốn ở bên cạnh hoàng tử, nhìn thấy hắn được hạnh phúc.” Lúc đó, tôi vô cùng xúc động gật đầu, thâm nghĩ nếu Andersen mà ở thời không này hắn cũng tìm được tri kỷ.

Tôi thôi suy nghĩ miên man, mỉm cười nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, nói ra lựa chọn của nàng tiên cá, sau cùng nàng biến thành bọt biển nhưng lại được một linh hồn hoàn chỉnh, có cơ hội lên thiên đường.

Tôi bắt đầu dẫn dắt từng bước: “Tam gia, nói cho cùng, Mộc Cẩn cho rằng điều quan trọng nhất mà câu chuyện muốn nói tới là ý nghĩa của tình yêu. Tình yêu là rượu ngon ngọt ngào nhất trên đời, làm cho người ta say mê nhưng cũng là độc dược mạnh mẽ nhất, khiến cho người ta sống không bằng chết. Nếu tình yêu có thể dùng phép thuật mà co được, nếu nàng tiên cá có thể cầu cứu cha nàng thì sao có thể gọi là tình yêu đích thực. Một khi ngài rơi vào lưới tình thì sẽ có rất nhiều hậu quả phải gánh chịu, lựa chọn của ngài có thể thay đổi cuộc đời của ngài cũng có thể thay đổi cuộc đời của đối phương.”

“Nếu nàng tiên cá chọn cách giết chết hoàng tử để cứu mình, Mộc Cẩn cho rằng đó là chuyện rất bình thường, cũng chẳng có ai trách mắng nàng, bởi đó là bản năng muốn sống. Nhưng nếu nàng làm như vậy thì dù có được trở lại biển rộng, nàng cũng sẽ không còn là vị công chúa không buồn, không lo của biển cả như trước nữa. Cho nên Mộc Cẩn có thể hiểu vì sao nàng nguyện ý biến thành bọt biển, đó là cũng là một loại thành công, tác thành cho người yêu của nàng, cũng là thành toàn cho chính mình.”

Vậy mới nói, Nguyên Phi Bạch, ngài phải suy nghĩ thật cẩn thận, thả tôi ra sớm một chút, nhanh chóng tự biến thành bọt biển, cũng là tác thành cho tôi và Nguyên Phi Giác luôn.

Tôi đứng lên lần nữa, mỉm cười với Nguyên Phi Bạch rồi vươn tay về phía anh ta, mà đôi mắt của anh ta cũng dần tập trung, tản ra một khí thế sắc bén. Nụ cười của tôi cũng nhạt dần, ngay lúc tôi định buông tay thì anh ta bỗng kéo tôi vào lòng, dọa tim tôi suýt ngừng đập.

“Mộc Cẩn, cô định dạy dỗ ta đấy sao?” Giọng nói của anh tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến tôi cảm thấy như đến từ địa ngục, thâm hối hận vì đã kể cho anh ta câu chuyện này. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tôi cười gượng đáp: “Đó là Hoa Cô Tử nói chứ có phải tôi đâu.”

Anh ta cười khẽ một tiếng, ôm tôi vào trong lòng, khẽ lắm bả bên tai tôi: “Mộc Cẩn, đừng bao giờ phản bội ta...”

Cái người này thật không biết nói lý gì cả, rõ ràng sau lưng tôi đi hẹn hò với nữ nhân khác, lại còn dám bảo tôi không được phản bội mình?

Hừ! Tôi ngẩng đầu lên định phản đối thì bất gặp một cặp mắt tỏa sáng giữa trời chiều, chỉ nghe anh ta nói tiếp: “Bằng không, ta sẽ khiến cô biến thành bọt biển.”

“Được rồi, Tam gia, có điều trước khi ngài biến tôi thành bọt biển, chúng ta có thể đi về được không, tôi đói lắm rồi!” Tôi là người biết theo lẽ phải nhưng mà bây giờ thì đói lắm rồi.

Ánh mắt Nguyên Phi Bạch nhìn tôi dần mờ hồ, tôi ý thức được mình nói bậy. Anh ta khó chịu lườm tôi một cái rồi lên tiếng gọi Vi Hổ. Vi Hổ lập tức đi tới đẩy xe lăn trở về.

Trên đường trở về, tôi vừa đi vừa ngáp một cái, anh ta liền thừa cơ đoạt lấy Hoa Cô Tử trong tay tôi, nhìn thoáng qua rồi bảo: “Ta rất thích chuyện xưa của Hoa Cô Tử, vậy tặng nó cho ta đi.”

Tôi đoạt lại: “Khó mà làm được, Tam gia, nàng ấy là muội muội của tôi.”

“Cô là người của ta, muội muội của cô tự nhiên cũng là người của ta.” Anh ta lười biếng đáp, sau đó vô cùng đều giả mà đoạt Hoa Cô Tử về. Vì Hồ ở bên cạnh cũng phải mở to hai mắt mà nhìn.

Vì vậy, dọc đường đi, hai chúng tôi nói chuyện vừa cướp đoạt Hoa Cô Tử. Tôi sợ anh ta làm hỏng Hoa Cô Tử nên trong một lần đoạt lại được, tôi liền chạy chậm về phía trước, sau đó quay lại, cười nói: “Tam gia, tôi đã hỏi Hoa Cô Tử rồi, muội ấy nói không muốn ở với ngài.”

Nguyên Phi Bạch à một tiếng, một tay đỡ trán, khẽ cười nhạt: “Vì sao vậy?”

“Hoa Cô Tử nói, Tam gia không phải người tốt, cho nên nàng không muốn ở với ngài.” Tôi lớn tiếng đáp lại.

Nguyên Phi Bạch chợt phì cười: “Sao ta lại không phải người tốt?” Mà đôi mắt như hạt châu của đồng chí Vi Hồ đã trừng hết cả ra rồi.

Tôi cũng cười đáp: “Tam gia tự mình nghĩ đi!”

Trải qua một ngày vui buồn lẫn lộn, mặt trăng lặng lẽ chui ra từ rèm mây. Dưới ánh trăng, Nguyên Phi Bạch mỉm cười một cách khó hiểu.

**_*_*_

(1) Vô gián đạo: là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002. Câu chuyện của Vô gián đạo là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và tên tội phạm Lư Kiến Minh do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát. Để hoàn thành nhiệm vụ gián điệp của mình, hai người ngày càng phải tham gia sâu hơn vào tổ chức đối nghịch và đương đầu với nhiều khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đạp Tuyệt Khuynh Thiên Hạ

Thời tiết từ từ trở nóng. Tà tam nương sớm đã chuẩn bị rất nhiều quần áo mùa hè nhẹ nhàng cho tôi. Hôm nay tôi mặc một bộ váy lụa xanh biếc thêu hoa văn, đang định đi nghỉ trưa một lát thì Tam nương bỗng bảo tôi đem canh hạt sen ướp lạnh tới hòn đảo nhỏ giữa hồ Mạc Sầu cho Nguyên Phi Bạch.

Mặt trời đã lên cao, lúc tôi tới ngôi đình giữa hồ, Nguyên Phi Bạch đang vô cùng tập trung vẽ một bức tranh. Anh ta mặc áo gấm màu trắng bình thường, họa tiết hình mây, búi tóc cũng chỉ dùng một cây trâm ngọc bích để giữ nhưng vẫn phiêu dật như tiên, một thân quý khí. Vi Hồ theo lệ đứng hầu hạ bên cạnh.

“Tam gia, canh hạt sen tới rồi đây. Ngài nghỉ ngơi một lúc, uống ít canh rồi hãy vẽ tiếp!” Tôi học theo lời Tà tam nương vẫn nói, Nguyên Phi Bạch nhận ra là tôi bèn ngừng đầu lên, mỉm cười: “Ta còn bảo là ai lớn hợm như vậy, quả nhiên là Mộc Cẩn, mau tới đây đi.”

Đáng ghét, cứ làm như tôi là bác gái bán thức ăn ở chợ vậy, tôi giận dữ lườm anh ta rồi mới đi qua, ngồi xuống bên cạnh.

Hơn tháng gần đây, tâm trạng anh ta có vẻ tốt hơn nhiều. Từ lần trước nghe xong chuyện Nàng tiên cá, anh ta bắt đầu hứng thú với chuyện xưa của Hoa Cô Tử. Vì vậy tôi phải vất óc suy nghĩ nhớ lại, nào là truyện cổ Grimm, truyện cổ Andersen, Nghìn lẻ một đêm, Liều trai chí dị cùng đủ loại truyện cổ từ xưa tới nay để kể cho anh ta nghe.

Ban đầu cũng chỉ thỉnh thoảng những lúc trà dư tửu hậu. Chỉ có những lúc như thế này, Tổ Huy mới chân thành gọi tôi là Mộc cô nương. Hàn tiên sinh và Tam nương dần dần cũng tham gia với chúng tôi, sau đó tôi lại phát hiện, Vi Hồ đứng ở ngoài cửa cũng chăm chú lắng nghe mà ánh mắt cậu ta nhìn tôi từ phòng bị, coi thường cũng dần trở nên ôn hòa.

Nói thật, sở dĩ tôi bằng lòng làm công việc kể chuyện này là vì rất thích nét mặt của Nguyên Phi Bạch khi nghe kể, cái kiểu lắng nghe rất chăm chú, ánh mắt nhìn tôi cũng dịu dàng hơn. Cho dù anh ta vẫn hay đưa ra những vấn đề khiến tôi cười ngất, ví dụ như, vì sao cha mẹ người đẹp ngủ trong rừng không sớm gả nàng đi, vì sao em gái của bảy chàng hoàng tử thiên nga không viết ra để nói rõ với chồng nàng, vân vân, nhưng chỉ ít anh ta đã không còn lạnh lùng, âm trầm khiến người khác không dám lại gần như trước nữa.

Xuất phát từ bản năng làm mẹ, có khi tôi cũng nghĩ rằng, nếu tôi và Nguyên Phi Bạch sớm quen nhau, tôi có thể kể những câu chuyện cổ tích đậm chất thần tiên mỹ này cho anh ta sớm hơn, trả lại anh ta một tuổi thơ chân thật, hạnh phúc, thì phải chăng anh ta sẽ không lạnh lùng như bây giờ mà vui vẻ hơn một chút?

Nguyên Phi Bạch nhận lấy bát canh rồi chậm rãi uống, tôi ngắm nghía bức tranh kia, chỉ thấy một ao sen nở rộ, những hạt sương như ngọc đọng trên lá biếc, không hổ danh tài tử nổi tiếng đương thời, quả nhiên là bút pháp uyển chuyển, hoa lệ, ý vị thanh cao, anh ta dùng màu đậm để điểm xuyết, cấu tứ tinh vi, thần khí phiêu nhiên.

Tôi không khỏi nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, thực lòng khen: “Tam gia vẽ đẹp quá.”

Phông chừng là đã quen nghe lời tán tụng của tôi, anh ta chỉ cười nhẹ: “Cô có thể nhìn thấy mình trong bức tranh tranh này đây.”

Oa! Tôi vô cùng thích thú, không ngờ anh ta lại so tôi với những đóa hoa sen này!

Tôi còn đang ngây ngất thì thấy anh chậm rãi chỉ tay sang đôi chim uyên ương bên cạnh, lại còn là con cái nữa...

Nụ cười trên miệng tôi bỗng cứng ngắt, anh ta lại dám còn bật cười nữa, Nguyên Phi Bạch đáng ghét, dù tôi có lúc tự mình đa tình thật nhưng cũng đâu cần dùng tôi để tiêu khiển như thế!

Tôi khó chịu đứng dậy định rời đi thì bị anh ta kéo lại: “Giận thật à, Mộc Cẩn, ta chỉ đùa với cô thôi mà.”

Tôi ngồi trở lại, trừng mắt nhìn còn anh ta lại cười vui vẻ: “Mộc Cẩn ngoan, đừng tức giận nữa, tới đây, viết giúp ta câu đề đi.”

Hừ! Dám cười tôi là con vịt xấu xí, tôi thấy tức quá bèn móc bút lông ngỗng ra viết một câu:

Thủy lục thảo mộc chi hoa, khả ái giả thậm phồn.

Cao nhân ẩn sĩ giả độc ái cúc, tự thịnh thế dĩ lai, thế nhân thịnh ái mẫu đơn, dư độc ái liên chi xuất ô nê bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tĩnh thực, khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.

Dư vị cúc, hoa chi ẩn dật giả dã, mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã, liên, hoa chi quân tử giả dã.

Y! Cúc chi ái, đương thế tiên hữu văn, liên chi ái, đồng dư giả hà nhân, mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ. (*)

Dịch nghĩa:

Bông của cây cỏ dưới nước trên bờ, nhiều loài dễ mến.

Cao nhân ẩn sĩ xưa chỉ yêu riêng hoa cúc, từ lúc thịnh thế trở về sau, người đời đua chuộng mẫu đơn, riêng ta lại chỉ thích sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, trơ trọi trên mặt nước mà không ẻo lả, bên trong thông suốt, bên ngoài thẳng ngay, chẳng bỏ dưới nước, chẳng phát nhánh cành, mùi thơm truyền xa càng tinh khiết, cảm yên đứng thẳng, có thể ngắm từ xa, nhìn không chán.

Ta bảo cúc là hoa của kẻ ẩn dật, mẫu đơn là hoa của bậc giàu sang, sen là hoa của quân tử vậy!

Ôi! Yêu cúc, ngày nay vẫn còn nghe, có ai yêu sen cùng ta nào, yêu thích mẫu đơn có nhiều kẻ như thế ư?

Viết xong, tôi mới phát hiện anh ta không còn cười trên tức mà vô cùng nghiêm túc đọc bài Ái liên thuyết của Chu Đôn Di kia, một tia sắc bén chợt hiện lên trong ánh mắt. Tôi thầm nghĩ, hỏng rồi, đây là lần đầu tiên tôi bộc lộ kiến thức trước mặt anh ta.

Nguyên Phi Bạch chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tôi dò xét.

Thời tiết thực sự là quá nóng rồi, mồ hôi của tôi đã chảy ròng ròng, tôi vuốt vuốt trán rồi đứng dậy, bụng chung trà lên. “Tam gia, tôi đi bụng chén khác cho ngài nhé.”

“Không cần,” Anh ta dời ánh mắt lại, khôi phục dáng vẻ nho nhã, cười nói: “Mộc Cẩn viết tốt lắm. Thi từ của Quang Tiềm đã lưu truyền rất rộng, không ngờ tài văn của muội muội cũng tuyệt như vậy.”

Nếu bây giờ lại nói là Tống Minh Lỗi làm thi thật quá đường đột, tôi đành tỏ vẻ áp ứng: “Tam gia khen nhầm, Mộc Cẩn đã bêu xấu rồi, Mộc Cẩn làm sao so được với Tống nhị ca.”

Tôi định thu lại bút lông ngỗng thì anh ta cầm lấy, xem xét tỉ mỉ: “Ta còn nghĩ cô muốn lông vũ làm gì, thì ra là để làm một cây bút như thế này.”

Trong đám lông vũ anh ta cho tôi, tôi thích nhất là nhánh có màu xanh lam và vàng đan xen, cho nên mới dùng nó để làm một cây bút thật dài. Anh ta thử dùng bút lông viết mấy chữ, gật đầu bảo: “Đúng là một ý tưởng rất khéo léo, cô từ đâu mà nghĩ ra vậy?”

“À! Ở quê nhà Kiến châu trước đây của Mộc Cẩn, thỉnh thoảng lại có đại thúc trong thôn đi thuyền tới Tây Dương, mang về một ít vật lạ, Mộc Cẩn viết bút lông quá xấu nên mới xin cha cho mua.” Đây là sự thực.

Anh ta khẽ nhủ mảy, mỉm cười cười, sau đó chăm chú dùng bút lông đề bài Ái liên thuyết kia lên bức tranh, có điều câu “Liên chi ái, đồng dư giả hà nhân” (Có ai yêu sen cùng ta nào) lại bị sửa thành “Liên chi ái, đồng dư giả Mặc Ân” (Yêu sen, có ta cùng Mặc Ân), mà Mặc Ân lại chính là tên tự của Nguyên Phi Bạch. Tôi cả kinh, đang định mở miệng ngăn cản thì anh ta đã biết xong, bảo tôi qua đề vào lạc khoản.

Thật hồ đồ quá, nếu bức họa và bài Ái liên thuyết này bị truyền ra ngoài, có phải ngài lại muốn tôi bị đám FANS của ngài đập chết để bảo vệ tình nhân trong mộng đúng không!

Tôi chậm chậm đi tới, chậm chậm đề tên tôi lên, trong lòng chợt động, liền nhìn Nguyên Phi Bạch hết sức sùng bái, nói: “Tam gia, Mộc Cẩn rất thích bức tranh này, ngài tặng cho Mộc Cẩn được không?”

Nguyên Phi Bạch chăm chú nhìn tôi một lúc nhưng ngoài dự đoán, anh ta chỉ cười thản nhiên: “Nếu Mộc Cẩn thích thì để Tổ Huy đem đi dán lại rồi hãy cầm về!”

Tốt quá, tôi thờ phào, nhẹ nhàng cảm ơn Nguyên Phi Bạch, sau đó chớp chớp mắt, tỏ vẻ được yêu mà sợ, nét mặt vui vẻ ngắm nghía bức tranh, thật lòng mà nói bức tranh anh ta vẽ cũng đẹp lắm, chờ sự việc trôi qua, nghĩ cách nhờ Tổng Minh Lỗi giúp tôi bỏ chỗ lạc khoản này đi rồi đem bán, đây là tuyệt tác của Đạp Tuyết công tử, giá trị hẳn phải vô cùng lớn! Kiểm được tiền xong sẽ mời Tổng Minh Lỗi và Bích Oánh đi ăn, còn thừa thì gửi vào tiền trang (ngân hàng).

Tôi đang suy nghĩ miên man thì một luồng hơi nóng truyền tới từ thắt lưng, thì ra trong lúc không đề phòng, cánh tay Nguyên Phi Bạch chẳng biết khi nào đã đặt lên thắt lưng của tôi, tôi giật mình ngẩng đầu, Nguyên Phi Bạch lại thừa cơ hôn lên cổ tôi: “Mộc Cẩn, cô thơm quá.”

Tôi hoảng sợ a một tiếng, tiểu tử này chẳng lẽ bị ám đầu rồi sao, tôi chống tay lên trước ngực anh ta: “Tam gia, ngài... ngài... đang nghĩ về đôi uyên ương kia.”

Anh ta tựa như một con thú dữ cắn cắn cổ tôi, cắn bản chẳng thèm để ý đến tôi đang giãy dụa, thì thầm bên tai: “Ta chỉ thích hoa sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm ở nước trong mà chẳng lầy lo.”

Cảm giác tê tê dai dai cùng sức nóng khôn cùng truyền khắp toàn thân, tôi ngoảnh đầu ra xung quanh thì nào còn thấy bóng dáng của Vi Hồ.

“Tam gia, Quang Tiềm dùng bồ câu đưa tin tới...” Hàn Tu Trúc vô cùng phấn khởi đi vào đình nghỉ mát thì bắt gặp một cảnh tượng trộm ngọc cướp hương, đương nhiên là hết sức xấu hổ, ngừng nói. Rốt cuộc Nguyên Phi Bạch cũng chịu thả tôi ra, tôi đỏ hết cả mặt, nhảy dựng lên định rời khỏi thì anh ta lại giả như không có việc gì, ôm chặt thắt lưng của tôi, sau đó liền ép tôi ngồi xuống theo, tên chết tiệt này đúng là cũng không ngại nóng!

Nguyên Phi Bạch thoải mái nói: “Hàn tiên sinh cứ nói, đừng ngại.”

Hàn tiên sinh ngập ngừng nhìn thoáng qua tôi rồi thưa: “Chúc mừng Tam gia, kế sách của Quang Tiềm quả nhiên có hiệu quả, cậu ta lựa chọn hai mươi người đẹp tặng cho Quang Nghĩa vương của Nam Chiếu, lại tặng hai mươi vạn lượng bạc cho Tả thừa tướng Tô Dung, quân Nam Chiếu vừa mới rút khỏi thành Cẩm Quan hôm qua.

A! Quả nhiên Tổng nhị ca đã chọn dùng kế sách của tôi, tốt quá!

Nguyên Phi Bạch cũng mỉm cười: “Đúng là Tổng Quang Tiềm! Ngày mai hấn sẽ quay về thành Tây An sao?”

“Đúng vậy!” Hàn tiên sinh lại liếc tôi một cái: “Tam gia, ngài phải chuẩn bị tới Lạc Dương thi hội, sau đó tụ họp với Quang Tiềm?”

“Không sai, phiền Hàn tiên sinh đi chuẩn bị giúp ta.”

Trước khi đi, Hàn Tu Trúc còn liếc tôi rất bí hiểm, mà Nguyên Phi Bạch lại cười hỏi: “Ban nãy là ta đã mạo phạm, Mộc Cẩn có trách ta không?”

Tôi tuyệt nhiên không dám nhìn vào mắt Nguyên Phi Bạch, rất vô dụng mà đỏ mặt, cúi đầu lắc lắc. Anh ta nâng cằm tôi lên, mắt phượng dịu dàng nhìn tôi, chân thành nói: “Vốn muốn mang nàng đi theo để ngắm phồn hoa ở Lạc Dương, có điều sợ thân thể nàng không chịu được mệt nhọc dọc đường, hơn nữa thi hội chỉ là thứ yếu, ta muốn lôi kéo một ít văn nhân, nhờ sĩ tạo thanh thế cho Nguyên gia, không rồi rồi để mang nàng ra ngoài du ngoạn được, đây cũng là diệu kế của Tổng nhị ca nàng, đừng thất vọng nhé.”

Tôi chỉ gật đầu khen phải, sau đó chuẩn đi nhanh như chớp, tiếng cười vui vẻ của Nguyên Phi Bạch truyền tới từ phía sau, đêm hôm đó, theo lệ, tôi lại mất ngủ.

Trong khoảng thời Nguyên Phi Bạch không có ở đây, tôi được ra vào tự do ở cả Tây Phong Uyển và Ngọc Bắc Trai, có điều Nguyên Phi Giác cùng Quả Nhi Nhân lại thần bí mất tích, tôi chỉ còn biết ngồi với Bích Oánh cho cả ngày để so sánh xem Tiểu Trung truyền tin nhanh hơn hay bồ câu đưa thư của Tây Phong Uyển vẫn nhanh hơn, sự thực chứng minh, về phương diện tin tức thì hai bên đều nhanh như nhau.

Ngày mười chín, tháng năm, năm Vĩnh Nghiệp thứ hai, Nam Chiếu đồng ý nghị hòa với Đông Đình, nhận về vô số tiền tài, gấm vóc, mỹ nữ cung nga, lại còn vết sạch cả thành Cẩm Quan, tới ngày hai lăm tháng năm mới chính thức rút khỏi. Mối nguy của Nguyên gia đã được giải trừ.

Mùng một tháng sáu, người vẫn luôn không tham dự vào tranh chấp giữa Nguyên thị và Đậu thị, Thượng thư bộ Lễ Lục Bang Đôn đề xuất vấn đề xây dựng thêm thư viện cho hoàng gia, bất ngờ được Nguyên thị ủng hộ, mà Hi Tông vốn sùng văn cũng tán thành. Song Đậu thị lại lo rằng quốc gia đang cần trả một số tiền bồi thường chiến phí rất lớn, quốc khố trống rỗng, không thể xây dựng thư viện được, vậy nên kiên quyết phản đối đề xuất này. Nguyên thị tuyên bố rằng quốc gia gặp nạn, kẻ thất phu phải có trách nhiệm, chủ động đem nhà cũ là Lư Lăng phủ dâng lên, sau đó còn cung cấp cả chi phí mua sách. Hi Tông hết sức vui mừng, liền ban tên là thư viện Đại Nghĩa. Đến lúc này, phái trung lập rõ ràng đã bắt đầu hướng về phía Nguyên thị, lệnh cấm Trung Hiến vương và Trưởng công chúa ra vào hoàng cung đã được bãi bỏ.

Mùng sáu tháng sáu, cuộc tụ họp lớn nhất trong năm của giới văn nhân ở Đông Đình hoàng triều – hội thơ Lạc Dương, tên là “Lục lục văn hội” đúng hạn diễn ra tại thành Lạc Dương nguy nga tráng lệ. Hội thơ lần này long trọng chưa từng thấy, bởi vì được nghênh đón hai vị khách quý của kinh thành – Trung Hiến vương Nguyên Phi Thanh cùng Thanh Tuyền công tử Tổng Minh Lỗi vẫn được xưng là một trong tứ đại công tử, nhưng điều khiến đông đảo nho sinh điên cuồng là người đứng đầu tứ đại công tử – Đạp Tuyết công tử Nguyên Phi Bạch cũng tới.

Nếu như nói, phò mã Nguyên Phi Thanh quang lâm tới nơi này biểu thị cho sự ủng hộ của Nguyên gia đối với những bậc đại nho đương thời, Tổng Minh

Lỗi xuất hiện là biểu đạt hữu nghị của Nguyên gia đối với văn sĩ thì việc Nguyên Phi Bạch tham dự là một loại chinh phục, anh ta đã chinh phục toàn bộ thành Lạc Dương, hay đúng hơn là chinh phục toàn bộ những cây bút của Đông Đình.

Ở thời đại này, các văn nhân sĩ phu thịnh hành kiểu mũ cao áo rộng, guốc gỗ mà Nguyên Phi Bạch vẫn một thân áo trắng phiêu phiêu, tóc búi bằng trăm ngọc như trước, không hề lấy gia thế hiên hách áp chế người khác, cũng không mượn hai chân tàn tật khiến người khác thương hại, trong lúc nói cười, văn chương hoa lệ liền thốt ra. Nguyên Phi Bạch thành danh từ sớm, các danh nhân bậc cha chú hiển nhiên rất tán thưởng, mà lớp người trẻ tuổi thấy anh ta phong thái tuyệt thế, lập tức bái phục vô cùng. Mỗi bài thơ của Nguyên Phi Bạch đều lưu truyền rộng rãi, nhờ là phụ nhân mức nước bên giếng, lớn là đương kim hoàng đế, hiện nay đều có thể đọc ra vài câu thơ nổi tiếng của anh ta. Mỗi lần Nguyên Phi Bạch ra vào phố xá, già trẻ thành Lạc Dương đều chen chúc vây quanh. Người trong thành, bất luận là nam hay nữ đều tranh nhau ăn mặc theo, giá trăm ngọc trong một đêm tăng vọt lên mấy lần, cung không đủ cầu. Ba chữ Nguyên Phi Bạch đã trở thành đại diện mới cho văn hóa Đông Đình, mà hình tượng quân nhân của Nguyên thị trong lòng các văn nhân cũng dần thay đổi, dư luận vì điệu kẻ ngăm của tôi và Tổng Minh Lỗi cùng phong thái của Nguyên Phi Bạch mà bắt đầu hướng về phía Nguyên thị.

Tôi xem xong liền bật cười cùng Bích Oánh, cười tới mức đau cả bụng. Vào hôm rằm, Tạ tam nương đưa ra một bức tranh của Tạ phu nhân do Nguyên Phi Bạch tự mình vẽ, lập đàn tế ở hậu viện, rung rung hướng về Tạ phu nhân cầu nguyện, phu nhân trên trời có linh cũng có thể mỉm cười nơi chín suối đã trưởng thành, trợ giúp tướng quân giành lấy đại nghiệp, hơn nữa Tam gia còn có Mộc nha đầu ở bên chăm sóc, người không cần lo lắng, vân vân, sau đó bà còn kéo tôi đi thấp hương cho Tạ phu nhân. Khi ấy, lòng tôi chỉ thầm than thở vật áo của mỹ nhân trong bức họa trông thật sống động, có thể thấy bút lực rất cao, sau đó tôi lại há hốc mồm nhìn năm viết trên lạc khoản, là Tân Sửu, năm nay là Mậu Thân, nói cách khác, bức tranh này được vẽ lúc Nguyên Phi Bạch mới có mười tuổi, quả đúng là thần đồng.

Lòng tôi khẽ rung động, đó cũng là bức tranh anh ta vẽ Tạ phu nhân khi bà qua đời! Tôi chỉ đành kiên trì khấu đầu với Tạ phu nhân, âm thầm cầu khẩn: “Tạ phu nhân, người có thể an tâm cùng kiều ngạo mà đi, con của người xuất sắc như thế, anh ta đã chinh phục toàn bộ giới học thuật ở Đông Đình, một ngày nào đó, anh ta sẽ chinh phục được cả Đông Đình hoàng triều, xin người phù hộ cho anh ta sớm ngày đứng dậy được, có một ngày có thể cười thật thoải mái, sớm tìm được một cô gái tốt hơn cháu chăm sóc cho. Nói thật, con trai của người thật sự rất có mị lực, cháu thật không biết mình có thể chống đỡ bao lâu nữa.” Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi càng hoảng sợ, giương mắt nhìn về bức tranh Tạ phu nhân, năng chỉ ở đó cười dịu dàng với tôi, sống động như thật.

Ngày hai mươi tháng sau, hoa sen nở càng thêm rộ, trong tiếng ve kêu râm ran, Nguyên Phi Bạch đã hớn hờ trở lại, theo sau là Tổng nhị ca đã lâu không gặp, huynh ấy đứng đó nhìn tôi mỉm cười, tôi cười cười đi về phía đó thì đã bị Nguyên Phi Bạch kéo lại, thân nhiên sai đi pha trà.

Đúng, đúng, đúng, pha trà, phải đi pha trà. Trong lúc Nguyên Phi Bạch và Tổ Huy nói chuyện, tôi lặng lẽ giơ hai đầu ngón tay về phía Tổng Minh Lỗi, huynh ấy quay lưng về phía Nguyên Phi Bạch, nhảy mất lại với tôi, cười tỏ vẻ đã hiểu.

Là do tôi ảo giác sao? Tổng Minh Lỗi vẫn rất anh tuấn nhưng trong ấn tượng của tôi, huynh ấy luôn giữ hình tượng một thiếu niên trong trẻo như nước, bây giờ tuy vẫn tuấn tú như trước, nhưng nụ cười lại có vẻ phong lưu, hoa phục cảm bảo, giữa đầu mày nam tính kia lại lộ ra chút điểm lệ, sao mà giống Ngọc Lang Quân kia!

Nghĩ xong liền nghiêm túc tự trách, nhất định là lần trước bị mấy tên hái hoa tặc làm cho hoa mắt chóng mặt, vậy mới nói, bọn hái hoa tặc đại gian ác, mấy tên tội phạm đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Cung Đẳng Tổ Tình

Lần này trở về, Nguyên Phi Bạch không chỉ đem Tổng Minh Lỗi theo mà còn đưa về vài thư sinh trẻ tuổi. Cách bọn họ nhìn Nguyên Phi Bạch và Tổng Minh Lỗi chẳng khác gì đang nhìn một vị thần.

Lâu rồi Tây Phong Uyển chưa náo nhiệt như thế, tôi bị Tạ Tam nương gọi theo hỗ trợ, hầu hạ một đám người dùng cơm trưa. Sau đó Nguyên Phi Bạch cùng đám khách của anh ta ngồi ra phòng khách uống trà. Tôi quay về phòng, đang định ngủ trưa thì giọng nói của Tổng Minh Lỗi từ ngoài truyền tới, tôi nhanh chóng đứng dậy ra mời huynh ấy vào.

Tổng Minh Lỗi kéo tay tôi, tỉ mỉ xem xét một vòng, nhẹ giọng nói: “Nhị ca vô dụng, đã để tứ muội phải chịu uất ức rồi.”

Tôi chợt hiểu huynh ấy đang nhớ tới vụ việc ruồi trâu, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ, nhưng cũng đành gượng cười: “Nhị ca đừng nhắc lại làm gì, là do Mộc Cẩn không giữ được bình tĩnh, để lộ nhược điểm cho người ta nắm được, lại còn làm liên lụy đến Bích Oánh và các huynh muội.”

Hai trông mặt huynh ấy sâu thẳm như ngọc đen quý giá, bức bối nhìn tôi thở dài một hơi, rồi tự nhiên lại cười khê: “Có điều muội muội không cần lo lắng, tướng quân biết việc này xong đã trách mắng phu nhân một trận. Phu nhân vừa sinh hạ một bé gái, đặt tên là Phi Vân, hiển nhiên là không thể chống lại được Tam gia và Đại gia, chắc hẳn sẽ không gây khó dễ Tiểu ngũ nghĩa chúng ta nữa.”

Tôi gật đầu, ngập ngừng hỏi thăm: “Cẩm Tú và tướng quân...”

Tổng Minh Lỗi nhìn tôi, đắn đo trong chốc lát rồi đáp: “Mộc Cẩn, muội không cần quá lo lắng, Hầu gia, ngài ấy... rất thích Cẩm Tú, đối xử với muội ấy

cũng rất tốt.”

Lòng tôi thật khó chịu, Nguyên Thanh Giang, một người đủ tuổi để làm phụ thân của muội ấy rồi, ngài ấy thật sự có thể làm muội ấy hạnh phúc sao? Cẩm Tú lại còn là em gái duy nhất của tôi.

Tổng Minh Lỗi kéo tôi ngồi xuống: “Ngày mai, Cẩm Tú sẽ quay về Tây An, đến lúc đó ta sẽ mở tiệc ở Quán Đào cư, thu xếp cho Tiểu ngũ nghĩa chúng ta gặp nhau, được không?”

“Vâng!” Tôi gật đầu, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Cẩm Tú đã lâu không gặp, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Tổng Minh Lỗi ngồi xuống đối diện, móc một hộp gấm ra từ trong ngực áo: “Đây là lễ vật mà huynh mua ở Lạc Dương, không biết hợp ý muội không?”

Tôi nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong là một đôi khuyên tai vàng điểm những bông hoa bằng ngọc bích, tôi thực lòng khen: “Nhị ca, đôi khuyên tai này đẹp quá, không bằng tặng cho Bích Oánh đi!”

Tổng Minh Lỗi nhướn mày, cười đáp: “Yên tâm đi, quà cho tam muội ta đã chuẩn bị tốt rồi, cái này là mua riêng cho muội, tới đây, nhị ca đeo cho.”

Không đợi tôi mở miệng, Tổng Minh Lỗi đã khom lưng lấy ra một chiếc đặt tới tai phải của tôi, nhân cơ hội đó, huynh ấy ghé vào tai tôi, khẽ khàng nói: “Mộc Cẩn, trong chiếc khuyên tai này có thả Tuyệt châu đan, có thể giải được mọi kỳ độc trên thế gian, muội nhất định phải ngày đêm đeo trên người, phòng ngừa Nguyên Phi Bạch hạ độc.”

Trong lúc tôi đang kinh hãi, Tổng Minh Lỗi đã ngồi xuống bên cạnh, lớn tiếng nói: “Nhìn xem, tứ muội nhà ta cuối cùng cũng không giống đứa bé nữa rồi.”

Tôi ngẩn người, khá lăm Tổng Minh Lỗi, hẳn đây mới là lời nói thật lòng của huynh, chỉ nghe huynh ấy thấp giọng nói: “Lúc trước là bất đắc dĩ, nhị ca mới cầu hân chăm sóc tứ muội, không ngờ bên trong Tây Phong Uyển này lại ngổn ngang như vậy, mà trước nay vạn vật trên đời này, tường đen mà chẳng đen, tường là ngọc mà không phải(1), Nguyên Phi Bạch kia chẳng phải hạng tầm thường, tứ muội phải hết sức cẩn thận.”

Tôi đang định mở miệng, huynh ấy bỗng lùi lại, cười như thường: “Mộc Cẩn có thích quà tặng của huynh không?”

Tôi liếc huynh ấy một cái, cười đáp: “Đa tạ tứ ca, Mộc Cẩn rất thích đôi khuyên tai này.”

Vừa dứt lời, giọng nói của Tô Huy liền truyền tới: “Mộc cô nương, Tổng hộ vệ có ở chỗ cô không, Tam gia đang phái người người đi tìm anh ta.”

Tổng Minh Lỗi nháy mắt với tôi rồi đứng dậy mở cười, cười tươi rói: “Làm phiền Tô Huy tiểu ca rồi.”

Trong mắt Tô Huy lóe ra một tia sùng bái, không ngừng nói khách khí, khách khí rồi theo sát sau Tổng Minh Lỗi.

Còn tôi ngồi ngây ra đấy, nhìn ra vườn cây xanh tươi bên ngoài, trong đầu lại nghĩ về câu nói của Tổng Minh Lỗi: vạn vật trên đời, tường đen mà chẳng đen, tường là ngọc mà không phải. . .

Huynh ấy nói với tôi, Nguyên Phi Bạch là một ác ma có vẻ ngoài thiên sứ, mà tôi, tuyệt đối không thể yêu tên ác ma này, mấy điều đó tôi đều có thể lý giải. . .

Tôi ngắm nghía đôi khuyên tai xinh đẹp kia, trong này có chứa Tuyệt châu đan, vì sao Tổng Minh Lỗi lại cho rằng Nguyên Phi Bạch sẽ hạ độc tôi?

Lúc ở đây cốc, anh ta lén giữ lại xương cá để tự vệ, ngay cả tôi cũng đề phòng, nếu không phải Trương Đức Mậu chạy tới đúng lúc, Ngọc Lang Quân đã giết tôi rồi. . .

Tôi liều chết cứu anh ta, anh ta lại dùng kế di họa Giang Đông hại tôi. . .

Trong mấy tháng có hai lần cưỡng hôn tôi nhưng lại từ chối nói cho tôi biết cô gái mà anh ta đang bảo vệ là ai. . .

Tường đen mà không đen, tường là ngọc mà chẳng phải. . .

Mà bên trong Tây Phong Uyển ngổn ngang như vậy, huynh ấy đang ám chỉ có người có thể lên vào giết tôi ư?

Rõ ràng thời tiết đang nóng như lửa thiêu mà chỉ thoát cái tôi đã thấy lạnh như đứng trong hầm băng.

“Nàng có chỗ nào không thoải mái à?” Giọng nói của Nguyên Phi Bạch bỗng truyền tới bên tai, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Một tháng không gặp, cái tính thích ngán người một chút cũng không thay đổi! Đúng là khiến người ta phải lo lắng.” Con mèo Ba Tư tuyệt thế đứng đó trách móc, tôi sững sờ đứng yên. Trải qua hội thơ Lạc Dương, anh ta càng thêm tự tin, thành thực, nụ cười cũng càng thêm phiêu dật, xuất trần, một thiếu niên đẹp giống thiên sứ như vậy, tại sao lại muốn hạ độc tôi?

Anh ta lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho tôi: “Là cô nương lớn như vậy rồi mà không biết tự chăm sóc mình gì cả, cứ làm cho người khác lo lắng.” Tôi bắt lấy tay anh ta, cố gắng cười: “Chúc mừng Tam gia, lần đầu tới Lạc Dương đã chiến thắng giòn dã.”

Nguyên Phi Bạch cười nhạt, cũng không đáp lời mà trái lại còn nắm lấy bàn tay đang muốn rút ra của tôi, bắt đắc dĩ nói: “Gần đây nàng lòng luyến võ, lại còn dám ăn vụng đồ mỡ nữa.”

Tôi cười hi hi, giả ngu: “Nào có, xin Tam gia mình giám cho.”

Sự thực là, từ lúc Nguyên Phi Bạch đi khỏi, tôi và Tổ Huy thường lên chạy tới Ngọc Bắc Trai tìm Bích Oánh chơi. Triệu Mạnh Lâm từng quả quyết rằng, nếu muốn trị dứt vết thương của tôi, nhất định phải tu thân dưỡng tính, âm dương điều hòa, không được ăn đồ cay, ở Tây Phong Uyển khiến tôi thêm quá nên lúc ở chỗ Bích Oánh, mấy thứ cay, mỡ đúng là có ăn không ít.

Anh ta khó chịu nhìn tôi, quay đầu lại kêu Tổ Huy tới: “Khiêng vào đi.”

Tổ Huy đáp tiếng, thở hổn hển cùng Vi Hổ mang vào một cái hộp to cao bằng nửa thân người. Tôi tò mò đứng dậy: “Tam gia, Tổ Huy và Vi tráng sĩ đang khiêng gì vậy?”

Nguyên Phi Bạch cười: “Nhị ca nàng ở Bảo Ngọc Tường tại Trường An đã đặc biệt mua đôi khuyên tai này về tặng cho nàng, ta làm thiếu gia sao có thể tay không về gặp nàng.”

Có ý gì? Tôi nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Tổ Huy và Vi Hổ đang đặt lên trước giường tôi một chiếc đèn cung đình lưu ly vô cùng tinh xảo, lúc này tôi chợt nhớ ra đèn cung đình ở Lạc Dương là loại đẹp nhất thiên hạ.

Trời dần trở tối, ngọn đèn trong phòng sáng ngời rực rỡ, bức tranh thêu trên đèn chậm rãi chuyển động, là một bức mỹ nhân đồ, tôi nhìn tới mức mắt tròn cả ra, đẹp quá!

Tổ Huy đứng ở bên ngoài, điên cuồng hét: “Mộc nha đầu, mau ra đây nhìn, thiếu gia sai chúng tôi đổi hết đèn trong Tây Phong Uyển thành đèn cung đình Lạc Dương, đẹp quá!”

Tôi xông ra ngoài. Thực vậy, cho tới nay Tây Phong Uyển chưa bao giờ rực sáng đến thế, tôi và Tổ Huy vui sướng ngắm nghía, đèn vuông nắp trắng, đèn tròn nắp đỏ, đèn hình đầu rồng màu lục, đèn kéo quân, đèn hình bướm bướm, đèn nhị long hí châu, đèn la hán, và nhiều nữa đều tỏa sáng rực rỡ, kiểu dáng mỗi loại lại một khác, tranh thêu trên đèn, thơ từ đề lên không hề giống nhau nhưng đều là thơ phú đang thịnh hành. Trong nhất thời, Tây Phong Uyển tràn đầy ánh sáng lung linh, tựa như chúng tôi đang đứng trong hội đèn lồng tiết Nguyên Tiêu vậy.

Tôi hưng phấn quay đầu lại thì thấy Nguyên Phi Bạch đang đề Vi Hổ đẩy ra ngoài. Anh ta cười hỏi: “Mộc Cẩn có thích những ngọn đèn này không?”

Tôi vui vẻ gật đầu, nhảy đến trước mặt anh ta, ngồi sụp xuống: “Rất thích. Cảm ơn Tam gia, Tây Phong Uyển của chúng ta thật sáng.”

Anh ta nhẹ nhàng vén lọn tóc trước trán tôi, cười điềm đạm: “Thế này nàng không phải sợ tối nữa.”

Lòng tôi chợt thấy thật dịu dàng, thầm nghĩ làm sao anh ta biết tôi sợ bóng tối, buổi tối nhất định phải thắp một ngọn đèn mới có thể đi vào giấc ngủ?

Lúc này, Tổ Huy đi qua kéo tôi dạo khắp chung quanh, cái miệng nhỏ không ngừng khen cái đèn này đẹp, cái đèn kia đẹp, ngay cả Tam nương cũng vui mừng cười khanh khách, Vi Hổ mỉm cười, Hàn Tu Trúc vuốt râu cười khẽ.

Tổ Huy cười lớn bên tai tôi: “Cô xem, Mộc Cẩn, hôm nay nhà chúng ta sáng quá!”

Nhà? Tim tôi khẽ động, từ khi nghe được tin tức hồi ba năm trước, một con hồng thủy lớn đã san bằng Kiến châu, toàn bộ nhân khẩu trong Hoa gia thôn đều mất tích, chữ nhà đối với tôi và Cẩm Tú mà nói, xa xôi mà xa xỉ nhường nào!

Nhớ Tổ Huy đã từng nói, trên đời này chỉ có Tây Phong Uyển mới là ngôi nhà chứa được tôi, nếu quả thật như vậy, tôi nên đi con đường cùng Phi Giác như thế nào?

Còn Phi Bạch, tôi nên làm thế nào với anh ta? Chợt nhớ tới lời Tống Minh Lỗi, một bóng ma xẹt qua lòng tôi, chiếc đèn cung đình này được làm ra là để bảo vệ người anh ta yêu sao, nhưng mà hình như quá long trọng rồi, khiến tôi thực sự có cảm giác được yêu thương. Tôi không kìm được mà lên quay lại nhìn Nguyên Phi Bạch, không ngờ người thiếu niên như ngọc như tuyết ấy cũng đang ở đó, lẳng lặng nhìn tôi.

Ngày hôm sau, tôi xin phép Nguyên Phi Bạch, Tống Minh Lỗi đích thân tới đón tôi, trời biết bao lâu rồi tôi mới bước ra phố xá Tây An, càng đừng nói tới Bích Oánh bệnh tật trên giường nhiều năm. Dọc đường đi, tôi và Bích Oánh cực kỳ hưng phấn bình luận phong cảnh, ríu rít như hai con chim sẻ, mà Tống Minh Lỗi lại chỉ ở bên mỉm cười nhìn hai chúng tôi.

Khi tới Quán Đào cư, ông chủ cung kính đón chúng tôi vào nhà phòng ở lầu hai, bên trong là một mỹ nhân tuyệt sắc đã ngồi chờ từ lâu.

Mỹ nhân nọ có đôi mắt rực rỡ như thạch anh tím, trên trán điểm một nốt ruồi son, nàng vận một chiếc váy lụa màu lục, bên trong là quần lụa màu xanh ngọc, lúc đi lại gọn lẹ như sóng nước, tai phải đeo một viên ngọc trai, tai trái đeo một chuỗi hoa tai phi thúy nam vàng lại càng tôn lên khuôn so với trắng rằm còn trắng, đôi mắt so với nước thu còn trong của nàng. Người đó chính là đứa em gái đã lâu không gặp – Hoa Cẩm Tú.

Tôi tiến lên ôm cổ nàng: “Muội muội hư hỏng, tại sao lâu nay không viết thư cho tỷ, khiến tỷ lo lắng gần chết.”

Nói xong, nước mắt đã ướt từ bao giờ, Cẩm Tú chậm rãi ôm lấy hai vai tôi, cũng nước mắt khóc. Một lát sau, ba chúng tôi lau nước mắt ngồi vào chỗ của mình, Tống Minh Lỗi gọi đồ ăn, còn tôi thì gấp gấp hỏi Cẩm Tú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với tướng quân?

“Đúng vậy, bọn họ nói cũng không sai, muội đã là người của Hầu gia, chỉ chờ con của phu nhân đầy tháng, tướng quân sẽ nạp muội làm Như phu nhân.” Cẩm Tú mỉm cười đắc ý, ánh mắt nhìn tôi mang theo vẻ mỉa mai hoặc lười nhác chưa từng thấy: “Tỷ tỷ lại muốn dạy dỗ gì muội ư?”

Tìm tôi đau nhức, vì sao? Vì sao đưa em gái thân cận nhất của tôi, từ trong mắt nó lại không có chút hạnh phúc nào vậy? “Tỷ chưa từng gặp Nguyên Hầu gia, không biết ngài ấy là người như thế nào, thế nhưng tỷ biết, khi thể tử mang thai cốt nhục của mình, ngài ta lại có thể phát sinh quan hệ với một cô gái tuổi chỉ bằng con gái, như thế chẳng khiến người ta phải nguyền lòng sao?” Tôi nhìn nàng, lẳng lặng nói, cũng như là đang nói với chính mình, mà nụ cười của nàng lại dần biến mất: “Muội muội nghĩ rằng, Nguyên tướng quân ở trong một gia đình quyền quý, chuyện năm thê bảy thiếp là hết sức bình thường, nếu muội làm chi thứ hai, như vậy ngài ấy có khả năng sẽ lấy thêm tam phòng, tứ phòng so với muội càng thêm trẻ đẹp. Vậy muội phải làm thế nào? Được, chúng ta lùi một bước, nếu Hầu gia thực sự thích muội, nhưng với loại đàn ông ở nơi đỉnh cao quyền lực như thế, danh lợi, công trạng luôn luôn đứng đầu, về sau hậu cung không được tham gia chính sự, chẳng lẽ muội muốn làm một con hoàng yến bị nhốt trong hậu cung của ngài ta? Tới lúc nhan sắc tàn phai(2), muội lấy cái gì để tranh thủ tình cảm với ba ngàn phụ nữ nơi hậu cung?”

Tôi tiến lên một bước, đau buồn nói: “Muội muội là nhân vật phong hoa tuyết thế nhường này, muốn tìm một người toàn tâm toàn ý kính muội, yêu muội, thương muội, vĩnh viễn đặt muội ở vị trí thứ nhất, lại không đánh giá đến danh lợi thì chỗ nào cũng có, tội gì làm thiếp cho người, phải đi nhìn sắc mặt của người khác?” Tôi nắm lấy tay nàng, vừa cười vừa khóc: “Muội xem, lần trước đại ca gửi thư về, nói đã mua được một mảnh đất ở nơi rất giàu có và đông đúc tại Tây Vực, không bằng năm người chúng ta rời khỏi Nguyên gia đây thị phi này, đến một nơi không có chiến loạn, không có tranh đấu cường quyền, Tiểu ngũ ngũ sẽ tìm cho muội một người thật lòng yêu muội. Dù sao danh tiếng tỷ tỷ cũng đã chẳng ra sao, vốn cũng không muốn lập gia đình, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh muội, vui vui về và cả đời, giống như trước đây muội vẫn nói, Cẩm Tú mãi mãi ở bên Mộc Cẩn, chúng ta sẽ không cô đơn trong quảng đời còn lại, được không?”

Trong đầu không khỏi hiện lên dáng vẻ tươi cười của Phi Giác, tôi cắn răng lắc đầu quên đi. Tôi dạt dào mong đợi nhìn Cẩm Tú, nàng nhìn tôi, đôi tay bị tôi nắm đến run rẩy, nước mắt nàng chậm chậm chảy ra, há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, ánh mắt nàng đầy bi ai và tuyệt vọng, vì sao, Cẩm Tú? Vì sao, lòng tôi lại đau đến vậy?

Thình lình, nàng buông tay tôi ra, ngửa mặt cười lớn, tôi ghen lời, nhìn vẻ tươi cười mà không chút ý cười của nàng: “Mộc Cẩn, vì sao tỷ cứ mãi ngây thơ như vậy, tỷ nghĩ tôi có thể giả ngu giống tỷ, trốn vào thế giới nhỏ bé của mình, thân nhiên hưởng thụ sự che chở của đại ca, nhị ca, sau đó chăm sóc một người bệnh lao, say sưa trong ảo mộng trọng tình trọng nghĩa đó sao? Đó chỉ là mộng tưởng hảo huyền mà thôi, tôi không giống với các người đâu.”

Cẩm Tú ghen ngào, chậm rãi nói: “Tôi trời sinh có một đôi mắt tím, người gặp người sợ, lại lớn hơn người khác nhiều, càng khiến người ta gọi là họa thủy giáng sinh, là yêu nghiệt chuyển thế.”

Nàng nhấc mạnh tay áo lên, để lộ ra một vết sẹo dữ tợn kéo dài suốt hơn nửa cánh tay: “Ở Tử viên này, hầu hết mọi đứa bé gái đều từng bị Liễu Ngôn Sinh xâm phạm. Phu nhân là người đứng đầu Tử viên nhưng cũng chẳng quan tâm, bởi vì cái danh dạy dỗ tốt kia, bởi vì mỗi chúng tôi đều trở thành một thứ vũ khí giết người sắc nghệ song toàn, còn có nhị ca, tỷ có biết huynh ấy bị...”

“Đù rồi, Cẩm Tú, đừng nói nữa...” Tổng Minh Lỗi vẫn luôn im lặng chợt quát lên, cho tới giờ, tôi cũng chưa từng thấy huynh ấy tức giận như thế, còn tôi lại kinh ngạc đứng không vững. Bích Oánh nức nở đỡ lấy tôi, không ngừng vỗ lưng cho tôi, không ngừng khóc nói gì đó. Tôi cảm thấy như là bị sét đánh giữa trời quang, chấn động tới mức chẳng còn biết gì.

Muội muội duy nhất của tôi, Cẩm Tú, nàng bị Liễu Ngôn Sinh, bị tên biến thái, tên súc sinh Liễu Ngôn Sinh kia...

Cẩm Tú đứng trước mặt tôi, lệ rơi không ngừng: “Năm ấy, khi chúng ta vào Tử viên, tổng cộng còn có hơn hai trăm đứa bé khắp nơi cũng cùng được mua vào Tử Tê sơn trang, thế nhưng sống sót, tính cả Tiểu ngũ ngũ chúng ta thì chỉ có mười lăm người mà thôi. Trong biên Tư Mã môn kia, tỷ có biết, trong ba nghìn binh sĩ có bao nhiêu người sống sót không? Trở lại Tử viên sau năm mới chỉ có một trăm mười người mà thôi...”

Cẩm Tú ngừng khóc, kiên định nói với tôi: “Tôi chỉ là muốn sống sót, người khác sống chết thế nào cũng không đòi được một cái liếc mắt của Hầu gia, có được vinh hoa phú quý, sao tôi phải cự tuyệt?”

Đôi mắt tím của nàng liếc tôi, cười nhạt: “Tỷ tỷ tự cho mình là thanh cao, suốt ngày nói linh tinh cái gì mà Trường An kiếp trước, rồi thì suốt đời không lấy chồng, thế tại sao trên dưới Tử viên, ai ai cũng nói, tỷ tỷ quyến rũ Tam gia. Ngay cả Hầu gia cũng biết Tam gia, Tứ gia vì tỷ mà cốt nhục tương tàn, còn Tam gia vì độc sủng một mình tỷ, đi sưu tầm lông vũ của chim quý, sai người suốt đêm chế tạo hơn nghìn chiếc đèn cung đình Lạc Dương chỉ vì một nụ cười của giai nhân... Thủ đoạn của tỷ thật sự không tồi...”

“Ta nói, đủ rồi, Hoa Cẩm Tú, đừng giày vò tỷ tỷ cô nữa...” Tổng Minh Lỗi hét một tiếng còn lớn hơn lúc nãy, đi về phía Cẩm Tú định chụp lấy cánh tay nàng thì một bóng đen bỗng nhảy ra. Người nọ đánh Tổng Minh Lỗi một chưởng, bức huynh ấy lui về bên người tôi. Hai mắt tôi đăm lẹ, lơ mơ nhìn thấy một thanh niên mặt đầy vết sẹo, toàn thân mặc đồ đen, eo gấu lưng hổ, cơ bắp hằn lên, lạnh lẽo nhìn chúng tôi.

Tổng Minh Lỗi cười lạnh: “Thì ra là Kiều Vạn đại gia bên cạnh Hầu gia, đây là việc riêng của Tiểu ngũ ngũ chúng tôi, xin hỏi Kiều gia cũng muốn nhúng tay vào sao?”

Kiều Vạn lạnh lùng đáp: “Hầu gia có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được thương tổn Cẩm cô nương, xin Tổng gia thông cảm cho.”

Tổng Minh Lỗi bình tĩnh đứng đó, đối mặt với Kiều Vạn, bỗng nhiên, Cẩm Tú đi tới trước mặt Kiều Vạn, hung hăng tát cho gã một cái: “Đó là Tổng nhị ca của ta, người thật to gan.”

Kiều Vạn lập tức quỳ xuống, lạnh nhạt đáp: “Thuộc hạ làm việc không xong, xin Cẩm cô nương trách phạt, chỉ là Hầu gia đã có lệnh, Kiều Vạn phải tuân theo.”

Cầm Tú cười lạnh: “Được lắm, giờ Kiều đại gia đã là tâm phúc bên cạnh Hầu gia, ta cũng không sai bảo được người nữa rồi.”

Kiều Vạn thấy Cầm Tú thật sự tức giận, kinh hoàng nói: “Cô nương bớt giận, Kiều Vạn đã mạo phạm Tổng gia, mong Tổng gia thứ tội cho.”

Cầm Tú lạnh lùng nhìn tôi lần nữa, cũng không quay đầu lại mà nhảy ra khỏi lầu hai, tay áo ẩn hiện tựa như một nàng tiên, Kiều Vạn cũng lập tức nhảy theo, ra tới mái hiên hẳn đã mở ô che ở đầu nàng. Hẳn mê mẩn nhìn nàng còn nàng đứng trong mưa, lạnh lùng nói: “Nếu Hầu gia biết được nửa chữ, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn.”

Kiều Vạn cung kính dạ một tiếng, ngoan tuyệt liếc chúng tôi một cái. Tôi đứng đó, nước mắt như sợi châu bị đứt, rơi xuống không ngừng. Bích Oánh đỡ tôi: “Mộc Cẩn, đừng tức giận, cơ thể muội còn chưa khỏe, đừng để mấy lời của Cầm Tú làm mình khó chịu, muội ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi. Chúng ta về trước đi, dù sao trong chốc lát Cầm Tú cũng sẽ không rời khỏi Tây An... Mộc Cẩn.”

Tôi không động đậy cũng không nói lời nào, chỉ đứng thẳng đờ ra, nhìn theo hướng Cầm Tú đã biến mất, trong đầu lặp đi lặp lại mỗi câu nói của nàng, tựa như có hàng nghìn hàng vạn con dao đang từng xéo trái tim tôi.

Bích Oánh bỗng che miệng la hoảng, nước mắt tràn ra như đê vỡ mà Tống Minh Lỗi cũng đau đớn hô tên tôi, bấy giờ tôi mới phát hiện, trong miệng đầy mùi máu tanh đắng chát, trước ngực nhuốm một mảng đỏ sẫm. Thì ra là ói ra máu! Tựa như có người nào đó đang rút hết khí lực trên người tôi ra vậy, hai chân mềm nhũn, tôi ngã vào trong lòng Tống Minh Lỗi, bóng tối nhanh chóng bủa vây quanh tôi, có điều hiện lên trước mắt vẫn là khuôn mặt đầm lệ của Cầm Tú.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thất Tịch Trường Tương Thủ (1)

Khi Tống Minh Lỗi đưa tôi trở lại Tây Phong Uyển, tôi đã sớm bất tỉnh. Mấy ngày liên tiếp, tôi sốt cao không giảm, lúc mê lúc tỉnh, trong mộng luôn có vô số ác ma, lệ quỷ găm cắn Cầm Tú, còn nàng thì khóc lớn, vờn tay về phía tôi. Tôi bị chúng quỷ vây quanh, không thể chạy qua cứu, ngực tôi đau đớn tựa như đang bị ai đó bẻ xương sườn vậy, tôi không ngừng khóc hô tên Cầm Tú. Khuôn mặt lo lắng kinh hoàng của Nguyên Phi Bạch thỉnh thoảng lại hiện ra trước mắt.

Tôi có rất nhiều giấc mộng cổ quái, có lúc mơ thấy Tống Minh Lỗi quỳ trên mặt đất, khước miệng ứa máu, Nguyên Phi Bạch vẻ mặt tức giận đang ngồi trước mặt huynh ấy, anh ta lạnh lùng hỏi: “Các người rốt cuộc đã nói cái gì với nàng? Chẳng lẽ muốn giày vò nàng đến chết ư?”

Mà Tống Minh Lỗi lại kiên nhẫn xoa vết máu trên khóe miệng, cười lạnh đáp: “Tam gia nói sai rồi, người thật sự đang giày vò nàng ấy chính là ngài! Ngài đã quên ngày trước đã hứa với Tiểu ngũ nghĩa bọn ta thế nào sao?”

Có lúc lại mơ thấy Cầm Tú đứng bên giường tôi, mặt đầm lệ, đau đớn nhìn tôi, đứng sau nàng là tên mang mặt nạ trắng muốn giết tôi. Tôi muốn nhắc nhở nàng nhưng lại không thể phát ra âm thanh, chỉ nghe người đeo mặt nạ trắng kia lạnh lùng nói: “Nàng ta sắp chết rồi, thế này cô đã hài lòng chưa?”

Sau đó tôi lại chìm sâu vào hôn mê.

.....

Mấy ngày sau, cuối cùng ý thức cũng khôi phục lại trong tiếng đàn du dương mà bi ai, giọng nói của Tổ Huy và Tạ Tam nương truyền tới bên tai.

“Mẹ, liệu Mộc nha đầu có chết không?” Giọng nói của Tổ Huy có chút đắng chát.

“Ranh con, đừng nói lung tung, để Tam gia nghe thấy lại khiến ngài tức giận.” Giọng điệu Tam nương có chút đau thương: “Đáng thương quá, mới có mười tám tuổi thôi mà.”

“Nhưng Triệu tiên sinh đã nói, nếu hôm nay Mộc nha đầu vẫn chưa tỉnh lại thì về sau cô ấy cũng không thể tỉnh lại nữa.” Nói xong, Tổ Huy bắt đầu nức nở: “Mẹ, Mộc nha đầu là người tốt, mẹ có cách nào làm cô ấy đừng chết không?”

“Đứa nhỏ ngốc, ngay cả Triệu tiên sinh cũng đã nói như vậy, mẹ thì có cách gì? Mẹ cũng thích Mộc nha đầu, từ lúc Mộc nha đầu tới chỗ chúng ta, Tam gia vui vẻ hơn trước rất nhiều, mẹ cũng muốn nàng sống lại... Ai, có lẽ con về bẩm với Tam gia, bảo ngài đừng đàn nữa, hỏi có nên mặc quần áo cho Mộc cô nương trước, chuẩn bị tiền nong đi.” Tạ Tam nương vừa dứt lời cũng không nhịn được mà nghẹn ngào.

Tổ Huy khóc lớn, sau đó theo tiếng đẩy cửa, tiếng khóc của cậu ta cũng nhỏ dần. Tôi gắng sức mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong phòng, không có một bóng người. Xem ra Tổ Huy tới chỗ Nguyên Phi Bạch báo tin tôi đã chết còn Tạ Tam nương nhất định đang đi chuẩn bị áo liệm cho tôi rồi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, nhưng vết thương cũ ở xương sườn nhói đau khiến tôi toát cả mồ hôi lạnh, nhớ lại lời Tổ Huy nói vừa rồi thì chợt nghĩ, Triệu Mạnh Lâm quả nhiên là Diệu thủ y thánh, tôi không được lười tập võ, không được ăn cay và không thể để tâm trạng kích động! Triệu tiên sinh nói nếu hôm nay

tôi không tỉnh thì sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa? Vậy thì bây giờ tôi đã có hi vọng sống lại hay chỉ là hồi quang phản chiếu(1) mà thôi? Cười lạnh một tiếng, cho dù là hồi quang phản chiếu, tôi cũng phải giết Liễu Ngôn Sinh trước đã. Tôi cần rằng xoay người lăn xuống giường rồi nặng nề ngã ra đất, mặt lấm tẩm mồ hôi. Tôi tựa vào ghế đứng lên, cầm lấy thanh Thù tình đặt trên bàn trang điểm, bước ra ngoài.

Bên ngoài bỗng dưng nổi sấm sét, trời đổ mưa lớn, có thể thấy ngay cả ông trời cũng không đồng ý cho tôi báo thù, thế nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt đầm lệ đầy đau khổ tuyệt vọng của Cẩm Tú, tôi lại điên cuồng đi về phía Tử viên. Đáng tiếc vừa mới đi được mấy bước, tiếng kêu sợ hãi của Tổ Huy đã truyền tới từ đằng sau: “Tam gia, Mộc nha đầu, Mộc nha đầu, nằng, nằng...”

Tôi không để ý tới tiếng hô của cậu ta, chỉ một lòng tiến về phía trước, tôi thật hận khinh công của mình quá tồi. Bỗng có bóng người nhoáng lên, Vi Hồ đã chắn trước mặt, hần quỳ một chân xuống giữa trời mưa, run run nói: “Mộc cô nương bị thương chưa lành, xin cô nương phải ngàn vạn lần trân trọng thân thể, mau mau trở về đi.”

Tôi im lặng đi qua hắn, tập tễnh bước về phía trước, không để ý tới hắn đi theo sau che dù giúp tôi, lo lắng hô gì đó. Tôi bước từng bước thật gian nan, trong lòng chỉ có một ý niệm, phải giết Liễu Ngôn Sinh, báo thù cho Cẩm Tú.

Một bóng áo trắng quen thuộc bỗng lướt tới, tôi ngẩng đầu, đúng là Nguyên Phi Bạch đang chống gậy đứng đó. Cả người anh ta đã bị xối ướt hết, mấy ngày không gặp, dung nhan tuyệt trần tiêu tụy vô cùng, nước mắt ngưng tụ thành giọt dưới chiếc cằm đầy râu nhỏ, tựa như những viên thủy tinh đang rơi xuống. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt mừng rỡ lại có chút đau xót: “Nàng... cuối cùng nàng cũng chịu tỉnh, bây giờ nàng muốn đi đâu?”

Tôi muốn tránh qua để đi tiếp nhưng trong giây phút đó, dường như toàn bộ sức lực đều đã dùng hết, tay buông nhẹ, Thù tình rơi xuống đất, tôi ngã mạnh vào trong lòng Nguyên Phi Bạch, rồi khiến anh ta cũng bị đè xuống đất. Vi Hồ vẫn che ô ở trên đầu, Nguyên Phi Bạch ôm tôi thật chặt, run giọng hỏi: “Rốt cuộc nàng muốn đi đâu, Mộc Cẩn?”

Tôi nhìn chiếc ô trên đỉnh đầu bỗng nhớ tới tình cảnh hôm đó, Kiều Vạn cũng che ô cho Cẩm Tú rời khỏi Quán Đào cư, quay đầu nhìn lại, tôi mới phát hiện, mình mới chỉ đi được hơn mười mét mà thôi.

Cẩm Tú, Cẩm Tú, muội muội đáng thương của tỷ, chỉ trách tỷ tỷ của muội vô dụng biết mấy, lúc khòe khoắn đã chẳng bảo vệ được muội, bây giờ bệnh thể này, tỷ làm sao bảo vệ được muội đây!

Tôi ôm chặt lấy Nguyên Phi Bạch, tuyệt vọng khóc lớn, sau đó rất vô dụng mà mất đi tri giác.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Triệu Mạnh Lâm tới bắt mạch, nói là tình dưỡng vài ngày là ổn, còn có mấy câu trước đây vẫn hay nói, phải cường kiện thân thể, tu thân dưỡng tính, nhất thiết không được ăn đồ cay, không được nổi giận.

Lần bệnh này của tôi khiến Tây Phong Uyển loạn đến mức gà bay chó sủa. Tôi vẫn thầm tính toán trong lòng, làm sao để báo thù cho Cẩm Tú, biểu hiện là dù ai nói gì, tôi vẫn ngơ ngác ngác không để ý, ngay cả Tổng Minh Lôi và Bích Oánh tới thăm tôi, tôi cũng chẳng để ý đến, bọn họ đành trở về, nét mặt đầy đau xót. Nghe nói Cẩm Tú vẫn ở lại Tây An nhưng không chịu xuất hiện.

Nguyên Phi Bạch thấy tôi không muốn trả lời thì cũng không ép, chỉ một mực ngồi cạnh bên cạnh tôi, một tắc cũng không rời, đích thân đút com dứt thuốc, thỉnh thoảng còn đánh đàn cho tôi giải sầu.

Tới một ngày, cuối cùng tôi cũng có thể xuống giường. Tôi thức dậy thật sớm, đi tới sân luyện võ, một lát sau mới thấy Tổ Huy đẩy Nguyên Phi Bạch tới, đi theo sau là Hàn Tu Trúc. Tổ Huy vừa thấy tôi đã la hoảng: “Mộc nha... Mộc cô nương hôm nay tới sớm nhất, thật đáng ngạc nhiên!”

Nguyên Phi Bạch nhìn tôi một hồi, trong mắt có một tia thấu hiểu, sau đó mỉm cười: “Xem ra tâm ý Mộc Cẩn đã quyết!”

Tôi cũng cười rồi cúi người thi lễ với Nguyên Phi Bạch và Hàn Tu Trúc: “Trước đây là do Mộc Cẩn bướng bỉnh, không hiểu chuyện, mong Tam gia và Hàn tiên sinh thông cảm cho. Từ hôm nay trở đi, xin Tam gia và Hàn tiên sinh nghiêm khắc dạy bảo vô công cho Mộc Cẩn.”

Đây là lần đầu tiên tôi luyện võ nghiêm túc như thế, bởi vì đã nghĩ thông một số đạo lý, muốn bảo vệ người thân thì bước đầu tiên là phải làm chính mình mạnh mẽ hơn. Rất có thể tôi chỉ sống không được quá ba mươi, cho nên trước khi về tuổi vàng, tôi phải làm tốt mọi chuyện cho muội muội.

Bởi hiểu được người của mình luôn là địch nhân lợi hại nhất, tôi yêu cầu Trương Đức Mậu giúp mình điều tra người của Liễu Ngôn Sinh.

Tôi bắt đầu mượn các loại sách võ từ Nguyên Phi Bạch, binh thư là nhiều nhất, lúc rảnh rồi lại chạy tới thư viện của anh ta, có lúc tôi còn rất khiêm tốn xin anh ta và Hàn Tu Trúc chỉ bảo cho. Tổ Huy bảo tôi dường như đã biến thành một người khác, nụ cười bình tĩnh khác thường, hết như mặt Phật tỏ vậy, còn ánh mắt Hàn Tu Trúc nhìn tôi thì ngày một thâm trầm, chỉ có Nguyên Phi Bạch vẫn đối xử với tôi như thường, luôn kiên trì giải đáp những vấn đề tôi đưa ra. Bây giờ thời gian quý giá, tôi không che giấu tài học của mình nữa, lúc thảo luận vấn đề với anh ta thì nghe một hiểu mười. Có lần chúng tôi còn thấp đèn nói chuyện tới lúc gà gáy, hưng phấn vẫn không giảm. Anh ta không hổ danh là tài tử thiên hạ, đối với tình hình chính trị đương thời còn có những nhận xét vượt qua cả người xưa, thậm chí là có cái nhìn rất hiện đại. Có thể nói, Nguyên Phi Bạch là người duy nhất sau Tổng Minh Lôi có thể đàm luận với tôi sâu như vậy, mà ánh mắt anh ta nhìn tôi cũng ngày càng dịu dàng, thích thú, đối với sinh hoạt hằng ngày của tôi cũng hết sức quan tâm, thậm chí hỏi ân cần. Đáng tiếc tôi đã không còn sức đi tìm hiểu xem anh ta đối với tôi như vậy là thật hay giả, là ngưỡng mộ hay là bảo vệ người yêu bí mật, bởi vì trong lòng tôi chỉ có một tâm nguyện là giết Liễu Ngôn Sinh, báo thù cho Cẩm Tú.

Nguyên Phi Bạch bắt đầu sai Vi Hồ dạy tôi cười ngửa bần cung. Khi học cười ngửa, tôi bị ngã vài lần, Nguyên Phi Bạch liền bảo Vi Hồ dạy chậm lại, qua hai ngày mới học được. Còn về xạ kỹ, tôi rất có năng khiếu, chỉ học một canh giờ đã hiểu được nội dung chính, hơn nữa còn bắn rất chuẩn, chỉ là công lực còn hơi kém, ngay cả Vi Hồ cũng tấm tắc ngạc nhiên. Trong lúc nghỉ ngơi, tôi ngồi nghiên cứu cung tên, trong lòng chợt động bèn hỏi Vi Hồ: “Vi tráng sĩ ở Đông Đình có người nào có thể bắn liên tiếp mười phát tên hay thậm chí là một trăm phát chưa?”

Vi Hổ trầm mặc một hồi mới trả lời: “Thưa cô nương, tiểu nhân ở trong Phiêu Kỵ doanh đã gặp qua mấy cung nô giỏi nhất, chỉ có thể bắn liên tiếp mười phát mà thôi, những kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ tuy có ám khí bắn liên tiếp nhưng hơn mười phát, hay thậm chí là mấy trăm phát thì chưa nghe nói bao giờ.”

Tôi nghĩ tới Tuyệt đại song kiều(2) của Cổ Long, nhất thời hưng phấn liền hỏi: “Ngài đã từng nghe nói về Bạo vũ lệ hoa châm chưa?”

Hắn mở to hai mắt nhìn tôi. Mấy ngày tiếp theo, giữa ngày hè, tôi và Vi Hổ đầu đầu mồ hôi trón trong làm đồ gỗ của hắn, cùng nhau nghiên cứu ra một loại vũ khí có thể đồng thời bắn ra hơn mười phát tên. Vi Hổ vô cùng say mê, Nguyên Phi Bạch còn tìm cho chúng tôi một thợ khéo tên là Lỗ Nguyên. Ông ta còn kiêu hơn cả Vi Hổ, trên mặt có một vết bóng nặng, tự nhận mình là đời sau của Lỗ Ban(3). Mừng một tháng bảy, chúng tôi chế tạo thành công một loại cung nỏ có thể bắn ra đồng thời một trăm mũi tên, cần có hai người cùng thao tác, một người đỡ, một người bắn, tầm bắn trong khoảng bốn trăm mét, đối với thời đại này có thể nói là vô cùng uy lực.

Tôi còn đang lo lắng xem nên lấy tên là Thần châu hay lấy tên Cẩm Tú, hay gì đó thì tiếng cười khan khan mà cực đáng sợ của Lỗ Nguyên bỗng truyền tới, tôi quay đầu lại, thấy trong mắt ông ta tràn đầy hưng phấn, khuôn mặt bị bóng kia chìm trong ánh trắng, phảng phất như một ác quỷ đang nhe răng. Tôi thối lui một bước, nhưng khi nhìn lại thì thấy nụ cười của Vi Hổ còn đáng sợ hơn. Tôi bắt đầu hoài nghi những người làm công tác kỹ thuật ở thời đại này đều như vậy.

Nghĩ tới mô hình đã làm xong sơ bộ, tôi yên lòng. Cổ nỏ khiếp sợ, tôi tiếp tục nói bước tiếp theo cho Lỗ Nguyên, xin ông ta thu nhỏ cung nỏ lại làm sao dễ đeo được ở cổ tay, tốt nhất là chế tạo thành hình dạng trang sức đeo tay thường thấy nhưng nhất thiết phải là ám khí tuyệt thế, bên trong bồi thêm chút độc. Không ngờ Lỗ Nguyên lại nghiêm túc nhìn tôi từ trên xuống dưới mấy lượt, sau đó nắm lấy hai vai tôi, lớn tiếng quát: “Cô còn nhỏ tuổi mà đã thông minh thế, tại sao lòng dạ lại ác độc như vậy?”

Nhìn khuôn mặt như ma quỷ trước mặt, tôi rất sợ hãi, vai bị nắm chặt như sắp gãy ra. Vi Hổ vội vàng tiến tới kéo Lỗ Nguyên lại, nhắc nhở gì đó. Ông ta nhìn tôi đầy thắc mắc, tôi sửa lại vật áo, cố gắng trấn định đáp: “Chờ Lỗ tiên sinh chế tạo xong, tôi sẽ nói cho ngài biết công dụng của nó.”

Ngày hôm sau, Trương Đức Mậu theo lệ đưa đồ dùng hằng ngày tới. Nhân lúc kiểm tra đồ, tôi lên đem bản vẽ cách chế tạo vòng tay bắn tên mới nhất nhét vào sổ sách rồi đưa cho ông ta. Ánh mắt Trương Đức Mậu chợt lóe, sau đó liền mỉm cười nhận lấy.

Chớp mắt đã tới lễ Thất tịch(4). Ở cổ đại lễ khát xảo(5) là một ngày rất quan trọng với con gái, bởi trong đêm này, các cô gái sẽ tế bài Song Tinh(6), cầu cho mình được hoạt bát, khéo léo, cùng với người trong lòng tương thân tương ái, hạnh phúc suốt đời.

Tử thất dao phi thủ thứ khai, hoa vi bình chương ngọc vi thai. Thanh khê tiểu nữ lam kiều muội, hữu ước hội tiêu khát xảo lai.(7)

Khi Tạ Tam nương cực kỳ hưng phấn tìm thấy tôi, tôi đang đứng trong phòng làm mộc của Vi Hổ, đầu tóc thì rối bù, mặt đầy bùn đất, bên tai cắm đầy bút chì, trước mặt là một đồng bàn vẽ cùng vài thiết bị lắp đặt. Tạ Tam nương ngạc nhiên vô cùng, sau đó bất chấp tất cả, lôi tôi – còn đang trầm tư suy nghĩ làm sao kết hợp hỏa dược và châu nỏ – về uyển. Bà nghiêm túc dạy dỗ tôi một trận, bảo cô nương đã mười tám tuổi rồi, về sau còn phải hầu hạ Tam gia, sao có thể coi nhẹ dung nhan như vậy. Tôi cúi đầu nghe mà thấy da đầu tê dại, không ngờ đúng lúc đó, Nguyên Phi Bạch cùng Tống Minh Lỗi đã lâu không gặp đi qua vườn mai, vừa nhìn thấy tôi như vậy liền kinh sợ một lúc lâu. Ánh mắt Tống Minh Lỗi lóe lên một tia đau lòng, còn Nguyên Phi Bạch lại thờ dãi một hồi, vẫy tay bảo tôi ngồi xuống bên cạnh anh ta, sau đó nâng mặt tôi lên, dùng tay áo nhẹ nhàng lau, nói khẽ: “Đừng trách Tam nương nhiều chuyện, ta đây làm thiếu gia nhìn nàng thế này cũng thấy không nỡ, nghe lời ta, đừng nghịch mấy thứ đấy nữa, nàng muốn làm gì đi ta giúp là được.”

Tôi nhìn vết bẩn trên tay áo trắng của anh ta, trong lòng hơi run rẩy, anh ta vẫn luôn thanh cao, ưa sạch sẽ, không thích thân cận với người khác, hôm nay lại để xiêm y bị bẩn vì tôi, tại sao vậy?

Tôi ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt phượng mệnh mộng ấy, trong lòng như có ngàn vạn lời muốn hỏi nhưng lại không thể cất thành tiếng. Tôi quay mặt đi, về mặt Tống Minh Lỗi hơi lạnh lạnh, ánh mắt nhìn tôi đầy chua xót.

Đêm thất tịch, Tạ Tam nương đổ thùng nước giúp tôi tắm rửa, gội đầu, sau đó thay cho tôi chiếc váy lụa hoa màu tím nhạt đẹp nhất, chải búi tóc Triều Nguyệt, trên tóc còn cài mấy bông lan trắng, mày được tô vẽ, mặt thoa phấn, môi điểm son, trên trán có in một đóa hoa phấn, sau đó lại dùng nước hoa phượng tiên tô móng tay.

Qua một hồi trang điểm, ngay cả Tổ Huy cũng phải khen ngợi, thì ra Mộc nha đầu cũng có thể xinh đẹp như vậy. Tống Minh Lỗi ngồi trong góc, dịu dàng nhìn tôi mà Nguyên Phi Bạch lại nhìn tôi thật chăm chú, hồi lâu không nói gì.

**_*_*_*_*_

(1) hồi quang phản chiếu: Ý thức tạm thời phục hồi trước khi chết.

(2) Tuyệt đại song kiều: tiểu thuyết kiếm hiệp của Cổ Long, có hai nhân vật chính là Tiểu Ngưu Nhi và Hoa Vô Khuyết.

(3) Lỗ Ban: sinh ra ở nước Lỗ. Tên thật là Công Du Ban, cũng còn gọi là Công Du Tử. Tên cách điệu là Ban Ban, nhưng ông được nhắc thường nhất là Lỗ Ban. Ông là một kỹ sư xây dựng nổi tiếng và thợ thủ công trong lịch sử Trung Quốc và từng một lần làm quan trong bộ xây dựng.

(4) Thất tịch: theo văn hóa phương Đông, nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngưu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

(5) Lễ khát xảo – Lễ hội thể hiện tài năng: tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.

(6) Song Tinh: chỉ hai ngôi sao Ngưu Lang và Chức Nữ.

(7) Trích “Dương thành Thất tịch trúc chi từ” của Uông Đà.

Tạm hiểu: Cửa thêu cánh ngọc lần lượt mở ra, hoa làm tấm chắn, ngọc làm bàn. Thanh khê tiểu nữ, Lam kiều muội, có hẹn vào đêm hội Khất xảo.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cầm Hoa Tây Nguyệt Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thất Tịch Trường Tương Thử (2)

Màn đêm dần buông, chúng tôi bất ngờ được nghênh đón A Mễ Nhĩ cùng Bích Oánh – ăn vận vô cùng lộng lẫy. Thì ra A Mễ Nhĩ đưa Bích Oánh tới Tây Phong Uyển để dự đêm Thất tịch cùng tôi, cậu ta cung kính quỳ xuống trước mặt Nguyên Phi Bạch, thưa: “Bẩm Tam gia, chủ tử nhà tiểu nhân gửi thư về, nói là có chút việc chưa xử lý xong, còn phải ở lại Tây Vực một thời gian nữa, không về kịp đêm Thất tịch với Oánh cô nương, nghĩ rằng Mộc cô nương và Oánh cô nương là tỷ muội kết nghĩa, lễ khát xảo lại là ngày tụ họp của các cô gái nên mới sai tiểu nhân đưa Oánh cô nương sang, xin Tam gia chiếu cố cho.” Nguyên Phi Bạch ôn tồn bảo hắn đứng lên, cười nói: “Tứ gia của các người suy nghĩ cho Oánh cô nương thật chu đáo, lại còn sợ nàng ở một mình không qua được tiết Thất xảo.” Anh ta liếc tôi một cái rồi nói tiếp: “Sớm nghe nói Phi Giác yêu thương Oánh cô nương hết mực, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên không giả.”

Mặt Bích Oánh thoáng đỏ bừng, lúng túng nhìn về phía tôi và Tống Minh Lỗi mà Tống Minh Lỗi lại lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác. Mặc dù tôi hết sức nghi ngờ tác giả lá thư này là Quả Nhĩ Nhân nhưng sắc mặt cũng không thể nào tốt lên được.

Có điều, gặp được Bích Oánh vẫn khiến tôi rất vui mừng. Nhân lúc ít người, nàng giải thích rằng vốn chỉ muốn nhân lễ Thất xảo đến thăm tôi, không ngờ A Mễ Nhĩ lại nói như vậy, lại còn không đầu không đuôi bảo tôi không được hiểu lầm, ánh mắt thì cứ một mực hướng về phía Tống Minh Lỗi. Tôi yên lòng rồi lại tự thấy buồn cười, rõ ràng là nàng muốn gặp Tống Minh Lỗi lại còn đem tôi ra làm cớ.

Vì vậy, tôi bèn cười ha ha đi kéo Tống Minh Lỗi lại. Giống như lễ Thất xảo của Tiểu ngũ nghĩa năm ngoái, ba người chúng tôi cùng dùng rom bên ra một “Xảo nương nương” cao chừng một thước, sau đó mặc áo xanh quần đỏ cho nàng, đặt vào trong đình viện, dâng trái cây lên, sau đó bùng ra các loại đồ cúng đã chuẩn bị sẵn, đó là mâm đồ được cắt đứt ra đặt vào một chén nước trong, nhìn vào bóng mâm dưới ánh trăng để đoán độ khéo vụng.

Chúng tôi thấp sáng tất cả đèn cung đình trong Tây Phong Uyển rồi bày lên trái cây Tây Vực mà A Mễ Nhĩ mang tới. Sau đó tôi và Bích Oánh theo lệ cũ, dùng tơ ngũ sắc xe chỉ luôn kim, đua xem ai nhanh hơn, tổ chức thi cắt giấy hoa, thi về độ khéo léo, kết quả là tôi thua tất, vô tình khiến Tây Phong Uyển mất hết cả mặt mũi. A Mễ Nhĩ đắc ý vô cùng còn Tổ Huy thì tròn mắt nhìn tôi.

Bích Oánh mang theo cổ cầm, tấu cho mọi người nghe một khúc Việt nhân ca, thi thoảng lại liếc về phía Tống Minh Lỗi, ý tứ không nói cũng rõ, vậy mà Tống Minh Lỗi vẫn một mực thản nhiên. Một khúc này kết thúc, chúng tôi đều vỗ tay khen hay. Nguyên Phi Bạch cũng là cao thủ đánh đàn, về mặt anh ta lúc này có thể nói là kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Bích Oánh nhà chúng tôi là một đối thủ hiếm có như vậy, sau đó bèn mời Bích Oánh hợp tấu một khúc Quảng lăng tán, khiến mọi người say mê hồi lâu. Ánh mắt Tống Minh Lỗi nhìn Bích Oánh rốt cuộc cũng hòa hoãn hơn.

Tôi mỉm cười vỗ tay, trong lòng không khỏi nghĩ, không biết Cầm Tú đang ăn tết ở đâu? Nghĩ vậy liền thấy lòng buồn bã, bỗng một trận cười duyên truyền tới: “Khúc Quảng lăng tán này thật tuyệt.”

Chúng tôi cùng nhìn lại, chỉ thấy một giai nhân vận trang phục đang đứng trước cửa thùy hoa, đôi mắt tím dưới ánh sao đêm Thất tịch đặc biệt rực rỡ, ngọc nhan tuyệt thế mang một tia vui cười, tai phải đeo một chuỗi ngọc màu tím, một thân áo trắng, tư thế hiên ngang, đầu mày lại nhuốm vẻ phong tình, đi đằng sau là thị vệ áo đen, nét mặt cung kính dị thường, chính là cô em gái Cầm Tú mà tôi ngày nhớ đêm mong cùng Kiều Vạn.

Tôi cười mừng rỡ, lập tức chạy tới muốn nắm tay Cầm Tú, không ngờ nàng lại bước qua mà không thèm nhìn, trực tiếp đi về phía Nguyên Phi Bạch, quỳ một gối, vừa làm lễ gia thân vừa chậm rãi nói: “Đêm Thất tịch nhớ nhưng tỷ tỷ, Cầm Tú tự ý tới thăm, còn mong Bạch Tam gia thứ tội.”

Tôi xấu hổ đứng tại chỗ, khó chịu nhìn Cầm Tú. Nguyên Phi Bạch im lặng nhìn Cầm Tú đang quỳ trên mặt đất, liếc nhanh qua tôi rồi cười nhạt, vươn tay về phía Cầm Tú: “Cầm cô nương khách sáo quá, cô nương tới thăm hẳn xá là vinh hạnh cho kẻ hèn này chứ nào có tội gì, xin mau đứng lên.”

Lúc này Cầm Tú mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Nguyên Phi Bạch, nương theo tay anh ta để đứng lên. Nguyên Phi Bạch vốn ngồi bên trái tôi, Bích Oánh ngồi bên phải, nàng vừa thấy Cầm Tú liền nhanh nhẹn nhường chỗ, để Cầm Tú ngồi xuống cạnh tôi, sau đó lại thừa cơ chạy đến bên cạnh Tống Minh Lỗi. Nguyên Phi Bạch sai Tổ Huy đi chuẩn bị hai cái bàn, mang thêm rau dưa, trái cây, đôi bên cùng ngồi xuống.

Cầm Tú đột nhiên tới thăm khiến mọi người cảm thấy hơi đột ngột, cả sân chìm vào im lặng. Cầm Tú và Kiều Vạn cũng không nói gì, tuy nàng nói tới thăm tôi nhưng lại chẳng thèm liếc tôi một cái. Trong lòng chợt đau xót, đang định mở miệng nói chuyện thì Hàn tiên sinh đã làm sống lại bầu không khí: “Vẫn nghe kiểm pháp của Cầm Tú cô nương có một không hai trong võ lâm, hôm nay là lễ khát xảo, không bằng mời cô nương múa một khúc trợ hứng,

được không?”

Mọi người lập tức ủng hộ, Cẩm Tú cũng không từ chối, cười đáp: “VẬY ta xin bêu xấu.”

Chữ “xấu” vừa ra khỏi miệng, nàng đã nhảy ra giữa sân, duyên dáng tựa chim nhạn, tay áo mờ ảo, xuất trần tuyệt thế, mọi người đồng loạt hoan hô. Nàng vái chào Nguyên Phi Bạch: “Chẳng biết có thể mời Tam gia đàn một khúc trợ kiếm khí không?”

Nguyên Phi Bạch trầm ngâm trong chốc lát rồi mỉm cười nói: “CÓ gì mà không được.”

Nguyên Phi Bạch khẽ gió tay, một làn điệu duyên dáng, nồng nàn đã vang lên, tôi tập trung lắng nghe, thì ra là tác phẩm đặc ý được truyền khắp thiên hạ của anh ta – Trường tương thù (mãi bên nhau), mà kiếm bạc của Cẩm Tú vang một tiếng, nương theo bóng hình phiêu diêu của nàng, ánh bạc bắt đầu bay lượn.

Dưới trời sao, mỗi người chúng tôi im lặng nhìn, chăm chú nghe, một đàn một kiếm như bạn cũ nhiều năm mới gặp, phối hợp với nhau lại ăn khớp đến vậy.

Trong khoảnh khắc, chúng tôi đều ngơ ngẩn. Tựa như đá quý tranh nhau tỏa sáng dưới ánh sao, làn kiếm bạc của giai nhân mắt tím nhẹ tựa chim hồng, uyển chuyển tựa rồng, rực rỡ thu cúc, tươi rạng từng xuân, theo tiếng đàn tuyệt diệu của Nguyên Phi Bạch, phảng phất như mây che bóng trăng, nhẹ nhàng như gió bay trong làn tuyết.(1)

Một khúc này kết thúc, chúng tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong điệu múa kiếm đẹp đẽ ấy. Tôi cảm động đến rơi nước mắt, đang quay đầu định nói với Nguyên Phi Bạch thì thấy anh ta đang chăm chú nhìn Cẩm Tú, mà Cẩm Tú cũng đang nhìn lại, ánh mắt của bọn họ thắm thiết đến vậy, tựa như có hoa lửa văng khắp nơi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng lại mỉm cười như thường, lùi về chỗ ngồi, còn Nguyên Phi Bạch cũng cười, khen ngợi bài múa kiếm của Cẩm Tú đã đạt đến độ siêu phẩm.

Lòng tôi bắt đầu run rẩy dữ dội, Cẩm Tú là một mỹ nhân tuyệt thế nhường ấy, võ công cao siêu lại dịu dàng, động lòng người, cùng với Nguyên Phi Bạch thì thực xứng đôi. Tôi bỗng nhớ đến hôm đó ở sơn động, trong lúc hôn mê anh ta đã kêu tên Du Du, Du Du ấy liệu có phải là tôi nghe lầm, thật ra phải là Tú Tú mới đúng.

Tổ Huy đã nói Nguyên Phi Bạch từng có một hồng nhan tri kỷ, vẫn thường cùng Tam gia đánh đàn, vẽ tranh trong Thường Tâm các, có lúc còn bàn luận võ nghệ,...

Đây là lí do vì sao bọn họ kết hợp ăn ý như vậy ư?

Bàn tay đặt dưới bàn vô thức nắm chặt vậy...

“MỘC cô nương, sao sắc mặt cô lại tái như vậy?” Giọng nói của Tổ Huy bỗng truyền tới, thì ra cậu ta đang rót rượu. Tôi lập tức khôi phục tinh thần, cùng mọi người trầm trồ khen ngợi, nhưng trong tim lại như bị lưỡi dao sắc bén cắt thủng một lỗ.

Lẽ nào người mà Cẩm Tú nói đến hôm trừ tịch không phải là tướng quân, mà là, mà là Nguyên Phi Bạch?

A Mễ Nhĩ rõ ràng vẫn còn mang thù lần trước bị tôi nhìn thấy hết cơ thể. Nhân lúc tôi còn đang sững sờ, và tất cả mọi người đều khen ngợi màn cảm kiếm phối hợp tuyệt vời của Cẩm Tú và Nguyên Phi Bạch, hẳn ta bỗng thốt ra một câu, không biết Mộc cô nương có mang tới vật gì dâng lên Thất nương nương?

Vì vậy, tất cả mọi người đều nhất loạt nhìn về đây khiến tôi xấu hổ toát cả mồ hôi. Tôi lờ mờ A Mễ Nhĩ đang vô cùng đặc ý kia một cái thật sắc, Tổ Huy chợt nói: “MỘC cô nương nhà ta bụng đầy kinh luân, mấy thứ đồ chơi của nữ tử bình thường sao có thể sánh bằng, chẳng qua là sợ lấy ra sẽ dọa người sợ hoảng vàng thôi.”

Tôi đang muốn giải thích thì Cẩm Tú đã cười nhẹ: “Gia tỷ thích nghịch ngợm mấy thứ đồ mới lạ, không biết Tam gia đã nhìn thấy cây bút của nàng chưa? Hồi sinh nhật bảy tuổi, cha có hỏi hai chúng ta muốn quà gì, ta liền nói muốn ăn đồ chơi làm bằng đường(2), còn tỷ tỷ cái gì cũng không muốn, cứ khẳng định xin cha mua cho đám lông vũ của đại thúc xóm bên, về sau ta mới biết thì ra đó là một cây bút.”

Nguyên Phi Bạch nhìn về phía tôi, cười khẽ tỏ vẻ đã hiểu.

Tổ Huy và Vi Hồ tùm tùm bàn luận một hồi, sau đó Tổ Huy chạy tới quỳ xuống trước mặt tôi, nói: “CÔ nương, Lỗ Nguyên đã chế xong châu nô mà cô muốn, sao không lấy ra để tranh xảo.” Dứt lời liền nhìn về phía A Mễ Nhĩ đầy khiêu khích.

Tôi trấn tĩnh lại, nhìn Nguyên Phi Bạch tỏ ý hỏi. Anh ta vui vẻ đồng ý, tôi liền gật đầu với Vi Hồ, Lỗ Nguyên lập tức về phòng, hăng hái đem ra một hộp sắt. Tôi thán thán một tiếng, cứng ngắc đứng dậy, định đón lấy chiếc hộp, không ngờ Lỗ Nguyên cứ như đang bông con mình vậy, tôi cố gắng giật mấy cái, ông ta mới lưu luyến mà buông tay.

Tôi gượng cười đi về phía Nguyên Phi Bạch: “Tam gia, hôm nay là Thất tịch, Mộc Cẩn ngu dốt, mấy thứ đồ của con gái thật sự không làm nổi, may mà chiếc bao tay(3) mấy hôm nay tôi cùng Vi tráng sĩ, Lỗ tráng sĩ cùng nhau thiết kế cho Tam gia đã làm xong, bây giờ dâng lên Thất nương nương nhân tiện đưa cho ngài sớm hơn!”

Tôi mở nắp hộp, lấy ra một chiếc bao tay lông lánh ánh bạc, trên mặt có khắc hoa văn nhị long hí châu cùng sóng biển, sườn đá, nhìn qua thì cũng giống bao tay thông thường. Tôi cẩn thận đeo cho Nguyên Phi Bạch, cài móc bí mật, sau đó đỡ tay anh ta chỉ về một chiếc đèn vuông nắp trắng trong sân, rồi

cầm tay hạ xuống một chút làm kích thích bộ phận then chốt, mùi mồ hôi nhỏ đồng thời bắn ra, lực phóng rất lớn. Chiếc đèn kia bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, rơi đầy xuống đất, ngọn lửa chậm rãi đốt cháy thân đèn, trong lúc mọi người đang kinh hãi, đã biến thành tro.

Tôi chậm rãi rời khỏi Nguyên Phi Bạch, bình tĩnh trở lại chỗ ngồi, mà những người khác bắt đầu dùng đủ loại ánh mắt khác nhau nhìn tôi, có tán thưởng, có hoảng sợ, có suy nghĩ sâu xa...

Cách nhìn của mọi người đối với tôi và chiếc nỏ đó thế nào cũng được, tôi vốn chẳng quan tâm, bởi giây phút đó, ý nghĩ về việc Nguyên Phi Bạch và Cẩm Tú yêu nhau đang tạo một phản ứng nào đó trong lòng tôi, khiến tim tôi quặn đau, sau đó lại nhanh chóng kết vảy, không ngừng lắng xuống khiến tôi trở tay không kịp.

Một lát sau, Nguyên Phi Bạch bật cười sang sảng: “Nha đầu này, sao lại thích khác người như thế, ta còn thắc mắc nàng và Lỗ Nguyên, Vi Hồ làm cái gì mới lạ, thì ra là thứ này.”

Tôi mỉm cười đáp: “Mộc Cẩn làm cái này để bảo vệ người thân của mình, mặc dù Tam gia võ công hơn người, nhưng đi đứng bất tiện, nếu chẳng may có tặc nhân tới mà hộ vệ lại không ở bên cạnh, chiếc nỏ này có thể thay tôi bảo vệ Tam gia.”

Lời này là thật lòng, Trương Đức Mậu đã nói cho tôi xuất thân của Liễu Ngôn Sinh, năm mười tuổi bá Kim Cốc chân nhân nổi tiếng thiên hạ làm thầy, năm mười lăm đã có tiếng tăm lớn, song năm ấy lại vì đùa giỡn sư nương mà bị đuổi ra khỏi sư môn. Từ đó về sau, lão ta trở thành môn khách của Liên thị, năm Liên phu nhân mười lăm tuổi, liền theo nàng tới Nguyên thị. Võ công của lão được liệt vào hàng thập đại cao thủ trong giang hồ, tính tình âm ngoan giả dối, thích nữ sắc, sở trường về dùng độc, tuyệt kỹ là Thập lý phiêu hương, trừ phu nhân, người bình thường không ai có thể tiến lại trong vòng ba bước.

Nếu không thể tiến lại trong vòng ba bước, người này lại am hiểu về độc, tôi nghĩ chắc chỉ có ám khí rất lợi hại mới có thể giết chết tên súc sinh này. Vậy nên mới để Trương Đức Mậu đi giúp tôi phục chế lại, thêm vào một phần độc được cùng hòa được, so với chiếc đưa cho Nguyên Phi Bạch thì đáng sợ hơn nhiều.

Mặt khác, tôi từng nghĩ, lúc báo thù xong hẳn không thể toàn thân trở ra, hiển nhiên là không được gặp lại Nguyên Phi Bạch nữa, nên mới làm chiếc nỏ này, coi như kỷ niệm một hồi quen biết.

Mọi người không nói tiếng nào, xúc động nhìn chúng tôi, coi bộ đều cho rằng tình cảm của tôi đối với Nguyên Phi Bạch còn sâu hơn cả vực Mariana(4) rồi.

Nguyên Phi Bạch chăm chú nhìn tôi, giờ phút này, trong mắt anh ta dường như chỉ có tôi, mê mẩn mà thấm thiết. Anh ta vươn tay định nắm tay tôi khiến tôi vội vàng nhào qua ngăn lại, mồ hôi tuôn đầy trán, nói: “Tam, Tam gia, ngài phải chú ý một chút, bây giờ trên cổ tay ngài vẫn còn cái vật kia đó.”

Tổ Huy bật cười, tiếp đó mọi người cũng bị chọc cho cười theo, ngay cả Nguyên Phi Bạch cũng cười ha hả, sau đó bèn nhẹ nhàng hỏi tôi, chiếc nỏ này có tên không?

Tôi nhìn vào đôi mắt phượng của anh ta rồi lại nhìn Cẩm Tú, thầm nghĩ nếu ngày nào đó tôi không còn, mà người trong lòng ngài thật sự là Cẩm Tú, vậy thì xin ngài hãy chăm sóc nàng thật tốt.

Vì vậy tôi dịu dàng cười đáp: “Bẩm Tam gia, chiếc nỏ này có tên Trường tương thủ.”

Tôi nhìn về phía Cẩm Tú, nàng cũng cười, cười thấm thương đến vậy, không có chút vui vẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Thất Tịch Trường Tương Thủ (3)

Nhìn vì sao băng xẹt qua trên bầu trời đêm, tôi thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng có thể thuận lợi báo thù, cùng Cẩm Tú rời khỏi Nguyên gia này. Nếu thật sự báo được thù, cùng Cẩm Tú rời khỏi Nguyên gia, tôi còn có thể gặp lại Phi Giác không? Nhớ tới Phi Giác, lòng lại đau xót không thôi.

Lỗ Nguyên vốn đứng một bên, hưng phấn nhìn tôi giới thiệu chiếc nỏ bỗng im lặng nhìn Cẩm Tú. Dường như đang thấy ác quỷ, khuôn mặt bị bóng kia hơi vẩn vơ, ông ta nhảy tới giữa sân, vươn tay run run chỉ vào Cẩm Tú, hô lớn: “Ngươi... Ngươi... Ngươi là con ác quỷ có đôi mắt tím ấy, chính ngươi... đã giết một trăm hai mươi ba mạng người ở Lỗ gia thôn chúng ta, chính ngươi đã lệnh cho thuộc hạ giết hết phụ nữ trong thôn, ngay cả đứa trẻ còn nằm nôi cũng không tha, con quỷ này, mau tới nạp mạng đi...” Dứt lời liền xông về phía Cẩm Tú.

Việc này thực sự nằm ngoài ý liệu của mọi người, Kiều Vạn lập tức tung một cước đá Lỗ Nguyên ngã lăn, ra tay như điện, điểm liên tiếp mười ba huyệt đạo trên người ông ta, cười lạnh: “Tên đầy tớ dơ bẩn như ngươi mà cũng dám chạm vào Cẩm cô nương? Nói mau, là ai sai ngươi tới đây ám sát?”

Lỗ Nguyên nằm trên mặt đất, miệng học bọt máu, đôi mắt nhìn chằm chằm Cẩm Tú: “Là ngươi, con ác ma mắt tím đó, dù ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra.”

Về mặt Cẩm Tú không đổi, vừa chậm rãi uống rượu, cười nhạt: “Ông nói ta là hung thủ giết cả nhà ông, vậy ông nói xem, ta giết cả nhà ông lúc nào, ở đâu, tại sao lại giết?”

Miệng Lỗ Nguyên dính đầy bụi đất, mắt tuôn cả lệ máu: “Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì mang ngọc bích mà thành có tội(1). Người thôn Lỗ gia đều là thợ khéo, chỉ vì người muốn bọn ta làm giúp khóa tương tư nghìn tầng, người nói trên đời này chỉ mình người có thể giữ chìa khóa, nên cuối năm ngoái, khi ta giao khóa, người đã giết hết dân chúng thôn Lỗ gia ở Thương châu.”

“Vậy ông có nhìn rõ bộ dáng hung thủ thế nào không?”

“Tuy người đeo mặt nạ nhưng đôi mắt tím kia ta không thể nào nhầm được.”

Tôi cả kinh nhìn Cẩm Tú mà nàng quay sang hỏi Kiều Vạn: “Kiều gia, người có nhớ cuối năm ngoái chúng ta đã làm gì không?”

Kiều Vạn cung kính đáp: “Bẩm cô nương, cuối năm ngoái chúng ta đang cùng ba ngàn binh sĩ tiến vào cửa Tư Mã, truy giết nghịch tặc Trương thị, cứu nguy cho xã tắc, nào có chạy tới cái Thương châu sỏi đá ấy bao giờ.”

Cẩm Tú khẽ nhún vai, một hơi cạn hết chén rượu trong tay, cười khinh thường: “Người mắt tím trong thiên hạ đâu chỉ có mình ta, ông chưa từng nghe tới họ Đoàn nước Đại Lý, Từ Nguyệt công tử – một trong tứ công tử cũng trời sinh mắt tím sao? Ở Tây Vực, người mắt xanh mắt tím cũng đâu hiếm, ta thấy ông nhận lầm người rồi đó.”

Bấy giờ Vi Hồ mới vội chạy tới quỳ xuống: “Xin Tam gia tha cho Lỗ Nguyên, ông ấy cũng vì nôn nóng báo thù mới xúc phạm tới Cẩm cô nương.”

Kiều Vạn hừ một tiếng: “Hầu gia đã có lệnh, bất cứ ai dám bắt kính với Cẩm cô nương sẽ giết không tha.”

Cẩm Tú ngồi đó tự rót tự uống, khỏe miệng nở một nụ cười yếu ớt tựa như mọi chuyện chẳng liên quan tới nàng. Lòng tôi chợt nhói đau, muối muối của tôi, rốt cuộc muối đã phải trải qua chuyện gì mà lại có thể thán nhiên đến vậy?

Lúc này Nguyên Phi Bạch im lặng nãy giờ mới lạnh lùng lên tiếng, đem đi cắt lưỡi.

Tôi hoảng hốt, biết rằng đây đã là hình phạt nhẹ nhất dành cho Lỗ Nguyên rồi, không giết là bởi ông ta là một thợ giỏi, vẫn còn giá trị lợi dụng. Tôi bèn bước xuống, mỉm cười rót cho Nguyên Phi Bạch một chén rượu: “Tam gia, hôm nay là Thất tịch, chúng ta thì khéo léo chứ có thì cắt lưỡi người ta đâu. Không bằng nể mặt Thất nương nương tha cho Vi tráng sĩ đi. Cẩm Tú, muội nói xem có đúng không?” Dứt lời, tôi lại bước qua rót cho Cẩm Tú một chén. Nàng ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm, nhận lấy chén rồi mới cười đáp: “Tam địa tỷ tỷ vẫn luôn thiện lương như vậy.” Nói xong liền nhìn Kiều Vạn: “Còn không mau thả lão quái dị đó ra.”

Kiều Vạn nói: “Nhưng mà cô nương, tên nhãi này hung bạo như vậy, thả hổ về rừng sau này quay lại hại cô nương thì sao?”

Cẩm Tú lạnh lùng nói: “Người càng lúc càng lẩm chuyện đó.”

Kiều Vạn lập tức thả Lỗ Nguyên ra. Vi Hồ nhanh chóng tiến lên nói cảm tạ Cẩm cô nương, Bạch Tam gia, sau khi nhìn tôi một cái đầy cảm kích liền lên điểm huyệt cam của Lỗ Nguyên rồi lui ông ta xuống dưới.

Chỉ nghe Cẩm Tú nhìn tôi nói: “Thật là mất hứng, có điều đêm nay là Thất tịch, nghe nói chợ đêm thành Tây An có mở, chẳng biết Tam gia có thể để gia tỷ và Tiểu ngũ nghĩa đi cùng Cẩm Tú không? Trong vòng một canh giờ nhất định sẽ trả người về!”

Tôi mừng rỡ nhìn về phía Nguyên Phi Bạch, anh ta nhìn tôi một hồi, gật đầu đáp: “Vậy làm phiền Cẩm cô nương và Kiều tráng sĩ rồi, Tổ Huy, người đi theo cô nương, không được để có sai sót gì.”

Tổ Huy vui vẻ dạ một tiếng, tôi vô cùng hưng phấn đi về phía trước nắm lấy tay Cẩm Tú. Tay nàng thoảng run nhưng cuối cùng cũng đưa tay nắm lại.

Đèn trời chợ đêm sáng rực mây, lầu cao áo đỏ khách vui vầy.(2)

Cửa thủy chiều hôm, trà quán náo nhiệt, cầu chợ suốt đêm, từ khách hành.(3)

Bình thường thành Tây An sẽ đóng lại khi mặt trời lặn, trong thành thực hiện giới nghiêm, ngay cả đèn nến cũng hạn chế, nếu vi phạm sẽ bị xử phạt, nhưng vào dịp Thất tịch, chợ đêm Tây An vẫn đèn đuốc sáng rực. Với tôi mà nói, có Cẩm Tú ở bên làm bạn tựa như được uống một chén rượu ngon, cực kỳ thư thái. Ở đây không phải nghe thấy tiếng trống nhấc từ Từ Viên, không phải nhìn tới về mặt giận dữ của Quả Nhĩ Nhân, không nhìn thấy vị phu nhân ăn vận xa hoa kia. Tôi, Cẩm Tú, Bích Oánh, Tống Minh Lỗi, Tổ Huy cùng Kiều Vạn mặt lạnh đi đứng sau tự do tự tại như cá bơi trong nước, thông thả dạo bước giữa chợ đêm.

Đi một vòng, cửa hàng cửa hiệu cứ như hoa xuân đồng loạt mở ra, chẳng ai chịu để mình rớt lại phía sau, nhóm chủ tiệm ai nấy đều mỉm cười ân cần, bên kia rao hàng như hoàng anh hót, bên này kẹo bán tỏa hương thơm lừng.

Khoảng đất trống là nơi thi thả đèn, người cầm dây chủ yếu là thiếu niên, bọn họ ngửa mặt nhìn trời đêm, thường thức màn pháo hoa rực rỡ hiếm có.

Xe hàng xuất phát từ trong thành, trong bóng đêm, thông thả mà vững vàng đi về phía bờ đê, đưa hàng hóa cho đội thuyền ngày mai phải đi xa.

Hoa quả tươi được bày lên sạp, tranh nhau độ sắc, đặt dưới ánh nến quả thật rất đẹp. Chúng tôi vây quanh một sạp đào, chọn tới chọn lui một hồi tôi mới lấy được cho Cẩm Tú một quả to nhất, đỏ nhất. Cẩm Tú hài lòng nhận lấy, hình như nhớ lại hồi bé vẫn thích đi theo tôi đòi đồ ăn, đương nhiên bây giờ đều là Tổng Minh Lỗi tự đem tiền túi ra.

Thời gian dường như bước chậm lại khiến người ta phải ngạc nhiên, chúng tôi, người ngậm kẹo, người ăn đào, vừa dạo vừa ngắm nghía, tỉ mỉ bình luận, thông dong thưởng thức vẻ đẹp không nói hết của phố phường, quả là một thú vui tao nhã khó diễn tả.

Tôi đường lớn Huyền Vũ, chúng tôi đi qua một dãy toàn hiệu thuốc bắc: hiệu Kim tử y quan, nhà Đỗ Kim Câu, thuốc viên Tào gia, khoa nhi của Bách lang trung, khoa sản của Nhâm gia...

Mỗi cửa hàng đều có bảng hiệu rất đặc sắc, chúng tôi còn đang cười việc hiệu nhà Đỗ Kim Câu dùng một anh chàng cao lớn tay cầm móc câu, lại còn khắc một cái dấu hình lợn làm ký hiệu, thì đột nhiên phát hiện trên mặt cửa trước của tiệm bán thuốc chữa đau họng là bức tranh sen nở, vệt giỡn nước mà Nguyên Phi Bạch vẽ lần trước, phần lạc khoản có đề Thuyết yêu hoa sen cùng cái tên Hoa Mộc Cẩn được viết xiêu xiêu vẹo vẹo. Bức tranh này hiển nhiên đã nâng hiệu thuốc này lên một bậc, khiến rất nhiều dân chúng tới quan sát. Tôi thầm kêu khổ, không phải Nguyên Phi Bạch đã đồng ý tặng tôi bức tranh này sao, tại sao lại để truyền ra ngoài thế này? Sắc mặt Cẩm Tú thoáng trầm xuống, nằng nạnh nhặt liếc tôi: “Hay cho một bài Thuyết yêu hoa sen, chúc mừng tỷ tỷ có thể cùng Tam gia danh chấn thiên hạ.”

Tôi đang định giải thích thì trước mặt đã là phường trà Bắc Sơn. Bọn họ đặc biệt dựng một tòa “Tiên động”, một tòa “Tiên kiều”, hấp dẫn rất nhiều trai gái tới uống trà, kết bạn. Cẩm Tú kêu khát, cũng không ngoảnh đầu nhìn chúng tôi đã bước vào, Kiều Vạn lập tức theo sau xếp đặt, Bích Oánh nhẹ nhàng khuyên: “Mộc Cẩn, đừng nóng vội, muội ấy vẫn còn là trẻ con mà.” Tôi cười khổ gật đầu, theo bọn họ vào phường trà.

Bước vào Tiên động, “bà bà chọn trà” tuổi tương đối lớn, trên đầu gài năm đóa trâm hoa, mặt đã già lại giả vờ lanh lợi khiến chúng tôi không khỏi buồn cười, bà rao tên các loại trà đặc biệt, vừa rao vừa gõ ly, đầu còn lúc lắc đánh nhịp theo, rất có bài bản. Chúng tôi liền chọn một bình bích loa xuân, ngồi xuống nghỉ một chút, bà lão kia nhìn Bích Oánh nói: “Cô nương đây thật xinh đẹp, về sau nhất định có thể gả cho một lang quân tốt.” Bích Oánh đỏ mặt, mắt không kiềm được mà liếc về phía Tổng Minh Lỗi. Tôi thử bắt chuyện với Cẩm Tú nhưng nàng chỉ niềm nở kéo Bích Oánh cùng Tổng Minh Lỗi nói chuyện, chẳng hề để ý đến tôi, nha đầu đáng ghét.

Một lát sau, chúng tôi rời khỏi phường trà đi tới địa danh nổi tiếng ở chợ đêm – Phan lâu. Phan lâu kia là nơi bán các đồ vật cho lễ khất xảo, nghe nói đồ giả cả có hơn trăm loại, bày bán tràn lan, thế nhưng mỗi lần họp chợ, dân chúng Tây An đều chen chúc tới xem, khiến xe ngựa không thể vào nổi, người cũng chẳng thể lên ra. Tôi bèn mua cho mình, Cẩm Tú và Bích Oánh mỗi người một chiếc mặt nạ Côn Luân mặt đen mũi tẹt để chơi, sắc mặt Cẩm Tú hơi khá hơn.

Gần tới nửa đêm, chúng tôi tới Phong Di lâu bên bờ sông. Một con thuyền hoa bỏ neo cập bờ, một quý công tử ăn vận hoa lệ, dẫn theo hơn mười nàng thiếp lên lầu chè chén say sưa, ca đồng vũ nữ, vừa hát vừa múa, nhất thời tiếng nhạc rộn ràng, tiếng oanh yến nũng nịu truyền từ thuyền hoa lên bờ khiến người ta quên mất giờ đã là đêm khuya...

Chúng tôi vừa vui đùa vừa đi tới đường Chu Tước. Trong ấn tượng của tôi, hình ảnh một tiên sinh bói toán cũng tương đối chính trực nhưng ở đường Chu Tước, thế bài tôi lựa ra toàn là “thần nữ Tây Sơn”, “Hoa đào nở tháng ba” gì đó, còn “Ngũ tinh”(5) thì còn có mấy cái tên kỳ quái như Ngọc Hồ ngũ tinh, Thảo Song ngũ tinh, Thảm Nam Thiên ngũ tinh, Dã Hạng ngũ tinh, thậm chí tiên sinh bói toán còn hát vang: “Một mẫu đất, hai con trâu, vợ con âm đầu giương” rồi “Khi thời vận đến, mua ruộng đất, lấy vợ về”.

Tôi không khỏi cười thành tiếng, Cẩm Tú liếc tôi một cái rồi đi thẳng tới chỗ thư sinh bán thơ văn, muốn cậu ta lấy đề là “Hoa sóng” làm một bài tứ tuyệt, lấy chữ “hồng” làm vần. Thư sinh kia bộ dáng trắng trẻo thanh tú, lúc nhìn qua Cẩm Tú, trong mắt thoáng vẻ kinh diễm, vui vẻ đề bút viết:

Nhất giang thu thủy tâm hàn không

Ngư địch vô đoan lộng vân phong

Vạn lý ba tâm thủy chiết đắc?

Tịch dương ảnh lý toái tàn hồng.

Dịch nghĩa:

Nước sông mùa thu thấm hơi lạnh

Sáo chài vô cơ lộng gió đêm

Lòng sóng nghìn dặm ai làm vỡ

Ánh chiều vỡ vụn tựa hoa tàn

Chúng tôi đều ngẩn ra, không ngờ giữa chốn phố phường này cũng có một cao thủ thi từ như vậy. Cậu ta đề giá mỗi bài là ba mươi văn tiền, dùng bút mài mực phết mười lăm văn tiền.

Lúc này, một nam tử trung niên mập mạp, ăn vận sang trọng, nét mặt u buồn, nói muốn làm quan tài, yêu cầu vị thư sinh kia lấy đó làm một bài thơ, thư sinh ngay cả mực cũng không chấm đã viết xuống:

Từ nhân chúc tước tượng văn sam

Tác trụ thần tiên hoá cốt hàm

Trữ hương minh song tam bách nhật

Giá hồi trừu xuất tâm dã cam

Một vị phụ nhân liền đi đến, lấy “Quạt trắng” làm đề, thư sinh vừa mới nâng bút, phụ nhân kia lại yêu cầu lấy chữ “hồng” làm vần. Cậu ta viết ngay mà không chần chừ thêm:

Thường tại giai nhân chương ác trung,

Tĩnh đãi minh nguyệt động thi phong

Hữu thi bán yếm dương tu diện

Vi lộ yên chi nhất điểm hồng.

Tổng Minh Lỗi mỉm cười, móc ra một mảnh giấy đề hai chữ “lô nhận” đưa cho cậu ta rồi không nói thêm lời nào, thư sinh kia nhìn Tổng Minh Lỗi, trầm ngâm một chút rồi viết:

Lục thất điệp lô thu thủy lý

Lưỡng tam cá nhận tịch dương biên

Thanh thiên vạn lý hồn vô ngại

Trùng phá hàn đường nhất mạt yên.

Dịch nghĩa:

Sáu bảy lá lau trong nước thu

Hai ba con nhận bên trời chiều

Trời xanh vạn dặm tự không ngại

Phá tan ao lạnh cùng khói sương

Chúng tôi tám tắc lấy làm kỳ. Việc bán thơ cực cần tài năng nhạy bén, nếu không có sự tôi luyện lâu dài cùng tri thức uyên bác thì không thể làm được. Hơn nữa câu chữ của thư sinh này khiến người ta có cảm giác rất mới mẻ. Chúng tôi không kiểm được mà hỏi tên, thư sinh kia mỉm cười nho nhã, hai bên má còn hiện lúm đồng tiền rất đáng yêu: “Tiểu sinh họ Tề tên Phóng, tự là Trọng Thư.”

Tề Phóng? Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?

Tổng Minh Lỗi thanh toán một lượng bạc, nhiều hơn hẳn thù lao đề ra. Thư sinh mỉm cười, đang định từ chối thì một đội múa rồng bỗng đi vào đường lớn. Theo tiếng hô hào, đoàn người bắt đầu hưng phấn hơn hẳn. Mọi người chen về phía đội múa, trong chốc lát đã thành một đoàn dài. Nhoáng một cái, tôi và bọn Cẩm Tú, Tổng Minh Lỗi đã bị tách ra.

Tôi cầm mặt nạ Côn Luân trong tay, miệng không ngừng gọi tên Cẩm Tú, nhưng đoàn người thật sự quá đông. Tôi bị đẩy ra càng lúc càng xa, không còn nhìn thấy bóng áo trắng của Cẩm Tú đâu nữa. Một lát sau đoàn múa rồng mới đi qua, cũng lúc này người ta bắt đầu bắn pháo hoa bên bờ sông. Mọi người liền đổ xô về phía dòng sông, tôi lại bị chen tới lề đường. Dưới những làn pháo hoa, tôi lơ mơ nhìn thấy một bóng trắng cao cao, khi tôi vừa bước tới gần, bóng trắng kia liền ngoảnh đầu sang, trên mặt chính là chiếc mặt nạ Côn Luân giống hệt chiếc tôi đang cầm trong tay. Dưới ánh lửa rực rỡ, đôi mắt tím kia càng thêm tỏa sáng. Tôi thầm vui mừng, chạy tới nắm chặt lấy tay nàng như sợ lại lạc mất lần nữa: “Sao muội lại một mình chạy tới chỗ này, để tỷ tỷ tìm mãi, mấy người bọn Nhị ca đâu? Muội cũng bị tách ra khỏi bọn họ sao?...”

Tôi lải nhải không ngừng mà nàng lại chỉ im lặng mặc cho tôi nắm tay kéo đi, cũng không thèm trả lời, coi bộ vẫn còn giận tôi đây mà. Tôi thầm than một tiếng. Đoàn người đã đổ về phía bờ sông hết, phố xá vắng vẻ hẳn. Tôi kéo Cẩm Tú đi vào một hẻm nhỏ, tay nàng cứ lạnh như băng, tôi xoa tay cho nàng, đầu lòng nói: “Coi muội kia, bảo muội mặc nhiều hơn một chút thì không nghe, đã lớn như vậy rồi còn không biết tự chăm sóc mình.”

Nàng lạnh lùng nhìn tôi, không đáp lời. Tôi hơi nổi giận nhưng vừa nhớ tới nỗi khổ của nàng, trái tim lại đau nhói: “Tỷ biết muội hận tỷ tỷ vô dụng, nhưng muội có biết, khi tỷ tỷ nghe được muội phải chịu khổ, lòng khó chịu cỡ nào không? Tỷ tỷ hận không thể thay muội có một đôi mắt tím, chịu tội thay muội. Bây giờ nói cũng đã muộn, tỷ biết muội nhất định không lời tỷ nữa, cũng không chịu tha thứ cho tỷ.”

Cẩm Tú vẫn luôn cao hơn tôi, dưới ánh trắng, nàng vận một thân áo trắng, đêm nay lại càng có vẻ cao gầy, phiêu dật: “Muội đừng tin mấy tin đồn nhảm này, gì mà Tam gia sủng ái một mình tỷ. Tam gia chỉ xem tỷ là tấm chắn cho người trong lòng ngài ấy mà thôi, tỷ tỷ đặt tên cho chiếc nô là Trường tương thủ cũng vì muốn ngài ta sớm đoàn tụ với người trong mộng, chấp tay trọn đời thôi, như vậy tỷ tỷ cũng được thanh thản tự do...”

Tôi nhìn nàng, trong lòng có một nỗi đắng chát không rõ tên, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống: “Muội muội tốt, nếu thật sự không được, vậy muội và tỷ cùng nhau rời khỏi Tây An, chúng ta tới Tây Vực tìm đại ca để nương tựa, quên hết những gì không thoải mái ở Nguyên gia, chúng ta bắt đầu một cuộc sống mới, được không? Dù có một ngày tỷ tỷ chết đi, rời khỏi Nguyên gia đây thì phi này, có đại ca bảo vệ, muội cũng sợ bị thương tổn nữa.”

Tôi sốt sắng nhìn nàng, mà nàng lại im lặng nhìn tôi, trong mắt vẫn không có độ ấm như trước. Một lát sau, nàng chậm rãi vươn tay lau nước mắt cho tôi, tôi vui sướng, nắm chặt bàn tay đang lau lệ của nàng: “Cầm Tú ngoan, muội đồng ý với tỷ rồi sao?”

“Mộc Cẩn, muội ở đâu?” Tiếng hô của Tống Minh Lỗi truyền tới, tôi buông tay Cầm Tú, vui vẻ quay người lại gọi Tống Minh Lỗi: “Nhị ca, bọn muội ở đây!”

Tống Minh Lỗi lộ ra khỏi ngõ rẽ, tôi đang định chạy qua thì một mỹ nhân vận nam trang màu trắng đã thông thả bước ra từ phía sau huynh ấy, mắt tím xinh đẹp, sóng mắt lấp lánh, nàng cầm một chiếc mặt nạ Côn Luân trong tay, khó chịu nói: “Muội và nhị ca tìm tỷ cả buổi, tỷ lại chuồn vào chỗ này?”

Trong nháy mắt, tóc gáy tôi dựng hết cả lên, vừa rồi là gặp quý sao, người mắt tím trước mặt là Cầm Tú, vậy người vừa rồi là ai?

Lúc tôi quay đầu lại thì ngỡ nhỏ tới tăm từ lâu đã không một bóng người, chỉ là bàn tay dường như vẫn còn vương lại cái lạnh buốt của người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Cẩn Hoa Tây Nguyệt Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.